

De tiende rechter

Brad Meltzer

De tiende rechter

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Uitgeverij De Vliegende Hollander stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier met het FSC-kenmerk. Dit kenmerk garandeert dat het hout, of de houtvezel waarvan het product is gemaakt, afkomstig is van ecologisch en sociaal verantwoord bosbeheer.

Mix
Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. 565-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Copyright © 1997 Brad Meltzer
Oorspronkelijke titel *The Tenth Justice*
Oorspronkelijk uitgegeven bij Forty-Four Steps, Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Uitgeverij
De Vliegende Hollander, Amsterdam
Redactie en productie Nederlandstalige editie:
Textcase, Utrecht

Vertaling voor Textcase: Gijs Bruggink, Nele Jacobs en
Kees van Weele

ISBN 978 90 495 0013 9
NUR 332

www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

*Voor Cori,
die mijn leven veranderde
vanaf het moment dat ik haar kende*

In een hoofdstad die bol staat van geheime zaken en gelekte informatie houdt de rechtbank vertrouwelijke zaken vertrouwelijk. Journalisten mogen speculeren; maar de details van het beraad worden nooit openbaar en de uitslag van de stemming wordt pas naar buiten gebracht wanneer het besluit is genomen.

- The Supreme Court Historical Society
Rechtsgelijkheid volgens de Wet

Met vijf stemmen is alles mogelijk.

- William Brennan
Rechter bij het Hooggerechtshof

1

Ben Addison zweette. Als een otter. En dat was nergens voor nodig. In de afgelopen drie uur had Ben de laatste uitgaven van *The Washington Post*, *The New York Times*, *Law Week* en *Legal Times* gelezen. De vorige avond had hij voordat hij ging slapen alle grote zaken uit de vorige zittingsperiode van het Hooggerechtshof uit zijn hoofd geleerd. Hij had ook een lijst gemaakt van alle arresten van het Hooggerechtshof die rechter Mason Hollis ooit had geschreven en voor de zekerheid had hij de biografie van Hollis nog een keer gelezen. Ben was ervan overtuigd dat hij voorbereid was op elk onderwerp dat rechter Hollis zou aansnijden, ongeacht waar het over ging. In zijn aktetas zaten twee schrijfblokken, vier pennen, twee potloden, een juridisch zakwoordenboek, een zakencyclopedia en – omdat hij had gehoord dat griffiers van het Hooggerechtshof normaal gesproken doorwerken tijdens de lunch – een broodje kalkoen. Ben Addison was er klaar voor, zonder twijfel.

Maar hij zweette nog steeds. Als een otter.

Een halfuur voor het begin van zijn eerste werkdag stond hij voor het gebouw van het Hooggerechtshof. Hij staaarde naar de glanzende witte zuilen van de hoogste rechtbank van het land. Het is zover, dacht hij, terwijl hij diep inademde. Het moment is eindelijk aangebroken. Hij haalde zijn hand door zijn gekamde bruine haar en liep de witte marmeren trappen op. Daarbij telde hij elke trede voor het geval rechter Hollis wilde weten

hoeveel het er waren. Vierenveertig, zei hij tegen zichzelf en sloeg de informatie op in het register van zijn geheugen.

Ben trok de zware bronzen deur open en ging het gebouw binnen. De bewaker die naast de metaaldetector zat zei: 'Kan ik je ergens mee helpen?'

'Ik heet Ben Addison. Ik ben hier als griffier.'

De bewaker vond Bens naam op zijn lijst. 'De bijeenkomst begint pas over een halfuur.'

'Ik ben graag op tijd,' zei Ben met een glimlach.

'Juist,' zuchtte de bewaker. 'Rechtuit door de hal en dan meteen naar links. Het is de eerste deur aan de rechterkant.'

Met de rijen borstbeelden van voorzitters uit het verleden was de Witte Hal nog net zo indrukwekkend als Ben zich herinnerde. Er verscheen een kleine glimlach op zijn gezicht terwijl hij door de hal liep. 'Hallo Hoog-gerechtshof,' fluisterde hij. 'Hallo Ben,' antwoordde hij zelf.

Ben trok een grote houten deur open en verwachtte een lege kamer aan te treffen. In plaats daarvan zaten er acht andere griffiers. 'Uitslovers,' mompelde hij tegen zichzelf, terwijl hij in de enige overgebleven lege stoel ging zitten.

Zo onopvallend mogelijk nam Ben zijn nieuwe collega's in zich op. Hij herkende drie van de acht griffiers. Helemaal rechts zat een goed geklede man met een stijlvol gevlekt brilmontuur die redacteur was geweest van de *Stanford Law Review*. Links van hem zat een lange zwarte vrouw die de voormalig hoofdredacteur van de *Harvard Law Review* was. Ben had hun beiden eens ontmoet op een nationale conferentie voor rechtsjournalisten op Yale. Als z'n herinneringen klopten was de man van Stanford een voormalig journalist voor de *Los Angeles Times* en was de vrouw van Harvard vroeger een expert in schilderijen uit de 18de eeuw voor Sotheby's. Ze heette Angela, Angela P-nog wat. En als laatste was er Joel Westman die naast Ben zat. Een jaargenoot van

hem op de rechtenfaculteit van Yale. Een politicoloog die voor zijn studie actief was geweest als tekstschrijver voor het Witte Huis. Leuke cv's, dacht Ben. Het kostte hem enige moeite om een ontspannen indruk te wekken. Hij knikte met een glimlach naar de drie griffiers en zij knikten terug.

Ben tikte zenuwachtig met zijn voet op het pluchen tapijt. Maak je niet druk, zei hij tegen zichzelf. Het komt wel goed. Je bent net zo slim als de anderen. Maar ben je net zo bereid? En heb je net zoveel poen? Daar ging het niet om. Denk aan je geluksondergoed, zei hij tegen zichzelf. Hij had de inmiddels gerafelde rode boxershort gekocht toen hij een eerstejaars was op Columbia. Hij had hem op elke eerste schooldag, bij elk examen en bij elk belangrijk afspraakje aangetrokken. Tijdens de eindexamens had hij hem drie dagen achter elkaar aan gehad. Ook tijdens de drie jaar die hij op Yale doorbracht had hij hem regelmatig aan en dat gold ook voor elk sollicitatiegesprek. Vandaag is de dag waarop mijn geluksondergoed me er doorheen zal helpen in het heiligdom van het Hooggerechtshof, dacht hij bij zichzelf.

Een man van middelbare leeftijd in een grijs krijtstreeppak kwam binnen met een stapel beige enveloppen. Hij stapte een verhoging op en telde de aanwezigen. 'Ik ben Reed Hughes,' zei hij terwijl hij de zijkanten van de kathedr stevig vasthield. 'Namens het Griffierskantoor wil ik jullie officieel verwelkomen in het Federale Hooggerechtshof van de Verenigde Staten. Het kan zijn dat jullie al op de hoogte zijn van deze informatie maar toch leek het me gepast om jullie het een en ander te vertellen over wat jullie het komende jaar zullen gaan meemaken bij het Hof.'

Binnen enkele seconden hadden vier griffiers pen en papier tevoorschijn gehaald.

Zielig, dacht Ben en hij verzette zich tegen de neiging om ook zijn notitieblok te pakken.

'Zoals jullie weten mag iedere rechter twee griffiers aanstellen om te helpen bij het voorbereiden van von-

nissen,' legde Hughes uit. 'Jullie negen die vandaag beginnen zullen je bij de negen medegriffiers voegen die een maand geleden zijn begonnen, op 1 juli. Ik realiseer me dat jullie alle achttien keihard hebben moeten werken om dit te kunnen bereiken. Een groot deel van jullie leven stond in het teken van een eindeloze race om te slagen. Nu zal ik jullie iets vertellen en ik hoop dat jullie dit serieus nemen. De race is gelopen. Jullie hebben gewonnen. Jullie zijn griffiers van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten.'

'Heb je dat genoteerd?' fluisterde Ben tegen Joel. 'Wij zijn de griffiers.'

Joel wierp een blik in de richting van Ben. 'Niemand houdt van bijdehandjes, Addison.'

'Jullie achttien zijn de beste en meest intelligente vertegenwoordigers van de juridische gemeenschap,' ging Hughes verder. 'Duizenden sollicitanten van de beste universiteiten van het land hebben zich aangemeld. Na al hun sollicitaties te hebben doorgenomen kozen de rechters van dit Hof jullie. Wat betekent dat? Het betekent dat jullie levens voorgoed zijn veranderd. Er zullen jullie mooie banen aangeboden worden, headhunters zullen jullie uitnodigen voor luxe diners en potentiële werkgevers zullen alles doen wat ze kunnen om jullie binnen te halen. Jullie zijn lid geworden van de meest toonaangevende sociëteit van het land. De huidige minister van Buitenlandse Zaken was griffier bij het Hooggerechtshof. Dat geldt ook voor de minister van Defensie. Drie van de negen rechters van het Hooggerechtshof zijn eerst griffier geweest, wat betekent dat de kans vrij groot is dat een van de mensen in deze kamer rechter in het Hooggerechtshof zal worden. Vanaf dit moment zijn jullie de meest gewilde vakjes op het speelbord. Jullie zijn de duurste straten van monopoly. En dat betekent dat jullie macht hebben.'

Ben Addison leunde achterover in zijn stoel. Nu zweette hij niet meer.

Hughes keek zijn gefascineerde publiek aan. 'Waar-

om vertel ik jullie dit? Niet omdat jullie dan indruk kunnen gaan maken op jullie vrienden. En zeker niet om jullie ego's op te krikken. Na een aantal jaren te zijn omgegaan met griffiers weet ik dat niemand van jullie een egoprobleem heeft. Ik wil jullie slechts voorbereiden op de verantwoordelijkheid die jullie gaan dragen.

'Dit is een belangrijke baan – waarschijnlijk belangrijker dan elke andere baan die je ooit zal hebben. Al meer dan tweehonderd jaar lang leidt het Hooggerechtshof ons land door moeilijke tijden. Het Congres keurt wetten goed en de president ondertekent ze, maar het is het Hooggerechtshof dat over de wet beslist. En vanaf vandaag is die macht in jullie handen. Aan de zijde van de rechters zullen jullie vonnissen opstellen die levens zullen veranderen. Jullie zullen constant om inbreng worden gevraagd en jullie ideeën zullen ook zeker worden toegepast. In veel gevallen zullen de rechters volledig vertrouwen op jullie analyse. Ze zullen hun mening vormen op basis van jullie onderzoek. Dat betekent dat jullie bepalen wat zij zien en wat zij weten. Er zitten negen rechters in dit Hof. Maar de invloed en de macht die jullie hebben, maakt van jullie de tiende rechter.'

Ben knikte langzaam met zijn hoofd, gebiologeerd door de woorden van Hughes.

Hughes wachtte even en zette voorzichtig zijn bril recht. 'Op jullie schouders rust nu een grote verantwoordelijkheid en daar moeten jullie verstandig mee omgaan. Dat gezegd hebbende weet ik dat jullie deze taak zeer serieus zullen nemen. Als je de juiste instelling hebt kan ons griffierprogramma je leven veranderen. Dus, zijn er nog vragen?'

Niemand stak zijn hand op.

'Prima,' zei Hughes. 'Dan kunnen we het nu over jullie kantoren hebben.'

Terwijl hij de enveloppen uitdeelde gaf hij uitleg. 'Pak de envelop met jouw naam en geef de rest door. In de envelop zitten jouw veiligheidspas en jouw toegangscode van het Hof. De pas kan je bij elke ingang van het

gerechtsgebouw gebruiken en met de code krijg je toegang tot jouw computer. Je secretaresse zal je laten zien hoe je moet inloggen. Zijn er vragen?’

Wederom stak niemand zijn hand op.

‘Mooi zo,’ zei Hughes. ‘Dan kunnen jullie nu naar jullie werkplekken gaan. Het nummer van je kamer staat op de voorkant van de envelop.’

Terwijl de zaal leegstroomde riep Hughes: ‘Als jullie nog vragen hebben, kunnen jullie mij altijd bellen.’

Ben ging op weg naar zijn kantoor, het enige op de tweede verdieping. Afgelopen jaar had hij daar de vorige griffiers van rechter Hollis ontmoet tijdens zijn sollicitatiegesprek. Hij wandelde weer terug door de Witte Hal en snelde naar de lift. De liftbediende was een oudere vrouw met pikzwart geverfd haar. Ze droeg een uniform van de rechtbank dat te krap was voor haar omvangrijke figuur. Ze zat naast de lift achter een klein tafeltje en was bezig met een legpuzzel.

‘Tweede verdieping alstublieft,’ zei Ben. Toen de vrouw niet reageerde voegde hij toe: ‘Mevrouw, ik probeer een verdieping hoger te komen. Kunt u misschien help...’

‘Maak je niet druk,’ zei ze verveeld, zonder op te kijken. ‘Ik kom er zo aan.’

Nadat ze een plekje had gevonden voor het puzzelstukje in haar hand keek ze eindelijk op naar Ben. ‘Oké dan. Wie kom je bezoeken?’

‘Ik ben griffier voor rechter Hollis. Ik heet Ben Addison,’ zei hij en hij stak zijn hand uit.

‘Het interesseert me niet wie je bent. Vertel me maar gewoon naar welke verdieping je wilt,’ zei ze terwijl ze naar de lift liep.

‘De tweede,’ zei Ben droogjes.

De gang van de tweede verdieping was een en al marmer met een rood-en-goudgeel tapijt. Maar dat viel Ben amper op. Hij was veel te druk met het zoeken naar de kamer met het nummer dat op zijn envelop stond. ‘Leuk om u te ontmoeten, rechter Hollis,’ zei hij tegen

zichzelf. 'Hoi rechter Hollis, leuk om u te ontmoeten. Hoe gaat het, rechter Hollis? Mooie toga, rechter Hollis, het staat u goed. Mag ik nog misschien wat nog langer uw voeten kussen, rechter Hollis?' Eindelijk vond hij kamer 2143. Toen hij voor de mahoniehouten deuren met ingewikkeld houtsnijwerk stond, veegde Ben zijn handen af aan zijn broek om een zweterige handdruk te voorkomen. Hij greep de bronzen deurknop, opende de deur en stapte naar binnen.

'Jij moet Ben zijn.' Een vrouw van achter in de twintig tuurde boven de krant uit die ze aan het lezen was. 'Ik vrees dat je dat mooie pak alleen voor mij aangehouden hebt.' De vrouw, die gekleed was in een lichtbruine kniebroek en een donkergroen shirt, gooide de krant opzij, kwam op Ben af en stak haar hand uit. 'Aangenaam, ik ben Lisa, je medegriffier het komende jaar. Ik hoop dat we het een beetje kunnen vinden want we gaan behoorlijk veel tijd doorbrengen in elkaars gezelschap.'

'Is de rechter...'

'Ik zal je even laten zien waar ons kantoor is,' onderbrak Lisa hem en trok hem naar binnen. 'Dit is slechts de ontvangstruimte. Nancy is er vandaag niet maar die zit normaal gesproken hier. Zij is de secretaresse van Hollis.'

Lisa was klein maar atletisch gebouwd, compact maar elegant. Haar kleine neus was mooi in balans met haar dunne lippen en blauwe ogen. Lisa opende de deur naar een kleinere kamer. 'Hier is jouw werkplek. Stelt niet veel voor, hè?'

'Ongelooflijk,' zei Ben, terwijl hij in de deuropening stond. Het was een klein kantoor met weinig meubilair maar de decoratieve panelen van donker hout die de muren bedekten gaven de ruimte een historisch karakter. Aan de rechterkant van de werkkamer bevonden zich ingebouwde boekenkasten waar de eigen bibliotheek van de griffiers was te vinden. De hele kamer was gevuld met gebundelde arresten, opiniestukken en juri-

dische tijdschriften. Het deed Ben denken aan de bibliotheken die miljonairs vaak hebben in goedkope films.

Op de achtermuur hing de enige afbeelding in de kamer, een foto van de huidige rechters. Een dergelijke officiële foto werd elke keer genomen als er aan het Hof een nieuwe rechter werd benoemd en de compositie was altijd hetzelfde: vijf rechters zaten en vier rechters stonden. De voorzitter zat in het midden en de plaatsing van de anderen gebeurde aan de hand van senioriteit. De langstzittende rechter zat uiterst links; de nieuwste rechter stond uiterst rechts. De foto was slechts zes maanden oud maar de identieke toga's van de rechters en hun ernstige blikken zorgden er voor dat het recente portret nauwelijks te onderscheiden was van de vele foto's die door jaren heen waren genomen.

Op het blauw-en-goudgele tapijt stonden twee antieke houten bureaus tegenover elkaar met daarop twee computers. Verder stond er een muur vol met dossierkasten, een papiervernietiger en een luxueuze maar behoorlijk versleten bank. Beide bureaus waren helemaal volgestouwd met stapels papier. 'Voor zover ik het kan beoordelen zijn de bureaus uit de koloniale tijd,' legde Lisa uit. 'Misschien werden ze in het verleden gebruikt door rechters. Of het is namaak en afkomstig uit iemands garage. Wat weet ik nu in godsnaam van antiek?'

Terwijl Ben haar het krappe maar stijlvolle kantoor in volgde, zag hij dat Lisa op blote voeten liep.

'Ik vermoed dat de rechter vandaag niet aanwezig is.' Ben schoof wat papieren opzij en legde zijn koffer op een van de bureaus.

'Dat klopt. Sorry, ik had je gisteravond eigenlijk moeten bellen. De meeste rechters gaan in de zomer op vakantie. Hollis komt pas volgende maand weer terug dus we kunnen wat minder formeel doen.' Lisa leunde tegen Bens bureau. 'Dus, wat vind je ervan?'

Ben bestudeerde de kamer. 'De bank ziet er wel comfortabel uit.'

'Dat valt een beetje tegen. Maar wel comfortabeler

dan deze oude stoelen.' Terwijl ze naar de zijkant van een van de grijze metalen dossierkasten stapte, zei ze: 'Dit is echter het mooiste stukje van de hele kamer. Kijk maar.'

Terwijl zij de kast van de muur af trok zag Ben achttien handtekeningen in zwart viltstift. 'Zijn dat de vorige griffiers van Hollis?' vroeg hij en hij probeerde de namen te lezen die de kast voor de helft bedekten.

'Nee, dat zijn de oorspronkelijke Musketiers,' zei Lisa. 'Natuurlijk zijn dat de vorige griffiers.'

'Wanneer zetten we onze handtekening?'

'Waarom niet vandaag?' zei Lisa en ze haalde een zwarte viltstift uit haar achterzak.

'Ben je altijd zo gretig?' lachte Ben.

'Hé, je hebt mazzel dat ik op je gewacht heb.' Met een soepele beweging zette Lisa haar naam op de zijkant van de kast. Ben zette zijn handtekening eronder en duwde de kast weer terug tegen de muur. 'Jij bent zeker in juli al begonnen?' vroeg hij.

'Ja, ik had graag nog wat meer rondgereisd.'

'Dat heb ik wel gedaan,' zei Ben. 'Ik ben net twee dagen terug uit Europa.'

'Fijn voor jou,' zei Lisa terwijl ze in de bank plofte. 'Zo, geef me eens alle feiten: waar kom je vandaan, welke opleiding heb je gevolgd, hobby's, ambities, alle sappige roddels.'

'Wil je ook mijn exacte afmetingen weten, en mijn schoenmaat?'

'Die afmetingen kan ik zelf wel zien,' reageerde Lisa vlot. 'Kleine voeten, middelgrote handen, middelgrote lichaamsbouw, groot ego.'

Ben lachte. 'En iedereen maar zeggen dat mijn medegriffier waarschijnlijk een doolie figuur zou zijn,' zei hij terwijl hij z'n jas uitdeed. Ben had een ovaal gezicht en niet direct een indrukwekkende kaaklijn maar werd toch beschouwd als een knappe jongen met intense, diepgroene ogen en lichtbruin haar dat over zijn voorhoofd viel. Hij rolde zijn mouwen op en zei: 'Ik kom uit Newton, Massachusetts. Ik heb de vooropleiding

gedaan aan Columbia en daarna studeerde ik aan de rechtenfaculteit van Yale. Vorig jaar was ik griffier voor rechter Stanley in Washington. En ik zou uiteindelijk graag openbaar aanklager willen worden.'

'Saaaaai!' zei Lisa en ze zakte onderuit op de bank. 'Je kan me net zo goed gewoon je cv laten lezen. Vertel liever gewoon over jezelf. Waar je van houdt en waar je een hekel aan hebt. Favoriete eten, seksschandalen, wat voor een familie je hebt. Dat soort dingen.'

'Ben je altijd zo nieuwsgierig?' vroeg Ben en hij ging op de hoek van zijn bureau zitten.

'Hé, we zullen de komende twaalf maanden met z'n tweeën op deze kamer wonen. Dus dan kunnen we elkaar maar beter alvast leren kennen. En, ga je nog antwoord geven of niet?'

'Mijn moeder is bestuurslid bij een computerbedrijf in Boston. Ze is zo'n assertieve, wereldwijze supermoeder en groeide op in Brooklyn. Mijn vader schrijft liberale opiniestukken voor *The Boston Globe*. Ze studeerden allebei aan de universiteit van Michigan en ontmoetten elkaar tijdens een sociologiecollege. Hun eerste gesprek was een ruzie: mijn vader ging uit z'n dak toen hij mijn moeder hoorde zeggen dat de hoogte van iemands inkomen in direct verband staat met diens intelligentie.'

'Aha! Sensatie!' zei Lisa en ze ging rechtop zitten.

'Ze kunnen het heel goed met elkaar vinden, maar we kunnen het thuis beter niet over politiek hebben.'

'En waar sta jij zelf op politiek gebied?'

'Ik denk dat ik ergens tussen gematigd en liberaal in zit,' zei Ben terwijl hij een denkbeeldige lijn trok met zijn handen. 'Ik ben het product van een twee-partij-huwelijk.'

'Vriendin?'

'Nee, ik denk dat mijn vader het alleen bij mijn moeder houdt.'

'Grapjas.'

'Ik woon samen met mijn drie beste vrienden van school.'

‘Ben je wel eens verliefd geweest?’

‘Ben je wel eens opdringerig genoemd?’

‘Geef maar gewoon antwoord op de vraag,’ zei Lisa.

‘Eén keer maar, maar ik weet niet of ik het liefde kan noemen. Na de rechtenstudie ben ik twee maanden lang op wereldreis gegaan – Europa en Azië, Bangkok en Bali, Spanje en Zwitserland; ik wilde zoveel mogelijk van de wereld zien.’

‘Je houdt dus van reizen?’

‘Heel erg veel. Maar goed, in Spanje ontmoette ik een vrouw die Jacqueline Ambrosio heette.’

‘Wat exotisch. Was ze een Spaanse?’

‘Nee. Ze was een marketingspecialiste uit Rhode Island. Ze begon in Spanje aan een rondreis en ik was net aan het einde van mijn reis. We ontmoetten elkaar in Salamanca en brachten samen een weekend door op dat prachtige eiland Mallorca. Vijf dagen nadat we elkaar hadden ontmoet gingen we weer uit elkaar.’

‘Stop, je breekt mijn hart,’ kreunde Lisa. ‘Laat me raden, je verloor haar adres en je hebt haar nooit meer teruggevonden. Tot op de dag van vandaag verlang je nog naar haar.’

‘Eigenlijk vertelde ze me op mijn laatste dag dat ze getrouwd was en dat ze enorm genoten had van het gevoel om weer even single te zijn. Blijkbaar kwam het vliegtuig met haar man de volgende dag aan.’

Lisa was even stil en vroeg toen, ‘Is dat verhaal verzonden?’

‘Zeker niet.’

‘Droeg ze dan geen trouwring?’

‘Niet toen we samen waren.’

‘Oké dan, het is wel een goed verhaal, maar liefde was het in elk geval niet.’

‘Dat heb ik ook nooit gezegd,’ zei Ben met een glimlach. ‘En jij dan? Wat is jouw verhaal? Alleen de sappige roddels.’

Lisa zwaaide haar benen op de rode bank. ‘Ik kom uit Los Angeles en ik haat die stad. Het is de afvoerput van

de westkust. Ik deed mijn vooropleiding aan Stanford en daarna heb ik daar verder gestudeerd aan de rechtenfaculteit omdat ik graag dicht bij mijn familie was.'

'Saaaaai!' zong Ben.

'Stel je niet aan. Mijn vader komt oorspronkelijk uit L.A.; mijn moeder komt uit Memphis. Ze ontmoetten elkaar, ik zweer het je, op een Elvisbijeenkomst in Las Vegas. Ze verzamelen alles van Elvis – borden, handdoeken, servethouders; we hebben zelfs een Pez-snoepjeshouder met Elvis.

'Bestaan die echt?'

'Een of andere idiote verzamelaar in Alabama tekende bakkebaarden op een Fred Flintstone Pez, vijlde de neus bij en verfde er een zonnebril op. Mijn ouders werden gek en betaalden tweehonderd dollar voor dat ding. Ze zijn helemaal gestoord, dat wil je echt niet weten.'

'Zo meteen ga je me nog vertellen dat je tweede naam...'

'Yep. Lisa Marie Schulman.'

'Dat is geweldig,' zei Ben, onder de indruk. 'Ik heb mijn kinderen altijd willen traumatiseren met een grappige naam, zoals Thor of Ira.'

'Dat kan ik zeker aanbevelen. Je hele jeugd geplaagd worden vanwege je naam is heel goed voor je zelfvertrouwen.'

'Ik heb een vraag voor je,' zei Ben. 'Draai jij de spaghetti?'

Lisa trok een wenkbrauw op, in de war gebracht.

'Volgens mij zijn er twee soorten mensen op de wereld,' legde Ben uit, 'mensen die de spaghetti rond hun vork draaien tot hapklare grootte, en mensen die het gewoon opslurpen en daarbij helemaal onder komen te zitten. Waar hoor jij bij?'

'Ik slurp,' zei Lisa met een glimlach. 'En toen ik klein was weigerde ik om iets te eten dat wit was, dus mijn moeder moest kleurstof toevoegen aan de melk en aan de eieren.'

‘Wat?’ vroeg Ben lachend.

‘Ik meen het. Ik haatte wit, dus zij maakte mijn melk vaak paars en mijn eieren rood. Daar hebben we veel lol mee gehad.’

‘Je knipte zeker ook altijd het haar van je Barbiepoppen af, of niet?’

‘Meteen als ze uit de doos kwamen,’ zei Lisa trots. ‘Die kleine trutten vroegen erom.’

‘O, ik heb het al gezien,’ lachte Ben. ‘Wij zullen het prima met elkaar kunnen vinden.’

Na een rit van tien minuten met de metro naar Dupont Circle gebruikte Ben een van de vele lange roltrappen in Washington en liep hij richting huis. Een blok verderop zag hij Tough Guy Joe, de meest chagrijnige dakloze van de buurt. ‘Hoi Joey,’ zei Ben.

‘Klootzak,’ beet Joey hem toe. ‘Rot op.’

‘Hier heb je wat te eten,’ zei Ben en hij gaf Joey het broodje kalkoen dat hij had meegenomen naar zijn werk. ‘Ik had geluk, je krijgt daar eten op je eerste werkdag.’

‘Bedankt man,’ zei Joey en hij pakte het broodje. ‘Val dood. Krijg de klere.’

‘Graag gedaan,’ zei Ben. Terwijl hij langs de verouderde maar sfeervolle zandstenen woningen liep die in deze buurt veel voorkwamen, keek Ben naar het legioen werkende mensen dat zich door de met bomen gevulde straten van Dupont Circle naar huis haastte voor het avondeten. Toen hij bijna thuis was ademde Ben een keer diep in om te genieten van de heerlijke etensgeur die altijd uit het rode bakstenen huis op de hoek van zijn blok kwam. Bens eigen huis was een smalle en sobere zandstenen woning met een vale beige luifel en een Amerikaanse vlag met achtenveertig sterren. Ondanks dat het al augustus was hingen er nog steeds Halloweenversieringen aan de voordeur. Bens huisgenoot Ober was behoorlijk trots op zijn decoraties en weigerde ze weg te halen omdat ze volgens hem best nog een jaartje gebruikt konden worden. Toen Ben eindelijk

thuiskwam waren Ober en Nathan eten aan het koken.

‘Hoe ging het?’ vroeg Ober. ‘Heb je iemand aangeklaagd?’

‘Het was geweldig,’ zei Ben. Hij zette z’n koffer op de grond bij de kast en maakte zijn stropdas los. ‘De rechter is de komende twee weken afwezig dus mijn medegriffier en ik hebben gewoon een beetje kennisgemaakt.’

‘Je medegriffier – wat is dat voor iemand?’ vroeg Ober terwijl hij pasta in het kokende water deed.

‘Het is een vrouw.’

‘Hoe zag ze er uit? Is ze knap?’

‘Ze is best schattig,’ zei Ben. ‘Beetje brutaal, recht door zee. Ze draait er niet omheen. Ze heeft mooie ogen, leuk kort haar...’

‘Ze is een lesbienne,’ verklaarde Ober. ‘Geen twijfel mogelijk.’

‘Je bent niet helemaal lekker,’ zei Nathan en Ben schudde zijn hoofd.

‘Kort haar en recht door zee?’ spotte Ober. ‘En jij denkt dat ze geen lesbo is?’

‘Ze bood vandaag wel aan om mijn auto te repareren,’ voegde Ben toe.

‘Zie,’ zei Ober en hij wees naar Ben. ‘Ze kent hem nog maar net en ze pakt er al een gereedschapskist bij.’

Ben negeerde zijn huisgenoot en opende de koelkast. ‘Wat zijn jullie aan het maken?’

‘Anita Bryant daar kookt de pasta en ik maak mijn stinkende knoflooksaus,’ zei Nathan. Zijn vierkante schouders bewogen nauwelijks toen hij de grote pan met spaghetti op de achterste brander van het fornuis zette. Nathan had een militaire gestalte en droeg nog steeds zijn stropdas, ook al was hij al een halfuur thuis. ‘Gooi er nog wat meer pasta in – er staan toch nog twintig dozen in de kast.’ Voorzichtig verplaatste hij de sauspan naar de voorste brander. ‘Vertel ons eens hoe het was. Wat heb je de hele dag gedaan?’

‘Tot de zittingen van Hof officieel hervat worden, brengen we het grootste deel van de dag door met het

schrijven van memo's over revisieaanvragen,' legde Ben uit. Hij keek even of zijn vrienden nog geïnteresseerd waren in de uitleg en ging verder. 'Elke dag wordt het Hof overspoeld met aanvragen waarin verzocht wordt om een revisie. Als vier rechters instemmen met de revisie zal de zaak voor het Hof komen. Om tijd te besparen lezen wij de aanvragen, vatten we ze samen in een standaardmemo en adviseren we de rechter of hij moet instemmen met de revisie of deze moet afwijzen.'

'Dus het is deels afhankelijk van de manier waarop jij jouw memo schrijft of het Hof beslist om een zaak voor te laten komen of niet,' beredeneerde Nathan.

'Dat zou je kunnen zeggen, maar ik denk dat je onze macht dan iets te hoog inschat,' zei Ben terwijl hij zijn vinger in de saus dipte om deze te proeven. 'De andere rechters krijgen de memo ook te zien dus op die manier worden we gecontroleerd. Stel dat er bijvoorbeeld een belangrijke zaak langskomt die een beperking van het recht op abortus als gevolg zou kunnen hebben. Als ik een scheve memo zou schrijven en rechter Hollis adviseer om revisie af te wijzen zouden alle conservatieve rechters Hollis er van langs geven en dan sta ik voor gek.'

'Maar bij een minder belangrijke zaak zal het vast niemand opvallen – zeker als jij de enige bent die de oorspronkelijke aanvraag leest,' zei Nathan.

'Ik weet het niet,' zei Ben hoofdschuddend en hij leunde tegen het aanrecht. 'Volgens mij denk je iets te veel als een Napoleon vanavond. Het gaat om het Hooggerechtshof. Daar geldt een strikte ethische code.'

'Ik kan nog steeds niet geloven dat je griffier bent bij het Hooggerechtshof,' zei Ober terwijl hij knoflook pelde boven de wasbak. 'Het Hoog-fokking-gerechtshof! Ik speel nog steeds secretaresse en jij hangt rond bij het Hooggerechtshof.'

'Ik begrijp dat je promotie niet doorgedaan is?' zei Ben.

'Ze hebben me zwaar belazerd,' zei Ober stilletjes. Met de twee kuiltjes in zijn bleke wangen en de lich-

te sproetjes op zijn neus was Ober de enige van Bens huisgenoten die er uitzag alsof hij nog studeerde. 'De enige reden dat ik op het kantoor van senator Stevens ben gaan werken was omdat ze zeiden dat ik maar een paar weken de telefoon hoefde op te nemen. Dat was vijf maanden geleden.'

'Heb je ze daar op aangesproken?' vroeg Ben.

'Ik heb alles geprobeerd wat je zei,' zei Ober. 'Ik ben gewoon niet zo hard als jij.'

'Heb je op z'n minst gedreigd met opstappen?' vroeg Ben.

'Ik heb een beetje een hint gegeven.'

'Een hint gegeven?' vroeg Ben. 'Wat zeiden ze?'

'Ze vonden het jammer dat ze niks beters voor me hadden maar ze zijn zich aan het voorbereiden op een verkiezingsjaar. Plus er zijn nog minstens honderd anderen die mijn baan in een oogwenk zouden accepteren. Misschien moet ik het bureau van de personeelschef maar eens onder gaan pissen.'

'Dat is pas een goed idee,' zei Nathan. 'Pissen is echt een gepaste reactie voor iemand van achtentwintig. Ik heb vaak gehoord dat het de beste manier is om carrière te maken.'

'Je moet krachtiger optreden,' zei Ben. 'Je moet hen laten geloven dat jou verliezen het einde van de wereld zou betekenen.'

'En hoe doe ik dat?'

'Je moet hen een aantrekkelijk totaalpakket bieden,' legde Ben uit. Terwijl zijn oog op het eenvoudige witte shirt van Ober viel voegde hij er aan toe: 'En je moet je kleden voor de gelegenheid. Ik heb al eerder gezegd dat je dat shirt niet moet dragen. Met je sproeten en dat blonde haar zie je er uit als een puber.'

'Wat moet ik dan...'

'Hier.' Ben trok zijn colbert uit en gaf het aan Ober. Toen Ober het aantrok zei Ben: 'Dat staat je best goed. Ik wil dat je mijn pak en stropdas aandoet. Het is een prima pak om indruk mee te maken. Morgenochtend ga

je naar je werk en vraag je het nog een keer.'

'Ik kan het niet nóg een keer vragen,' zei Ober.

'Misschien kan je hen een brief schrijven,' stelde Nathan voor aan Ober. 'Op die manier hoef je ze niet in de ogen te kijken.'

'Absoluut,' zei Ben. 'Als je wil help ik jullie wel met schrijven. Als we het met z'n drieën doen heb je in een mum van tijd een nieuwe baan.'

'Ik weet niet,' zei Ober. Hij deed het jasje uit en gaf het terug aan Ben. 'Misschien moeten we het maar gewoon vergeten.'

'Maak je geen zorgen,' zei Ben. 'We helpen je er wel doorheen.'

'Vergeet niet om Ben je kraslotverhaal te vertellen,' zei Nathan om over een ander onderwerp te beginnen.

'Oh ja, ik was het bijna vergeten! Ik ben zo terug.' Ober rende de keuken uit en de trap op.

'We moeten hem echt helpen,' zei Ben.

'Ik weet het,' zei Nathan. 'Laat hem nu maar even dat verhaal vertellen – dat is goed voor zijn humeur.'

'Laat me raden. Heeft het iets te maken met de loterij?'

'P.T. Barnum zou hem graag als zoon gehad hebben.'

'Hoe kan hij zo verslaafd zijn?'

'Dat is inmiddels toch geen verrassing meer voor je?' zei Nathan. 'Je was zes weken in Europa. Denk je nu echt dat de wereld veranderd is in de tijd dat je er niet was? Sommige dingen veranderen nu eenmaal nooit.'

'Waarom deed je er zo lang over?' vroeg Ben toen Ober terug was.

'Dat zul je wel zien,' begon Ober aan zijn verhaal, met zijn handen achter zijn rug. 'Daar was ik dan, op weg naar huis in een rotbui. Plotseling zie ik een nieuwe poster in het raam van Paul's Grocery; KOOP HIER UW KRASLOTEN!'

'Grammatica staat hoog in het vaandel bij Paul's,' onderbrak Nathan hem.

Onverstoord ging Ober verder. 'Eerst kocht ik een

kraslot. Ik kras en win een dollar, dus ik koop nog een lot. Dan win ik twee dollar!' Hij gaat steeds sneller praten. 'Nu *weet* ik dat ik niet kan verliezen. Dus ik koop nog twee loten. Eentje is niks en met de ander win ik nog een dollar.'

'Normale mensen kiezen er op dat moment voor om te stoppen,' onderbrak Nathan hem.

'Dus ik koop nog een laatste lot!' gaat Ober verder. 'Ik kras en win drie dollar. En die heb ik gebruikt om voor ons allemaal Snickers te kopen!' Hij haalt z'n handen achter zijn rug vandaan en gooit chocoladerepen naar Ben en Nathan.

'Ongelooflijk,' zei Nathan terwijl z'n reep opent. 'Heb je wel door dat je in elke truc bent getrapt die de loterijcommissie heeft bedacht?'

'Lekker belangrijk,' zei Ober. Hij beet een flink stuk van zijn reep af. 'Ik heb al twee maanden geen Snickers meer gegeten. Het leek me wel een leuke manier om Bens eerste werkdag te vieren.'

Een halfuur later zaten de drie vrienden aan de keukentafel. 'Schatjes, ik ben thuis!' riep Eric terwijl hij de voordeur opentrapte.

'Zijn timing kan haast niet slechter,' zei Nathan en hij legde zijn vork neer. Ben en Ober liepen al richting de woonkamer.

'Het braafste jongetje is weer terug!' riep Eric onmiddellijk uit toen hij Ben zag.

'Het werd tijd,' zei Ben. 'Ik dacht dat je weggelopen was.'

Met een half opgegeten boterham in zijn hand omhelsde Eric zijn huisgenoot. Met zijn ongestreken shirt en gekreukelde beige broek was Eric de meest slonzige van de vier. Zijn dikke zwarte haar kamde hij nooit en hij scheerde zich zelden. Zijn slordige donkere baard werd nog meer geaccentueerd door zijn borstelige zwarte wenkbrauwen. Ze raakten elkaar tot op een paar millimeter waardoor de indruk werd gewekt dat zijn

voorhoofd constant werd omgeploegd. 'Sorry dat ik laat ben,' zei Eric. 'Ik heb deze week elke avond een deadline.'

'Elke avond?' vroeg Ben, in de war. 'Voor een maandblad?'

'Hij weet het nog niet van jouw baan,' zei Nathan terwijl de woonkamer binnenkwam. 'Weet je nog? Hij is zes weken weggeweest.'

'Geen *Washington Life*-magazine meer?' vroeg Ben.

'Nee meneer,' zei Eric. Hij krabde op zijn hoofd vervuld met trots. 'Ik dacht dat ik de rest van mijn loopbaan als journalist verslagen zou moeten schrijven over lokale antiekbeurzen en de beste nieuwe restaurants. Maar toen kreeg ik een telefoontje van de *Washington Herald*. Ze zochten een schrijver voor de politieke redactie. Ik ben twee weken geleden begonnen.'

'Dus je werkt nu voor een stelletje rechtse ballen?' vroeg Ben.

'Hé, het mag dan misschien de tweede krant van de stad zijn, ze hebben wel een oplage van tachtigduizend, en die zijn allemaal van mij!'

'Dat is fantastisch.' Ben sloeg zijn vriend amicaal op de rug.

'En weet je wat?' zei Eric tegen Ober, 'Drie keer raden wat ze op de puzzelpagina gaan zetten.'

'Geen grappen maken... een anagrampuzzel?' zei Ober en hij greep Erics blouse vast.

'Anagrampuzzel!' schreeuwde Eric. 'Vanaf volgende maand!'

'Anagrampuzzel!' herhaalde Ober.

'Ana-gram! ana-gram! ana-gram!' zongen de twee vrienden in koor.

'Ah, waar je een simpele ziel al blij mee kan maken,' zei Nathan en hij legde zijn arm om Bens schouders.

'Ik moet toegeven dat ik dit echt gemist heb,' zei Ben.

'Hebben ze in Europa geen simpele zielen meer?' vroeg Nathan.

'Grappig,' zei Ben en hij keerde zich naar zijn door

anagrammen geobsedeerde huisgenoten. 'Hé geniale tweeling, zullen we verder gaan met het avondeten?'

'Ik niet,' zei Eric. Terwijl hij nog een hap van zijn boterham nam verklaarde hij: 'Dit is mijn avondeten. De editie van morgen ligt te wachten.'

Later op de avond liep Nathan Bens kamer binnen, die duidelijk de best ingerichte kamer van het huis was. Met zijn antieke eikenhouten bureau, eikenhouten hemelbed en eikenhouten boekenkast was Ben eigenlijk de enige van de vier huisgenoten die er om gaf of dingen bij elkaar pasten. Nathan had er ooit aan gedacht om zijn kamer te gaan opknappen maar toen hij zich realiseerde dat hij dat alleen maar deed omdat Ben het had gedaan, bedacht hij zich. Drie vakkundig ingelijste zwart-witfoto's hingen aan de muur boven Bens bed: een van het half afgebouwde Washington Monument, een van de half afgebouwde Eiffeltoren en een van het half afgebouwde Vrijheidsbeeld. Ben hamsterde graag aandenkens. Op zijn boekenplank lagen onder andere de sleutels van zijn eerste auto, een unieke gesp die zijn grootvader hem had gegeven toen hij negen jaar werd, het haarnetje dat Ober altijd droeg toen hij nog bij Burger Heaven werkte, de oerlelijke stropdas die Nathan droeg op zijn eerste werkdag, de bezoekersspas die hij had gekregen toen hij op sollicitatie ging bij rechter Hollis en zijn favoriet – de rechtershamer die rechter Stanley hem had gegeven toen hij afscheid nam als griffier.

'Ben je nog steeds je post aan het openen?' vroeg Nathan toen hij de stapel enveloppen zag die Ben aan het doorspitten was.

'Het is verbazingwekkend hoeveel rotzooi iemand in een periode van zes weken in zijn brievenbus krijgt,' zei Ben. 'Ik heb drie aanbiedingen voor deelname aan een loterij, ongeveer vijftig catalogussen en een dozijn aanbiedingen voor tijdschriftabonnementen ontvangen. En weet je nog dat Ober vorig jaar naar Miss Teen USA zat te kijken en het 0900-nummer belde om apparaten voor

ons te bestellen? Ik sta nog steeds op hun adressenlijst. Luister hier maar naar: "Beste Ben Addison. Ben jij de volgende Miss Teen USA? Alleen de jury kan dat beslissen. Maar je kan wel de hele wereld laten weten dat je meedoet door iets te bestellen uit onze collectie van officiële Miss Teen USA-producten". Terwijl hij opkeek van de brief voegde Ben toe: 'Ik denk dat ik voor Ober maar eens een Miss Teen USA-sportbh ga bestellen. Als hij eenmaal op hun adressenlijst staat als klant, komt hij er nooit meer vanaf.'

'Dat is een prima idee,' zei Nathan en hij ging op Bens bed zitten.

'En, vertel eens, wat is hier allemaal nog meer gebeurd?' zei Ben en hij gooide de brief opzij.

'Eerlijk gezegd is er niks veranderd. Eric is er vaak niet omdat hij altijd met een deadline zit.'

'Dus hij heeft het nog steeds niet gedaan?'

'Klopt, onze vierde huisgenoot is nog steeds maagd. En hij blijft volhouden dat het uit eigen beweging is – wachten tot het huwelijk, enzovoort.'

'En Ober plaagt hem nog steeds?' vroeg Ben terwijl hij het antwoord al wist.

'Hij plaagt hem al sinds zijn zeventiende,' zei Nathan. Hij veegde zijn rode haar glad dat hij kort had laten knippen om zijn terugwijkende haarlijn te verbloemen. Nathan was de eerste van de huisgenoten die zijn haar begon te verliezen en als hij aanwezig was waren de onderwerpen kaalheid en kapsels taboe. Hij was zeer competitief en verloor niet graag. En volgens hem ondermijnde zijn terugwijkende haarlijn zijn hele uiterlijk en overschaduwde het alles – van zijn vastberaden postuur tot zijn vierkante kaak.

'En die nieuwe baan bij de *Herald*? Ik heb het idee dat Eric er erg blij mee is.'

'Je maakt een grapje zeker?' vroeg Nathan. 'Eric is in de zevende hemel sinds hij die baan heeft. Hij denkt dat hij de koning van de wereld is.'

'Bespuur ik daar enige jaloezie?' vroeg Ben.

‘Helemaal niet,’ zei Nathan. ‘Hij is twee jaar bezig geweest met afstuderen in de journalistiek – het doet me goed dat hij eindelijk over iets anders mag schrijven dan over de lokale rommelmarkt. Ik vind het alleen jammer dat hij zo vaak weg is.’

‘Laat me niet lachen,’ plaagde Ben. ‘Dat hij vaak weg is interesseert je niks. Je kan er gewoon niet tegen dat het met hem beter gaat dan met jou.’

‘Ten eerste doet hij het niet beter dan ik. En ten tweede vind ik het helemaal niet erg dat hij het goed doet. Maar het zou wel fijn zijn als hij wat minder aan zichzelf zou denken.’

‘En jaloezie steekt de kop op.’

‘Je weet best wat ik bedoel,’ zei Nathan. ‘Elke keer als Eric ergens mee begint raakt hij helemaal geobsedeerd. Dat deed hij toen hij studeerde, toen hij ging schrijven voor dat literaire tijdschrift en toen hij begon bij de *Washington Life*. Hij denkt nu misschien dat hij zowel Woodward als Bernstein is maar ik heb liever dat hij wat meer aandacht besteedt aan zijn vrienden. Volgens mij heb ik sinds hij daar begonnen is nog geen enkele keer een goed gesprek met hem gehad. Hij heeft geen tijd meer voor ons.’

‘Weet je wat ik denk? Ik denk dat je veel te competitief bent. Dat ben je altijd geweest en dat zul je altijd zijn.’

‘Het heeft niks te maken met competitie. Het gaat om vriendschap.’

‘Heb wat geduld met hem,’ zei Ben. ‘Hij werkt daar net. Hij probeert waarschijnlijk gewoon een goede indruk te maken.’

‘Misschien,’ zei Nathan terwijl hij een potlood van het bureau pakte en er mee begon te kladden.

‘Ander onderwerp. Hoe gaat het eigenlijk op het Ministerie voor Buitenlandse Zaken?’ vroeg Ben. ‘Heb je nog derdewereldlanden overgenomen in de afgelopen weken?’

‘Helaas niet. Het gaat ongeveer zoals ik verwacht

had. Mijn baas was de afgelopen week in Zuid-Afrika en dus gebeurt er niet veel. Maar ik heb wel het idee dat ze me er graag bij hebben. Ik vermoed dat ze me over een paar maanden in de S/P onderbrengen.'

'S/P?'

'Het team dat het beleid uitstippelt voor de minister. Ze doen al het beleidsmatige werk voor het ministerie. De mensen van de S/P hebben vaak lijntjes lopen naar alle grote denktanks.'

'Jij en een groep bollebozen die over ons bestaan nadenken, hè?'

'Iemand moet zich toch bezighouden met het runnen van de wereld,' zei Nathan terwijl hij een schetsje van de Verenigde Staten maakte. 'Hoe gaat het eigenlijk met jou? Je eerste dag op het Hooggerechtshof. Geen klein baantje.'

'Ik weet het,' zei Ben terwijl hij zat te prutsen met de sluiting van zijn agenda. 'Ik hoop alleen dat ik niet in de problemen kom omdat ik pas in augustus start in plaats van juli. Ik voelde me een beetje verloren vandaag.'

'Dat komt wel goed,' zei Nathan. 'Je hebt niks gemist. Trouwens, je medegriffier heeft al een maand ervaring.'

'Het zal wel,' zei Ben. Hij liep naar de boekenplank en begon zijn boeken te herschikken.

Nathan zat een tijdje naar zijn vriend te kijken. 'Het is helemaal niet erg om nerveus te zijn,' zei hij uiteindelijk. 'Het *blijft* het Hooggerechtshof.'

'Weet ik wel. Maar iedereen daar is zo ontzettend intelligent. Ze kennen elke precedent van het Hof van de afgelopen twintig jaar uit het hoofd. Ik ken alleen de oorspronkelijke acteurs uit *L.A. Law*. Daar ga ik niet ver mee komen.'

Zonder te kloppen kwam Ober de kamer in. 'Wie is er dood?' vroeg hij toen hij de bezorgde blik van Ben zag.

'Hij maakt zich zorgen om het hoge intellectuele niveau op het Hooggerechtshof,' legde Nathan uit.

'Lekker belangrijk,' zei Ober terwijl hij op Bens bed

ging zitten. 'Vertel ze maar dat je alle oorspronkelijke acteurs van *L.A. Law* uit je hoofd kent. Dat maakte altijd indruk op mij.'

'Ik kan het schudden,' zei Ben en hij ging weer verder met het herschikken van zijn boeken.

'Ben, stop met die boeken. Je maakt je druk om niks,' zei Nathan. 'Je staat je hele leven al boven aan in de intellectuele hiërarchie. Je ging naar Columbia, naar Yale en je was griffier voor rechter Stanley. En nu werk je voor rechter Hollis, een van de beste rechters van het Hoogerechtshof. Of al deze successen waren pure mazzel, of je maakt je druk om niets. Wat denk je dat het meest voor de hand ligt?'

'Waarschijnlijk is hij een mazzelaar,' plaagde Ober.

'Hou je mond, idioot,' schold Nathan. 'Ben, je bent de meest gedreven persoon die ik ken. Vroeger legde je altijd de krijtjes op alfabetische volgorde in de doos. En je hebt de aerodynamica van slagbal onderzocht...'

'Hij was de enige van ons die niet gekleurde klei opat,' voegde Ober toe.

'Precies,' zei Nathan instemmend. 'Buiten mezelf ken ik niemand die slimmer is dan jij.'

Ben keerde zich lachend naar Nathan. 'Ik ben slimmer.'

Zijn lach inhoudend zei Nathan: 'Drie letters vriend: S-A-T.'

'Alleen omdat je een kleine honderd punten meer had dan ik bij de SAT betekent nog niet dat je slimmer bent,' zei Ben.

'De test liegt niet,' zei Nathan terwijl hij naar de deur liep. 'Jij bent misschien wel handig, maar als het op puur intellect aankomt, ben ik je meerdere. En Ober, toen we vroeger klein waren at geen van ons de klei op. We deden slechts alsof om te kijken of jij het echt deed.'

Terwijl Nathan de kamer verliet richtte Ober zich tot Ben. Toen Ben begon te lachen schreeuwde Ober richting de deuropening: 'Dat wist ik wel hoor!'

2

De volgende ochtend liep Ben om zeven uur het kantoor van rechter Hollis binnen, gekleed in geruite shorts en een oud shirt. 'Ben, ben jij dat?' hoorde hij Lisa schreeuwen vanuit hun kamer. 'Kom snel hierheen!'

'Wat is er?' vroeg Ben toen hij de kamer binnen rende. 'Is alles goed?'

'Je zal niet geloven wat er net gebeurde.' Lisa's vingers bladerden razendsnel door de rolodex op haar bureau. 'Ik kreeg een telefoontje van het kantoor van de gouverneur in Missouri en we hebben vierentwintig uur om te reageren op dit verzoek tot uitstel van een executie.'

'Waar heb je het over?' vroeg Ben terwijl hij zijn koffer op zijn bureau gooide.

'Hier is het!' riep Lisa en ze trok een kaartje uit de rolodex. Ze richtte zich tot Ben en gaf uitleg. 'Er is een gevangene in Missouri die drie kleine kinderen vermoordde. Hij werd ongeveer tien jaar geleden ter dood veroordeeld en zijn verdediging is inmiddels een aantal keren in hoger beroep gegaan. De executie was gepland in oktober, maar om de een of andere reden heeft de staat de datum bepaald op morgen. Hij heeft het recht om een beroep te doen op het Hooggerechtshof, dus nu hebben we vierentwintig uur om Hollis te vinden en naar zijn mening te vragen.'

'Hoe kunnen we hem bereiken?' vroeg Ben.

'Daar probeer ik nu achter te komen,' zei Lisa en ze

toonde het rolodexkaartje. 'Hij heeft een nummer achtergelaten van zijn verblijfplaats in Noorwegen, maar hij is blijkbaar een paar dagen op pad. Ik heb de rolodex uit zijn kamer gepakt. Ik weet dat hij een zus heeft die in Californië woont, dus die ga ik nu bellen.'

Ben pakte zijn telefoon, draaide het informatienummer en vroeg om het nummer van de U.S. Marshals Service. Terwijl hij naar Lisa keek, zei hij: 'Iedere rechter moet te allen tijde een marshal bij zich hebben. Dus zij moeten weten waar hij is.'

'Mevrouw Winston?' vroeg Lisa. 'Het spijt me dat ik u wakker maak, maar ik ben een griffier van rechter Hollis en we proberen hem te bereiken. Het is een noodgeval.'

'Hallo, is dit de Marshals Service?' vroeg Ben. 'Dit is Ben Addison van het kantoor van rechter Mason Hollis. We moeten de rechter bereiken. Het is een noodgeval.'

'Ze weet niet waar hij is,' zei Lisa terwijl ze ophing. Ben legde ondertussen de situatie uit aan de Marshals Service.

'Uh-huh. Oké. Ja, zeker,' zei Ben.

Lisa gaf Ben een klap op zijn arm. 'Wat zeggen ze?'

'Ze weten waar hij is,' zei Ben en hij hing op. 'Ze willen ons geen nummer geven, maar ze proberen hem nu te bereiken. En dan zullen ze hem vragen om contact met ons op te nemen.'

'Heb je gezegd dat het een noodgeval is?' vroeg Lisa. Toen ze de ik-ben-geen-idioot-uitdrukking op Bens gezicht zag, zei ze: 'Sorry, ik vroeg het voor de zekerheid.'

Tien minuten later ging de telefoon. Ben pakte de hoorn op en zei kalm: 'Kantoor van rechter Hollis... Hallo, rechter Hollis. Hoe is het in Noorwegen? Ja. Het moet daar erg mooi zijn in deze tijd van het jaar. Nee. Ja, de kamer is prima. Lisa heeft me geweldig geholpen. We zitten een beetje met een noodgeval. Er is net een aanvraag ingediend tot uitstel van een executie, maar ze willen het vonnis morgen al uitvoeren. Dus, uhm, wat moeten we doen?' Nadat hij enkele notities had neerge-

krabbeld zei Ben uiteindelijk: 'We zullen u aan het eind van de middag bellen.'

'Wat zei hij, verdomme?' schreeuwde Lisa meteen nadat Ben had opgehangen.

'Dit is wat er nu moet gebeuren,' zei Ben en hij sloeg het blaadje van zijn notitieblok om en begon een lijst te maken. 'Eerst moeten we alle andere rechters laten weten dat hun stem morgenochtend om acht uur binnen moet zijn. We hebben vijf stemmen nodig voor een uitstel van de executie. Als er vier vóór een uitstel stemmen, sterft die kerel morgen. Nadat we alle rechters op de hoogte hebben gebracht moeten we een memo schrijven voor Hollis met ons advies over de vraag of hij moet instemmen met een uitstel of niet.'

'Alle relevante dossiers voor deze zaak liggen nog bij de lagere rechtbanken,' zei Lisa.

'Precies. En hij heeft gezegd hoe we die te pakken moeten krijgen. Hij zei dat we waarschijnlijk tot morgenochtend vroeg door zullen moeten werken, want hij wil om zes uur 's ochtends de complete memo hebben. Ik heb zijn faxnummer.' Terwijl hij z'n computer aanzette, zei Ben: 'Ik schrijf wel een officieel verzoek zodat we de dossiers kunnen krijgen.'

'Ik laat de andere rechters wel weten wat er aan de hand is.'

'Nadat je ze hebt verteld wat er speelt moet je zorgen dat je het hele verhaal ook nog in een memo zet, zodat ze allemaal een officiële notificatie ontvangen,' zei Ben terwijl Lisa naar de deur snelde. 'Op die manier kan geen van hen beweren dat ze er niets van wisten.'

Lisa knikte en rende naar buiten.

Een uur later werden negen dozen met dossiers afgeleverd bij het kantoor. 'Dat kunnen we wel vergeten,' zei Ben toen hij de dozen zag die naar binnen werden gereden.

'Dat kunnen we nooit allemaal vóór vannacht doorlezen,' zei Lisa.

Ben las wat er op de dozen stond. De dossiers waren per jaar ingedeeld. 'Als ik nu begin met het oudste spul en jij met het nieuwste? Dan komen we elkaar komende winter wel ergens in het midden tegen.'

Lisa stemde in en samen begonnen ze de berg papier door te ploegen.

Om twee uur 's middags ging de telefoon. 'Kantoor van rechter Hollis, met Ben,' zei hij.

'Hallo Ben, je spreekt met Rick Fagen. Ik was drie jaar geleden griffier voor rechter Hollis. Ik bel even om te vragen hoe het gaat. Het is traditie dat oud-griffiers zo nu en dan even bellen. Ik weet dat er nogal veel op je afkomt in de eerste weken.'

'Het is inderdaad een behoorlijk drukke tijd,' zei Ben.

'Wie is het?' vroeg Lisa.

Terwijl hij de telefoon bedekte, fluisterde Ben: 'Het is een van de vorige griffiers van Hollis.'

'Perfect,' zei Lisa. 'Ik kreeg vorige maand een telefoontje van een griffier. Zij weten precies hoe je moet omgaan met dit soort rotzooi. Vraag hem eens wat we moeten doen.'

'Rick, mag ik je iets vragen?' zei Ben. 'We hebben net een doodstrafzaak binnengekregen...'

'Ongelooflijk,' zei Rick. 'Dat doen ze elke keer aan het begin van de zittingsperiode. Ik neem aan dat Hollis er niet is?'

'Die geniet van de zon in Noorwegen,' zei Ben. 'En wij moeten nu een karrenvracht aan documenten door nemen en een aanbeveling doen over de vraag of hij uitstel moet verlenen.'

'Oké, dit is wat je moet doen,' zei Rick met een geruststellende stem. 'Als deze zaak al een tijdje rondgaat in het systeem is de kans groot dat je nooit alle bijbehorende documenten zal kunnen doorlezen. Je moet je richten op het juridische vraagstuk waar dit laatste beroep op gebaseerd is. Alle andere aspecten zijn minder belangrijk. Wat ik zou doen is een van de juridische ar-

chieven raadplegen en de zoekvraag toespitsen op dat ene juridische vraagstuk waar het om draait. Als het om *habeas corpus* draait zoek je daar naar; als het om de instructies voor de jury draait zoek je daar naar. Westlaw is zeker de makkelijkste methode om...'

'Ik heb Westlaw al doorzocht,' zei Ben. 'Het probleem is dat de dossiers een chaos zijn. We weten amper waar we moeten beginnen.'

'Richt je gewoon op het verslag van de eerste rechtszaak. Vaak is een groot deel van het beroep gebaseerd op fouten die op het laagste niveau gemaakt zijn. Zijn er al andere rechters die gereageerd hebben?'

'Nee,' zei Ben die nog steeds de instructies van Rick aan het opschrijven was. 'Het is vanochtend binnengekomen.'

'Als je geluk hebt stemmen vijf van de andere rechters in met een uitstel voordat jullie klaar zijn. Op die manier valt de druk van jullie schouders.'

'En hoe groot is de kans dat dit gebeurt?' vroeg Ben terwijl Lisa over zijn schouder meelas.

'Hangt van het onderwerp af. Als het om het Vierde Amendement draait, zullen Osterman en de andere conservatieven er nooit aan beginnen. Dreiberg gaat er misschien mee aan de slag. Het is voor jullie twee wel van groot belang om te onthouden dat het niet gaat om *jullie* mening. Jullie moeten de mening van Hollis op papier zetten. Misschien vinden jullie zelf dat de verdachte belazerd is, maar de memo moet gebaseerd zijn op wat Hollis ervan vindt. De ervaring leert dat hij zich niet graag bezighoudt met een doodstrafzaak tenzij het om een vernieuwend juridisch vraagstuk gaat. Zo niet, dan vertrouwt hij graag op het oordeel van de lagere rechtbanken.'

'En als het nu gebaseerd is op feitelijke onschuld?' vroeg Ben terwijl hij de draad van de telefoon rond zijn vinger draaide.

'Dat hangt af van de feiten,' zei Rick. 'Als het een zaak is waarin de rechten van de verdachte daadwerkelijk geschonden zijn neemt Hollis hem misschien wel aan.'

Je moet echter wel voorzichtig zijn. Je bent niet Sherlock Holmes, dus je moet niet denken dat je de zaak vanuit je kantoor wel even kunt oplossen. Als de verdachte volhoudt dat hij feitelijk onschuldig is, kun je maar beter zeker weten dat er een fout is gemaakt tijdens zijn proces. Verspil niet Hollis z'n tijd door te zeggen dat je een vermoeden hebt en dat je instinct je zegt dat de verdachte het niet gedaan heeft. Hollis is al drieëntwintig jaar rechter. Hij heeft misschien wel een zwak voor vraagstukken rond het Eerste Amendement maar hij geeft helemaal niks om jouw instinct.'

Na een lange pauze zei Ben: 'En als je nu heel, heel erg zeker weet dat die vent onschuldig is? Ik bedoel, als al je kennis en je ervaring en je gevoel je zegt dat het zo is?'

'Het is jouw beslissing,' waarschuwde Rick. 'Als je gelijk hebt, dan heb je het goed gedaan. Maar als je geen gelijk hebt zal Hollis het uitstel afwijzen en dan is dat voor jou een afgang. Dat is op zich niet zo erg. Maar omdat je nog in je eerste weken zit zou ik misschien eerst zorgen dat hij wat meer vertrouwen in je krijgt voordat je een dergelijk risico neemt.'

'Dus ik zou die vent maar gewoon de elektrische stoel moeten laten krijgen om te voorkomen dat ik een slechte indruk maak?'

'Luister, ik ken niet alle feiten van deze zaak,' zei Rick. 'Ik zeg alleen maar dat je het goede moment moet kiezen om de strijd aan te gaan. Ik moet er nu vandoor. Als je nog vragen hebt kun je me altijd bellen.'

'Bedankt voor je hulp,' zei Ben. 'Dat stellen we erg op prijs.' Nadat hij het nummer van Rick had opgeschreven hing Ben op, zette hij zijn computer aan en opende hij het Westlaw-archief.

Om half zes kwam Joel, een van de griffiers van voorzitter Osterman, het kantoor binnen.

'Wij doen niet mee. Osterman wijst het uitstel af.'

'Dus jullie gaan nu naar huis?' Lisa keek op van haar stapel papier.

‘Klopt,’ zei Joel met een zelfvoldane glimlach. ‘Onze dag zit erop.’

Terwijl Joel de deur uit liep riep Lisa: ‘Ik wens je een ellendig leven en een trage dood toe.’

‘Tot morgen,’ zong Joel. ‘Hoop dat je morgen niet nog in dezelfde kleren rondloopt.’

In de drie uren die volgden wees rechter Gardner het uitstel af terwijl rechters Veidt, Kovacs, Moloch en Dreiberg instemden.

‘Nog drie rechters over en we hebben nog maar één stem nodig,’ zei Ben. ‘Hoe groot is de kans dat het op ons aan zal komen?’

‘Ik wil er niet aan denken,’ zei Lisa, volledig gefocust op het document in haar handen. ‘Ik moet me gewoon blijven concentreren en dan is het zo voorbij. Ik ben kalm. Ik ben geconcentreerd. Ik ben het centrum van het universum en ik ben één met het document.’

Om elf uur 's avonds leunde Lisa achterover in haar stoel en zuchtte: ‘Ik trek het niet meer! Ik heb de afgeloopen twaalf uur amper bewogen!’

‘Ik dacht dat je het centrum van het universum was?’ vroeg Ben.

‘Het universum kan doodvallen,’ zei ze. Ze stond op uit haar stoel en begon door het kantoor te ijsberen. ‘Ik haat het universum. Ik pis op het universum. Ik ben nu één met boosheid, afgunst en haat. Laat die rotzak maar bakken op de stoel. We gaan naar huis.’

‘Dat is nu precies het type rechtspraak dat we aan dit Hof vaker zouden moeten zien.’

Plotseling ging de deur open en Angela riep: ‘Zowel Blake als Flam doen niet mee. Ze wijzen een uitstel af. Het komt nu op jullie aan.’

Ben keek naar Lisa die uit verslagenheid haar schouders liet hangen. ‘Dus als we die vent laten bakken kunnen we naar huis?’

Net na middernacht zat Ben achter zijn computer met zijn ogen gefixeerd op het scherm. 'Ik zie het bewijs niet,' zei hij voor de derde keer in vijftien minuten. 'Ik ken die vent niet, ik heb hem nooit ontmoet, maar ik weet wel dat het bewijs ontbreekt.'

'Je weet helemaal niks,' zei Lisa die zich had uitgestrekt op de bank met haar armen over haar gezicht. 'Dus wat willen we nu gaan zeggen in deze memo?'

'Laten we Hollis een kort overzicht geven van de feiten en daarna adviseren we hem om uitstel te verlenen op basis van feitelijke onschuld.'

'We weten niet of die vent onschuldig is,' zei Lisa.

'Deze verdachte heeft geen eerlijk proces gehad, dat staat vast.' Ben stopte met typen. 'De agent die hem arresteerde zweert in het proces-verbaal dat hij iemand de achterdeur van het huis uit zag rennen toen de verdachte al gearresteerd was. Maar toen de verdediging probeerde om de getuigenis van de agent aan te voeren als bewijs, wees de rechter dit af omdat het niet ter zake zou doen. Dat is belachelijk.'

Lisa ging rechtop zitten. 'Dat hoort bij de rechterlijke bevoegdheid. Er is geen reden om aan te nemen dat de rechter verkeerd zat.'

'Er is wel een reden,' zei Ben en hij draaide zijn stoel naar zijn medegriffier. 'De verdachte beweert dat deze mysterieuze figuur hem een alibi kan verschaffen voor de nacht waarin een van de moorden plaatsvond.'

'Daarmee is er nog geen verklaring voor de andere twee moorden,' zei Lisa. 'Zelfs als hij het ene kind niet vermoord heeft, dan vermoordde hij wel de twee anderen.'

'Je begrijpt niet wat ik bedoel.' Er klonk een lichte irritatie in zijn stem. 'Ik zeg niet dat hij onschuldig is aan alle moorden. Maar als hij twee mensen heeft vermoord in plaats van drie dan had hij misschien niet de doodstraf gekregen. Misschien had de jury hem in plaats daarvan levenslang gegeven.'

'Ben, deze vent heeft in één nacht twee onschuldige

kinderen vermoord. Dat geef je zelf toe. Wat maakt het dan verdomme uit als hij er niet drie vermoord heeft? Dan krijgt hij nog steeds zijn verdiende loon.'

'Dat is jouw mening,' zei Ben en hij sprong op. 'Of de jury een besluit neemt over drie of over twee moorden is wel een verschil.'

'Maar je weet niet eens of hij door de getuigenis van de agent wel zou zijn vrijgesproken,' argumenteerde Lisa. 'Misschien zou hij nog steeds schuldig zijn bevonden.'

'Maar misschien ook niet,' gebaarde Ben met zijn handen. 'Dat is niet aan ons.'

'Luister naar wat je zegt,' zei Lisa, en ze stond op om Ben recht aan te kijken. 'Je kan niet elke rechtszaak overdoen alleen omdat jij het zelf anders zou hebben gedaan. De jury heeft de getuigenis van de verdachte aan gehoord. Ze hebben hem horen zeggen dat er iemand was die hem een alibi kon geven maar dat hij deze persoon niet te pakken kon krijgen. En toch hebben ze hem veroordeeld voor drie moorden. Dat een agent die mysterieuze getuige zag betekent niet dat de getuige ook echt een alibi kon verschaffen. Of de getuigenis van de agent nu was toegelaten of niet; er kon geen alibi worden gevonden. Iemand zien die mogelijk een alibi had kunnen geven vormt geen enkel bewijs dat er ook echt een alibi bestond.'

'Maar het verandert wel het verhaal dat de jury heeft gehoord,' zei Ben. 'Ik zeg niet dat de getuigenis van de politieman een alibi had opgeleverd, maar het had wel meer geloofwaardigheid gegeven aan de beweringen van de verdachte dat die mysterieuze man bestond. Voordat iemand de dood in wordt gestuurd moet hij toch echt alle kansen krijgen om zijn versie van het verhaal te bewijzen.'

'Je voelt gewoon mee met deze kerel omdat je vindt dat de doodstraf geen goede oplossing is,' zei Lisa.

'Klopt helemaal,' zei Ben en hij knakte zijn vingers. 'Ik wil Hollis adviseren om de zaak aan te nemen. Als

jij het er niet mee eens bent dan begrijp ik dat, maar ik vind het de moeite waard. Het ergste wat kan gebeuren is dat ik afga omdat Hollis het advies niet overneemt. Aangezien het leven van deze man op het spel staat wil ik dat risico wel nemen. Ik wil ook best alleen mijn naam onder de memo zetten als je dat liever hebt.'

Lisa schudde het hoofd en hield haar hand op haar lippen. 'Ben je echt heel zeker van je zaak?'

Ben knikte.

'Prima, laten we dat advies maar gaan schrijven dan,' zei Lisa. 'Maar als Hollis het niet met ons eens is, dan sla ik je in elkaar.'

Ben ging weer achter de computer zitten en lachte. 'Akkoord.'

'Haast je!' schreeuwde Lisa om tien voor zes in de ochtend. Ben rende de deur uit met het juist geprinte advies van tweeëndertig pagina's. Hij sprintte rechtstreeks naar het faxapparaat in het privékantoor van Hollis. Twintig minuten later kwam hij terug. 'Nu ben ik helemaal leeg,' zei hij en hij veegde zijn nu vette haar van zijn voorhoofd.

'Ik neem aan dat de fax goed is doorgekomen?' vroeg Lisa. De wallen onder haar ogen toonden haar vermoeidheid.

Ben knikte en ging naast haar op de bank zitten.

Ze gluurde omhoog naar haar medegriffier en zei: 'Je hebt echt de baard van een watje.'

'Echt niet,' zei hij en hij voelde aan de lichte baardgroei op zijn kin.

'Echt wel. Het ligt niet aan je karakter. Het betekent alleen maar dat je geen echte man bent.'

'Je zou willen dat je had ervaren wat voor een echte man ik ben,' zei Ben lachend.

Er viel een pijnlijke stilte in de kamer. 'Je flirtte net met mij,' zei Lisa.

'Hoe bedoel je?' zei Ben lachend.

'Ja echt. Je flirtte net.'

‘Niet waar.’

‘Wat was dat dan? “Je zou willen dat je had ervaren wat voor een echte man ik ben.” Je had net zo goed “Voel mijn mannelijkheid” kunnen zeggen.’

‘Dat is waar. Je hebt me door,’ zei Ben sarcastisch. ‘Hé Lisa, laten we er niet omheen draaien. Voel mijn mannelijkheid.’

‘Dat zou je wel willen,’ zei Lisa met een grijns.

Ben wees naar Lisa. ‘Mij houd je niet voor de gek, vrouw! Nu flirtte je met mij. Je flirtte terug!’

‘Je bent gestoord,’ zei Lisa lachend. ‘Luister, laten we dit maar snel vergeten. Ik ga niet met jou het bed in duiken. We zijn allebei moe en ik ben niet van plan om als gevolg van mentale uitputting iets te gaan doen waar ik later spijt van krijg.’

‘Precies.’ Ben liet zijn hoofd achterover vallen. ‘Maar ik verzeker je dat niemand er ooit spijt van heeft gekregen.’

‘Lisa, wordt wakker!’ zei Ben terwijl hij haar wakker schudde.

‘Wah?’ zei ze en ze ging overeind zitten op de rode bank. ‘Hoe laat is het?’

‘Het is half acht. Ik kan niet slapen. Ik moet constant aan die verdachte denken. Wat nu als Hollis het uitstel afwijst omdat wij er een rommeltje van gemaakt hebben? Dan hebben wij hem vermoord.’

‘We hebben niemand vermoord. We hebben ons best gedaan en ons advies zit prima in elkaar.’

‘Denk je?’

‘Zeker weten. We hebben gedaan wat we dachten...’
De telefoon ging.

Ben sprong op. ‘Hallo? Hoi rechter Hollis. Hebt u de fax goed ontvangen?’ Ben viel stil en Lisa tikte hem voortdurend op zijn arm, vragend om een reactie. ‘Nee, we begrijpen het,’ zei Ben. ‘Ja, we kennen de procedure. Oké. Dan zien we u over ongeveer een maand, denk ik. Prettige dag nog.’ Terwijl hij ophing zei hij even niets

en staarde naar Lisa. 'Dat zijn vijf stemmen! We hebben uitstel!' schreeuwde hij.

Ze omhelsden elkaar en sprongen door de kamer terwijl ze scandeerden: 'We hebben uitstel! We hebben uitstel!'

'Ik kan het niet geloven!' zei Lisa. 'Wat zei hij nog meer?'

'Hij zei dat hij onze memo met plezier gelezen had. Hij zei dat het argument overtuigend was en dat onze analyse klopte. Hij zei ook dat we te vaak het woord "bovendien" gebruikten, maar hij vond dat we het goed gezien hadden. Hij heeft zelf al het kantoor van de gouverneur in Missouri gebeld. Wij moeten nu voorbereidingen gaan treffen om deze zaak voor te laten komen.

'Ik kan het niet geloven.'

'En weet je wat nog het mooiste is? Hollis zei letterlijk, en ik citeer: "Die lokale rechtbanken zijn verdomme als jeuk aan je kont".'

'Zei Hollis "verdomme"?''

'Rechtstreeks tegen mij,' zei Ben met een brede glimlach. 'Dit is verdomme een geweldige dag.'

3

Ben stond voor Armand's Pizzeria te genieten van de frisse oktoberwind. De zomer was officieel voorbij en dat gold ook voor de ondraaglijke luchtvochtigheid in Washington. Zonder een jas en met zijn mouwen opgerold tot aan zijn ellebogen genoot Ben van de stilte in deze buurt. Het groen van de zomer was verdwenen en hij staarde naar de bruine en oranje tinten van de bomen die langs Massachusetts Avenue stonden. Hij ontspande zich en wachtte op zijn lunchafspraak. Na een paar minuten voelde hij een tikje op zijn schouder. 'Ben?'

'Rick?' vroeg Ben. Hij herkende de stem van de voormalige griffier van rechter Hollis. Rick droeg een olijfgroen pak en een das met een paisleymotief. Wat het meest opviel aan zijn uiterlijk waren zijn ogen, gezwollen en licht bloeddorlopen. Zijn dunne blonde haar was perfect gekamd. Rick was lang en dun en zag er ouder uit dan Ben had verwacht. 'Leuk dat ik eindelijk een gezicht bij je stem kan plaatsen,' zei Ben en hij schudde de hand van Rick. 'Na alle adviezen die je me de afgelopen twee maanden hebt gegeven vond ik het tijd worden dat we elkaar eens ontmoeten.'

'Vond ik ook,' zei Rick terwijl ze het restaurant binnengingen. 'Is Hollis een beetje aardig voor je?'

'Dat gaat prima,' zei Ben terwijl ze aan een tafel in de hoek gingen zitten. 'Hij is nu anderhalve maand terug uit Noorwegen dus ik begin al gewend te raken aan zijn eigenaardigheden.'

‘Hij kan soms behoorlijk vreemd doen, vind je niet? Ik heb nooit begrepen waarom hij alleen met potloden wil schrijven. Denk je dat hij allergisch is voor pennen?’

‘Ik denk dat het gewoon bij zijn karakter hoort,’ zei Ben. ‘Volgens hem is niets in steen geschreven, alles is veranderlijk. Ik hoop alleen dat hij een keer stopt met het opeten van de gummetjes achter op de potloden.’

‘Doet hij dat nog steeds?’ lachte Rick. ‘Daar werd ik altijd misselijk van.’

‘Een schone gum opeten kan op zich nog. Schone gummetjes vind ik prima. Maar hij kauwt op de vieze. Ik zag hem een keer een halve pagina uitgummen. Op het hele vel lagen stukjes rubber en de gum zelf was pikzwart. Hij stopte dat ding in zijn mond en begon te kauwen. Toen het er weer uit kwam was alles weg behalve het stukje metaal. Zijn tanden waren helemaal zwart, dat was ranzig.’

‘Ah ja, die goeie ouwe tijd,’ zei Rick en hij bekeek het menu.

‘Laat dat menu maar zitten,’ zei Ben. ‘Er is hier maar één gerecht dat de moeite waard is.’ Ben wees naar het onbeperkte pizzabuffet, de specialiteit van Armand. ‘Zo veel pizza als je op kunt voor maar 4,99. Dit is zo ongeveer het hoogtepunt van de stad wat mij betreft. Onvoorstelbaar dat je deze tent niet kent.’

‘Ik heb duidelijk wat gemist,’ zei Rick en hij bestudeerde de verschillende pizza’s.

Nadat ze hun bestelling hadden doorgegeven aan de ober liepen Ben en Rick naar het pizzabuffet en pakten beiden drie punten. Toen ze weer waren gaan zitten zei Ben: ‘Trouwens, nogmaals bedankt voor je advies bij de Scott-zaak. Ik besepte niet dat Hollis zo vastbesloten is om in dat soort zaken ten gunste van de verweerder te oordelen.’

‘Onze goede rechter is nog nooit een zaak over het Zesde Amendement tegengekomen die hij niet interessant vond,’ zei Rick. ‘Hoe is het trouwens afgelopen met die doodstrafzaak?’

‘Je weet dat ik je dat niet mag vertellen,’ zei Ben met een geforceerd lachje. ‘We hebben een ethische code ondertekend – alle informatie is vertrouwelijk.’

‘Ik heb dezelfde overeenkomst ondertekend,’ zei Rick terwijl hij een pizzapunt met ui en knoflook dubbelvouwde. ‘En ik val er nog steeds onder. Geloof me, ik weet hoe het is om daar te werken. Er komt geen einde aan de verantwoordelijkheid.’

Ben keek over zijn schouder en leunde toen naar Rick. ‘We zijn bezig met het schrijven van de afwijkende conclusie. De rechters besloten met vijf stemmen tegen vier om hem op de stoel te zetten. Dat was een tegenvaller.’

‘Hé, ik zou er niet teveel mee zitten,’ zei Rick. ‘Jullie hebben die zaak uitstekend voorbereid. Je kan niet...’

‘Ik weet het, je kan niet altijd winnen,’ zei Ben. ‘Toch had ik graag die kerel willen redden. Hij werd genaaid door de lagere rechtbank.’

‘Hij is niet de eerste en zal ook zeker niet de laatste zijn,’ zei Rick. ‘En waar zijn jullie nog meer mee bezig? Hoe gaat het met de CMI-fusie? Die beslissing wordt toch komende week genomen?’

‘Dat gaat waarschijnlijk nog een paar weken duren. Blake en Osterman hadden meer tijd nodig om hun mening te schrijven. Je weet hoe dat gaat – fusiezaken zorgen altijd voor verwarring bij iedereen. Het duurt een eeuwigheid om uit te pluizen hoe het zit met alle regelgeving.’

‘En wie gaat er winnen?’

‘Dat was eigenlijk best een apart verhaal,’ zei Ben en hij keek nogmaals over zijn schouder. ‘Toen de rechters hun stem uitbrachten tijdens het beraad was het vijf tegen vier in het nadeel van CMI. Op het laatste moment haalde Osterman Dreiberg uit het beraad voor overleg op zijn kantoor. Volgens de griffiers van Osterman overtuigde hij haar toen van het feit dat de regelgeving in het voordeel was van CMI waardoor de fusie met Lexcoll helemaal legaal was volgens de Sherman Antitrust

Act. Charles Maxwell huppelt straks naar zijn werk als deze uitspraak bekend wordt gemaakt. Het gerucht is dat hij meer dan vijf miljoen heeft uitgegeven aan juridische kosten om deze zaak voor het Hof te brengen.'

'Enig idee waarom Dreiberg is bijgedraaid?'

'Nee. Je weet hoe Osterman in elkaar zit. Hij zette Dreiberg waarschijnlijk intellectueel onder druk en Dreiberg gaf toe. Het is ook moeilijk voor de nieuwste rechter om zich te verzetten tegen de voorzitter.'

'Zeker als het een vrouw is,' zei Rick.

Verrast door Ricks opmerking zei Ben: 'Dat zou ik niet zeggen. Zelfs als Dreiberg een man was zou ze niet zo makkelijk rechtstreeks de confrontatie met Osterman aangaan.'

'Zou kunnen,' zei Rick.

'Hoe laat zou ze hier zijn?' vroeg Nathan terwijl hij op de koffietafel in de woonkamer zijn schoenen poetste.

'Ze kan elk moment aanbellen.' Terwijl Ben met zijn eigen schoenen bezig was zag hij hoe nauwgezet Nathan aan het borstelen en wrijven was. 'En als ik jou nu betaal om de mijne ook te doen?'

'Dit is een traditie die doorgegeven wordt, jongeman,' zei Nathan. 'Van vader op zoon. Van zoon naar vriend. Schoenen poetsen is een onderdeel van het leven.'

'Niet te geloven dat ik dit doe,' zei Ben en hij wreef de zwarte schoensmeer op de loafer. 'Ik voel me net mijn grootvader. Ik bedoel, alleen oude mensen poetsen hun eigen schoenen. Ik voel me met de seconde ouder worden.'

'Leeftijd heeft er niets mee te maken,' zei Nathan. 'Ik poets mijn eigen schoenen al sinds mijn twaalfde.'

'Ja, maar jij strijkt ook je sokken.'

'Alleen mijn nette sokken,' corrigeerde Nathan hem. 'Moet jij nodig zeggen.'

'Laat me niet lachen,' zei Ben. 'Ik ben best netjes, maar jij bent Koning Netheid.'

Nathan borstelde de zijkant van zijn schoen en voegde wat spuug toe. 'Geloof je het zelf?'

'Jij bent degene wiens creditcards op alfabetische volgorde in zijn portemonnee zitten. En wiens kleren in de kast elkaar niet mogen raken.'

'Ik vind gewoon dat alles een eigen plek moet hebben,' legde Nathan uit.

'Tuurlijk – en dat komt niet omdat je raar bent of zo.' Terwijl hij naar de loafer in zijn rechterhand staarde voegde Ben toe: 'Als Lisa dit zou zien kwam ze niet meer bij.'

'Dat je haar nog steeds niet hebt voorgesteld aan ons.'

'Ik denk dat je haar zeker zal mogen,' zei Ben. 'Ze heeft lef.'

'Waarom ga je dan niet met haar uit?'

'Kan niet,' zei Ben. 'We zijn veel te goede vrienden. Dan zou het net zijn alsof ik met mijn zus uitging.' Hij trok de glimmende loafers aan.

Toen de deurbel ging deed Ben open. 'Mooie woning,' zei Lisa terwijl ze binnenkwam. 'Leuker dan ik verwachtte.' Tegen de achtermuur van de woonkamer stond een grote diepblauwe bank. Een kleinere gestreepte tweezitsbank fungeerde als bergplaats voor jassen, koffers, portemonnees en sleutels. Beiden waren aangeschaft nadat de huisgenoten hun eerste loonstrookjes in Washington ontvingen. Boven de grote bank hing een enorme, lege gouden omlijsting rond een verzameling rode, blauwe, gele en groene verfspetters die Eric rechtstreeks op de muur gekladderd had toen ze er net woonden. Volgens Eric waren het 'primaire kleuren in actie.' In Bens woorden: 'een leuke eerste poging – als je van de Jackson Pollock-stijl houdt.' Volgens Ober was het 'niet eens knudde' en Nathan riep het uit tot een 'rampzalige mislukking.'

Ben liep de woonkamer in met Lisa en stelde Nathan voor, die nog steeds zijn schoenen aan het poetsen was.

'Leuk om je eindelijk te ontmoeten,' zei Lisa. Terwijl

ze de geur in de kamer opsnoof en schoenpoetsspullen zag voegde ze toe: 'Als jullie willen kunnen we wel naar de bioscoop gaan. Vijfenzestigplussers krijgen korting.'

'Maak jij maar grapjes,' zei Ben.

'O, dat zal ik zeker doen,' zei ze en ze keek rond in de kamer. 'Wat is dat trouwens voor koffietafel?' De koffietafel midden in de kamer was eigenlijk een poster van Elbridge Gerry – volgens Ben de slechtste vicepresident ooit – die op een stuk spaanderplaat was geplakt die op een paar betonnen blokken lag.

'Dat is de zeldzaamste politieke koffietafel van de stad,' verklaarde Ben trots. 'Waar anders kun je je voeten op het gezicht leggen van iemand die weigerde de Amerikaanse Grondwet te ondertekenen?'

'Je bent soms echt een raar figuur, wist je dat?' zei Lisa. Lisa liep langs de glazen tafel die tussen de keuken en de woonkamer in stond en ging de keuken binnen. Ze bekeek een kalender die op de koelkast hing. 'Is dit een Miss Teen USA-kalender?' vroeg ze toen ze het logo zag onder de foto van een jong meisje in een avondjurk. Terwijl ze langs de maanden bladerde zei ze: 'Triest zeg.'

'Ik wist dat je een bladeraar was,' zei Ben die vanuit de woonkamer toekeek. 'Er bestaan twee soorten mensen in deze wereld. Zij die nooit vooruitkijken op een kalender zodat ze elke maand verrast kunnen worden en zij die vooruit bladeren omdat ze alle maanden meteen willen zien.'

Lisa liep weer de woonkamer in. 'Ik dacht dat je zei dat er maar *twee* soorten mensen waren: spaghettidraaiers en spaghettislurpers.'

Ben was even stil en zei toen: 'Oké, er zijn vier types.'

Plotseling kwam Ober binnenvallen. 'Ik ben thuis! Is de lesbo er al?'

'Eigenlijk zijn er vijf types,' zei Ben.

Toen Ober op Lisa afliep sloot Ben de ogen in afwachting van de botsing. 'Jij bent zeker Ober.' Lisa stak haar hand uit. 'Best grappig. Ben zei dat je veel meer haar op je armen had.'

Nathan lachte en Ober zei: 'Echt? Hij zei dat jij veel mannelijker was.'

'Hij zei dat jij niet rechtop kon lopen.'

'Hij zei dat jij staand kon pissen.'

'Schattig,' zei Lisa. 'Hij zei dat jij geen opponeerbare duimen had.'

'Ik snap het niet,' zei Ober vragend. 'Wat is een opponeerbare duim?'

'Als je die niet zou hebben leefde je onder de apen. Of reptielen. Misschien bacteriën. De lagere levensvormen...'

'Oké. Nu weten we het wel,' onderbrak Ben en hij stapte tussen zijn twee vrienden in. 'Ik zie dat jullie het prima met elkaar kunnen vinden. Wat zullen we met het avondeten doen?'

'Ik dacht dat Lisa voor ons ging koken,' zei Ober en hij ging naast Nathan op de grote bank zitten. 'O nee, ze ging mijn auto repareren.'

'Hou nou maar op,' waarschuwde Ben. 'Zullen we maar Chinees bestellen?'

Met een knik stemden de drie in en Ben belde een bestelling door. Toen hij ophing pakte Lisa haar tas. 'Ben, dit wilde ik je laten zien.' Ze haalde een document van tien pagina's tevoorschijn en gaf uitleg. 'Dit heb ik net van Westlaw gehaald. Het is onze eerste gepubliceerde conclusie.'

Ben glimlachte terwijl hij het officiële document doorlas. 'Niet te geloven! Dit zijn onze woorden! Dit is nu de wet!'

'Ik begrijp het nog steeds niet helemaal,' zei Nathan. 'Jullie oordelen over zaken namens de rechters? Is dat legaal?'

'Wij vellen geen oordeel. We schrijven slechts de conclusies,' legde Ben uit terwijl hij met het document door de lucht zwaaide. 'Elke woensdag en vrijdag houden de rechters een beraad waarin ze hun stem uitbrengen over zaken. Op basis van onze memo's en ons onderzoek bepalen ze wat ze zullen besluiten. Stel dat

er een zaak over burgerrechten voorkomt. De rechters stemmen waarbij vijf van hen vinden dat de verweerder aansprakelijk is en vier vinden van niet. Dan is hij dus aansprakelijk. Dit besluit wordt echter niet meteen openbaar gemaakt. De eigenlijke conclusie moet nog worden toegewezen aan iemand en geschreven worden. Dat kan wel zes maanden duren. Dus als Hollis de conclusie toegewezen krijgt en hij komt terug van het beraad dan zegt hij tegen mij en Lisa: "Wij schrijven de meerderheidsconclusie, de verweerder is aansprakelijk. Ik zou graag zien dat jullie een conclusie schrijven vanuit het perspectief van het Veertiende Amendement." Wij doen ons best en geven de tekst aan Hollis. Meestal maakt hij dan een aantal flinke wijzigingen voordat de uiteindelijke versie klaar is maar het blijft voor een groot deel ons werk.'

'En hier is het,' zei Lisa en ze trok het document uit Bens handen en gaf het aan Nathan. 'Hollis besloot hier al maanden geleden over, maar het is pas deze week gepubliceerd.'

'Zeer indrukwekkend,' merkte Nathan op.

'Zie je deze paragraaf?' Lisa wees naar de pagina. 'Daar hebben we twee dagen aan gewerkt. Hollis wilde niet een van zijn eerdere besluiten tegenspreken.'

De deurbel ging. 'Eten. Eten. Eten,' zei Ober en hij rende naar de deur.

'Het is niet het eten,' riep Ben. 'We hebben nog maar net besteld.'

Ober deed de deur open en tot zijn teleurstelling was het Eric.

'Sorry, ik heb mijn sleutels op kantoor laten liggen,' zei Eric en hij haalde zijn handen door zijn ongekamde haar.

'Perfect,' zei Ober opgewonden. 'Kom, er is iemand aan wie ik je wil voorstellen.' Nadat hij Eric de woonkamer in gesleept had zei Ober: 'Lisa, dit is Eric. Hij is maagd.'

'Let maar niet op hem,' zei Eric terwijl hij Lisa's hand

schudde. 'Hij is zo trots op mij dat hij zich niet kan inhouden.'

'Leuk om je te ontmoeten,' zei Lisa. 'Ik heb veel over je gehoord.'

'Hetzelfde,' zei Eric.

Ober negerend vroeg Ben aan Eric: 'Heb je zin in avondeten? We hebben Chinees besteld. Het kan elk moment hier zijn.'

'Dat komt goed uit,' zei Eric. 'Heb je trouwens al gehoord over de CMI-fusie?'

'Nee. Wat is er?' vroeg Ben.

'Ik was gisteren op de redactie toen het bericht binnenkwam. Vlak voor het sluiten van de markt heeft Charles Maxwell nóg twintig procent aandelen van Lexcoll gekocht. In de laatste drie minuten steeg het aandeel Lexcoll veertien punten en investeerders voorspellen dat het aandeel CMI tegen half tien morgenochtend met dertig procent gestegen zal zijn. De handelaren op de beursvloer vielen om van verbazing.'

'Maxwell zal toch niet iets over de uitspraak weten, of wel?' vroeg Lisa aan Ben.

'Nee, zeker niet,' zei Ben terwijl de koude rillingen over zijn rug liepen toen hij aan zijn gesprek met Rick dacht. Maxwell kon het niet weten, zei Ben tegen zichzelf. 'Onmogelijk. Het was waarschijnlijk een gok. De uitspraak van het Hof is niet helemaal onvoorspelbaar. Maxwell zal wel overlegd hebben met zijn juridisch experts.'

'Of hij iets wist of niet,' zei Eric, 'ze noemen het de meest risicovolle beslissing die Maxwell ooit gemaakt heeft. Als hij gelijk heeft is hij miljardair, maar als het Hof de fusie afkeurt heeft hij al zijn geld geïnvesteerd in de minst succesvolle groep communicatiebedrijven in de geschiedenis.'

Toen Ben de volgende dag op zijn werk kwam lag er een memorandum op zijn bureau. Het was gericht aan alle griffiers en er stond in dat naar aanleiding van de recente

omstandigheden rond de CMI-fusie iedereen eraan herinnerd moest worden dat alle informatie in het Hof zeer vertrouwelijk is en onder geen enkele voorwaarde naar buiten gebracht mag worden. Plotseling voelde Ben een hand op zijn schouder. 'Godverd...,' schreeuwde hij en draaide zich om.

'Rustig aan jongen,' zei Lisa.

'Ik schrok me rot,' zei Ben en hij veegde zijn voorhoofd af.

'Heb je die memo gezien?' Lisa hield haar eigen kopie omhoog. 'Wie denken ze wel niet dat ze zijn? Het lijkt wel een of andere beschuldiging?'

'Ik denk dat het wel meevalt,' zei Ben terwijl hij met zijn stropdas prutste. 'Het is slechts een herinnering. Waarschijnlijk worden ze massaal lastiggevallen door de pers die wil weten of de gok van Maxwell juist was.'

'Tja, het besluit is vooruitgeschoven naar komende week, dus alle aasgieren zullen snel genoeg weten of hij een genie is of een gek. Luister, ik ga even koffie halen, wil je ook iets?'

Ben schudde zijn hoofd. Toen Lisa het kantoor had verlaten liep Ben rechtstreeks naar zijn rolodex en zocht het nummer van Rick op. Nadat hij de telefoon had gepakt en het nummer had gedraaid hoorde hij tot zijn verrassing een mechanische vrouwenstem: 'Het nummer dat u gedraaid heeft is niet langer in gebruik. Kijk alstublieft het nummer na en probeer het nog eens.' Enigszins in de war draaide hij nog een keer waarbij hij elk cijfertje dubbel controleerde. 'Het nummer dat u gedraaid heeft is niet langer in gebruik. Kijk alstublieft het nummer na en probeer het nog eens.'

Ben gooide de telefoon op de haak, verkreukelde het rolodexkaartje tot een propje en smeed het tegen de muur. Verdomme, dacht hij. Wat moet ik nu in godsnaam doen? Hij pakte de telefoon weer en draaide vlug het informatienummer. 'In Washington, ik ben op zoek naar het telefoonnummer van Rick Fagen. F-A-G-E-N.' Ben klikte nerveus met zijn pen.

‘Sorry meneer,’ zei de telefoniste. ‘Er staan geen Fagens geregistreerd.’

‘En als ik u zijn oude nummer geef? Kunt u dan kijken of er naar een nieuw nummer wordt verwezen?’ vroeg Ben.

‘Dat kan ik wel proberen,’ zei de telefoniste. Ben sprintte naar de andere kant van de kamer om het rolodexkaartje te pakken. ‘Meneer, bent u er nog?’

Ben snelde terug naar zijn bureau en ging in de stoel zitten. ‘Hier ben ik.’ Hij las het oude nummer van Rick op.

‘Het spijt me meneer,’ zei de telefoniste, ‘dat nummer is niet langer in gebruik.’

‘Dat weet ik,’ zei Ben geërgerd. ‘Daarom vroeg ik of er naar een nieuw nummer verwezen werd.’ Zijn woede nam toe en hij vroeg: ‘Kunt u mij vertellen naar welk adres de rekening gestuurd werd?’

‘Sorry, dat soort informatie mogen wij niet geven.’

‘Bedankt,’ zei Ben en hij hing op. Het zweet brak hem uit en hij legde zijn hoofd op zijn bureau. Hier moet toch een normale verklaring voor zijn, zei hij tegen zichzelf. Rick is gewoon verhuisd. Er is geen reden voor paniek. Hij belde nog een keer het informatienummer en vroeg het nummer van het telefoonbedrijf. ‘Hoi, mijn naam is Rick Fagen,’ zei Ben tegen de telefoniste. ‘Ik heb onlangs mijn nummer laten afsluiten en ik denk dat er iets niet klopt met het nieuwe adres dat ik heb doorgegeven. Kunt u dat even nakijken? Want ik wil niet te laat zijn met het betalen van de rekeningen.’

‘Ik zal u doorverbinden met de afdeling die de rekeningen verwerkt, meneer Fagen,’ zei de telefoniste.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg een andere telefoniste.

Ben beschreef de situatie nog een keer.

‘Wat was uw oude telefoonnummer?’

Ben las het nummer op het gekreukelde rolodexkaartje voor en wachtte. Uiteindelijk zei de telefoniste, ‘Meneer Fagen, goed dat u belt. U heeft nooit een nieuw adres doorgegeven.’

‘Weet u dat zeker?’ Ben pakte een pen. ‘Welk adres hebt u nu?’

‘We hebben alleen het oude adres,’ zei de telefoniste. ‘Zeventien-tachtig Rhode Island Avenue. Appartement drie-zeventien.’

‘Dat is inderdaad het oude,’ zei Ben en hij schreef het adres op. ‘Zodra ik een nieuw adres heb zal ik dat zeker aan u doorgeven.’ Ben hing op en schoof naar achteren in zijn stoel. Hij probeerde een andere manier te verzinnen om Rick op te sporen. Nadat hij het adresboek van het Hoogerechtshof had geraadpleegd verliet hij het kantoor en rende de gang op. Hij snelde de hangende spiraaltrap af, een architectonisch prachtstuk dat alleen gebruikt mocht worden door personeel. Hij rende door de Witte Hal en met de plattegrond van het Hof in zijn hoofd zigzagde hij door de gangen richting de personeelsadministratie.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg een vrouw die achter balie zat.

‘Hallo, mijn naam is Ben Addison, griffier voor rechter Hollis. We proberen een reünie te organiseren van alle griffiers die voor Hollis werkten. Ik kan me herinneren dat ik allemaal formulieren voor uw administratie heb moeten invullen toen ik net begon. Hebt u misschien een lijst met adressen van de voormalige griffiers?’

‘O, iedereen staat in de computer. Omdat we die veiligheidsformulieren gebruiken weten we elk adres waar je de afgelopen tien jaar gewoond hebt.’

‘Oké, we hebben nog het adres van één voormalige griffier nodig. De rest hebben we al.’

‘Veiligheidspas?’ vroeg de vrouw.

Ben pakte zijn ID van het Hof uit de borstzak van zijn overhemd en gaf het aan de vrouw. Nadat ze het door een klein elektronisch apparaatje op het bureau haalde keek ze naar haar monitor in afwachting van Bens veiligheidsniveau.

Kom op, dacht Ben en hij tikte met zijn duimen op de balie.

‘Wat is de naam van die griffier, schatje?’ vroeg de vrouw eindelijk en ze gaf Ben zijn ID terug.

‘Rick Fagen,’ zei Ben terwijl hij de pas terug in zijn borstzak stopte. ‘Hij zou ook onder Richard kunnen staan.’

Nadat ze de naam had ingetypt zei de vrouw: ‘Ik kan niemand vinden met die naam die als griffier voor rechter Hollis gewerkt heeft.’

Enigszins verrast zei Ben: ‘Misschien klopt onze lijst niet. Kunt u de lijst van griffiers van de andere rechters nakijken?’

Terwijl de vrouw een nieuwe zoekvraag invoerde bleef Ben op de balie tikken.

‘Sorry,’ zei de vrouw. ‘Ik kan niemand vinden met die naam die als griffier staat geregistreerd.’

‘Dat is onmogelijk,’ zei Ben met paniek in zijn stem.

‘Ik verzeker u,’ zei de vrouw. ‘Ik heb de hele administratie doorzocht. Er heeft nooit iemand met de naam Rick Fagen bij het Hoogerechtshof gewerkt.’

4

Ben snelde de trappen op en sprintte op volle snelheid terug naar zijn kantoor. Hij pakte de achterste dossierkast vast en trok deze van de muur. Er was geen handtekening van Rick Fagen te vinden. 'Verdomme!' schreeuwde hij en hij stompte een flinke deuk in de kast. 'Hoe heb ik zo dom kunnen zijn?' Hij draaide zich om en zag dat er een groot boeket van rode, gele en paarse bloemen op zijn bureau stond. Hij pakte het kaartje dat aan de enorme rieten mand vastzat en opende het mini-envelopje. 'Bedankt voor al je hulp,' las hij. 'Hoogachtend, Rick.' Het voelde als een stoot in de maag. Hij dacht dat hij ging kotsen. De kamer begon te draaien en hij legde zijn hoofd op het bureau. Ik zit diep in de problemen, dacht hij. Wat moet ik nu in godsnaam doen?

Toen hij zich weer wat beter voelde duwde Ben de mand met bloemen opzij, pakte de telefoon en belde Nathan. 'Ik ben het,' zei hij.

'Is alles in orde?' vroeg Nathan. 'Je klinkt alsof je buiten adem bent.'

'Kan ik je thuis spreken?'

'Het is nog geen tien uur.'

'Alsjeblieft Nathan, kan je naar huis toe komen? Het is belangrijk.'

'Natuurlijk,' zei Nathan enigszins verward. 'Ik zal meteen vertrekken, maar wat is er aan de hand?'

'Dat vertel ik je straks wel,' zei Ben en hij hing op.

Ben schreef snel een berichtje voor Lisa, pakte zijn koffer en ging richting de uitgang. Toen hij het gebouw verliet zag hij dat Lisa net de trappen van het gebouw opkwam. 'Waar ga je naartoe?' vroeg ze.

'Ik heb behoorlijk last van mijn maag,' zei Ben. Zijn gezicht was asgrauw. 'Wil je tegen Hollis zeggen dat ik ziek naar huis ben gegaan?'

'Natuurlijk. Gaat het een beetje?'

'Ik kan het beste gewoon naar huis gaan.'

Toen Ben thuiskwam liep hij direct naar zijn kamer, ging op zijn bed zitten en deed zijn best om zich te ontspannen. Hij vertraagde zijn ademhaling. Hij dacht aan een wandeling door een stil bos. Hij dacht aan de stilte onder water tijdens diepzeeduiken. Blijf rustig, zei hij tegen zichzelf. Het is niet erg. Er kunnen veel ergere dingen gebeuren. Kanker. De builenpest. De dood. Stilzitten lukte niet en hij begon heen en weer te lopen door de kamer. De gebeurtenissen bleven maar door zijn hoofd gaan. 'Godver!' zei hij uiteindelijk hardop. 'Hoe kan ik zo dom geweest zijn?' Hij ging weer op het bed zitten en probeerde nogmaals om te ontspannen. Het had geen zin. Hij vroeg zich af wat hij nu moest doen. Naar Hollis stappen? Als hij dat deed werd hij onmiddellijk ontslagen. Nee, er moest een betere oplossing te vinden zijn. Terwijl de verschillende alternatieven door zijn hoofd speelden kwam hij telkens tot dezelfde conclusie: de eerste stap was het vinden van de persoon die dit allemaal veroorzaakt had. Ben beseftte dat hij Rick moest vinden.

Zijn gedachten werden onderbroken door het geluid van een auto die voor de deur stopte.

'Ben!' riep Nathan van beneden.

'Ik ben boven,' riep Ben.

Nathan rende met twee treden tegelijk de trap op en stormde Bens kamer binnen. 'Wat is er gebeurd?'

Ben zat op zijn bed met zijn handen op zijn hoofd. 'Ik heb het compleet verknald,' zei hij.

‘Wat? Vertel.’

Ben vatte het verhaal snel samen. ‘En ik denk dat die Rick misschien informatie heeft gelekt naar Maxwell.’

Nathan staarde uit het raam. ‘Dat weet je niet zeker,’ zei hij. Op een langzame en kalme manier voegde hij toe: ‘Er is geen enkele reden om van het ergste uit te gaan.’

Ben keek op naar zijn vriend. Hij herkende de geruststellende-maar-liegende toon in diens stem. ‘Nathan, ik weet dat Rick het gedaan heeft. Niemand gokt op die manier met miljoenen dollars. Hij stuurde me zelfs bloemen om me te bedanken. Hij heeft me gebruikt en ik ben er volledig ingetrapt. Het was niet eens zo moeilijk voor hem. Hij hoefde alleen maar wat kort onderzoek te doen en naar het Hof te bellen toen de nieuwe griffiers begonnen. De rechters zijn er dan niet en wij zijn nog groentjes. Heel eenvoudig.’

‘Ik begrijp het niet.’ Nathan leunde tegen het raamkozijn. ‘Heb je Hollis nooit gevraagd naar Rick?’

‘Zeker niet,’ zei Ben. ‘Ik wilde niet dat Hollis wist dat ik advies van buitenaf kreeg. Lisa en ik moeten een zo goed mogelijke indruk maken. Zijn blik keerde zich naar de grond. ‘Klote!’ schreeuwde hij en hij sloeg op het bed. ‘Dat was zo gigantisch *dom* van mij!’

‘Je kan er niks aan doen,’ zei Nathan. Hij deed zijn best om zijn vriend te troosten. ‘Misschien kunnen we proberen om Rick te vinden. Heb je zijn telefoonnummer?’

‘Heb ik al naar gekeken. Het is afgesloten. Maar ik heb wel zijn adres.’

‘Je bent niet verplicht om mee te gaan hoor,’ zei Ben toen hij de deur van Nathans oude bordeauxrode Volvo opende.

‘Ik kom speciaal van mijn werk naar huis en dan wil je me nu dumpen om zonder mij de woning van die kerel te gaan bekijken?’ vroeg Nathan. ‘Vergeet het maar.’

‘Het is niet zo dat ik je buiten wil sluiten...’

‘Weet ik,’ zei Nathan. ‘Ik ben hier ook niet omdat ik daar bang voor ben. Ik ben hier omdat ik je wil helpen.’

‘Dat stel ik op prijs,’ zei Ben terwijl Nathan de oprijlaan af reed. ‘Ik wil je alleen niet teveel bij mijn problemen betrekken.’

Nathan draaide Seventeenth Street in en vond een parkeerplek op een paar blokken afstand van het adres. ‘Laten we de rest maar lopen.’

Ben keek naar de donkere wolken in de lucht. ‘Heb je een paraplu? Het gaat zo plenzen.’

‘Als het goed is, ligt er een onder je stoel.’

1780 Rhode Island lag dicht bij het zakencentrum van de stad en het gebouw stamde duidelijk uit een ander tijdperk. Het was ontworpen aan het einde van de jaren zeventig. Het had een gifgroene kleur, was acht verdiepingen hoog en had hoge, getinte ramen. Het was niet echt een architectonisch hoogstandje. Nadat ze de zware glazen deuren open hadden geduwd liepen Ben en Nathan de hal in. De portier zat achter een licht ge-roest metalen bureau in een ruimte die verder netjes gerenoveerd was.

‘Kan ik jullie helpen?’ vroeg de portier.

‘Ik kom een bezoek brengen aan mijn broer, Rick Fagen,’ zei Ben. ‘Hij woont in appartement drie zeventien.’

‘De portier keek de twee vrienden een paar seconden aan. Toen zei hij: ‘Volg mij.’ Ben en Nathan keken elkaar aan en aarzelden even. Maar nadat Nathan een goedkeurend knikje gaf aan Ben volgden ze de portier. Hij leidde hen een smalle trap op en langs de enige lift in het gebouw. Hij stopte bij een kamer met PRIVÉ op de deur en ging naar binnen. ‘Ga zitten,’ zei de portier en hij wees naar twee versleten leren banken in een wacht-ruimte. Nathan en Ben deden dat en de portier ging een andere deur door die schijnbaar naar een kantoor leidde.

‘Denk je dat dit gaat lukken?’ vroeg Nathan.

‘We kunnen het altijd proberen,’ zei Ben.

Nathan keek rond in de lege wachtkamer. De muren waren bedekt met namaakpijn hout. 'Deze tent ruikt naar de maffia,' fluisterde Nathan.

'Waar heb je het over?'

'Echt waar,' zei Nathan. 'Het ruikt hier net zoals bij mijn neef Lou thuis. We kunnen beter vertrekken.'

'Je mag gaan als je wil,' fluisterde Ben. 'Ik blijf.'

'Dit was een slecht plan,' zei Nathan. 'Rick zit misschien wel gewoon in die kamer.'

Voordat Ben kon antwoorden kwamen de portier en een kleine man met een snor het kantoor uit. 'Ik ben de huisbaas. Kan ik jullie helpen?'

'Hallo, ik ben de broer van Rick Fagen,' zei Ben en hij stak zijn hand uit. 'Hij vroeg ons of we hem konden ontmoeten.'

De huisbaas negeerde Bens uitgestoken hand en bestudeerde Ben en Nathan. Hij stopte zijn handen in zijn zakken en grijnsde: 'Als jij zijn broer bent, hoe kan het dan dat je niet weet dat hij twee weken geleden verhuisd is? Luister, de bewoners hier zijn erg gesteld op hun privacy. Als je ons voor de gek wilt houden, moet je met een beter onzinverhaal aankomen dan beweren dat je zijn broer bent. Tenzij jullie politie zijn kunnen jullie dus maar beter oprotten nu.'

De portier deed de deur open en werkte Ben en Nathan ruw naar buiten. 'Dat was een groot succes,' zei Nathan terwijl de glazen deur achter hun dichtviel. Terwijl ze onder de luifel van het gebouw stonden staarde Ben door de neerstromende regen. Terwijl hij zijn paraplu opendeed zei Nathan: 'Nou, we zullen in elk geval niet...'

'Ik kan het schudden,' zei Ben terwijl hij door de regen naar de auto snelde.

Tijdens de rit terug was Ben stil. 'Kom op, houd de moed erin,' zei Nathan terwijl ze terugkeerden naar huis.

'Ik moet gewoon even goed nadenken,' zei Ben en hij liep rechtstreeks naar de keuken.

‘Je bent al een kwartier aan het nadenken. Zeg eens wat.’

‘Wat wil je dat ik zeg?’ zei Ben met verheven stem. ‘Ik ben flink genaaid en ik heb mijn hele carrière op het spel gezet. Tjonge, wat een prachtige dag!’

‘Luister, je moet je frustratie niet op mij gaan afreageren,’ zei Nathan. Hij pakte ijsthee uit de koelkast en schonk een glas in. ‘Ik ben hier voor je en ik zal mijn best doen om je te helpen, maar ik zit niet te wachten op geklaag.’

‘Het spijt me,’ zei Ben terwijl hij aan de kleine keukentafel zat. ‘Het is alleen, ik heb... het is gewoon ellendig.’

Nathan gaf de ijsthee aan Ben. ‘Dat is ook wel zo. Maar laten we proberen om er iets aan te doen. Focus die energie. Zullen we een moord op Rick plannen?’

‘Dat ben ik de afgelopen drie uur al aan het doen,’ zei Ben met het glas klemvast in zijn handen. ‘Tot nu toe heb ik bedacht dat we zijn oogleden af kunnen snijden en hem dan voor een spiegel kunnen zetten. Dan wordt hij langzaam gek van het naar zichzelf kijken zonder dat hij zijn ogen kan sluiten.’

‘Dat is alvast één mogelijkheid om hem aan te pakken.’

‘Ik meen het serieus,’ zei Ben. Hij nam een slok thee. ‘Ik moet die kerel vinden. Als bekend wordt dat ik een vonnis heb gelect is mijn leven voorbij. En zonder Rick kan ik mijn onschuld niet bewijzen. Als ik hem heb, kan ik tenminste nog proberen om hem in verband te brengen met Maxwell. Ik zou niet weten wat ik anders zou moeten doen. Kunnen we hem niet laten opsporen via het Ministerie van Buitenlandse Zaken?’

‘Niet zonder een reden op te moeten geven waarom we hem zoeken. En als we dat doen kan jij je baan wel vergeten.’

‘En de rest van mijn carrière.’

‘Maar we zouden een vertrouwelijk onderzoek kunnen doen,’ zei Nathan opeens. In zijn stem klonk her-

nieuwd vertrouwen. 'Het enige wat we nodig hebben is een lid van het Congres om....' Hij sprong van het aanrecht af en greep de telefoon. Nathan draaide Obers nummer. 'Hallo Ober? Ik ben het. We hebben serieus je hulp nodig. Ben je nog steeds bezig met het beantwoorden van brieven van kiezers?'

'Inderdaad,' zei Ober. 'Ik ben de meester van de ongewenste post.'

'Dus dan heb je nog steeds toegang tot de signeerma-
chine waarmee je de handtekening van de senator kan zetten?'

'Uiteraard,' zei Ober. 'Denk je nu echt dat senator Stevens zelf zijn handtekening op jouw verjaardags-
kaart zet?'

'Kan je mij een dienst bewijzen?' zei Nathan. 'Ik wilde vragen of je een officiële aanvraag wil schrijven op briefpapier van de Senaat. Richt het maar aan mij bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en vraag om een vertrouwelijk onderzoek naar – hoe heet hij ook al weer Ben?'

'Richard of Rick Fagen,' zei Ben met een zuur lachje. 'Hier is zijn oude telefoonnummer en adres.'

Nadat hij de informatie had doorgegeven zei Nathan tegen Ober: 'Zorg ervoor dat er in de brief duidelijk staat dat alle correspondentie aan mij gericht moet worden.'

'Waar is het voor?' vroeg Ober achterdochtig.

'Dat vertel ik je later,' zei Nathan. 'Nu is niet het goede moment.'

'Maar is dit illegaal?' vroeg Ober.

'Een beetje wel ja, maar het is een noodgeval,' zei Nathan. 'We hebben deze informatie echt nodig.'

'Misschien weet ik wel een manier om het minder illegaal te maken,' zei Ben en nam de telefoon over van Nathan. 'Ober, ik ben het,' zei hij. 'Ik heb een vraag: wat doen jullie als een of andere gek een rare brief schrijft aan de senator?'

'Dat hangt er vanaf,' zei Ober. 'Serieuze doodsbedreigingen gaan rechtstreeks naar de geheime dienst.'

Maar als het gewoon een idioot lijkt te zijn, mogen we zelf bepalen hoe we er mee omgaan.'

'Prima,' zei Ben. 'Dan doen we het volgende: we schrijven een nepdoodsbedreiging aan de senator en ondertekenen die met Rick Fagen. Maak er maar een rare brief van. Op die manier kun je mensen die vragen waarom je dat onderzoek aanvroeg de brief laten zien en zeggen dat je probeerde om de senator te beschermen.'

'Slim gespeeld,' zei Nathan en hij pakte de telefoon terug. 'Nog één ding, Ober. Zorg ervoor dat de handtekening van de machine er goed uitziet. Die nephandtekeningen zijn vaak makkelijk te herkennen.' Nathan zei gedag en hing op. 'Voel je je al iets beter?'

'Een beetje.' Ben veegde zijn natte haar van zijn voorhoofd. 'Trouwens, bedankt dat je naar huis bent gekomen.'

'U beveelt en ik gehoorzaam,' zei Nathan en hij saludeerde zijn vriend.

Later die middag ging de telefoon in de kamer van Ben. 'Hallo?' zei hij nadat hij vanaf zijn bed de telefoon had gepakt.

'Ben, met Lisa. Ik belde even om te kijken hoe het met je gaat.'

'Het gaat goed,' zei Ben, het kostte hem moeite om te liegen. 'Ik had last van wat maagkrampen.'

'Weet je het zeker?' vroeg Lisa. 'Want anders kom ik meteen na mijn werk naar je toe.'

'Ik zweer het, het gaat al weer beter,' zei Ben. Hij lag op zijn rug op het bed en staaarde naar het plafond. 'Ik had last van mijn maag en voelde me dus niet zo lekker. Mag dat?'

'Tuurlijk. Geen probleem,' zei Lisa. 'En, heb je me erg gemist?'

'Enorm. Is er nog iets gebeurd vandaag? Iets spannends?'

'Niet echt. Iedereen heeft het over de Charles Max-

well-zaak. Hollis vreest dat na de bekendmaking van de uitspraak iedereen zal gaan roepen dat Maxwell een bron had binnen het Hof.'

'Dat is zeker mogelijk,' zei Ben terwijl hij prutste met de luxaflex voor zijn raam.

'Misschien wel,' zei Lisa. 'Ik denk alleen dat de media schromelijk overdrijft. Ze schreeuwen bij elke mugenscheet dat het een samenzwering is.'

'Schromelijk?' Ben lachte. 'In welke eeuw leef jij?'

'Heb je daar nooit van gehoord? Dat is een normale uitdrukking.'

'Dat zal best,' zei Ben sarcastisch, 'ten tijde van de oliecrisis misschien.'

'Luister, je hoeft me niet belachelijk te maken. Ik heb wel iets beters te doen. Wie heeft jou trouwens die bloemen gestuurd?'

Ben bedacht zich opeens dat hij vergeten was om het boeket van Rick weg te gooien. Hij probeerde tijd te winnen en stamelde: 'Welke bloemen?'

'Er staat een enorme mand op je bureau.'

'Die komen waarschijnlijk van mijn moeder. Ik vertelde haar gisteravond dat ik me niet zo lekker voelde.'

'Zal ik het kaartje even lezen?' vroeg Lisa. 'Ik zie de envelop al zitten naast de...'

'Nee!' riep Ben. 'Laat zitten.'

'Sorry,' zei Lisa. 'Ik wilde niet...'

'Het ligt niet aan jou. Ik heb gewoon niet graag dat andere mensen mijn post openmaken.'

'Misschien moet ik maar een week vrij nemen,' zei Ben terwijl hij en Nathan aan het koken waren.

'Zeker niet,' zei Nathan die uien stond te snijden. 'Je kunt beter niet te veel aandacht op jezelf vestigen. Het slimste wat je kunt doen is gewoon normaal je gang blijven gaan.'

'Maar ik zal me echt niet kunnen concentreren. Ik moet Rick vinden. Ik moet...'

'Vergeet het maar,' onderbrak Nathan hem. 'Wat wil

je dan gaan doen? Doelloos door de stad gaan zwalken tot je tegen hem aanloopt? Als Ober erin geslaagd is om een onderzoek in gang te zetten, hebben we tegen het einde van de week meer informatie.' Hij trok de deksel van de stoompan en een geurige wolk stoom ontsnapte. 'Heb je al besloten of je Ober gaat vertellen wat er gebeurd is?'

'Ik moet wel,' zei Ben en hij zette twee borden op tafel. 'Hij is mijn vriend.'

'Hij is ook een idioot,' voegde Nathan toe.

'Ja, maar hij blijft mijn vriend. En hij heeft het recht om te weten waar die brief over ging.'

'En Eric?' vroeg Nathan terwijl hij de gesneden uien in de sauspan liet vallen.

'Ik weet het niet. Ik wil niet iedereen hierin meeslepen. Het is al slecht genoeg dat jullie twee er nu bij betrokken worden.'

'Ik begrijp dat je je zorgen maakt maar ik vind dat je het Eric toch moet vertellen. Misschien kunnen zijn contacten bij de krant iets te weten komen over het gebouw waar Rick woonde.'

'Dat is geen slecht idee,' zei Ben.

'Denk je dat je het aan Hollis zal gaan vertellen?'

'Dat kan ik niet,' zei Ben en hij schudde zijn hoofd. 'Hij zou alle respect voor mij verliezen. Bovendien zou hij me moeten ontslaan wegens het schenden van de gedragscode.' Terwijl hij vorken en servetten op de tafel legde voegde hij toe: 'Misschien dat ik het wel aan Lisa vertel.'

'Slecht plan,' zei Nathan. 'Absoluut een slecht plan. Je kent haar amper. Hoe weet je dat ze jou niet zal aangeven?'

'Dat doet ze niet,' zei Ben. 'Lisa is een goede vriendin. Ze heeft trouwens ook het recht om het te weten. Zij heeft ook met Rick gesproken. Puur om haar te beschermen moet ik het haar vertellen.'

'Ze is niet in gevaar. Je hoeft helemaal niks te vertellen.'

'Dat moet ik wel,' zei Ben. 'Dat hoort zo. Als de situ-

atie andersom was zou ik ook willen dat ze het mij vertelde. Door die bloemen die Rick naar het Hof stuurde, is het bovendien duidelijk geworden dat hij niet zomaar zal verdwijnen. Ik denk dat hij wilde laten weten dat hij me nog steeds kan bereiken en als dat zo is moet ik Lisa waarschuwen.'

Wees voorzichtig,' zei Nathan. 'Ik zou niet graag willen dat het vervelende gevolgen voor je heeft... Verdomme! Nathan miste het teentje knoflook dat hij aan het hakken was en sneed in zijn vinger. 'Klotezooi!' schreeuwde hij.

'Gaat het?' vroeg Ben.

'Jawel, niks aan de hand,' zei Nathan. Hij hield zijn bloedende vinger onder de kraan. 'Het is maar een klein sneetje.'

'Die doen vaak het meeste pijn.'

Op dat moment kwamen Ober en Eric thuis. 'Daar zijn we weer,' riep Ober toen hij binnenkwam. Hij liep rechtstreeks naar de keuken en keek Nathan aan. 'Wat was dat nu allemaal voor een geheimzinnig gedoe vandaag? Wat is er in godsnaam gebeurd?'

Nathan hield z'n vinger vast en keek zonder iets te zeggen naar Ben.

'Ik zit een beetje in de problemen,' zei Ben zo onbezorgd mogelijk.

'Het kan maar beter iets ernstigs zijn,' zei Ober. 'Voor het schrijven van valse doodsbedreigingen aan een senator kan je in de bak belanden.'

'Heb je een senator met de dood bedreigd?' vroeg Eric en hij gapte een stukje paprika van de snijplank.

'Ik zal vertellen wat er gebeurd is,' zei Ben, 'maar jullie moeten beloven het aan niemand anders te vertellen.' Hij legde snel uit wat er allemaal gebeurd was, inclusief wat hij en Nathan hadden meegemaakt in het gebouw waar Rick had gewoond.

'Je bent zwaar de pineut,' zei Ober. 'Ze zijn waarschijnlijk op dit moment een moord op jou aan het voorbereiden.'

‘Ik zei toch dat je het hem niet moest vertellen,’ zei Nathan tegen Ben.

‘Eric, denk je dat je op je werk wat informatie kan inwinnen over dat gebouw?’ vroeg Ben.

‘Ik zal het proberen,’ zei Eric zonder Ben aan te kijken.

‘Wat is er?’ vroeg Ben toen hij het ongemak bij Eric zag.

‘Dit is geen grapje,’ zei Eric terwijl hij aan de keukentafel zat. Die Rick, of wie hij ook is, is niet een klein oplichtertje. Je kunt niet zomaar naar Charles Maxwell toe gaan en zeggen: ‘Ik heb geheime informatie.’ Rick heeft vrijwel zeker connecties met de maffia.

‘Dat zou heel goed kunnen,’ zei Ben. ‘We zijn vandaag naar zijn gebouw gegaan en de huisbaas weigerde om ook maar één ding over Rick te vertellen.’

Eric was even stil en zei toen: ‘Waarschijnlijk vinden jullie dit een gek idee, maar je kunt hiermee ook naar de pers stappen.’

‘Nooit,’ zei Ben. ‘Als ze bij het Hof er achterkomen dat ik de gedragscode heb geschonden, moeten ze mij ontslaan en is mijn carrière afgelopen. En bovendien ga ik dan af voor de ogen van miljoenen mensen.’

‘Je hebt je ook wel flink laten pakken,’ zei Ober en hij pakte ook een stuk paprika.

‘Bedankt,’ zei Ben. ‘Bedankt voor de steun.’ Hij richtte zich tot Eric: ‘Voorlopig wil ik eerst kijken wat we zelf te weten kunnen komen. Mijn carrière loopt al genoeg gevaar en het laatste dat ik wil doen is dat openbaar maken.’

‘Wat je wil,’ zei Eric. ‘Het is jouw leven.’

Toen Ben de volgende dag op zijn werk kwam zocht hij onmiddellijk naar het kaartje dat bij de bloemen zat en scheurde het in kleine stukjes. Hij vroeg zich af wat hij het beste met de mand kon doen. Hij wilde de bloemen niet bewaren maar hij was bang dat Lisa nog nieuwsgieriger zou worden als hij ze zou weggooien. Uiteindelijk

zette hij het boeket boven op een van de dossierkasten. Op die manier versierde hij de kamer een beetje en hij kon zeggen dat de bloemen van zijn moeder kwamen.

Zonder de bloemen lag Bens bureau nog steeds vol met papieren. Tussen de stapels revisieaanvragen lagen kladversies van aanstaande uitspraken. Elk dossier zat in een bruine map waarop stond: 'Vertrouwelijk – Alleen voor het kantoor van rechter Hollis.' Er waren verder geen andere maatregelen om mensen ervan te weerhouden om een dossier te openen want Hollis was ervan overtuigd dat de eventuele morele gevolgen mensen voldoende afschrikte. Op elk dossier zat ook een gele post-it die Ben en Lisa gebruikten om de status van het dossier aan te duiden. Geen enkele conclusie ging naar Hollis voordat zij beiden achter de inhoud stonden. Ben keek vluchtig naar de verschillende post-its en zag tot zijn verrassing een geeltje met 'Eerste versie – *Kramer*-uitspraak.'

Lisa kwam het kantoor binnen. 'Morgen, ziek jongetje. Hoe voel je je?'

'Het gaat goed.' Terwijl hij het Kramer dossier toonde zei hij: 'Dat had je niet hoeven doen. Het schrijven van de eerste versie was aan mij toegewezen.'

'Weet ik, maar jij was ziek en ik had nog wat tijd over, dus ik dacht...'

'Maar je had echt niet een volledige extra conclusie hoeven te schrijven. Je doet al zoveel.'

'Laat maar zitten,' zei Lisa. 'Ik wilde je helpen. Dat heb ik gedaan. Het is gebeurd. Wees dankbaar.'

Hij wachtte tot Lisa achter haar bureau zat en zei toen met een lach: 'Dankjewel.'

Tussen de middag liepen Lisa en Ben naar Union Station om te lunchen. Na jaren van verwaarlozing was het station weer een toeristische trekpleister. Onder het gewelfde plafond en tussen de standbeelden, de zuilen, de sculpturen en de bogen waren meer dan honderd chique winkels verschenen, samen met een grote bios-

coop en, uiteraard, een lunchterras. Elke keer als Ben er doorheen liep ergerde hij zich weer.

Lisa en Ben ontweken de enorme groepen toeristen en vonden een tafeltje op de hoek van het terras. 'Is alles goed?' vroeg Lisa terwijl ze toekeek hoe Ben een voor een zijn frietjes opat.

'Ik voel me prima. Maar er is wel iets dat ik je moet vertellen.'

'Wacht even. Als je me nu gaat vertellen dat je verliefd op me bent is de kans groot dat ik over mijn nek ga.'

'Dat is het niet,' zei Ben. 'Je zou willen dat het dat was.' Hij veegde zijn handen af aan zijn servet en vroeg: 'Weet je Rick nog? De ex-griffier van Hollis?'

Lisa knikte.

'Ongeveer drie weken geleden vertelde ik Rick terloops de uitkomst van de CMI-zaak. Een paar dagen later, je weet wat er gebeurd is – Maxwell zette al zijn geld op een gunstige uitspraak in die zaak. Toen ik Rick probeerde te vinden bleek hij verdwenen te zijn.' Lisa's mond viel open. 'Rick Fagen is nooit een griffier voor het Hooggerechtshof geweest. Het telefoonnummer dat hij gaf is afgesloten en hij is uit zijn appartement getrokken. Hij is verdwenen.'

'Hou je me nu verdomme voor de gek?' zei Lisa met haar broodje nog steeds in haar hand. 'Waarom vertelde je hem in godsnaam de uitspraak?'

'We zaten er op een dag gewoon een beetje over te kletsen,' verdedigde Ben zich. 'Hij zei dat hij nieuwsgierig was en ik heb het hem verteld. Hij stond altijd voor ons klaar als we advies nodig hadden. Ik kon geen nee zeggen.'

'Maar je mag nooit over een uitspraak praten,' zei Lisa met een verheven stem.

'Luister. Ik heb het verneukt. Dat weet ik,' zei Ben. 'Maar hij heeft me compleet voor de gek gehouden. Geloof me, jij zou precies hetzelfde hebben gedaan. Hij heeft het perfect gespeeld.'

‘Niet te geloven.’

‘Rustig Lisa. Ik vertel je dit omdat ik je vertrouw. Je gaat het toch niet doorvertellen hè?’

Lisa legde haar broodje neer en keek haar medegriffier aan. ‘Dit is een serieuze zaak, Ben. We kunnen dit niet zomaar negeren.’

‘Ik weet het. Maar totdat ik kan bewijzen dat het Rick was wil ik het stilhouden. Nathan laat het Ministerie van Binnenlandse Zaken een onderzoek doen naar hem en Eric gebruikt zijn contacten bij de krant om informatie te vinden over het appartementengebouw waar Rick woonde.’

‘We moeten het aan Hollis vertellen.’

‘Ik ga het niet tegen Hollis zeggen,’ zei Ben met klem. Hij boog naar Lisa toe. ‘Geloof me, ik heb hier de hele nacht over nagedacht. Als ik naar Hollis ga word ik ontslagen. Ook al had ik geen kwaad in de zin, ik heb de gedragscode geschonden. Als ik ontslagen word, is mijn leven voorbij.’

Lisa zei lange tijd niks en vroeg toen: ‘Waarom heb je me dit verteld?’

‘Omdat ik niet wil dat jij ook een slachtoffer wordt. Ik weet niet of Rick meerdere griffiers heeft benaderd of dat ik de Idioot van het Jaar ben. Ik verwacht echt niet dat je nu voor me gaat liegen en het was nooit mijn bedoeling om je in de problemen te brengen. Ik wil gewoon dat je het weet omdat je een vriendin bent.’

Lisa was een minuut stil. ‘Dus die bloemen die je gisteren kreeg – die waren niet van je moeder, of wel?’

‘Die kwamen van Rick. Ik wilde het gisteren al zeggen maar ik...’

‘Heb je gekeken of er bugs in mand zaten?’

‘Wat bedoel je?’

‘Je weet wel – bugs, af luisterapparaatjes.’

‘Je denkt toch niet...’

‘Laten we gaan,’ zei Lisa. Ze duwde haar stoel naar achteren en greep haar tas.

De twee griffiers sprintten de roltrap op en renden Union Station uit. Vanuit de andere hoek van het terras keek Rick toe en leunde achterover in zijn stoel. 'Waar gaan ze naartoe?' vroeg hij.

'Dat kon ik niet horen,' zei Ricks metgezel terwijl hij de tafel naderde. 'Maar zag je de paniek op hun gezichten? Ze weten niet wat ze moeten doen.'

Rick lachte. 'En het grappige is dat het alleen nog maar erger zal worden.'

Terwijl ze door First Street renden zeiden Ben en Lisa geen woord. Toen ze weer in hun kantoor in het Hof aankwamen en langs Nancy's bureau liepen zei ze: 'Hé mensen, hoe was de lunch?'

'Goed,' zei Ben.

'Prima,' zei Lisa.

Ze gingen snel hun kamer binnen en sloegen de deur achter zich dicht. Ze liepen rechtstreeks naar de dossierkast en Ben pakte de grote rieten mand. Nadat hij het op de bank had gezet rolden ze hun mouwen op en begonnen ze methodisch de enorme bos bloemen uit elkaar te trekken. Elk bloemblad en elke stam werd zorgvuldig onderzocht. Tweeëntwintig rozen, veertien irissen, elf lelies en vier takken fresia's later was de bank evenals de halve vloer van de kamer bedekt met kleine stukjes van een voorheen mooi samengesteld boeket bloemen. Ze vonden niets. 'Er moet wel iets in zitten,' zei Lisa. 'Waarom zou hij anders bloemen sturen?'

'Misschien wilde hij me gewoon ongerust maken,' stelde Ben voor. 'Of hij speelt een spelletje met me.'

Terwijl Lisa de bank afveegde onderzocht Ben opnieuw de stapel bloemen. Vijftien minuten lang herhaalden ze hun inspectie van elke bloem. Wederom niets.

'Shit,' zei Ben en hij veegde de bloemenpulp van de bank. 'Het is niet te vinden.'

'Ik denk niet dat we iets gemist hebben.'

Ben leunde achterover op de bank. 'Natuurlijk heb-

ben we niks gemist. We hebben alleen wat tijd verspild.'

'Het is niet erg. We moesten dit wel doen, dat weet je. Ik bedoel, stel je voor dat we echt iets gevonden hadden.'

'Maar dat is niet zo,' zei Ben terwijl hij nerveus aan de versleten bekleding van de bank zat te plukken. 'We kunnen niks vinden.'

Lisa legde haar hand op zijn schouder. 'Het is niet erg als je een beetje bang bent.'

'Het gaat om mijn hele leven en...'

'Ik weet wat er op het spel staat,' zei Lisa. 'En dat het best veel is om allemaal te kunnen verwerken. Maar we krijgen je er wel doorheen.'

'Ik wil niet dat je erbij betrokken raakt. Ik vertelde het alleen maar om je te waarschuwen.'

'Te laat, schatje,' corrigeerde Lisa, nog steeds met haar hand op zijn schouder. 'Dus gaan we nu de hele dag hier niks zitten doen of gaan we proberen om die vent te vinden?'

Terwijl hij zijn medegriffier aankeek forceerde hij een lach. 'Je bent een goede vriendin Lisa. Als ik de bak in moet dan neem ik je mee.'

Later die week zaten Ben, Lisa en Ober in de woonkamer van Bens huis te wachten tot Nathan thuiskwam van zijn werk. Ben en Ober zaten op de grote blauwe bank en Lisa zat in haar eentje op de tweezitsbank met haar voeten op de kussens. 'Ik snap het niet,' zei Lisa. 'Het is al bijna negen uur. Waar blijft hij in godsnaam?'

'Hij zei dat de resultaten van het onderzoek rond zeven of acht uur klaar zouden zijn,' zei Ben en hij keek op zijn horloge. 'Misschien is er gewoon een beetje vertraging.'

'Of misschien is hij gevangengenomen door Rick en zijn bende losgeslagen griffiers,' opperde Ober terwijl hij zijn teennagels knipte. 'En nu moeten we hem gaan redden met gebruik van wapens die we zelf maken van bestek en keukenapparaten.'

‘Wat is er toch mis met jou?’ vroeg Ben terwijl hij naar zijn huisgenoot keek.

‘Het is maar een idee,’ zei Ober.

Lisa probeerde het gesprek op een ander onderwerp te brengen: ‘Ik begrijp nog steeds niet hoe jullie er allemaal in geslaagd zijn om in Washington te belanden. Mijn vrienden zitten verspreid over het hele land.’

‘Het is eigenlijk heel eenvoudig. Nathan, Eric en ik zijn allemaal geïnteresseerd in politiek dus leek Washington ons wel een goede keuze. Ober kwam mee omdat hij niet wilde achterblijven.’

Ober keek op en zei: ‘Dat klopt niet. Ik ben hiernaartoe gekomen omdat ik geloof in senator Stevens.’

‘Dat kan bijna niet waar zijn,’ zei Lisa. ‘Je weet helemaal niks over Stevens.’

‘Ik weet meer dan genoeg over Stevens.’

‘Noem dan één ding dat je over hem weet,’ daagde Lisa hem uit. ‘Kies maar een onderwerp en vertel.’

Na lang nadenken lachte Ober: ‘Hij is tegen misdaad en vóór kinderen.’

‘Dat is een baanbrekende visie,’ zei Lisa. ‘En ik maar denken dat zijn campagne gebaseerd is op populaire standpunten als pro-misdaad en anti-kinderen.’

‘Laat hem met rust,’ voegde Ben toe. ‘Ober is iemand met ongebruikelijke kennis. Hij weet veel meer dan je zou denken.’

‘Dat kan ik amper geloven,’ zei Lisa.

‘Toch is het zo,’ zei Ober. ‘Zo kan ik bijvoorbeeld perfect inschatten of een paar dobbelstenen een correcte balans heeft of dat er mee gesjoemeld is.’

‘Dobbelstenen?’

‘Ja, dobbelstenen. Zoals die van een bordspel.’

‘De afgelopen jaren is Ober van ons vier de meest – hoe zeg ik dat – “creatieve ondernemer” geweest,’ legde Ben uit. ‘Direct na school hebben hij en zijn vader een bordspel uitgevonden waarvan ze dachten dat het het hele land zou gaan veroveren. Vandaar zijn kennis van dobbelstenen.’

'Jij hebt een bordspel uitgevonden?' vroeg Lisa.

'Eigenlijk heeft mijn vader het bedacht. Het heette...'

'Speculatie – Het Spel van List en Bedrog,' zeiden Ben en Ober tegelijkertijd.

'Dat was het inderdaad,' zei Ober. 'Het was een superintens strategiespel. Er zat van alles in: pionnen, bluffen, superzetten; alles wat een goed spel moet hebben.'

'En wat gebeurde er?'

'Niemand vond het leuk,' zei Ober. 'Ze zeiden dat het te saai was. Na anderhalf jaar waren we failliet en toen moest ik de lagere regionen van de arbeidsmarkt af gaan zoeken naar werk. In een periode van drie jaar ben ik van alles geweest. Van huisschilder tot marketingadviseur tot public relations-assistent.'

'Als je zo'n mislukkeling bent, hoe kom je dan aan die baan in de Senaat?'

'Dat komt allemaal door Ben,' zei Ober. 'Toen hij hoorde dat er een plek vrij was op het kantoor van senator Stevens schreef hij een sollicitatiebrief voor mij. Hij draaide een indrukwekkend cv in elkaar waardoor het leek alsof ik enorm veel politieke ervaring had en hij bereidde me voor op het sollicitatiegesprek. Een week later had ik de baan. En de rest is politieke geschiedenis.'

'En hoe weet je dan of er met dobbelstenen gesjoemeld is?'

'Dat ga ik je niet vertellen,' zei Ober. 'Begin zelf maar een spellenbedrijf.'

Lisa sloeg haar ogen ten hemel en richtte zich tot Ben. 'Dus jij hebt rechten gestudeerd, Eric journalistiek en deze lijpo speelde met dobbelstenen. Wat deed Nathan voordat hij voor de overheid ging werken?'

'Nathan had een Fulbright-studiebeurs en heeft na school twee jaar internationale handel gestudeerd aan de universiteit van Tokyo. Daarna heeft hij voor een Japans technologiebedrijf gewerkt op de afdeling buitenlandse markten. Toen kwam hij terug naar de VS en

begon hij aan een carrière bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ik vermoed dat hij...' Ben stopte met praten, want Nathan kwam thuis.

'Daar zul je hem hebben,' zei Lisa. 'Het is Nathan-san in hoogsteigen persoon.'

'En?' vroeg Ben nieuwsgierig op het moment dat Nathan de deur door liep.

'Niks,' zei Nathan en hij gooide een dik dossier naar Ben. 'Ze hebben 457 Richard Fagens gevonden. Slechts twaalf daarvan kwamen overeen qua leeftijd en de uiterlijke kenmerken en er waren er maar twee met een strafblad. Geen van beiden heeft een juridische achtergrond en ze zitten allebei nog opgesloten. Ik heb het onderzoeksbureau gebeld en ze zeiden dat Rick waarschijnlijk een pseudoniem gebruikte. Zonder dat we zijn echte naam weten zullen we hem nooit vinden.'

'Shit,' zei Ben terwijl hij door het waardeloze document bladerde.

'Trouwens,' zei Nathan tegen Ober, 'ze hebben de handtekening van senator Stevens zorgvuldig bekeken en het werd als echt beoordeeld. Ik dacht dat je de signermachine gebruikt had.'

'Heb ik ook gedaan,' zei Ober trots. 'Ik heb alleen een paar keer met mijn kont er tegenaan gestoten terwijl het de handtekening zette. Dat is de beste manier om de handtekening er echt uit te laten zien.'

'Mooi werk,' zei Nathan, onder de indruk.

'Ik heb zo mijn momenten,' zei Ober en hij ging weer verder met zijn voeten.

Lisa zag Ben nerveus door de documenten bladeren en Lisa richtte zich tot hem. 'Maak jezelf niet gek. Dit betekent niet dat we zijn vastgelopen.'

'We hebben nog niks van Eric gehoord,' voegde Nathan toe. 'Hopelijk heeft hij wat informatie kunnen vinden over het gebouw.'

Om kwart over tien kwam Eric thuis. Ben, Lisa, Nathan en Ober zaten samen televisie te kijken om de tijd door

te komen. 'Waar bleef je nou?' vroeg Ben en hij gebruikte de afstandbediening om de tv uit te zetten.

'Ik ben maar vijftien minuten te laat. Ik moest eerst even een artikel afmaken,' legde Eric uit. 'Is er nog iets te eten?'

'Heb je nog iets ontdekt over dat gebouw?' vroeg Nathan terwijl Eric richting de keuken liep.

'O ja,' zei Eric en hij draaide zich om richting de woonkamer. 'Bijna vergeten. 1780 Rhode Island is geen fijne plek. Ik heb enkele journalisten die thuis zijn in die buurt gevraagd hoe het zat en ze zeiden dat het geen frisse bedoeling is.'

'Het rook er ook niet zo fris,' zei Nathan.

'De eigenaar is een kerel die Mickey Strauss heet,' legde Eric uit. 'Mickey is tuig. Twee jaar geleden zijn er twee mannen doodgeschoten daar. Vorig jaar werd er flink wat drugs verhandeld vanaf die locatie maar Mickey zei dat hij daar niks vanaf wist. Mijn collega's zeiden dat als een Mack-truck zijn kantoor binnen zou rijden dwars door zijn bureau, Mickey nog zou zweren dat hij nooit iets heeft gezien. Slimme zet van Rick om dat gebouw te kiezen – hij wist natuurlijk dat Mickey hem niet zou verraden.'

'We moeten daar binnen zien te komen,' zei Ben en hij stond op. 'Misschien staat Ricks echte naam op de huurcontracten.'

'Waarom zouden ze dat doen?' vroeg Lisa. 'Als dat gebouw zo goed beveiligd is zijn er waarschijnlijk helemaal geen huurcontracten.'

Alle vier de huisgenoten starden naar Lisa. 'Ze heeft een punt,' zei Nathan uiteindelijk.

'Dat betekent niet dat de huurcontracten niet bestaan,' zei Ben en hij liep naar de deur. 'En het is het enige aanknopingspunt wat we nu hebben.'

'Waar ga je naartoe?' zei Eric en hij liep weer de keuken in. 'Ze gaan je echt niet gewoon naar binnen laten wandelen.'

'Zo moeilijk kan het niet zijn,' zei Ben met zijn hand

op de deurknop. 'De enige vorm van bewaking is een of andere domme portier.'

'En een beveiligingscamera,' voegde Nathan toe.

Ben draaide zich om. 'Was er een camera?'

'Het was zo'n oud model,' zei Nathan. 'Recht boven de deur van het kantoor. Niet direct een onneembare hindernis.'

'We zouden kunnen doen alsof we een pizza bezorgen,' zei Ober. 'Dan komen we wel binnen.'

'Denk het niet,' zei Ben. 'Het kantoor is waarschijnlijk leeg, dus dan is er niemand om de pizza in ontvangst te nemen.'

'Maar op die manier kunnen we wel langs de portier en dus in het gebouw komen,' zei Ober. 'Dan hoeven we alleen nog maar het slot van het kantoor open zien te krijgen.'

'Dat gaat nooit lukken,' zei Ben. 'Tenzij jij een ervaren sleutelsmid bent, krijgen we het niet voor elkaar om dat slot te kraken. Dus we moeten er op de een of andere manier voor zorgen dat de portier ons het kantoor binnenlaat.'

'Excuseer,' onderbrak Lisa hen. 'Ik wil niet vervelend doen maar beseffen jullie wel dat deze plannen allemaal illegaal zijn?'

'Ik zei toch dat je haar niet had moeten uitnodigen,' zei Ober. 'Ze verpest alles.'

Lisa negeerde Ober en keek Ben koel aan. 'Dit is geen sprookje. Als je inbreekt in dat gebouw dan overtreed je de wet. Dat zou jij toch moeten weten.'

'Ik denk dat ik geen andere keuze heb,' zei Ben nerveus.

'Dan zou ik maar eens gaan nadenken over de consequenties,' zei Lisa. 'Als je gepakt wordt verlies je je baan. Je wordt geroyeerd. Je carrière is dan voorbij. En dat alles vanwege een stomme inbraak.'

'Het zal geen inbraak zijn,' verdedigde Ben zich. 'Als de portier ons binnenlaat hebben we zijn toestemming.'

'Maar je liegt om binnen te komen,' zei Lisa.

‘Dus dan is het hoogstens onrechtmatig betreden van privéterrein.’

‘Nou, dat is slim bedacht,’ zei Lisa. ‘Waarom ga je niet gewoon...’

‘Wat wil je dan dat ik doe?’ vroeg Ben met een trillende stem. ‘Ik moet daar binnen zien te komen. Als bekend wordt dat ik informatie heb doorgegeven aan een buitenstaander is mijn carrière toch voorbij. Op deze manier heb ik tenminste nog een kans om dat te voorkomen. Als het je niet bevalt begrijp ik dat wel, maar ga me niet de les lezen. Dit is al moeilijk genoeg.’ Hij richtte zich tot zijn huisgenoten en zei: ‘Nog meer ideeën?’

‘We zouden ons kunnen verkleden als insectenbestrijders en zeggen dat er kakkerlakken in het kantoor zitten,’ zei Ober.

‘En waar halen we dan al die uitrusting?’ zei Nathan. ‘Of gaan we gewoon in onze spijkerbroeken met een paar zaklampen erbij en dan hopen dat ze er intrappen?’

‘En als we ons als schilders verkleden?’ vroeg Ober. ‘Net zoals in *The Sting*. Dan laat de portier ons binnen en dan stelen we de huurcontracten in plaats van dat we gaan schilderen.’

‘Als jullie dit echt willen gaan doen heb ik wel een idee,’ zei Lisa. ‘In plaats van meteen iets illegaals te doen zouden we eerst kunnen proberen om het half legaal aan te pakken. We kunnen gewoon rechtstreeks naar de portier stappen en hem proberen om te kopen. Dan geven we hem het nummer van Ricks appartement en vragen we hem of hij de huurcontracten wil bekijken. Op die manier zijn wij niet degenen die inbraak plegen.’

‘Dat is geen slecht idee,’ gaf Nathan toe.

‘Wat kan er in het slechtste geval gebeuren?’ vroeg Ben en hij trok zijn schouder op. ‘Dat de portier nee zegt?’

‘Dat ze je herkennen en dan vermoorden?’ zei Eric terwijl hij terugkwam uit de keuken met een broodje rosbief in zijn hand.

‘Ze zullen ons nooit herkennen,’ zei Nathan. ‘De kans is groot dat er overdag een andere portier is dan ‘s nachts.’

‘En als dat nu niet zo is?’

‘Dan doen we net alsof we het verkeerde gebouw hebben,’ zei Nathan. Hij zag dat Ben al een tijdje stil was en vroeg: ‘Is alles goed?’

‘Ja hoor,’ zei hij, niet echt overtuigend. Hij richtte zich tot Lisa en zei: ‘Ik begrijp het best als je niet mee wil gaan.’

‘Ga nu niet de macho uithangen,’ zei Lisa. ‘Ik ga mee.’

‘Ik dacht dat je bang was om opgepakt te worden?’ vroeg Ben.

‘Jij kent de wetgeving net zo goed als ik,’ zei Lisa. ‘Alleen door hier aanwezig te zijn ben ik er al bij betrokken.’

‘Ik kan niet meegaan,’ zei Eric en hij slikte een hap van zijn broodje door. ‘Ik moet terug naar de krant om mijn artikel af te maken.’

‘Wat bedoel je “je kan niet meegaan”?’ vroeg Nathan. ‘Ben heeft...’

‘Ik kan er echt niks aan doen,’ zei Eric. ‘Ik heb een artikel.’

‘Het maakt niet uit,’ zei Ben. ‘Maar als je morgenochtend nog niks van ons gehoord hebt, moet je de politie bellen.’

Rond middernacht zochten de vrienden een parkeerplaats om de hoek van het gebouw.

‘Het is slecht gesteld in deze stad,’ zei Nathan. ‘Duizenden mensen. Duizenden auto’s. Twaalf parkeerplaatsen.’

Ben staaarde naar de regendruppels die op de auto-ruit uiteenspatten. ‘Dit gaat verkeerd aflopen.’

‘Ga je nu opeens twijfelen?’ vroeg Lisa vanaf de achterbank. ‘Wat is er gebeurd? Zijn je hersens plotseling weer gaan werken?’

‘Ik heb geen twijfels,’ zei Ben en hij draaide zich om op zijn stoel. ‘Ik ben gewoon zenuwachtig, oké?’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Ober. ‘Alles komt goed.’

Nathan wist zeker dat hij nooit een plek zou gaan vinden en draaide een steegje in. ‘Heb je het geld?’ vroeg hij en hij zette de motor uit.

‘Ik heb het hier,’ zei Ben hij voelde aan het briefje van honderd in zijn rechterjaszak en aan de andere tweehonderd dollar in zijn linkerjaszak.

‘Ik vind nog steeds dat ik zou moeten gaan,’ zei Nathan.

‘Vat het toch niet zo persoonlijk op,’ zei Ben. ‘Ik zei het al eerder: Lisa en ik gaan. Ze zullen een man en een vrouw eerder geloven.’

‘Wie zegt dat?’ vroeg Ober.

‘Dat zeg ik,’ zei Ben. ‘En hou nu maar op met zeuren want het is echt niet belangrijk.’ Hij pakte een paraplu van onder de stoel, opende de deur en stapte uit de auto. Lisa volgde hem.

Ze liepen naar het gebouw waarbij Ben de paraplu boven Lisa hield. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg Lisa.

‘Niet echt,’ zei Ben.

‘Waarom draaien we ons dan niet om en...’

‘Je weet dat ik dat niet kan,’ zei Ben. ‘Ik moet Rick vinden. Op dit moment is dit de beste manier om dat te doen. Als je liever niet meedoet...’

‘Ik doe mee,’ verzekerde Lisa hem. ‘En zolang we het legaal houden zal ik mee blijven doen.’

Toen ze bij het gebouw aankwamen bleek tot Bens verrassing dat de voordeur op slot zat. Lisa drukte haar gezicht tegen het glas om goed naar binnen te kunnen kijken. ‘Bel maar aan,’ zei ze. ‘Er is iemand.’

Een paar momenten later ging er een zoemer en kon Ben de deur opentrekken. Kalm en zelfverzekerd liepen Ben en Lisa op de nachtbewaker af die achter zijn metalen bureau zat. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de bewaker. ‘Hebben jullie geen sleutel?’

‘Eigenlijk wonen we hier niet,’ legde Ben uit.

‘Voor wie zijn jullie hier dan?’ vroeg de bewaker en hij pakte de telefoon.

‘Voor niemand,’ zei Ben. ‘We komen je om een gunst vragen.’

De bewaker hing de telefoon op. ‘Ik luister.’

‘Mijn vrouw en ik zijn op zoek naar haar broer die hier eerst woonde. Hij is ons geld schuldig en zoals je misschien wel kan begrijpen proberen we dat terug te krijgen.’ Ben haalde vijf briefjes van twintig dollar uit zijn rechterzak en legde ze op het bureau van de bewaker. ‘We vroegen ons af of je ons misschien aan zijn huurcontract of aan zijn nieuwe adres kan helpen. Een van beide zouden we al erg op prijs stellen.’

De bewaker staaarde Ben en Lisa een tijdje aan. ‘Er zijn geen huurcontracten.’

‘Hebben jullie dan misschien een nieuw adres?’ vroeg Ben. ‘Zou je voor ons in de rolodex kunnen kijken?’

‘We hebben van niemand informatie bijgehouden,’ zei de bewaker. ‘Geen rolodex. Niets.’

‘Zou je voor de zekerheid nog een keer kunnen kijken?’ zei Ben. ‘Misschien ligt er iets in het kantoor.’ Hij gooide nog een briefje van honderd op het bureau. ‘Hij woonde in appartement 3-17. Ik hoef alleen zijn naam of adres te weten. Niemand zal er ooit achter komen.’

‘Als hij jouw broer is, waarom wil je dan zijn naam weten?’ vroeg de bewaker achterdochtig.

‘Luister, wil je daar echt per se een antwoord op hebben?’ kwam Lisa tussenbeide. ‘Dit is makkelijk verdiend geld. Wil je het hebben of niet?’

De bewaker bleef naar de twee griffiers staren. Uiteindelijk pakte hij het geld op. ‘Maak er driehonderd van en ik doe het. Ben gooide nog een honderdje op het bureau. De bewaker stopte het geld in zijn zak, stond op van zijn stoel en opende de bovenste la van zijn bureau. Hij pakte er een pistool uit en richtte het op Ben en Lisa. ‘Ik tel tot drie.’

‘Wat hebben we misdaan?’ vroeg Ben terwijl hij zijn handen in de lucht stak.

‘Ik weet wie je bent,’ zei de bewaker. ‘En nu oprotten.’

‘Rustig aan,’ zei Lisa.

De bewaker haalde de slagpin op zijn pistool naar achteren. ‘Wegwezen! Nu!’

De twee griffiers draaiden zich om en liepen snel naar de deur. Eenmaal buiten renden ze weg.

‘Weg van hier,’ zei Ben toen hij en Lisa weer in de auto zaten.

‘Wat is er mis?’ vroeg Nathan terwijl hij de motor startte. ‘Hebben jullie een huurcontract gekregen?’

‘Rij maar gewoon,’ zei Ben nerveus. ‘Ik wil er niet over praten.’

Om half een kwamen de huisgenoten weer thuis. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Eric vanaf de bank met de afstandsbediening in zijn hand.

‘We hebben niks kunnen vinden,’ zei Nathan en hij plofte in de grote bank. ‘Ben is een gezocht man in dat gebouw.’

‘En we zijn driehonderd dollar kwijt,’ voegde Ober toe terwijl hij zijn trui uittrok en op de bank gooide.

‘Waar is Lisa?’ vroeg Eric.

‘We hebben haar thuis afgezet,’ zei Ben. ‘Er was niets meer om over te praten.’

‘Uit wat de bewaker zei kunnen we opmaken dat er geen huurcontracten of andere administratie over de huurders bestaat,’ legde Nathan uit. ‘Ik heb het idee dat Rick nog handiger is dan we dachten.’

‘Dus dat was het?’ vroeg Eric. ‘Jullie onderzoek is afgerond?’

‘Zeker niet,’ zei Ben en hij liep de trap op. ‘Dit is nog maar het begin.’

5

‘Hallo, met Rick Fagen. Ik vroeg me af of u mij misschien kan helpen,’ zei Ben met zijn meest vriendelijke stem. ‘Ik heb onlangs mijn telefoon laten afsluiten maar ik heb de rekening nog steeds niet betaald. Ik denk dat het komt omdat jullie mijn nieuwe adres nog niet hebben.’

‘Wat was het oude telefoonnummer meneer?’ Nadat ze Ricks oude nummer had ingetypt zei de medewerkster van het telefoonbedrijf: ‘Meneer Fagen, u hebt gelijk. We hebben nog steeds geen nieuw adres van u gekregen. Als u mij uw nieuwe adres geeft dan zal ik u met plezier een kopie van de rekening sturen.’

‘Dat zou mooi zijn,’ zei Ben. ‘Mijn nieuwe adres is Postbus 1227, Washington D.C. 20037.’

‘Meneer Fagen, u krijgt binnen een paar weken die rekening in de bus,’ zei de medewerkster. ‘Is er nog iets anders waarmee ik u vandaag van dienst kan zijn?’

‘Eigenlijk heb ik nog een vraag,’ zei Ben. ‘Ik kwam er net achter dat ik al mijn oude telefoonrekeningen ben kwijtgeraakt tijdens de verhuizing. En ik heb die nodig voor de belastingen. Zou ik daar misschien ook kopieën van kunnen krijgen?’

‘Natuurlijk,’ zei de medewerkster. ‘Ik zal even een aantekening maken en dan zorgen wij ervoor dat u die rekeningen ontvangt. Is er misschien nog iets anders?’

‘Nee, dat was het. Bedankt voor uw hulp.’ Nadat hij had opgehangen keek Ben naar Lisa

‘Denk je echt dat we iets aan die telefoonrekeningen zullen hebben?’ vroeg ze.

‘Niet echt,’ zei Ben. ‘Ik denk niet dat Rick zo dom is geweest om iemand van betekenis te bellen op een telefoon die niet veilig is. Ik vermoed dat hij constant onderweg was en zijn zaken met een mobiele telefoon afhandelde. Dat lokale nummer gebruikte hij waarschijnlijk alleen voor mij.’

‘Slimme zet om een postbus te nemen,’ zei Lisa in een poging om hem een beetje op te vrolijken.

‘Misschien,’ zei Ben. ‘Als iemand die telefoonverbinding afluistert weten ze toch al dat ik erbij betrokken ben.’

‘Dat weet je niet,’ zei Lisa. Ze keek op haar horloge en zei: ‘Het is bijna tien uur. We moeten maar eens gaan.’

‘Ik heb er geen zin in,’ zei Ben geërgerd.

‘Ben je gek geworden?’ vroeg ze. ‘De CMI-uitspraak wordt bekendgemaakt. Wil je niet de reactie van de menigte zien?’

Ben zei niets.

‘Nou, je gaat toch maar mee,’ zei ze en greep zijn hand. ‘We horen aanwezig te zijn bij uitspraken.’

De rechters gingen pas weer in het begin van september aan het werk en de zittingsperiode in de herfst begon officieel pas op de eerste maandag van oktober. Ondanks dat duurde het meestal tot begin november – als de eerste uitspraken werden gepubliceerd – tot de topdrukte op het Hof werd bereikt. De hele week door kwamen er zaken voor maar uitspraken werden altijd op maandag exact om tien uur ’s ochtends bekendgemaakt. Deze zittingen waren openbaar en het zat altijd vol met toeristen, pers en vrienden van het Hof. Meestal ontstond er op deze dagen ’s ochtends om acht uur al een rij buiten het gerechtsgebouw. Bij de populaire zaken vormde zich om zes uur al een rij. Toen in 1989 de uitspraak in de *Webster*-abortuszaak werd bekendgemaakt kwamen lokale ondernemers er achter dat zowel de toeristen als de pers bereid waren om anderen te be-

talen om voor hen in de rij te gaan staan. Als resultaat daarvan ontstond er nu bij iedere grote mediagebeurtenis op Capitol Hill een illegale handel in 'rijwachters'. In afwachting van de CMI-uitspraak hadden de professionele wachters al een dag van tevoren hun plek ingenomen.

Rond negen uur in de ochtend mocht de onrustige menigte eindelijk het gebouw in. Terwijl de groepen langzaam door de Witte Hal en langs twee metaaldelectors werden geleid liepen Ben en Lisa rechtstreeks de rechtszaal in. 'Hier geniet ik van,' zei Lisa terwijl ze naar de rijen toeristen keek die een plek kregen toegewezen.

Ben was wat minder enthousiast om de aanstaande zege van Charles Maxwell mee te maken. Maar ook hij voelde de opwinding van deze dag. Journalisten stroomden het kleine persvak in aan de linkerkant van de rechtszaal. Het was de enige plek in de zaal waar toeschouwers notities mochten maken. Opnameapparatuur was niet toegestaan. Gewapende bewakers begeleidden toeristen en andere toeschouwers naar de twaalf rijen banken in het midden van de zaal waar ze allemaal vol spanning de komst van de rechters afwachtten. Iedereen fluisterde waardoor er een soort gezoem door de zaal klonk. Aan de rechterkant waren er een aantal stoelen voor familie en vrienden van de rechters evenals een klein vak voor de griffiers van het Hooggerechtshof.

'Het zijn allemaal schapen,' zei Ben terwijl hij naar de drukke rechtszaal keek. 'Ze komen alleen maar voor de sensatie en dan vertrekken ze weer. Ze geven niets om de gevolgen. Voor hen is het gewoon een toeristische attractie.'

'Niet zo somber,' zei Lisa. Opgewonden door de drukte en de spanning keek ze hoe klok naar tien uur tikte.

Ben bekeek aandachtig de marmeren fries boven de hoofdingang, recht tegenover de rechters. Het toonde de Krachten van het Kwaad – Corruptie en Bedrog – tegenover de Krachten van het Goede – Veiligheid, Barm-

hartigheid en Vrede. Rechtvaardigheid werd geflankeerd door Wijsheid en Waarheid.

Lisa volgde Bens blik en vroeg: 'En, is kunst echt een weerspiegeling van het leven?'

'Grapjas,' zei Ben.

Om exact drie minuten voor tien ging de zoemer die de rechters naar de raadkamer roept waar ze zich voorbereiden om de rechtszaal binnen te gaan. Achter de bordeauxrode fluwelen gordijnen schudden de rechters elkaar traditiegetrouw de hand. Een gewoonte die was ingevoerd door voorzitter Fuller in de beginjaren van het Hof om te laten zien dat "eensgezindheid over de doelstellingen en niet eensgezindheid van mening de belangrijkste leidraad van het Hof is." Precies om tien uur sloeg de gerechtsbode met de rechtershamer en iedereen in de zaal stond op.

'De Edelachtbare Voorzitter en Rechters van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten!' riep de gerechtsbode. Binnen enkele seconden liepen de negen rechters richting hun stoelen.

Ongeacht hoe vaak ze dit al had gezien was Lisa altijd onder de indruk van de gelijktijdige binnenkomst van alle negen rechters. 'Dit vind ik altijd mooi,' fluisterde ze tegen Ben. 'Het lijkt wel de entree van een sterrenelftal.'

'Ssst!' zei Ben, volledig gefocust op het podium.

Het publiek zat tegenover de negen stoelen van de rechters. Deze waren gemaakt van zwart leer en waren aangepast aan het lichaamstype van iedere afzonderlijke rechter. Toen de rechters gingen zitten riep de gerechtsbode: 'Oyez! Oyez! Oyez! Alle betrokkenen hier aanwezig voor de Edelachtbare, het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten, worden verzocht om nabij te komen en hun aanwezigheid kenbaar te maken, want het Hof is nu in zitting. God beware de Verenigde Staten en dit Edelachtbare Hof!' Er werd nogmaals met de hamer geslagen en iedereen ging weer zitten.

Voorzitter Osterman zat in de middelste stoel. ‘Vandaag is de bekendmaking van de uitspraak in de zaak *Verenigde Staten vs. CMI en Lexcoll*, evenals *Tennessee vs. Shreve*. Rechter Blake zal beide uitspraken vandaag voorlezen.’

‘Dank u voorzitter,’ antwoordde Blake. Blake was een rechter uit South Carolina en was tien jaar daarvoor benoemd aan het Hof. Zijn zuidelijke accent was nog net zo sterk als de eerste dag dat hij zitting nam. Volledig gericht op de CMI-uitspraak hielden de toeschouwers collectief hun adem in. Voorlezend uit de voorbereide verklaring zei Blake: ‘In de zaak *State of Tennessee vs. Shreve* oordelen we ten gunste van de eiser en wordt de uitspraak van het Hooggerechtshof van Tennessee gehandhaafd.’ Volledig bewust van het feit dat de menigte snakte naar de CMI-uitspraak nam Blake rustig de tijd om de bevindingen van het Hof mede te delen.

Toen Blake klaar was met de *Tennessee* zaak leunde hij achterover in zijn stoel en veranderde zijn houding. Hij schraapte zijn keel en pakte een van de tinnen karaffen die voor iedere rechter stonden. Hij schonk een glas water in voor zichzelf en bereidde zich voor op het voorlezen van de volgende zaak. Hij veegde zijn mondhoek af met een zakdoek en begon met voorlezen. ‘In de zaak *Verenigde Staten vs. CMI en Lexcoll* zijn wij van mening dat er weliswaar een groot communicatieconglomeraat zal ontstaan, maar dat er geen sprake is van een agressieve bedrijfsvoering met als doel een monopolie te realiseren. De fusie tussen de twee bedrijven vormt daarom ook geen overtreding van de Sherman Antitrust Act. Om die reden oordelen wij ten gunste van de verweerder en onderschrijven wij de uitspraak van het Hof van Beroep.’

Een luid gemompel steeg op uit de zaal toen de toeschouwers hun waardering uitspraken voor het inzicht van Charles Maxwell bij zijn recente besluit om zijn aandeel in het bezit van Lexcoll te vergroten. Enkele seconden nadat de uitspraak was voorgelezen schakelde het

Griffierskantoor de intercom naar de rechtszaal uit en stelde het Bureau Voorlichting op de hoogte van het feit dat de uitspraak was bekendgemaakt. Onmiddellijk begon de zevenkoppige staf van het Bureau Voorlichting kopieën van de officiële vonnis uit te delen aan de journalisten die zich in het kantoor in de kelder verzameld hadden. Twee medewerkers plaatsten het vonnis meteen op de diverse juridische netwerken en databases. In de rechtszaal maakten journalisten notities over het humeur van de rechters. Buiten het gerechtsgebouw vochten minstens twintig televisiereporters om een plek, in de hoop om als eerste live verslag te kunnen doen. Tegen de tijd dat rechter Blake klaar was met uit te leggen wat de motivatie achter de uitspraak van het Hof was hadden al meer dan 3760 mensen een eigen kopie van het vonnis, en zes miljoen mensen hadden de uitkomst van de zaak al vernomen. Toen de gerechtsbode de zitting officieel afsloot was de pers uitgeput. Charles Maxwell was een genie en Ben voelde zich verslagen.

‘Klote,’ zei Ben toen hij en Lisa door de menigte liepen die de rechtszaal verliet.

‘Dit is toch geen verrassing? Je weet al maanden wat de uitkomst is van deze zaak.’

‘Laten we maar gewoon weggaan,’ zei Ben en hij baande zich een weg door de menigte. Nadat ze hun ID’s door een klein apparaatje haalden gingen de kogelvrije deur open en kregen de griffiers toegang tot de kantoorruimtes op de eerste verdieping. Via een van de minder drukke trappen keerden ze terug naar hun kantoor. ‘Ik kan het gewoon niet geloven,’ zei Ben zodra de deur achter hem dicht was. ‘Maxwell wordt een topzakenman omdat een sukkelige griffier zijn mond niet dicht kon houden.’ Hij deed zijn colbert uit en hing het over zijn stoel. ‘Misschien had Eric wel gelijk. Misschien moet ik gewoon naar de pers stappen.’

‘Echt niet,’ zei Lisa. Ze pakte een bruine map van haar bureau en liep het kantoor door. Ze zette de pierversnietiger aan en voerde de hele stapel papier door

de machine. Ze wachtte altijd met het vernietigen van haar oudere versies van conclusies totdat de definitieve conclusie was gepubliceerd. 'In de eerste plaats heb je geen bewijs, dus zal je niet serieus worden genomen. En in de tweede plaats, als ze je wel geloven, offer je je hele carrière op.'

'Maar Maxwell wordt wel gepakt.'

'Ben je gek geworden? Wil je je hele leven opgeven alleen maar om wraak te nemen?'

'Het zou de juiste stap zijn,' zei Ben en hij ging in de bank liggen. 'Ik kan Rick niet vinden en misschien zullen we hem nooit kunnen vinden. Het is onmogelijk om hem op te sporen. Dus het is de enige manier om deze rotzooi op te lossen.'

Lisa liep naar de bank en keek neer naar Ben. 'Wat is er in godsnaam mis met jou? Je doet net alsof dit het einde van de wereld is. Het was een fout. Je hebt het verknald. Je bent opgelicht. Maar je deed het toch niet expres? Zij waren gewoon slimmer...'

'En daar baal ik van,' reageerde Ben fel en hij ging rechtop zitten.

'Is dat het? Ben je boos omdat er eindelijk iemand slimmer is dan jij? Dus al dat medelijden met jezelf komt eigenlijk doordat je geklopt bent op het intellectuele vlak?'

'Je begrijpt het niet.'

'Ik begrijp het zeker wel Ben. Je bent kwaad omdat hij jou verslagen heeft bij de IQ-test.' Lisa ging naast hem op de bank zitten. 'Stel je niet zo enorm aan. Het ligt niet aan jou. Je bent niet dom of goedgegelovig geweest. Je hebt gedaan wat ieder intelligent persoon gedaan zou hebben. Je bent gewoon gebruikt. Rick heeft je een kunstje geflikt en dat moet je accepteren.'

'Mag ik misschien nog heel even zielig blijven doen?'

'Je hebt nog dertig seconden,' zei Lisa en ze keek op haar horloge. Ze wachtte even. 'Oké, de tijd is om. Ben je klaar?'

'Hoe ging het met de uitspraak vandaag?' vroeg Eric later die avond aan Ben toen zij voor de televisie zaten.

‘Het ging goed. Wat vond men bij de *Washington Herald* van de hele zaak?’

‘Ze gaan helemaal los met dat verhaal,’ vertelde Eric tussen twee happen cornflakes door. ‘Wacht maar tot je de editie van morgen ziet. Op de voorpagina komt een foto van Maxwell die genomen is vlak na de uitspraak. Met die vreselijke grijns op zijn gezicht waar je direct misselijk van wordt.’

‘Leuk.’

‘En in de zondageditie staat een uitgebreid artikel over hem. Die kerel krijgt meer aandacht dan de paus.’

‘Leuk,’ herhaalde Ben en hij zapte langs de kanalen. Hij stopte bij CNN, zag toen in een flits Maxwell en zapte verder.

‘De aandelen CMI waren bijna met zeventien punten gestegen op het moment dat de beurs vandaag sloot.’

‘Leuk. Zeg Eric, kan je misschien even een mes voor mij pakken uit de keuken? Dan kan ik mijn ogen uitsteken.’

‘Ah, Oedipus?’ zei Eric en hij schoof nog een volle lepel cornflakes naar binnen. ‘Dat zou je best goed staan.’

Zonder enige aankondiging kwam Ober zingend binnenvallen. ‘Drie keer raden wie er niet langer telefonist hoeft te spelen in het kantoor van senator Stevens?’

‘Heb je een promotie gekregen?’ vroeg Eric en hij sprong op om zijn vriend te omhelzen.

Nathan kwam achter Ober binnenwandelen. ‘Heeft hij een promotie?’ vroeg Ben.

‘Je gelooft je oren niet,’ zei Nathan. ‘Ober, vertel dan.’

‘O, dit moet je horen,’ zei Ober. ‘Dit is mondo.’

‘Mondo?’ lachte Eric. ‘We zitten hier niet in L.A... Hou op met die gekke praat.’

‘Laat hem nu maar zijn verhaal vertellen,’ zei Ben.

‘Hier is het verhaal,’ begon Ober. ‘Weten jullie nog dat ik een nepdoodsbedreiging geschreven heb van Rick aan senator Stevens?’

Ben knikte.

‘Blijkbaar is de personeelschef er achtergekomen dat

ik een officieel onderzoek naar Rick had aangevraagd bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Vorige week kwam ze naar me toe en vroeg ze waarom ik dat gedaan had. Dus ik vertelde dat het uit voorzichtigheid was. Dat ik niet dacht dat het om een echte doodsbedreiging ging maar dat ik er honderd procent zeker van wilde zijn. Deze week liet ze me naar haar kantoor komen en vertelde ze dat ik de nieuwe juridisch medewerker ben. Ik moet voortaan reageren op alle klachten van kiezers over beschikkingsplannen en subsidies voor sinaasappelsap.

‘Je staat nu duidelijk aan de frontlinie van Stevens herverkiezingscampagne,’ zei Ben.

‘Het wordt nog mooier,’ zei Nathan, ‘Ober, laat hen de brief zien.’

‘O ja,’ zei Ober en hij opende de leren koffer die hij van zijn ouders had gekregen bij zijn afstuderen. Hij haalde er een velletje papier uit en gaf het aan Ben.

‘Beste William,’ las Ben hardop voor terwijl hij in de woonkamer stond. ‘Enorm bedankt voor de extra moeite die je hebt gedaan met betrekking tot de recente doodsbedreigingen aan mijn adres. Jouw inzet is een prachtig voorbeeld van initiatief tonen en dat hebben maar weinig mensen in zich. Ik hoop dat je beseft hoe zeer ik al jouw werk op prijs stel. Marcia vertelt me dat je goed bezig bent. Ga zo door.’

‘Lees de afsluiting,’ zei Ober lachend.

‘Je vriend Paul.’

‘Heeft hij ondertekend met “Paul”?’ vroeg Eric en hij griste de brief uit de handen van Ben.

‘En ik ben zijn vriend,’ zei Ober.

‘Dit is ongelooflijk,’ zei Ben.

‘Uniek,’ zei Nathan.

‘Ongehoord.’

‘Onmogelijk.’

‘Het is fantastisch!’ ging Ben verder.

‘Ze zijn mondo dom!’ schreeuwde Ober. ‘En dat heeft mij een promotie opgeleverd!’

Terwijl Ober en Eric door de kamer dansten vroeg Ben: 'Ken je dat sprookje De Nieuwe Kleren van de Keizer?'

'Precies,' zei Nathan en op dat moment ging de telefoon.

'Een momentje.' Ben liep naar de keuken om de telefoon op te nemen. Hij nam op en zei: 'Hallo?'

'Hallo Benjamin.'

'Hoi mam,' zei Ben.

'Benjamin, ik wilde je iets vragen. Had jij iets te maken met die uitspraak over Charles Maxwell vandaag?'

'Niet echt,' zei Ben en hij zuchtte. 'Dat was de taak van de griffiers van een andere rechter.'

'Maar je wist wel wat de uitspraak was voordat deze werd bekendgemaakt, toch?'

'Natuurlijk mam. Al drie maanden.'

'Dank je,' zei Sheila Addison. 'En zou je dat ook aan je vader willen vertellen, want als ik het zeg gelooft hij het niet. Die man denkt echt dat hij alles weet puur en alleen omdat hij een columnist is.'

'Was dat alles mam?' vroeg Ben. 'We zijn net aan het vieren dat Ober een promotie heeft gekregen.'

'Wat leuk voor hem,' zei Sheila. 'Barbara zal wel erg trots zijn. Geef hem eens, ik wil graag gedag zeggen.'

'Nee, ik ga hem niet roepen,' zei Ben.

'Nou, dan zie ik hem waarschijnlijk wel als jullie naar huis komen voor Thanksgiving. Weet je trouwens al wanneer je komt? Dinsdag of woensdag?'

'Dat duurt nog drie weken. Ik heb geen idee,' zei Ben. Om over een ander onderwerp te beginnen zei Ben: 'Is er nog iets gebeurd thuis?'

'Weinig eigenlijk,' zei Sheila. 'Er is vandaag wel post voor je gekomen. Het lijkt me een belangrijke rekening dus ik wist niet of ik hem open mocht maken voordat ik het naar je doorstuurde.'

'Wie is de afzender?' vroeg Ben.

'Er staat "Mailboxes & Things". Er staat ook een grote stempel op met "Betalingsherinnering".'

Ben herkende de naam van de winkel waar hij een postbus had gehuurd maar hij was in de war. Hij dacht dat hij deze al vooruitbetaald had. 'Maak maar open.'

'Het is duidelijk een rekening,' zei ze. 'Er staat dat je het openstaande bedrag moet betalen omdat anders postbus 13-27 wordt gesloten en de post in beslag wordt genomen. Waarom heb je een postbus Benjamin?'

'Wat was het nummer van de postbus?' vroeg Ben terwijl hij de vraag van zijn moeder negeerde.

'13-27.'

'Dat zal wel een fout zijn. Dat is niet mijn postbus.'

'Zal ik de rekening naar je opsturen?'

'Nee, ik ga er morgen wel naartoe om het te regelen. Luister, ik moet echt gaan nu. Doe de groeten aan papa.'

Ben hing op en keerde terug naar de woonkamer.

'Ga je met ons mee?' vroeg Ober. 'We gaan mijn promotie vieren.'

'Natuurlijk ga ik mee,' zei Ben en hij pakte zijn jas uit de gangkast. 'Wonderen als deze vinden slechts één keer in het decennium plaats.'

Ober liep Boosin's Bar binnen en rook de geur van doodgeslagen bier en smeulende sigaretten. 'Ahhh, de unieke geur van een kroeg,' zei hij. 'Doet me denken aan mijn studententijd.' Boosin's was hun vaste kroeg vanaf het moment dat ze in Washington waren komen wonen en het was een tweede thuis voor veel van de jonge werkende mensen in Washington. Ze zaten op hun vaste plek achterin en het duurde niet lang voor iemand hun bestelling kwam opnemen.

'Hoi Tina,' zei Ben.

'Hoe gaat het?' vroeg ze.

'Ober kreeg vandaag een promotie. Het is de bedoeling dat we zo veel bier in hem gieten dat hij omvalt en de boel onderkotst als viering van deze mooie dag.'

'Ik zal zien wat ik kan doen,' zei ze en ze liep richting de bar. Ze kwam terug met twee karaffen bier en vier glazen. Nadat hij alle glazen van de huisgenoten gevuld had bracht hij een toast uit.

‘Op Ober. Moge het pure geluk u blijven vergezellen in al uw werkzaamheden.’

Nadat ze getoost hadden legde Ben zijn hand op de schouder van Ober. ‘Ik ben trots op je, mijn vriend.’

‘Wauw, een compliment van de grote banengoeroe zelf.’

‘Ik meen het,’ zei Ben. ‘Maakt niet uit hoe het gebeurd is. We weten allemaal dat je die promotie verdiend hebt.’

‘Ik weet het niet,’ zei Ober. ‘Ik bedoel, ik ben nog altijd geen griffier aan het Hooggerechtshof.’

‘Je hoeft ook geen griffier te zijn,’ zei Ben. ‘Het enige wat je moet doen is jezelf zijn.’

‘En je altijd laten leiden door je geweten!’ zongen Eric en Nathan in koor.

Een halfuur later tikte iemand op de schouder van Ober. Het was een mooie vrouw met bruin haar, gekleed in een pikzwart designpak. ‘Mogen wij erbij komen zitten?’ vroeg ze.

‘Lila!’ riep Ober. ‘Wat doe jij hier?’

Nadat hij was opgestaan om de onbekende te omhelzen keek hij naar zijn huisgenoten en gaf uitleg. ‘Dit is Lila Jospin. We rommelden een beetje op de universiteit.’

‘Wat een prachtige introductie,’ zei Ben. Hij schudde Lila’s hand en zei: ‘Je bent duidelijk een vrouw met goede smaak. Leuk je te ontmoeten.’

‘Insgelijks,’ zei Lila.

‘Zo te zien heb je een paar vriendinnen meegebracht. Met hoeveel zijn jullie?’ vroeg Ober en hij trok een tweede tafel erbij om meer plek te maken.

‘We zijn met zijn vieren,’ zei Lila terwijl haar drie vriendinnen naar de tafel toe kwamen.

‘Perfect,’ zei Ober. ‘Helemaal perfect.’

Op dinsdagochtend om halfacht kwam Ben het kantoor binnen. ‘Je bent laat,’ zei Lisa toen Ben op de bank plofte.

‘Ik ben moe,’ zei hij.

‘Wat heb je gisteravond gedaan? Je verdriet weggedronken?’

‘Gisteravond, dat mag je best weten, was er geen verdriet. Gisteravond was er alleen plezier.’

‘Dus je bent naar een kroeg gegaan, hebt een vrouw aan de haak geslagen en je hebt haar mee naar huis genomen. Lekker belangrijk. Denk je nu dat je Willem de Veroveraar bent?’

‘Eigenlijk zie ik mezelf meer als een Magellaan. Die was veel statiger en indrukwekkender – een man met visie. Net als ik was hij een man van de wereld die door de mensen om hem heen niet goed begrepen werd.’

‘Eigenlijk was hij een vrouwenhater en een barbaar die geen enkel idee had van de waarde van zijn ontdekkingen. In dat opzicht zijn jullie hetzelfde.’ Lisa leunde achterover in haar stoel en legde haar handen achter haar hoofd. ‘En, ga je me nog vragen hoe mijn afspraakje was gisteravond?’

‘Had *jij* een afspraakje?’ vroeg Ben met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Waarom is dat zo verrassend? Ik ben een gezonde vrouw met behoeftes, net als iedereen.’

‘Waarom heb je me niet verteld dat je een afspraakje had?’

‘Omdat je me dan zou gaan plagen.’

‘Dat ga ik ook zeker doen. Vertel eens, wie was het slachtoffer?’

‘Zijn naam is Jonathan Kord. Hij werkt op het kantoor van senator Greiff.’

‘Ongelooflijk! Jonathan Kord? Die kerel ken ik! Een vriendin van mij, die nu in vrede rust, is met hem uit geweest.’

‘Je kent hem echt niet,’ zei Lisa en ze gooide een handvol paperclips naar Ben.

‘Dat hoeft ook niet. Met een naam als Jonathan kan hij alleen maar saai zijn.’

‘Waar heb je het over? Jonathan is een prima naam. Zijn vrienden noemen hem Jon.’

‘Maar hij gebruikt de naam Jonathan, of niet?’ Lisa bleef stil. ‘Ik wist het!’ riep Ben. ‘Hij is saai.’

‘Hij smaakte anders niet saai,’ reageerde Lisa.
‘Whoa, whoa, whoa,’ zei Ben en hij ging rechtop zitten. ‘Heb je daadwerkelijk gescoord gisteravond?’
‘Misschien wel,’ plaagde Lisa. ‘Maar ook als dat niet het geval was, dan weet ik nu wel dat je jaloers bent.’
‘Ik ben niet jaloers.’
‘Waarom is je gezicht dan net zo rood als de bank?’
‘Geloof me. Ik ben niet jaloers. Vertel me nu maar wat er gebeurd is.’
‘Het stelde niet veel voor. We zijn uit eten geweest en daarna hebben we rond het Washington Monument gewandeld.’
‘Alsjeblieft zeg,’ zei Ben en hij gooide zijn armen in de lucht. ‘Hoezo versiertruc! Hij neemt je mee uit eten en daarna wandelen jullie rond een gigantische erectie? De boodschap lijkt me duidelijk.’
‘Ik heb betaald hoor, stoere jongen. En het was ook mijn idee om naar het monument te gaan.’
‘Dat is pas een afspraakje,’ zei Ben terwijl hij met zijn hoofd knikte. ‘Ik ben onder de indruk.’ Hij kruiste zijn armen over zijn borst en zei: ‘Ga verder.’
‘En toen heb ik hem naar huis gebracht.’
‘Dat was het?’ vroeg Ben nieuwsgierig. ‘Je bent met hem uit geweest en toen bracht je hem weer naar huis?’
‘Ik weet niet wat het was,’ zei Lisa met haar ogen op haar voeten gericht. ‘Ik denk dat ik hem een beetje weggejaagd heb. Ik was misschien iets te opdringerig.’
‘Jij? Opdringerig?’
‘Ja, ik was zeker te opdringerig,’ zei Lisa vrij serieus. ‘Ik denk dat hij geïntimideerd was toen ik zei dat ik hem wel het een en ander kon bijbrengen in bed.’
‘Zei je dat?’ riep Ben verbaasd.
‘Zie je, ik wist dat ik te opdringerig was.’
‘Lisa, je moet jezelf niet teveel verwijten. Je was gewoon jezelf. Dat kan niemand je kwalijk nemen. Je bent gewoon een vrouw met initiatief en de meeste mannen zijn geïntimideerd door vrouwen die het voortouw nemen. Je hebt de praatprogramma’s wel gezien – de ge-

middelste Amerikaanse man wil een dienstige en zwakkere vrouw. Puur omdat hen aangeleerd is om zich bedreigd te voelen door sterke vrouwen.'

'Oké, Freud. Maar wat betekent dat voor mij?'

'Dat de keuze voor jou veel minder groot is, maar de kwaliteit van die mannen is wel driehonderd procent beter dan de gemiddelde loser. De exclusieve groep mannen waar jij op mikt is zelfverzekerder, wereldwijzer, intelligenter...'

'Het zijn mannen zoals jij,' zei Lisa sarcastisch.

'Precies. We zijn een nieuw slag mannen. We zijn niet bang om onze gevoelens te tonen. We houden van sterke vrouwen. Op seksueel gebied worden we graag gedomineerd.'

'En jullie zijn niet bang om te huilen aan het einde van Rocky-films,' voegde Lisa toe.

'Klopt. En we vinden dat potpourri lekker ruikt.'

'Ik wil je niet teleurstellen, hoor, maar wat nu als ik helemaal geen gevoelige man wil? Wat als ik een grote, stoere patser wil waar ik een beetje mee kan rommelen en die er niet om geeft als ik hem niet meer bel?'

'Vind je patsers leuk?'

'Om even mee te stoeien, zeker. Ik zou er nooit mee trouwen, maar je kan er wel veel lol mee hebben.'

Ben was in de war. 'Hoe kun je patsers nu leuk vinden? Hoe kan je nu het bed induiken met iemand die jou alleen als een soort trofee ziet?'

'Ik zal je wat vertellen. Seksuele veroveringen kunnen twee kanten op gaan en ik ben een roofdier.'

Ben lachte en zei: 'Ik neem mijn woorden terug. Je bent veel te opdringerig om ooit een man te vinden. Je zal waarschijnlijk de rest van je leven single zijn.' Ben stond op van de bank en bladerde door de nieuwste stapel papier op zijn bureau. 'En wat doen we vandaag?'

'Er is net een nieuwe stapel revisieaanvragen binnengekomen. Hollis wil dat we daar echt doorheen gaan knallen want hij verwacht dat wij de conclusie voor de Grinnell-uitspraak zullen moeten gaan schrijven.'

‘Daar is toch nog niet over gestemd, of wel?’

‘Gebruik je horloge, idioot,’ zei Lisa. ‘Het beraad is pas morgen. Hollis denkt dat ze er niet eens aan toe zullen komen maar volgende week zeker wel. Osterman is aan het vertragen. En de griffiers van rechter Veidt zeggen dat hij nog twijfelt dus Osterman is vanaf het moment dat het verzoek binnenkwam al met hem aan het praten.’

‘Wat is er aan de hand met Veidt? Denk je dat er iets speelt tussen hem en Osterman?’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Lisa. ‘Veidt is niet bepaald een intellectuele hoogvlieger en hij weet dat hij vooral werd genomineerd omdat hij een grote kans maakte om benoemd te worden. Volgens mij denkt hij dat hij serieuzer zal worden genomen als hij meer met de voorzitter rondhangt.’

‘Zou kunnen,’ zei Ben, ‘maar mijn idee was veel leuker. Stel je voor. Twee rechters van het Hooggerechtshof die stiekem een affaire hebben? Dat zou toch geweldig zijn?’

‘In elk geval een stuk interessanter dan de hele dag revisieaanvragen doorlezen.’

Na een snelle lunch in de kantine van het gerechtsgebouw liep Ben naar Mailboxes & Things op Constitution Avenue. Tijd om de winterjas tevoorschijn te halen, dacht Ben terwijl de koude novemberwind de laatste bladeren van de bomen trok. De winter kondigde zich al aan en Ben blies warme lucht in zijn gevouwen handen. Binnen tien minuten kwam Ben aan bij de winkel. Zoals bij vele andere winkels in D.C. was voor de kleuren rood, wit en blauw gekozen bij het verven van de voorkant.

‘Kan ik je helpen?’ zei de man met de coltrui die achter de kassa stond.

‘Ja, ik heb een betalingsherinnering ontvangen voor een postbus. Ik heb mijn postbus echter al vooruitbetaald en er staat ook een verkeerd nummer op de rekening.’

‘O, dan hebben we waarschijnlijk een fout gemaakt,’ zei de winkelier. ‘Ik zal even je naam opzoeken.’

‘Mijn naam is Be...’ Plots bedacht hij zich dat hij een valse naam had opgegeven bij het huren van de postbus. ‘Mijn naam is Alvy Singer.’

‘Singer, Singer...’ zei de winkelier en hij bladerde door zijn gegevens. ‘Daar is het.’ Hij pakte een folder en las voor: ‘Je hebt op 28 oktober postbus 12-27 gehuurd en die heb je vooruitbetaald. Daarna heb je op 29 oktober postbus 13-17 gehuurd met het verzoek om de rekening op te sturen.’ De winkelier las verder en voegde toe: ‘Er staat ook dat je vijftienvintig dollar extra hebt betaald om er voor te zorgen dat beide postbussen met dezelfde sleutel konden worden geopend.’

‘Natuurlijk, wat stom van me,’ zei Ben terwijl hij het angstzweet wegveegde dat zich plotseling op zijn voorhoofd vormde.

‘Wil je dat openstaande bedrag nu betalen?’

‘Ja, dat is goed,’ zei Ben. Hij pakte zijn portemonnee en betaalde de rekening.

Toen hij eenmaal de ruimte met de postbussen had bereikt was Ben volledig in paniek. Hij keek om zich heen en tot zijn opluchting was er niemand die op hem lette. Hij haalde de sleutel uit zijn zak en opende zijn postbus, 12-27. Leeg. Direct daaronder bevond zich postbus 13-27. Hij stopte de sleutel erin en opende de postbus. Er lag een beige envelop in. Nadat hij de envelop had gepakt sloot hij de postbus en liep hij naar een klein tafeltje.

In de envelop zat een enkel vel papier waarop getypt was. ‘Beste Ben,’ las hij. ‘Het spijt me dat ik niet eerder iets van me heb laten horen maar zoals je misschien wel weet ben ik nogal druk geweest. Het is misschien overbodig om te zeggen maar alles gaat bijzonder goed. Ik begrijp je frustraties over alles wat gebeurd is maar stop alsjeblieft met je pogingen om mij te vinden. Dat is tijdverspilling. Mijn boeket bloemen uit elkaar trekken was nutteloos en je poging tot omkoping bij mijn oude appartement was gewoon zielig. En wat betreft jouw idee met de telefoonrekening – denk je nu echt dat ik zulke

belangrijke gesprekken zou voeren op een onbeveiligde telefoonlijn? Kom op zeg. Aangezien je nog steeds niet naar de politie of de pers bent gestapt neem ik aan dat je inziet welke gevolgen dat zou hebben voor jouw carrière.

Op dit moment stel ik voor dat we een wapenstilstand afspreken. Als je interesse hebt dan kunnen we elkaar zaterdag om acht uur 's ochtends ontmoeten bij Two Quail. Ik heb een tafel gereserveerd onder jouw naam. Als je nog contact met mij wil opnemen kun je onze postbus gebruiken, nummer 13-27. Rick.'

Ben stopte de brief terug in de envelop, verliet de winkel en liep in vlot tempo terug naar het Hof. Hoe kan hij in godsnaam alles weten? vroeg hij zich af. Hij sprong de trappen van het gerechtsgebouw op, zwaaide met zijn ID naar de bewaker en liep langs de metaaldetector. Binnen een minuut stormde hij door de ontvangstruimte op weg naar zijn kantoor. Hij sloeg de deur achter zich dicht en gooide de envelop op het bureau van Lisa. 'Niet te geloven,' zei hij.

'Hoe kom je hieraan?' vroeg Lisa terwijl ze de brief las.

'Hij heeft een postbus geopend die zich precies onder de mijne bevindt – onder mijn valse naam,' zei Ben met een trillende stem.

'Hoe wist hij dat je een postbus had?' Lisa hield haar hand omhoog om Ben te weerhouden van het geven van een antwoord. 'Laat me eerst even de hele brief lezen.' Uiteindelijk keek ze op en vroeg ze: 'Oké, hoe wist hij dat je een postbus had?'

'Hoe wist hij mijn valse naam? Hoe wist hij wat we met de bloemen gedaan hebben? Hoe wist hij dat we in zijn oude appartementengebouw hebben ingebroken? Jezus Christus, hij weet het adres van mijn ouders! Hij liet de rekening voor de postbus naar het huis van mijn ouders sturen!'

'Probeer even te kalmeren,' zei Lisa en ze legde haar leesbril op het bureau. 'Laten we nadenken.'

‘Als hij in de buurt van mijn familie komt vermoord ik hem. Ik zweer het. Dan vermoord ik hem, verdomme.’

‘Rustig aan, dat zei hij waarschijnlijk alleen maar om je bang te maken.’

‘Nou, het werkt,’ zei Ben en hij deed zijn colbert uit. ‘Het is duidelijk dat hij me de afgelopen maand gevolgd heeft. Hij weet alles wat ik doe en waar ik allemaal heen ga. Hij weet waar mijn familie woont...’

‘Je moet echt kalmeren. Laat me even nadenken.’

Ben liep op en neer in het kantoor en hield zijn mond.

‘Ik begrijp best dat hij weet dat we inbraken in het appartementengebouw maar ik snap niet hoe het kan dat hij van de telefoonrekening afweet. Beide keren dat je het telefoonbedrijf belde deed je dat vanuit zijn kantoor, toch?’ Nadat Ben knikte voegde ze toe: ‘Het lijkt me sterk dat hij die telefoon afluistert. Ik bedoel, dit is het Hooggerechtshof.’

‘Het is onmogelijk om die telefoon af te luisteren – niet met het beveiligingssysteem dat we hier hebben,’ zei Ben. ‘Maar hoe weet hij wat we met de bloemen hebben gedaan? Wij zijn de enige twee die dat wisten.’

Lisa zat nog steeds over de telefoonrekeningen te denken en zei: ‘Waarschijnlijk is hij niet opzettelijk van adres veranderd. Daarna heeft hij gewoon afgewacht wat wij deden. Het telefoonbedrijf heeft hem vermoedelijk op de hoogte gebracht van jouw verzoek om een kopie van zijn rekening.’ En na even kort nagedacht te hebben zei ze: ‘Ik kan niet geloven dat hij wist dat we dat zouden doen.’

‘Die kerel is geen idioot,’ zei Ben die amper stil kon blijven staan.

‘Denk je echt dat hij je laat volgen?’

‘Hoe moet ik dat weten? Hoe kan hij anders mijn valse naam of mijn postbus weten?’

‘Ga je met hem praten?’

‘Uiteraard,’ zei Ben. ‘Die kerel is nog niet van mij af. Ik ga ervoor zorgen dat hij zal hangen.’

‘Je klinkt als iemand uit een B-film,’ zei Lisa. ‘Ik denk dat je beter eerst een goed plan kan bedenken.’

‘Absoluut,’ zei Ben. Hij zat aan zijn bureau en pakte een vel papier. ‘Ik zou graag met zijn allen een keertje brainstormen. Kunnen we dat misschien bij jou thuis doen?’

‘Waarom bij mij?’

‘Omdat ik denk dat hij misschien mijn huis afluistert.’

‘Luister, je moet niet overdrijven,’ zei Lisa. ‘Dit is niet *The Firm*.’

‘Die vent heeft connecties met Charles Maxwell. Hij weet een van de grootste zwendelpraktijken ooit met voorkennis voor elkaar te krijgen en dan zou hij niet de middelen hebben om mijn aftandse huis zonder alarm-systeem af te luisteren?’

‘Het is al goed,’ zei Lisa. ‘We spreken wel bij mij af.’ Ze stond op van haar stoel, liep naar Ben toe en leunde op zijn bureau. ‘Wil je ondertussen de laatste roddels horen?’

‘Ik ben niet echt in de goede stemming.’

‘Wat je wil. Dan vertel ik je niet dat rechter Blake terug gaat treden.’

‘Dat is niks nieuws,’ zei Ben. ‘Dat wordt al jaren gezegd.’

‘Maar nu is het officieel,’ zei Lisa. ‘Hij heeft vandaag zijn ontslag ingediend bij Osterman.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg Ben en zijn opgetrokken wenkbrauwen zorgden voor rimpels in zijn voorhoofd.

‘100 procent.’

‘Is dat ook bevestigd of heb je het alleen maar ergens gehoord?’

‘Laat ik het zo zeggen – toen jij aan het lunchen was kwam Hollis binnen en hij vertelde me dat Blake net zijn ontslag had ingediend. De president wordt vanmiddag gebeld; ergens in de komende twee weken zal de pers ingelicht worden. Is die bron betrouwbaar genoeg voor je?’

‘Als Hollis het zegt dan is het zo.’

‘Het is wel zo dat de meeste rechters het volgens mij nog niet aan hun griffiers verteld hebben. Dus hou het nog even stil. Hollis zei dat hij het alleen aan ons wilde laten weten.’

‘Wat zei hij nog meer?’ vroeg Ben.

‘Hij zei dat Grinnell pas aan het einde van de week beslist zal worden. Rechter Veidt heeft nog steeds niet gereageerd en alle conservatieven hebben het nu uitgesteld zodat ze hem aan hun kant kunnen krijgen.’

‘Prima roddels,’ gaf Ben toe. ‘Het klinkt alsof Hollis veel te vertellen had vandaag.’

‘Je weet hoe hij is,’ zei Lisa. ‘Soms zegt hij geen woord en soms houdt hij niet op met praten. Vandaag was gewoon een goede dag.’

‘Dus dat betekent dat we deze week niet aan Grinnell zullen werken.’

‘Dat wilde ik je inderdaad vertellen,’ zei Lisa en ze sloeg op Bens bureau. ‘Omdat Blake aftreedt gaat hij minder werk op zich nemen. Dus hij zal niet meer de *Pacheco vs. Rhode Island* uitspraak gaan schrijven.’

‘Dus dat moeten wij dan gaan doen?’ vroeg Ben. Lisa knikte. ‘Waarom moeten wij dat doen? Dat is een pure faillissementskwestie. De zaak is in orde.’

‘Het is een goede zaak, maar geen geweldige zaak. Hollis zei dat een rechter die aftreedt mag kiezen welke zaken hij nog wil doen. Alle andere rechters passen zich aan zodat hij nog een paar mooie uitspraken aan de wet kan toevoegen.’

‘Dus dat betekent dat hij deze zittingsperiode alle mooie zaken krijgt?’

‘Zo ongeveer,’ zei Lisa. ‘Hij kan ze niet allemaal schrijven, maar ik denk dat hij er een groot aantal zal krijgen.’

‘Mooi is dat,’ zei Ben sarcastisch. ‘Heeft Hollis nog gezegd wanneer het kantoor van Blake de dossiers naar ons zou sturen?’

‘We krijgen ze later vandaag van het Griffierskantoor.’

Ben zette zijn computer aan en zei: ‘En Hollis heeft

nog steeds niet naar onze Oshinsky-conclusie gekeken.'

'Toch wel,' zei Lisa en ze gaf een stapel papier aan Ben.

'En nog steeds niet tevreden,' zei Ben terwijl hij naar de rode opmerkingen op de eerste pagina van het document keek. 'De hoeveelste versie is dit wel niet? Nummer zes?'

'Zeven als je de allereerste aantekeningen meetelt.'

'Hij zou nooit tevreden zijn met deze uitspraak,' zei Ben. 'Ik denk dat we dat maar gewoon moeten accepteren en verdergaan.'

'Stop nou maar met klagen,' zei Lisa. 'Zo erg is het allemaal niet.'

'Je maakt zeker een grapje. We beginnen elke ochtend om zeven uur en we hebben nu vier zaken waar we tegelijkertijd aan moeten werken. Er komt een vijfde zaak bij omdat een rechter terugtreedt en waarschijnlijk nog een zesde zaak als Veidt eindelijk toegeeft aan de conservatieven. Daarnaast hebben we nog meer dan een dozijn revisieaanvragen die we elke week moeten verwerken. Nog meer stress is bijna niet mogelijk.'

'Ik weet niet hoor,' zei Lisa. 'We zouden ook te maken kunnen krijgen met een geniale psychopaat die het hele rechtssysteem probeert te ondermijnen.'

Om half acht 's avonds kwamen Ben en Lisa aan bij het appartement van Lisa, dat op korte loopafstand lag van de Tenleytown Metro. Ober en Nathan stonden te wachten voor het saaie bakstenen appartementengebouw.

'Waar bleven jullie zo lang?' vroeg Ober terwijl ze naar binnen gingen. 'Je zei zeven uur.'

'Sorry hoor,' zei Ben fel. 'We zitten ons daar half kapot te werken om geschiedenis te schrijven aan het Hoogerechtshof. Sommige mensen hebben nu eenmaal niet een baan waarbij je elke dag om vijf uur naar huis kan gaan.'

'Hé, waar heb jij last van?' vroeg Nathan terwijl ze in de lift stapten. 'Wij zijn degenen die je proberen te helpen.'

Ze stapten uit op de vierde verdieping, liepen door de gang en bereikten uiteindelijk het appartement van Lisa. 'Sorry dat ik zo tegen je uitviel,' zei Ben tegen Ober toen Lisa de deur openmaakte.

'Daar zijn we dan,' zei Lisa. 'Het stelt niet veel voor, maar het is wel van mij.' De woonkamer was sober ingericht. Er stonden een versleten bank, een koffietafel en een bureau dat eigenlijk een grote plank was die op twee kleine dossierkasten lag. Zowel de koffietafel als het bureau waren bedolven onder de kranten. Op de muur tegenover de bank hing een enorme poster van katten die aan het poken waren. Boven de bank hingen twee portretten op zwart fluweel. Een van de *Mona Lisa* en een van een smurf die naast een bloem stond.

'Mooie kunstwerken,' zei Ben. Hij bekeek nieuwsgierig het interieur waarin zijn medegriffier woonde.

'Ik hou van neo-rotzooi,' zei Lisa. 'Hoe smakelozter, hoe beter. De smurf is het hoogtepunt van mijn collectie. Die heb ik op de kermis gewonnen.'

'Dit is eigenlijk best een toffe woning,' zei Ober.

'Je klinkt verbaasd,' zei Lisa. 'Had je verwacht dat er overal roze en paarse zijden kussentjes zouden liggen?'

'Ik weet het niet,' zei Ober. 'Ik denk dat ik verwachtte dat er overal maandverband en dat soort vrouwendingen zouden liggen.'

'Verwachtte of hoopte?' vroeg Nathan terwijl hij in de bank ging zitten.

Lisa gooide haar aktetas vol met documenten van het Hof op het bureau en liep richting de keuken. 'Heeft iemand zin in iets te eten of te drinken?'

'Doe mij maar gebraden lam en een mousserende witte wijn,' zei Ober.

'Waar is Eric?' vroeg Ben vanaf de bank.

'Die moest tot laat doorwerken,' zei Ober. 'Hij zei dat hij het jammer vond dat hij er niet bij kon zijn.'

'Typisch,' zei Ben.

‘Is dat een probleem?’ vroeg Nathan terwijl hij keek hoe Ben door de tijdschriften op de koffietafel bladerde.

‘Hè?’ vroeg Ben. ‘Nee, geen probleem. Ik wil gewoon graag beginnen.’

Lisa pakte een stoel uit de keuken, zette hem in de woonkamer tegenover de bank en ging zitten. ‘Wat ik niet snap is waarom Rick jou die brief stuurde via *zijn* postbus. Hij had het net zo goed via de post kunnen sturen. Of beter nog, hij had de brief in jouw postbus kunnen doen.’

‘Daar zat ik ook al aan te denken,’ zei Ben. ‘Ik denk dat Rick wilde laten zien hoe goed hij wel niet is. In één zet dwarsboomde hij mijn plannen en toonde hij aan dat mijn pogingen om dingen voor hem te verbergen kansloos waren.’

‘Wat ik niet begrijp is waarom hij een wapenstilstand wil,’ zei Ober. ‘Het is duidelijk dat je geen enkele kans hebt om hem te pakken. In dat opzicht stel je niet meer voor dan een kleine irritatie.’ Hij keek naar Ben en voegde toe: ‘Niet persoonlijk bedoeld.’

‘Ik denk dat hij informatie wil,’ zei Nathan.

‘Mee eens,’ zei Ben. ‘Ik zou niet weten waarom Rick behoefte heeft aan een wapenstilstand met mij.’

‘Denk je dat hij wil dat je *nóg* een uitspraak aan hem gaat doorgeven?’ vroeg Lisa.

Ben bleef door de tijdschriften bladeren. ‘Dat is het enige wat ik kan verzinnen.’

‘Dan moeten we er denk ik maar van uitgaan dat hij dat zaterdag in het restaurant aan je wil vragen.’

‘Ga je met hem praten?’ vroeg Lisa.

‘Natuurlijk ga ik met hem praten,’ zei Ben. ‘Je denkt toch niet dat ik hem zomaar laat gaan? Komende zaterdag ga ik hem pakken.’

‘En hoe wil je dat gaan doen?’ vroeg Lisa.

‘Weet ik nog niet. Ik hoopte dat jullie me daarmee kunnen helpen. Ik wilde misschien een videocamera gebruiken om beelden van hem te maken bij het restaurant, of iets dergelijks.’

‘Ik weet het!’ riep Ober. ‘Als een van ons zich als een lid van de bediening verkleedt en zijn wijnglas te pakken kan krijgen, dan hebben we zijn vingerafdrukken.’

‘En dan?’ vroeg Lisa. ‘Dan gebruiken we de computers in ons geheime lab?’

‘We kunnen ze via Nathan door het Ministerie van Buitenlandse Zaken laten natrekken.’

‘Ik stel voor dat we foto’s van hem maken als hij het restaurant binnengaat,’ zei Nathan. ‘Dan kunnen we vrij snel achter zijn identiteit komen.’

‘Ik weet een ideale plek om te gaan zitten,’ zei Ben met een opgewonden stem.

‘Tegenover het restaurant ligt een café met een terras.’

‘We zouden een nachtlens voor de camera kunnen aanschaffen,’ zei Ober terwijl hij opstond.

‘En we zouden mooie vermommingen kunnen dragen met regenjassen, hoeden en nepsnorren,’ zei Lisa sarcastisch. ‘Jullie moeten even rustig aan doen. Dit heeft allemaal geen zin.’

‘O nee?’ vroeg Ben. ‘Ik neem aan dat je ook kan vertellen waarom niet?’

‘Wat maakt het uit als je wat foto’s van hem hebt? Dat verandert niets aan de situatie waar je nu in zit. Zelfs als je achter Ricks echte naam komt kan je hem nog niet aangeven – tenzij we willen dat Ben ook de bak in gaat.’

Er viel een stilte in de kamer. Nathan zei: ‘Die vrouw spreekt de waarheid.’

‘We moeten hem op de een of andere manier zover krijgen dat hij jou een voorstel doet over een nieuwe zaak,’ stelde Lisa voor. ‘Als hij dat doet kunnen we hem pakken op poging tot omkoping van een ambtenaar.’

‘Ben is geen ambtenaar,’ zei Ober.

‘Hij werkt voor de overheid,’ zei Lisa. ‘Als Rick hem omkoopt staat dat gelijk aan het hinderen van de regering van de Verenigde Staten. Dat is een federale overtreiding en daar kan hij minstens een paar jaar voor opgesloten worden.’

‘Maar wacht even,’ zei Nathan. ‘Wat weerhoudt Rick ervan om een deal te sluiten met het Openbaar Ministerie? Voor zover wij weten kan hij over de CMI-zaak beginnen en Ben opdienen als een aantrekkelijk alternatief voor hen om te vervolgen. Hij kan beweren dat een griffier van het Hooggerechtshof het grote brein achter de hele zwendel was. Dan gaat Rick vrijuit en wordt Ben vervolgd – allemaal als gevolg van ons mooie plan.’

‘Dat zou Rick nooit doen,’ zei Lisa. ‘De CMI-uitspraak is waarschijnlijk het beste wat hem ooit is overkomen. Hij heeft er misschien wel enkele miljoenen dollars mee verdiend. Als hij Ben aangeeft of op een andere manier de aandacht vestigt op CMI zal het SEC Charles Maxwell en alles waar hij mee te maken heeft onder de loep gaan leggen. Nog meer dan nu al het geval is. Ik weet zeker dat Rick wel begrijpt dat hij beter een paar jaar kan gaan zitten voor omkoping voor die eventuele tweede uitspraak dan al zijn geld te verliezen en de woede van Maxwell op zijn nek halen. Dat zijn geen kleine spelertjes waar hij zaken mee deed. CMI zal niks van hem heel laten.’

‘Indrukwekkend,’ zei Nathan.

‘En jij dacht nog dat ze niet zo slim was,’ zei Ben terwijl hij zijn armen over elkaar deed en Ober aankeek.

‘Wacht eens even,’ zei Lisa tegen Ober. ‘Dacht jij dat ik niet zo slim was?’

‘Ik wilde niet...’ begon Ober.

‘Jij?’ vervolgde Lisa en ze stond op van haar stoel. ‘Toen we vorige week scrabble speelden wilde je het woord ‘duh’ gebruiken en jij vindt *mij* dom?’

‘“Duh” is een woord,’ zei Ober.

‘Dat is echt geen woord!’ zei Lisa. ‘Het is straattaal dat gebruikt werd door aapmensen aan het einde van de twintigste eeuw. Het is onzin. Een dom geluid. Maar het is geen woord.’

‘Het is een woord,’ herhaalde Ober.

Ben onderbrak hen: ‘Jullie kunnen later ruzie maken. Nu zou ik graag een plan willen bedenken. Het lijkt erop dat we het beste kunnen proberen om hem te laten

oppakken voor omkoping. Niet de mooiste wraak die er is maar iets beters hebben we op dit moment niet. Hoe zullen we dit aan gaan pakken?’

‘Misschien kan je een microfoontje dragen?’ zei Nathan. ‘Ik kan er misschien wel een regelen bij een maatje die in de beveiligingssector werkt.’

‘Kan je er zeker een regelen?’ vroeg Ben.

‘Zo niet, dan kun je een cassetterecordertje bij je dragen,’ zei Lisa. ‘Dan staat hij in elk geval op de band.’

‘Ik denk toch dat we foto’s van hem zouden moeten nemen,’ zei Ober.

‘Je wilt gewoon graag een vermomming dragen,’ zei Lisa.

‘Ik wil zeker graag een vermomming dragen,’ gaf Ober toe. ‘Maar ik denk ook dat het verstandig is om op de een of andere manier Ricks uiterlijk vast te leggen.’

‘Daar heb je eigenlijk wel gelijk in,’ gaf Ben toe. ‘Uiteindelijk zullen de autoriteiten hem toch willen oppakken. En dan kunnen we hen net zo goed laten weten hoe hij eruitziet.’

Toen hij zag dat Lisa haar neus optrok vroeg Ben: ‘Wat is er?’

‘Hè?’ vroeg ze. ‘O, niks aan de hand.’

‘Dat moet je niet zeggen,’ zei Ben. ‘Ik ken die blik. Waar maak je je zorgen over?’

‘Nou, ik blijf me afvragen of we hiermee niet beter direct naar de autoriteiten kunnen stappen. Ik bedoel, dit gaat ons een beetje boven de pet. Misschien is verstandiger om hulp te vragen.’

‘Absoluut niet,’ zei Ben. ‘Als we dat doen kan ik net zo goed meteen ontslag nemen. Trouwens, als ik naar de politie zou gaan dan ziet Rick dat van grote afstand aankomen.’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Lisa.

‘Grapje zeker?’ vroeg Ben. ‘Hij heeft de afgelopen maand iedere beweging gevolgd die we maakten. En we zijn trouwens ook niet bezig met iets bijzonder ingewikkelds. We proberen alleen maar een opname te

maken van zijn stem. We proberen niet om de geheime schuilplaats op zijn privé-eiland binnen te dringen.'

Lisa richtte zich tot Ober. 'Maak je geen zorgen. Rick heeft niet echt een privé-eiland hoor. Het is maar een uitdrukking.'

'Nee, duh,' reageerde Ober.

'Maar ik meen het wel,' zei Ben. 'Als we in de problemen komen kunnen we om hulp vragen. Maar tot die tijd wil ik het graag zelf proberen.'

6

De volgende dag werkten Ben en Lisa non-stop aan vier verschillende vonnissen. Na drie maanden te hebben samengewerkt hadden de twee griffiers een efficiënt systeem ontwikkeld voor het schrijven van conclusies. Ben was beter in het formuleren van de argumentatie en hij schreef daarom altijd de eerste versie van het vonnis. Met zijn agressieve schrijfstijl en nietsontziende vastberadenheid knalden zijn conclusies altijd van begin tot eind. Lisa was de perfectionistische analist. Ben zei altijd dat ze röntgenogen had omdat ze zelfs in de meest heldere argumentaties nog gaten kon vinden. Dus nadat Ben een eerste versie had geschreven werden Lisa's redactionele vaardigheden ingezet. Met haar oog voor detail en rotsvaste logica schreef ze dan vaak reacties van twintig pagina's op Bens conclusies van veertig pagina's. Als ze klaar waren met de herzieningen ging de conclusie naar Hollis.

Om zes uur zette Ben zijn computer uit en pakte hij zijn jas uit de kast.

Lisa keek op van haar bureau en vroeg: 'Waar ga je heen?'

'Ik heb een dineerafspraak die ik moet nakomen. De oom en tante van Eric hebben ons al diverse keren uitgenodigd sinds ik terug ben uit Europa.'

'Maar ik heb nog steeds geen eerste versie van het Russell-vonnis van je gehad.'

‘Die is bijna klaar. Ik zal zorgen dat ik het morgen vóór de lunch af heb.’

‘Dat is je geraden.’

‘Ik beloof het.’ Toen Ben naar de deur liep ging de telefoon. Ben ging ervan uit dat het Eric zou zijn met een zoveelste excuus waarom hij later zou komen en rende terug naar zijn bureau om op te nemen. ‘Met Ben,’ zei hij.

‘Hé, Ben,’ zei Rick. ‘Hoe gaat het?’

‘Wat moet jij nou weer?’ vroeg Ben toen hij de stem herkende.

‘Niks,’ zei Rick. ‘Ik wilde alleen even weten waar je mee bezig bent. Ik hoorde dat je vanavond een belangrijk diner hebt.’

‘Gaat het zaterdag nog door? Want...’

Rick hing op.

Ben sleet de telefoon op het bureau.

‘Wat is er aan de hand? Wie was dat?’

‘Het was Rick,’ zei Ben en hij snelde naar de deur.

‘Wat wilde hij...’ voordat Lisa haar vraag kon afmaken was Ben al weg.

Ben rende de viereenveertig treden van het gerechtsgebouw af en wachtte ongeduldig op de auto. Om vijf over zes reden Eric en Ober voor in Eric's auto. Ben zweeg en stapte in de lichtgrijze Honda.

‘Ik heb vandaag de ideale naam voor een Mexicaans restaurant bedacht,’ vertelde Ober opgewonden en hij draaide zich om. ‘Het zal Tequila Mockingbird gaan heten.’

Ben zei geen woord.

‘Sorry dat ik laat was,’ zei Eric. ‘Ik was...’

‘Waar is Nathan?’ onderbrak Eric hem.

‘Die pikken we thuis op. Ik dacht dat jullie drie eerst even wilden omkleden. Jullie hoeven voor tante Katie echt geen stropdas om te doen.’ Eric keek in de achteruitkijkspiegel en zag het sombere gezicht van Ben. ‘Is er iets?’

‘Nee,’ zei Ben. ‘Ik heb geen zin om er over te praten.’

‘Ben je...’

‘Ik wil er niet over praten.’

Eric keek naar Ober, haalde zijn schouders op en reed naar huis.

‘Je bent laat,’ riep Nathan op het moment dat de deur open ging. Ben kwam binnen en liep rechtstreeks naar de keuken.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg Nathan.

‘Wilde hij niet zeggen,’ zei Eric. ‘Ik denk dat er op zijn werk iets is gebeurd.’ Eric ging op de tweezitsbank zitten en vroeg: ‘Wachtte je al lang?’

‘Ik kan je vertellen dat ik me nog steeds afvraag hoe het kan dat je altijd vijf minuten te laat bent voor alles,’ zei Nathan en hij keek op zijn horloge. ‘Ik zou mijn horloge er gelijk op kunnen zetten.’

Eric wreef over zijn gezicht. Hij was niet gewend aan een gladde scheerbeurt. ‘Ik ben niet te laat,’ zei hij, ‘Je bent in de war omdat jouw horloge altijd tien minuten vóór staat.’

‘Daar ligt het echt niet aan,’ zei Nathan. ‘Volgens mijn horloge ben je vijftien minuten te laat dus in het echt ben je vijf minuten te laat.’

‘Dat zal ik nooit begrijpen,’ zei Ober. ‘Als je weet dat je horloge altijd tien minuten vóór staat, wat heb je daar dan nog aan?’

‘Integendeel, mijn eenvoudige vriend. Ik let nooit op de-.’

‘Wie heeft mijn post opengemaakt?’ onderbrak Ben hen. Hij stond in de deuropening met een stapel enveloppen in zijn hand.

‘Dat was al zo toen ik in de brievenbus keek,’ zei Nathan.

‘Was jullie post ook al geopend?’ vroeg Ben.

‘Alleen die van jou,’ zei Nathan. ‘Denk je dat Rick het heeft gedaan?’

Ben deed zijn stropdas af en maakte de bovenste knoop van zijn overhemd los. ‘Ik zou niet weten wie

anders. Hij belde me vandaag op het werk vlak voordat ik naar huis wilde gaan. En hij wist dat we vanavond dat diner hebben.'

'Zaten er belangrijke brieven tussen?'

'Geen enkele. Het waren allemaal rekeningen of reclame.'

'Ik wil niet ongevoelig lijken, maar als we te laat komen voor het diner van tante Katie zullen we dat nog lang moeten horen,' zei Eric.

'Ik ga niet mee naar het diner,' zei Ben.

'Waarom?' vroeg Eric. 'Alleen omdat iemand je post heeft opengemaakt?'

'Nee, omdat ik bang ben dat Rick me in de gaten houdt.' Ben legde zijn post op het aanrecht en schonk een glas water in. 'Misschien is hij van plan om hier in te breken als we er niet zijn.'

'Als hij wilde inbreken dan had hij dat wel gedaan toen hij jouw post opende,' zei Eric. 'Laat hem niet je hele leven overhoop halen. Hij probeert je gewoon gek te maken.'

'Dan wordt ik maar gek,' zei Ben. 'Ga maar zonder mij en zeg tegen Katie dat het me spijt. Ik ben vanavond waarschijnlijk toch niet zo gezellig.'

'Weet je het zeker?' vroeg Eric.

'Ga,' zei Ben. 'Ik blijf lekker thuis.'

De drie vrienden zagen in dat Ben niet van gedachten zou veranderen en liepen naar de deur. 'Tot later dan.'

Op het moment dat de deur dichtviel pakte Ben zijn post weer. Hij nam de stapel door en vond de enige envelop zonder afzender. Hij haalde de brief uit de envelop en las opnieuw de zes woorden die er in dikke zwarte viltstift op waren geschreven: 'Zijn je vrienden betrouwbaar? Hoogachtend, Rick.' Terwijl hij naar het korte bericht staarde vroeg Ben zich af of de brief bedoeld was als spottende waarschuwing of als een gewone vraag. Hij voelde zowel schuld als spijt dat hij zijn vrienden niet verteld had over de brief en hij verkreu-

kelde het in een krampachtige vuist. Waarom laat ik me dit aandoen? vroeg hij zich af. Nu begin ik zelfs mijn beste vrienden te verdenken.

Ben gooide de rest van de post terug op het aanrecht, stapte de woonkamer binnen en leunde op het grote glazen tafelblad. Ik kan toch niet een van hen gaan verdenken. Het kan nooit een van hen zijn, verzekerde hij zichzelf. Als ik hen niet meer kan vertrouwen, wie blijft er dan nog over? Hij staaarde naar zijn spiegelbeeld in het glas en liet alle gebeurtenissen nog een keer door zijn hoofd gaan. Hij dacht aan elk stukje informatie dat Rick had. En aan alle andere personen die ook toegang hadden tot die informatie. Hij concludeerde dat afluisteren de enige logische manier was waarop Rick alles te weten had kunnen komen. Als het huis afgeluisterd werd had hij ons horen praten over het diner bij tante Katie. En dat ik Nathan vertelde over het boeket bloemen had hij ook kunnen horen. Met een goed verborgen microfoontje had Rick alles mee kunnen krijgen. Hij staaarde naar het tafelblad en knikte tegen zichzelf. Dat is de meest logische oplossing. Op die manier...'

Aan de voet van de tafel zag Ben een klein donker voorwerp. Hij zat binnen enkele seconden op zijn knieën om te kijken wat het was. Het was niets. Een stukje modder dat van iemands schoen afkwam. Vastberaden zette Ben de tafel op zijn kant en onderzocht hij alle poten op een microfoon van Rick. Daarna bekeek hij alle stoelen. Hij tilde de banken op, kneep in alle kussens, keerde de koffietafel om, bekeek de achterkant van alle schilderijen, onderzocht de televisie, draaide de videorecorder om, inspecteerde elke videoband, haalde de kast leeg, voelde in de zakken van alle jassen, opende elke paraplu, keek in elk blik met tennisballen, zocht achter de toiletspot, ruimde de koelkast uit, doorzocht alle keukenkasten, tilde elk apparaat op, leegde elke la, speurde alle lampen af en haalde de telefoons uit elkaar. Tegen de tijd dat hij klaar was leek de benedenverdieping op een vuilnisbelt. En niks gevonden.

Bewaar je kalmte, zei Ben tegen zichzelf. Zijn shirt was doorweekt van het zweet. Rustig blijven nadenken. Nadat hij de keuken, de badkamer, de eetkamer en de woonkamer had verbouwd plofte Ben op de grote bank. Hij lag op zijn buik; zijn rechterarm zakte tot op de grond en hij plukte een beetje met zijn vingers aan het tapijt.

Terwijl hij uithijgde kwam hij tot een conclusie. Wat er ook gebeurt, je moet vertrouwen hebben in je vrienden. Dat is de enige manier om niet je verstand te verliezen. Vertrouw je vrienden.

Toen Bens huisgenoten weer thuiskwamen ging Nathan naar het toilet, Ober liep de keuken in en Eric zakte onderuit voor de televisie. Ben hoorde de voordeur dichtslaan en kwam de trap af lopen. Hij zag Ober zitten met een bak ijs. 'Hoe kun je in vredesnaam honger hebben?' vroeg Ben. 'Je hebt toch net een hele maaltijd achter de kiezen?'

'Ik zit nog in de groei,' zei Ober.

Nathan kwam de woonkamer binnen. 'Hoe voel je je?' vroeg hij aan Ben. 'Maak je je nog steeds zorgen?'

'Natuurlijk maak ik me nog zorgen. Maar ik ben wel een beetje tot rust gekomen. Ik moest gewoon even op mezelf zijn.' Hij ging naast Eric op de bank zitten. 'Hoe was het diner?'

'Je hebt wat gemist,' zei Ober die nog steeds in de bak met ijs zat te scheppen. 'Eric's tante was nog nooit zo knap.'

'Zullen we het niet meer over haar hebben?' smeekte Eric.

'Luister, we begrijpen best dat je de behoefte voelt om haar te beschermen maar je moet eerlijk toegeven,' zei Nathan. 'Je tante is lekker.'

'Ik begrijp het niet,' zei Eric. 'Zo mooi is ze nu ook weer niet.'

'Dat zal je nooit begrijpen,' zei Nathan. 'Het is haar uitstraling die ons aanspreekt.'

'Heeft ze nog steeds die foto van zichzelf in een bikini op de koelkast hangen?' vroeg Ben.

Ober lachte. ‘Niet meer.’ Hij greep in zijn achterzak, haalde de foto tevoorschijn en gooide die naar Ben. ‘Ik wilde iets meenemen om je op te vrolijken.’

‘Heb je de foto van haar koelkast *gejat*?’ zei Eric en hij keek mee over Bens schouder.

‘Geleend,’ zei Ober. ‘We geven hem heus wel terug. Ik wilde Ben alleen laten zien wat hij gemist heeft.’

‘*Hallo viezeriken*,’ zei Eric. ‘We hebben het wel over een tante van mij.’

‘Wat zou er gebeuren als je seks met haar had?’ vroeg Ober. ‘Zouden jullie kinderen dan mutanten zijn?’

‘Hoe noem je kinderen ook al weer die zijn voortgekomen uit inteelt?’

‘Volgens mij heten die “Obers”,’ zei Eric.

‘Dat is pas echt grappig,’ zei Ober. ‘Ik lach me rot.’

Getroost door de kameraadschap raakte Ben nog meer overtuigd van het feit dat de brief van Rick deel uitmaakte van het spelletje dat hij met hem speelde. Hij gaf de foto door aan Nathan en legde zijn hand op de schouder van Eric. ‘Ik wilde je nog wat vertellen. Ik heb nog een sappige roddel voor je. Maar je moet het wel geheimhouden totdat ik aangeef dat het niet meer nodig is.’

‘Laat maar komen,’ zei Eric terwijl hij toekeek hoe Nathan met grote ogen naar de foto van zijn tante zat te kijken.

‘Laat ik het zo zeggen, ik zou de komende dagen onder het mom van journalistieke intuïtie maar eens wat rondvraag gaan doen naar een oudere rechter aan het Hoogerechtshof.’

‘Gaat Blake eindelijk aftreden?’ vroeg Eric.

‘Je hebt het niet van mij gehoord,’ zei Ben. ‘Ik zeg alleen maar dat het misschien een goed idee is om daar wat rond te snuffelen als je indruk wil maken op de redactie met je intuïtie.’

‘Bedankt,’ zei Eric met een lach.

‘Vertelde je hem net wat illegaals?’ vroeg Ober terwijl hij opkeek van zijn inmiddels smeltende ijs.

‘Natuurlijk was dat niet illegaal,’ zei Ben. ‘Het was slechts advies aan een vriend.’

‘Want als het illegaal was ben ik bang dat ik je zal moeten aangeven.’ Toen Ben met zijn hoofd schudde zei Ober: ‘Ik meen het. Ik laat jullie allebei oppakken.’

‘Ober, als je mij laat oppakken dan bel ik je baas en dan vertel ik haar dat je me vorige week een kopie van je penis hebt gefaxt.’

‘Dus?’ zei Ober.

‘En dan vertel ik haar dat jij degene was die afgelopen juni tegen haar auto aanreed tijdens de personeelsbarbecue.’

‘Dus?’

‘En daarna bel ik alle creditcardbedrijven waar je schulden hebt en geef ik ze je echte adres en telefoonnummer.’

Ober was even stil. ‘Dus?’

‘En dan vertel ik Eric dat jij degene bent die *zijn* muntjes altijd jat om *jouw* was mee te doen.’

‘Jouw wat?’ vroeg Eric.

‘O, hij lult uit zijn...’

‘Dus daar zijn al mijn muntjes gebleven!’

‘Welterusten,’ zei Ben en hij stond op van de bank. ‘Bedtijd.’

De volgende ochtend om half zeven liep Ben de keuken binnen om te ontbijten. ‘Morgen,’ zei hij tegen Nathan die altijd als eerste op was.

Nathan schoof zijn kom met cornflakes opzij en vouwde de krant open. ‘Moet je dit eens lezen.’

‘Wat staat er?’ vroeg Ben en schonk een glas sinaasappelsap in. ‘Lees maar voor.’

‘Je kan het beter zelf even lezen,’ zei Nathan.

Ben pakte de krant. De krantenkoppen schreeuwden: *onderzoek geopend naar het CMI-vonnis van het Hooggerichtshof*. Hij las snel verder: ‘Een goed ingevoerde bron bij het Hooggerichtshof heeft laten weten dat er een officieel onderzoek is opgestart om de geruchten over

wanpraktijken bij de totstandkoming van het recente CMI-vonnis te ontcrachten. Nadat Charles Maxwell miljoenen dollars inzette op een gunstige uitspraak hebben experts van Wall Street tot Washington het over een vuil spel. Als gevolg daarvan heeft het Hof een zorgvuldig onderzoek opgestart op het hoogste niveau. Volgens de bron zal "iedereen die van tevoren op de hoogte was van de uitspraak, van de drukafdeling tot de griffiers, grondig worden ondervraagd".'

Ben tandenknarste. 'Dit is gewoon een hoop onzin,' zei hij en hij gooide de krant op tafel. 'Er is helemaal geen onderzoek. Ze zijn gewoon uit op sensatie.'

'Heb je het onderschrift gezien?'

'Door Eric Stroman.' De woorden kwamen aan als een klap in zijn maag. 'Niet te geloven.'

'Rustig blijven,' zei Nathan en hij legde een hand op Bens schouder.

'Die vuile smeerlap!' schreeuwde Ben terwijl hij de krant aan stukken scheurde. Hij stormde de kamer uit en rende de trap op. 'Eric! Wakker worden, godverdomme!'

'Doe nou maar rustig,' riep Nathan en hij volgde zijn vriend.

Ben schopte de deur van Erics kamer open. Het bed was leeg. Nathan zuchtte van opluchting. 'Waar is hij verdomme?' vroeg Ben. Midden op het bed van Eric lag een witte envelop met Bens naam erop.

Terwijl Ben de envelop openmaakte kwam Ober in zijn boxershorts de kamer binnen zwalken. 'Wat is er in godsnaam aan de hand?' vroeg hij terwijl hij in zijn ogen wreef.

'Vraag dat maar niet,' waarschuwde Nathan.

'Ik zal je vertellen wat er aan de hand is,' verklaarde Ben zonder op de kaart in zijn hand te letten. 'Onze schofterige huisgenoot heeft een artikel geschreven op pagina vijf van de krant over mogelijke wanpraktijken aan het Hof. Hij vertelt verder over een niet-bestaand onderzoek dat geopend zou zijn en hij zegt dat personeel ervan verdacht wordt informatie te hebben gelekt

naar Charles Maxwell vóór de bekendmaking van de uitspraak. Met andere woorden, hij heeft me genaaid. Als er nog geen onderzoek was dan gaat dat er nu zeker komen. En anders heeft hij ervoor gezorgd dat de beveiliging aan het Hof nu een stuk strenger wordt.'

'Dat meen je niet,' zei Ober.

'Rustig aan,' zei Nathan. 'Wat staat er op de kaart?'

'Beste Ben,' las hij. 'Op dit moment ben je waarschijnlijk razend. Ik hoop dat je me een kans zal geven om het uit te leggen. Sorry dat ik vanochtend zo vroeg weg moest maar ik moest nog wat doen op het werk. Nog altijd je vriend, Eric.'

'Hou toch op zeg,' zei Ben en hij gaf de kaart aan Nathan. 'Hij is het hele jaar nog niet vóór twaalf uur uit zijn bed gekomen en nu moet hij vandaag toevallig vroeg naar zijn werk? Hij is gewoon weggevlucht.'

'Het klinkt alsof er een verklaring is,' zei Nathan en hij gaf de kaart aan Ober.

'Wat zou hij dan kunnen zeggen?' vroeg Ben. 'Dit valt toch niet uit te leggen? "Sorry, er was nog wat ruimte op de pagina dus ik heb besloten om je een rotstreek te leveren"?''

'Misschien zochten ze iets om het anagram te vervangen?' zei Ober.

'Even geen flauwe grappen Ober,' waarschuwde Ben. 'Dit is een serieuze kwestie. Ik kan ontslagen worden als gevolg van dit artikel.'

Ben zweeg en leunde op het dressoir van Eric. Nathan en Ober keken naar hun vriend en zeiden niets. 'Godver!' schreeuwde Ben en hij duwde een stapel papier die op Eric's bureau lag op de grond. 'Nu komt er zeker een onderzoek. Dit kunnen ze niet negeren.'

'Je moet met hem gaan praten,' zei Nathan. 'Bel hem anders op.'

Ben keek op zijn horloge en zei: 'Het is laat. Ik moet gaan.' Hij liep de trap af, pakte zijn winterjas uit de kast en stormde het huis uit.

‘Dat belooft niet veel goeds,’ zei Nathan toen de deur dicht sloeg.

‘Wist jij hiervan?’ vroeg Ober.

‘Natuurlijk wist ik het niet,’ zei Nathan.

‘Ik wel,’ zei Ober en hij ging op Eric's bed zitten.

‘Jij wist ervan?’ vroeg Nathan. ‘Je wist het en je hebt hem niet tegengehouden?’

‘Niets kon hem tegenhouden,’ legde Ober uit. ‘Je weet hoe Eric is als de journalist in hem de bovenhand krijgt. Dan wil hij een Pulitzer winnen.’

‘Maar je hebt toch op zijn minst wel iets gezegd?’

‘Natuurlijk,’ zei Ober. ‘Hij wilde niet luisteren. Het was bovendien ook te laat. Hij vertelde het gisteravond pas.’

‘Hun vriendschap is nu voorbij, dat kan ik je wel vertellen,’ zei Nathan en hij raapte de papieren op die op de grond lagen. ‘En Ben wil je echt niet als vijand hebben.’

‘Hij gaat hem zeker vermoorden,’ zei Ober.

‘Absoluut. Dit vergeeft hij hem nooit. En het zal niet uitmaken hoe lang het duurt, hij gaat Eric het leven zuur maken.’

‘Misschien moeten we affiches ophangen dat we een nieuwe huisgenoot zoeken,’ zei Ober.

‘Misschien kan jij dat vandaag op je werk doen? Er moet het volgende op staan: “Gezocht, half-slordige huisgenoot om dode huisgenoot te vervangen. Moet bereid zijn om samen te wonen met een genie, een mens-aap en een recentelijk bloeddorstig geworden griffier van het Hoogerechtshof”.’

Terwijl hij het gerechtsgebouw naderde had Ben moeite om te kalmeren. Hij bracht zijn ademhaling onder controle, liep de trappen op en ging het marmeren gebouw binnen. Terwijl hij op de binnenkant van zijn wang beet toonde hij zijn ID en liep langs de metaaldetector. Hij deed zijn uiterste best om kalm over te komen en nam extra kleine stapjes om zichzelf af te remmen. Hij liep

door de ontvangstruimte en zag tot zijn opluchting dat Nancy er nog niet was. Hij ging het kantoor van hem en Lisa binnen en deed zachtjes de deur achter zich dicht.

‘Ik neem aan dat je het gelezen hebt,’ zei Lisa met de krant opgevouwen op haar bureau.

‘Ik wil er niet over praten,’ zei Ben en hij liep rechtstreeks naar zijn bureau. ‘Hij gaat eraan.’

‘Heb je al met hem gepraat?’

‘Hij is weggevlucht voordat ik opstond. Heeft iemand al iets gezegd?’

‘Tot nu toe niet. Maar het is pas zeven uur. De dag is nog jong.’

‘Leuk is dat. Bedankt voor de informatie.’

‘Luister, het is maar de *Washington Herald*. Iedereen in deze stad weet dat het een krant voor rechtse idioten is. Niemand neemt hem serieus.’ Omdat een reactie van Ben uitbleef voegde ze toe: ‘Het stond niet eens op de voorpagina.’

‘Geweldig. Wat een feest.’

‘Luister, het had veel erger kunnen zijn. Hij heeft in elk geval niet gezegd dat het een griffier was.’

‘Nou dan, alles is tiptop in orde,’ zei Ben met steeds luidere stem. ‘Nu is alles weer prima. Ik hoef me geen enkele zorg meer te maken. Mijn carrière is helemaal gered. Bedankt dat je mij de weg naar het licht toont.’

‘Luister, je hoeft niet zo lullig tegen mij te doen,’ schreeuwde ze van achter het bureau. ‘Ik probeer alleen maar te helpen.’

‘Nou, sorry als ik niet in de stemming ben.’

‘Het heeft niks met je stemming te maken,’ zei ze. ‘Als je zelig wil gaan doen, ga je gang. Maar reageer het niet op mij af.’

‘Het spijt me,’ Ben leunde achterover in zijn stoel. ‘Echt. Ik ben gewoon boos en ik maak me zorgen over deze hele kwestie.’

‘Daar heb je ook recht op. Ik zou hem ook in elkaar willen slaan.’

‘Ik heb geen idee wat ik moet doen.’

‘Tja, ik vind het vervelend om het te moeten zeggen maar je kan eigenlijk weinig doen nu. We moeten het Russell-vonnis nog afmaken en ik heb nog steeds geen eerste versie van jou gehad.’

‘Kan jij dat niet doen?’

‘O, daar moet je niet mee aankomen,’ waarschuwde Lisa. Ik ben je vriendin en als je wil praten dan kan je altijd bij mij terecht. Maar je moet niet denken dat je onder je werk uit kan komen om de hele dag te gaan zitten mokken.’

‘Kom op, ik zou het ook voor jou doen.’

‘Ben je gek? Terwijl jij Russell en Pachero schrijft zit ik Oshinsky, Lowell Corp., Pacific Royal en Schopf te redigeren. En we zijn nog niet eens begonnen aan Grinnell die volgens de planning aan het eind van de maand klaar moet zijn.’

‘Dus wat wil je zeggen?’

‘Wat ik wil zeggen is dat je niet je werk kan laten liggen om naar de *Washington Herald* te rennen en de confrontatie met je huisgenoot aan te gaan. En ik weet dat je dat van plan bent sinds je dat artikel zag.’

Ben probeerde niet te lachen. ‘Dat is niet wat ik in gedachten had.’

‘O ja?’

‘Ik wilde wachten tot de lunch voordat ik ging.’

Om half elf ging Bens telefoon. ‘Hallo, kantoor van rechter Hollis,’ zei hij nadat hij had opgenomen.

‘Ben Addison? Dit is de beveiligingsdienst van het Hooggerechtshof. We moeten je spreken. We vermoeden dat je vertrouwelijke informatie hebt gelekt.’

‘W-wat zeg u?’ zei Ben in paniek.

‘Geintje!’, zei Ober. ‘Ik ben het maar.’

‘Laat dat! Ik schrok me rot.’

‘O, doe maar rustig,’ zei Ober. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken.’

‘Wat wil je?’

‘Eric belde. Hij wil je vanavond graag spreken.’

'Hoe laat?'

'Acht uur, als jij dan kan.'

'Prima, ik zie hem dan wel.'

'Wie was dat?' vroeg Lisa toen ze de ergernis op Bens gezicht zag.

'Het was Ober maar.'

Een halfuur later ging de telefoon weer. 'Hallo, kantoor van rechter Hollis,' zei Ben.

'Is dit Ben Addison?' vroeg een stem.

'Ja,' zei Ben geïrriteerd omdat hij weer afgeleid werd van zijn werk aan de Russell-conclusie.

'Goedendag meneer Addison. Ik heet Diana Martin en ik werk voor de *Washington Post*. Ik vroeg me af of u wilt reageren op het verhaal dat vanmorgen in de *Herald* stond.'

'Luister, als je een collega bent van Ober dan moet je maar tegen hem zeggen dat hij mag oprotten.'

'Meneer Addison, ik denk dat u me verwacht met iemand anders. Zoals ik zei werk ik voor de *Washington Post*. Ik wil best mijn perskaart doorfaxen. Sterker nog, als u daar zin in hebt zouden we kunnen lunchen en hierover kunnen praten.'

Ben ging rechtop in zijn stoel zitten en stootte daarbij zijn kop koffie om. 'Kan ik u ergens mee helpen mevrouw Martin?' vroeg hij terwijl Lisa een stapel servetjes uit haar la haalde.

'Nou, zoals ik al zei, ik vroeg me af of u wilt reageren op het verhaal dat vandaag in de *Herald* stond?'

Ben tilde de stapels papier op die op zijn bureau lagen en Lisa probeerde ondertussen de koffie op te deppen. 'Sorry,' zei Ben, 'maar ik heb geen idee waar u het over hebt.'

'In de *Washington Herald* van vanochtend stond een artikel over een mogelijk lekken van informatie tijdens de recente CMI-zaak. Ik vroeg me af of u daar iets meer over zou willen vertellen. Als u wilt zal uw identiteit geheim blijven. Dan bent u een anonieme bron.'

Ben opende zijn bovenste la en haalde een kleine

stapel papier tevoorschijn. Hij zocht door de stapel en probeerde tegelijkertijd Lisa te ontwijken. Al snel had hij het vel papier gevonden waar hij naar zocht. Het was getiteld 'Antwoord voor de pers' en Ben begon het woord voor woord op te lezen: 'Ik begrijp dat u interesse heeft in deze kwestie, maar als griffier van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten is het mij niet toegestaan om informatie vrij te geven aan de pers.'

'Dus u zegt dat er een onderzoek plaatsvindt, maar dat u daar niet over kunt praten?'

'Mevrouw Martin, ik heb er verder niets aan toe te voegen,' zei Ben en hij gooide het velletje papier op het bureau. 'Bedankt voor uw aandacht.' Toen Ben ophing was Lisa net klaar met het opdeppen van de koffie. 'Bedankt voor de hulp,' zei hij en hij veegde een restje vloeistof onder zijn puntenslijper weg.

'Geen probleem,' zei Lisa. Ze liep terug naar zijn bureau. 'Was dat echt de pers?'

'Niet te geloven,' zei Ben. 'Het was de *Washington Post*.'

'Wat zeiden ze?'

'Ze vroegen me naar het artikel. Ik deed het bijna in mijn broek.'

'Je klonk anders prima,' zei Lisa. 'Goed dat je dat standaardantwoord voor de pers erbij hebt gepakt. Daar is het voor bedoeld.'

'Toen ik dit in augustus kreeg ging ik ervan uit dat ik het nooit zou hoeven te gebruiken,' zei Ben en hij stopte het vel papier terug in de bovenste la. 'Denk je dat ze iets weten?'

'Nee. Ze bellen waarschijnlijk iedereen. Volgens mij weten ze gewoon dat ze bij de griffiers het makkelijkst informatie los kunnen peuteren.'

'Ik denk echt dat ze iets weten. Dat moet haast wel.'

'Ze weten helemaal niets,' zei ze. 'In feite verbaast het me dat we niet meer telefoontjes van de pers hebben gehad. Mij is ooit verteld dat we bij elk belangrijk vonnis gebeld zouden worden.'

‘Ze hebben jou anders niet gebeld,’ zei Ben. ‘Verklaar dat maar eens, juffrouw Optimis...’ Lisa’s telefoon ging.

Lisa glimlachte. ‘Hallo, kantoor van rechter Hollis.’ Terwijl Ben luisterde zei ze. ‘Ja, ik kan niet echt goed praten nu. Kan ik je later terugbellen? Het komt nu niet zo goed uit.’

‘Wie was dat?’ vroeg Ben nadat Lisa had opgehangen.

‘Een oud-studiegenoot van de rechtenfaculteit.’ Ze liep naar Bens bureau toe en zei: ‘Luister, maak je niet zo veel zorgen. Ik weet zeker dat ze gewoon een bellijst afwerken. Ik kom vast ook nog aan de beurt.’

‘Het zal wel,’ zei Ben. ‘Het is niet belangrijk. Ik bedoel, ze zijn de pers. Ze horen dingen uit te zoeken. Het is hun vak om mijn leven te verwoesten.’

‘Ben, je leven is nog lang niet verwoest.’

‘Luister, ik heb geen behoefte aan een opbeurend praatje. Ik weet waar ik in terecht ben gekomen en ik vind wel een manier om uit dit dal te klimmen.’

‘Het is geen kwestie van eruit klimmen. Je zit niet in de problemen. Niemand weet dat jij het was. Bovendien, als het echt verkeerd gaat kan je altijd nog in een cafetaria gaan werken.’

‘Heel grappig,’ zei Ben en hij liep naar de deur.

‘Waar ga je naartoe?’

‘Ik heb een stomme lunchafspraak met het advocatenkantoor waar ik twee jaar geleden voor werkte.’

‘Een rekruteringslunch?’

‘Lijkt me wel.’

‘Waarom ga je dan?’ vroeg Lisa. ‘Als je openbaar aanklager wil worden hoef je niet bij een kantoor te gaan werken. Dan moet je naar het Openbaar Ministerie van de V.S. gaan.’

‘Dat zou ik wel willen. Maar met een baan bij het Openbaar Ministerie kan ik alle schulden die ik heb opgebouwd tijdens mijn rechtenstudie niet afbetalen.’

‘Heb je nog steeds een studieschuld? Ik dacht je ouders rijke directeuren waren?’

‘Mijn moeder zit in het bestuur maar mijn familie heeft nu ook weer niet zó veel geld. En bovendien wilde ik altijd zelf de kosten dragen.’

‘Is dat zo?’

‘Het is mijn verantwoordelijkheid. Ik ben degene die rechten wilde studeren en ik ga daar ook de vruchten van plukken. Waarom zouden zij dan de rekening moeten betalen?’

‘Maar hoeveel schuld heb je dan?’

‘Van de rechtenstudie ongeveer tweeënnegentigduizend dollar.’ Lisa’s mond viel open. ‘En dat is nog zonder de achtduizend die ik de afgelopen twee jaar heb afbetaald.’

‘Heb je nog nooit gehoord van financiële dienstverlening?’

‘Zeker wel,’ zei Ben. ‘Zo ben ik aan die leningen gekomen.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waarom je niet wil dat je ouders...’

‘Dat is een lang verhaal,’ zei Ben. ‘Uiteindelijk zouden ze zich toch niet kunnen veroorloven om veel te doen en ik wilde het hen zo makkelijk mogelijk maken. Zo zit het.’ Hij keek op zijn horloge en zei: ‘Ik moet echt gaan. Ik ben laat.’

Ben sprong in een taxi buiten het gerechtsgebouw en reed richting Gray’s, dé plek in Washington waar mensen met macht lunchen. Weliswaar vonden veel belangrijke gesprekken in de stad nog steeds buiten het zicht plaats in slecht verlichte restaurants waar het naar sigaar, cognac en steak rook. Gray’s trok echter vooral bestuursleden en politici aan die juist wel gezien wilden worden tijdens de lunch. Er waren wel een viertal zalen achter in het restaurant voor klanten die behoefte hadden aan wat meer privacy. De grote zaal had glazen tafels die balanceerden op geometrische stalen poten en stoelen met witte bekleding. De tafels waren opgesteld in een grote cirkel om het spotten van beroemdheden

makkelijker te maken. Het restaurant was ingericht in sober zwart en wit waardoor het een minimalistische sfeer kreeg die bijna te modern was voor *downtown* D.C.

Toen Ben binnenkwam zocht hij naar Adrian Alcott. Alcott was de partner in Wayne & Portnoy die verantwoordelijk was voor het werven van nieuw talent. Wayne & Portnoy was een van de bekendste advocatenkantoren van de stad en Ben had daar gewerkt in de zomer na het tweede jaar van zijn rechtenstudie. Als zomermedewerker bij Wayne had de rekruteringscommissie hem meegenomen naar honkbalwedstrijden in Camden Yards, concerten in het Kennedy Center en lunches en diners in de beste restaurants van K Street. De zomer werd afgesloten met een zeiltocht voor het hele kantoor – meer dan vierhonderd mensen gingen zeilen op twee prachtige jachten. Het kantoor wist dat ze de beste en slimste studenten van de rechtenfaculteiten in Amerika hadden aangetrokken en ze deden hun uiterste best om hen te behouden. Het uitstapje was een ultieme poging om de zomermedewerkers die nog een keuze moesten maken tussen concurrerende kantoren voor zich te winnen.

Alle achttien zomermedewerkers hadden na hun afstuderen een jaar lang ergens als griffier voor een rechter gewerkt. Het kantoor verwachtte van hun medewerkers dat ze een jaar griffier waren in de wetenschap dat ze daar waardevolle ervaring zouden opdoen waar het kantoor dan weer profijt van zou hebben als ze uiteindelijk daar kwamen werken. En om er zeker van te zijn dat de rekruten in het jaar dat ze griffier waren Wayne & Portnoy niet zouden vergeten belde het kantoor hen iedere twee maanden op om te vragen hoe het ging. Uiteindelijk waren zeventien griffiers teruggekeerd naar het kantoor en ging Ben naar het Hooggerechtshof. Toen het kantoor erachterkwam dat hun achttiende zomermedewerker een plek als griffier aan het Hooggerechtshof was aangeboden verdriedubbelden de telefoontjes en begonnen de gratis lunches. Voor de meest prestigi-

euze advocatenkantoren van de stad waren griffiers van het Hooggerechtshof een soort menselijke eremedailles. Van de 457 advocaten van Wayne & Portnoy waren er tien voormalige griffiers van het Hooggerechtshof. Vandaag wilde Adrian Alcott daar elf van maken.

‘Hallo meneer Addison,’ zei Alcott met een vriendelijke glimlach toen Ben op de tafel afliep in een van de achterzalen van het restaurant. ‘Kom erbij zitten alstublieft.’ Alcott was lang en slank en had dik, blond haar. Met de mooie glimlach die hij bij elke gelegenheid benutte was Alcott het beste rekruteringsmiddel van het kantoor. Hij hield van Wayne & Portnoy en met zijn stijlvolle charme had hij meer dan een kwart van de werknemers van het kantoor ervan overtuigd dat zij er ook van zouden houden. ‘Ben, dit is Christopher Nash. Hij was vier jaar geleden griffier voor rechter Blake en het leek me leuk als je met iemand kon praten die dezelfde weg heeft afgelegd als jij.’

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei Ben en hij schudde de hand van Nash. Hij zag er uit als de typische Blake-griffier: een blanke onderkruiper die op Andover of Exeter gezeten had.

‘En, hoe bevalt het in het Grote Huis?’ vroeg Nash. ‘Is alles nog precies zoals ik het achtergelaten heb?’

‘Absoluut,’ zei Ben. De pogingen van Nash om populair te doen irriteerden hem nu al.

‘Je hebt een mooi jaar uitgekozen om aan het Hof te werken,’ zei Nash. ‘Die CMI-kwestie zorgt voor een hoop opwindning.’

‘Het is zeker een interessante tijd,’ zei Ben.

‘En wat denk jij?’ vroeg Alcott. ‘Had Maxwell voor-kennis?’

‘Ik heb geen idee,’ zei Ben met een geforceerde glimlach. ‘Belangrijke info vertellen ze meestal niet aan de griffiers.’

‘Aha. Natuurlijk,’ zei Alcott terwijl hij de menukaart opensloeg. ‘Wat zullen we bestellen? De snapper schijnt hier bijzonder goed te zijn.’

Nash keek naar Ben en zei: 'Ik moet zeggen dat het Hof weliswaar een van de spannendste plekken is om te werken, maar er gaat toch echt niets boven een gratis lunch in een duur restaurant. Als het op eten aankomt ben ik soms net een kind in een snoepwinkel.'

Ben had moeite om zijn aandacht bij het gesprek te houden en begon tactieken te bedenken om aan de lunch te kunnen ontsnappen. Als ik de gordijnen in brand steek kan ik hen misschien kwijtraken in de verwarring die ontstaat, dacht hij terwijl hij naar het menu zat te staren.

'Ik weet niet of je het al weet maar wij zullen binnenkort in jouw rechtszaal staan,' zei Alcott. 'Wij vertegenwoordigen de verdedigende partij in de Mirsky-zaak. De zaak zal in januari voorkomen.'

'Misschien kan je een goed woordje voor ons doen,' zei Nash en hij lachte samen met Alcott.

Misschien moet ik net doen alsof ik stik in het bronwater, dacht Ben. Dan zouden ze hun mond wel houden.

'Met welke zaak is het Hof nu eigenlijk bezig?' vroeg Alcott.

'Hé, dat kun je vergeten,' kwam Nash tussenbeide terwijl een van hun twee obers een klein voorgerecht met gegrilde zeebaars op zijn bord legde. 'Hij mag niks zeggen. De zaken van het Hof zijn zeer vertrouwelijk. Als je termijn als griffier afgelopen is moet je alle documenten vernietigen die je nog hebt.'

'Klopt dat?' zei Alcott.

'Zeker weten. De beveiliging is zeer streng.' Nash keek naar Ben en zei: 'Hoe gaat het met rechter Blake? Nog altijd even chagrijnig?'

'Zo is hij,' zei Ben. 'De somberste man van het Hof.'

'Ik heb hem onlangs nog gesproken. Ik bel af en toe om zijn huidige griffiers advies te geven, Arthur en Steve. Lijken me aardige mensen.'

'Ze zijn erg aardig,' zei Ben.

‘Ik probeer gewoon een beetje te helpen,’ zei Nash terwijl een ober zijn glas water bijvulde. ‘Ik weet hoe druk het soms kan zijn.’

‘Bellen alle ex-griffiers naar hun oude werkplek?’ vroeg Ben zomaar.

‘Sommigen wel,’ zei Nash. ‘Het heeft ermee te maken voor wie je hebt gewerkt. Ik denk dat alle griffiers van Blake het doen omdat een jaar onder Blake een ellendige tijd kan zijn.’

‘Hij gebruikt ze als slaven.’

‘Typisch Blake. Ik denk dat al zijn voormalige griffiers een band hebben omdat we allemaal een jaar met hem hebben overleefd. Heeft een van de oude griffiers van Hollis jou gebeld?’

‘Nee,’ zei Ben kortweg. ‘Daarom vroeg ik ernaar.’

‘Wacht, even nadenken. Wie was ook al weer griffier van Hollis toen ik daar zat? Ah, ik herinner me dat Stu Bailey een van hen was. Dat is een prima kerel. Hij werkt nu bij Winick & Trudeau.’

Alcott leek geërgerd door het feit dat de naam van Wayne & Portnoy’s concurrent genoemd werd.

‘Het verbaast me eigenlijk niet dat niemand gebeld heeft,’ voegde Nash toe. ‘Hollis laat je best hard werken, maar diep vanbinnen is het een lieve man.’

‘Klopt dat?’ vroeg Alcott.

‘Dat is geen slechte omschrijving,’ zei Ben.

‘Heb je nog aanvaringen gehad met de griffiers van Osterman?’

‘Niet echt,’ zei Ben. ‘Zij zijn de enige griffiers die volledig hun eigen gang gaan.’

‘Ongelooflijk!’ zei Nash en hij sloeg op de tafel. ‘Er is echt niets veranderd.’ Nash leunde in Bens richting en zei op fluisterton: ‘Toen ik er werkte waren de griffiers van Osterman de ergste, meest irritante, conservatieven van het hele Hof. Het gerucht ging dat alle griffiers van Osterman deel uitmaakten van een klein netwerk. Ze houden allemaal contact met elkaar en er is een keer per jaar een geheime ontmoeting.’

‘Dat had ik nog niet gehoord,’ zei Ben met een glimlach.

‘Ik maak geen grapje,’ zei Nash. ‘Ik hoorde dat ze zichzelf de Cabal noemden en dat de oudere griffiers de jongere griffiers leerden hoe ze uitspraken konden bijsturen zodat deze beter in hun plannen pasten. ‘Serieus,’ voegde hij toe toen hij de twijfel op Bens gezicht zag. ‘Je weet hoeveel invloed je kan hebben als je dat zou willen. Als je een vonnis schrijft kan je dat voor een groot deel formuleren zoals jij dat wil. Je kunt de nadruk leggen op bepaalde punten en andere punten ondergeschikt maken. Het is een subtiele manier van beïnvloeden, maar het is wel invloed.’

‘Jawel, maar je kan niet veel doen als de rechter het er niet mee eens is.’

‘Dat was het enge van het hele verhaal. Mensen zeiden dat Osterman er vanaf wist maar zijn griffiers gewoon liet doen wat ze wilden.’

‘Volgens mij was dat de manier waarop Hitler zijn troepen trainde,’ zei Ben terwijl een ober het broodmandje kwam bijvullen.

‘Ik zei toch dat deze vent weet hoe het daar werkt?’ zei Alcott en hij wees naar Nash.

‘Vertel eens,’ zei Ben, ‘hoe gaat het bij Wayne?’

‘Fantastisch,’ zei Alcott en hij zette zijn ellebogen op de tafel. ‘We hebben zojuist NFL-properties aangenomen als cliënt dus als je kaartjes wil voor een wedstrijd van de Redskins dan moet je het maar zeggen. In feite kan je kaartjes krijgen voor elke wedstrijd in het hele land, wanneer je maar wil. We hebben ook Evian aangenomen dus in elke waterkoeler in het hele gebouw zit nu heerlijk fris Evian-water.’

‘Dat is mooi,’ zei Ben toen hij merkte dat Alcott wachtte op een reactie van hem.

‘En onze pro bono-afdeling is onlangs begonnen met werk voor de Kinderbescherming.’

‘Maar van hen kunnen we geen extraatjes verwachten,’ lachte Nash.

Alcott keek Nash streng aan en zei: 'Maar we worden wel uitgenodigd voor hun jaarlijkse bijeenkomst waar de president meestal een toespraak houdt.'

'Dat is mooi,' zei Ben. 'Ik krijg nog wel eens post van ze omdat ik tijdens de rechtenstudie voor hen gewerkt heb.'

'Heb je dat echt gedaan?' vroeg Alcott. 'Dan moeten we jou erbij betrekken. Laat me weten als je een keer wat tijd over hebt dan neem ik je mee naar de voorzitter. Een geweldige vrouw. Veel charisma.'

'Heb je hem trouwens al verteld over de Hooggerichtshofbonus?' vroeg Nash.

Alcott glimlachte. 'Ben, dit is prachtig nieuws. De sollicitatiecommissie heeft onlangs vergaderd en de salarispakketten voor eerstejaars medewerkers geëvalueerd. Omdat we bonussen geven aan medewerkers die ervaring hebben opgedaan als griffier vonden we dat we een extra bonus zouden moeten geven als de kandidaat ook griffier is geweest voor het Hooggerichtshof. Dus je kan nog tienduizend toevoegen aan het getal dat ik je vorige week gaf. Het geldt alleen voor het eerste jaar maar wij vinden het best een mooi gebaar.'

Ben staaarde naar zijn bord en vroeg zich af of hij wel een baan van \$38.000 per jaar bij het Openbaar Ministerie kon aannemen wanneer hem een baan van \$100.000 aangeboden werd tijdens een dure lunch.

'Luister, je hoeft niet meteen te beslissen,' zei Alcott. 'We beseffen dat het een moeilijke keuze is. Eerlijk gezegd weten wij ook wel dat je overal terecht kan, maar wij willen je bij Wayne & Portnoy. Je hebt al een zomer bij ons gewerkt en je kent onze stijl. Er hangt een ontspannen sfeer. We werken hard als het nodig is maar we proberen ook te genieten van de voordelen die ons vak met zich meebrengt. Als je bij ons komt garandeer ik je dat minstens twintig procent van je werk uit pro bono-zaken zal bestaan zodat je veel nuttige dingen kan doen voor de gemeenschap. Dit zal uiteraard niet de laatste keer zijn dat we elkaar spreken dit jaar maar ik wilde je

even zo goed mogelijk informeren over de mogelijkheden die er zijn.'

'Dat stel ik op prijs,' zei Ben. 'Je maakt het moeilijk voor mij om nee te zeggen.'

'Goed zo,' zei Alcott en hij sloot zijn menu. 'Nu dat gezegd is moeten we maar eens wat duur eten gaan bestellen.'

Toen Ben terugkeerde op kantoor zat Lisa nog steeds achter haar computer. 'Hoe was de lunch?'

'Geweldig,' zei Ben terwijl hij op de bank lag en met zijn hand op zijn buik tikte. 'Ik heb de beste snapper van mijn leven gegeten. Met een korstje van macadamia-noten en er zat een heerlijke botersaus met limoen bij. Onwerkelijk.'

'Mag ik vragen hoe het voelt om je ziel te verkopen voor een stukje vis en wat exclusieve boter?'

'Dat moet jij nodig zeggen. *Ik* twijfel tenminste nog of ik naar een advocatenkantoor wil of niet. *Jij* bent degene die al besloten heeft om ja te zeggen, mevrouw Faust.'

'Ik ga zeker voor het geld. Ik heb een Saab waar ik aan moet denken.'

'Je ziel voor een auto. Je bent diep gezonken.'

'Geloof me, jij zal me snel volgen. Ge-ga-ran-deerd!'

'In de eerste plaats zal ik zeker niet snel volgen want ik ga voor geen geld in de wereld in Los Angeles wonen. Ik heb gehoord dat je bij de tolheffing als je de stad binnenkomt kan betalen met stuivers, dubbeltjes, kwartjes en je integriteit. In de tweede plaats zal ik, als ik ooit naar een kantoor ga, tienduizend dollar meer gaan verdienen dan jij.

'Dat ga je niet.'

'Ga ik wel.'

'Niet.'

'Oké,' zei Ben en hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd. 'Dan hebben ze mij zojuist zeker niet een extra bonus van tienduizend dollar beloofd omdat ik een griffier van het Hoogerechtshof ben.'

‘Meen je dat? Krijg je tienduizend meer omdat je hier werkt? Wat een onzin. Ik moet maar eens met mijn kantoor gaan bellen. Ik wil meer geld. Ik zal alles doen wat ze willen. Ik zal ze overtuigen dat ik een hartstochtelijk mens ben die de wereld gaat redden.’

Ben lachte en zei: ‘Laat me je dit vragen: is het mogelijk om ons nog walgelijker te gedragen dan we nu doen? Wacht, zijn er deze week misschien nog doodstrafzaken die we moeten doen? Misschien kunnen we iemand dood laten gaan omdat hij arm is.’

‘Jij hebt echt het ergste geval van liberaal schuldgevoel dat ik ooit gezien heb,’ zei Lisa. ‘We gaan rijk worden. Lekker belangrijk. We hebben hard gewerkt om dit te bereiken.’

‘Weet ik,’ zei Ben, ‘maar we hadden meer mogelijkheden...’

‘...dan andere kinderen ooit zullen krijgen. Bla bla bla,’ zei Lisa en ze bespeelde een denkbeeldige viool. ‘Luister, ik weet niet in welke buitenwijk jij opgegroeid bent, maar ik kom uit een normaal, gemiddeld gezin. Tijdens de mindere jaren waren we lagere middenklasse. Ik ben naar een openbare school geweest en niemand sneed voor mij de korstjes van mijn brood. Zo veel klasse hebben mijn ouders echt niet – ze ontmoeten elkaar bij Graceland en dat vertellen ze nog steeds aan iedereen.’

‘Weet je, er zijn twee soorten mensen op de wereld,’ zei Ben en hij ging rechtop zitten. ‘Zij die de korstjes van hun brood snijden en zij die...’

Bens zin werd onderbroken door Lisa’s telefoon. ‘Wacht even, dat zal mijn pooier zijn. Hij is mijn intellect aan de hoogste bieder aan het verkopen.’ Ze pakte de telefoon op en zei: ‘Hallo, kantoor van rechter Hollis.’ Na enkele seconden grijnsde ze en vormde ze met haar mond de woorden ‘*Washington Post*’. Daarna haalde ze het papier met de standaardreactie uit haar la. ‘Ik begrijp dat u interesse heeft in deze kwestie maar als griffier van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten is

het mij niet toegestaan om informatie vrij te geven aan de pers.' Lisa hing op en leunde achteruit in haar stoel. 'Ben je nu tevreden? Ik ben net zo verdacht als jij.'

'Ja, maar jij was altijd al verdacht. Jouw hele familie is een bende onbetrouwbare dieven.'

'Ik hou niet van het woord "dieven". Wij spreken liever over "boeven".' Ze liep naar de deur en zei: 'Ik ga de Oshinsky-conclusie naar Hollis brengen. Hopelijk heeft hij het voor het einde van de dag goedgekeurd.'

'Succes,' zei hij toen Lisa de kamer verliet. Ben pakte de telefoon en draaide Nathans nummer.

'Kantoor van de Bestuurder,' zei Nathan.

'Neem je altijd zo de telefoon op? Geen wonder dat onze regering zo'n bureaucratische rotzooi is.'

'Ben je net terug van de lunch met de castrerende advocaten?' vroeg Nathan.

'Goed gezien.'

'Ik wist wel dat er een reden was waarom je zo vrolijk klinkt. Waar hebben ze je nu weer mee proberen te kopen?'

'Een extra tienduizend.'

'Meen je dat? Ik maakte maar een grapje. Man, ik heb het verkeerde beroep gekozen.'

'Nee hoor. Jij hebt het veel beter voor elkaar. Een beetje zitten nadenken over sociale problemen is waarschijnlijk de beste manier om ze op te lossen. En vergeet niet dat je me met honderd punten verslagen hebt bij de SAT. Dat is, nu ik er over nadenk, de wortel uit tienduizend.'

'Loop naar de hel, luie kapitalist.'

'Luister, ik wilde nog wat vragen. Heb je alle spullen kunnen regelen die we zaterdag nodig hebben?'

'Daar ben ik mee bezig,' zei Nathan. 'Rick zal niet meer weten wat hij moet doen als we klaar met hem zijn.'

'Is het plan klaar?'

'Het is grotendeels hetzelfde als wat we eerder besproken hebben.'

‘Dan zijn we er volgens mij klaar voor,’ zei Ben. ‘Het lijkt me een goed idee om morgenavond even af te spreken en alles nog een keer door te nemen.’

‘Dat is prima. Trouwens, ik neem aan dat je nog niet met Eric hebt gesproken?’

‘Nee. We zien elkaar vanavond om acht uur om het uit te praten.’

‘Ben, doe mij een plezier. Pak hem niet al te hard aan.’

‘Met mij is alles goed. Ik ben kalm.’

‘Ja, maar hoorde je wat ik zei? Pak hem niet te hard aan. Hij blijft je vriend.’

‘Luister, ik moet gaan,’ zei Ben en hij rekte zich uit. ‘Ik moet aan conclusies gaan werken.’ Ben hing op en schoof zijn stoel tegen het bureau. Hij opende het dossier met “Russell-vonnis” erop en haalde zijn eerste versie eruit. Terwijl hij naar de pagina’s stuurde vroeg hij zich af of de griffiers van Osterman echt vonnissen verdraaiden in hun eigen belang. Onmogelijk, dacht hij. Dat klinkt nogal als een broodjeaapverhaal. Lisa’s telefoon ging. Hij reikte over zijn bureau heen en nam op. ‘Hallo, kantoor van rechter Hollis.’

‘Hallo, ik ben op zoek naar Lisa Schulman. Heb ik het juiste nummer gedraaid?’

‘Ja hoor,’ Ben trok de telefoon naar zijn bureau. ‘Ze is er even niet. Kan ik een boodschap aannemen?’

‘Kan je aan haar doorgeven dat Diana Martin van *The Washington Post* heeft gebeld. Het zou fijn zijn als ze me terug zou willen bellen.’

Enigszins in de war vroeg Ben: ‘Ik neem aan dat ze uw nummer heeft?’

‘Nee, nee. Ze kent me helemaal niet. Ik zal het nummer even doorgeven.’

Nadat hij het nummer had opgeschreven hing Ben op en schoof naar achteren in zijn stoel. En zo bleef hij een halfuur lang zitten, sturend naar de pagina’s van het Russell-vonnis.

Om drie uur kwam Lisa weer het kantoor binnen. 'We zijn klaar,' zong ze toen ze de kamer binnenkwam en ze gooide de beige dossiermap op haar bureau. 'Hij vond het prima! Oshinsky is geschiedenis!' Ze keek naar Ben en vroeg: 'Wat?'

'Ik heb een bericht voor je. Diana Martin van *The Washington Post* belde. Ze vroeg of je terug kon bellen.'

'Ben, ik kan het uitl...'

'Laat maar,' zei hij en hij gooide Diana's nummer op haar bureau. 'Ik geloof het toch niet.'

'Ben, doe nou niet zo koppig,'

'Waarom niet? Al mijn andere vrienden hebben me vandaag al een streek geleverd. Waarom mag ik dan niet een beetje gemeen doen? Eigenlijk heb ik het recht om vandaag flink de klootzak uit te hangen.'

'Nou, *dat* lukt anders prima. En mag ik vragen waarom je mijn telefoon opneemt?'

'Probeer maar niet om het om te draaien,' zei hij en hij sprong op van zijn stoel. 'Jouw telefoon ging en ik nam op. Punt. Wat is jouw verklaring?'

Lisa keek naar beneden. 'Ik was bang dat je het raar zou gaan vinden als ik geen telefoontje kreeg van de *Post*. Dus ik heb een vriend van mij dat eerste telefoontje naar mij laten plegen en toen deed ik alsof het die journalist was. Ik wil je alleen maar geruststellen.'

Ben viel stil. 'Deed je dat echt voor mij?'

'Ik deed het omdat ik je zielig vond,' zei ze met een glimlach.

'Dat is best een goed excuus.'

'Kom op, je bent toch niet echt boos?'

'Dit keer heb je geluk gehad,' zei hij en hij wees met zijn vinger naar Lisa. 'Volgende keer moet je braaf zijn anders word ik echt heel boos.'

Om half acht pakte Ben zijn koffer in en verliet hij het kantoor. Hij liep de trappen af en dacht aan zijn ontmoeting met Eric. Als hij geen goede verklaring heeft gaat hij eraan, dacht Ben terwijl hij zijn pas gebruikte om door de veiligheidsdeur op de eerste verdieping te komen.

En zelfs als hij een verklaring heeft gaat hij eraan. Terwijl hij de marmeren standbeelden in de Witte Hal passeerde hoorde Ben de bewaker bij de voordeur iets in zijn walkietalkie mompelen. Toen de bewaker opstond vroeg Ben zich af wat er aan de hand was. Hij liep langzaam op de ingang af. De bewaker keek op zijn lijst. Op het laatste moment besloot Ben om zich om te draaien. Hij liep terug in de richting waar hij vandaan kwam en haalde zijn pas langs de veiligheidsdeur waar hij zojuist doorheen was gekomen. Nu was hij weer in de noordelijke vleugel van het Hof. Hij haastte zich naar de onbewaakte uitgang aan de noordkant van het gebouw. Toen hij de deur naderde hoorde hij het geluid van voetstappen achter zich. Alleen de schuldigen vluchten, dacht hij. Dat advies had zijn professor strafrecht hem ooit gegeven. Bij de uitgang aangekomen haalde hij zijn ID weer tevoorschijn. Hij duwde het door het apparaatje om de deur naar de uitgang te openen maar tot zijn verrassing hoorde hij niet de gebruikelijke klik van het slot dat openging. Hij probeerde het nog een keer met de pas. Niks.

‘Ben, kunnen we even met je praten?’

Ben schrok. Hij draaide zich om en zag een man in een grijs wollen pak op zich afkomen.

‘Heb je even tijd?’ vroeg de man.

‘O, is er iets aan de hand?’ stotterde Ben.

‘Als je mij wil volgen.’ Ben volgde de man terug naar de hoofdingang. Terwijl ze door de Witte Hal liepen deed Ben zijn das los. Nadat ze de voorkant van het gebouw hadden bereikt, namen ze de lift naar de kelder. In de kelder van Hooggerechtshof, door het personeel van het Hof ook wel Disneyland genoemd, bevonden zich een snackbar, een café, een bioscoopzaal, een souvenirwinkel en tentoonstellingen over de geschiedenis van het Hof.

Terwijl Ben het enorme standbeeld van John Marshall passeerde beet hij op zijn onderlip en deed hij zijn best om rustig te blijven. Aan de westkant van het ge-

bouw waren de kelderkantoren. Hier zaten de marshals die voor de beveiliging van het Hof zorgden. Ben ging binnen door de hoofdingang en liep door een doolhof van hokjes en bureaus. Uiteindelijk gingen ze links achterin de ruimte een kantoor binnen. Ze hielden stil in de deuropening en Ben wachtte achter zijn begeleider. Een zwaargebouwde man in een blauw krijtstreppak zat achter een nepantiek bureau.

‘Kom binnen,’ zei hij. Zijn ronde gezicht bevatte een dikke, pokdalige neus en een baard in grijstinten. De geur in het kantoor verraadde dat hij van sigaren hield. Op het voorste deel van zijn bureau stond een uitgebreide collectie batterijen uitgestald. ‘Doe me een plezier en sluit de deur,’ zei de man en hij gebaarde naar Bens begeleider. Terwijl de deur dichtsloeg leunde hij achterover in zijn leren stoel. ‘Dus jij bent Ben Addison,’ zei hij. ‘Ga zitten alstublieft.’

‘Is er een of ander probleem?’ vroeg Ben nerveus terwijl hij in een van de twee stoelen voor het bureau ging zitten. Hij hield zijn ademhaling rustig en regelmatig om een kalme indruk te wekken.

‘Dat proberen we uit te vinden,’ zei de man terwijl Bens begeleider in de andere stoel ging zitten. ‘Voor het geval je mij niet kent: ik ben Carl Lungen, hoofd van de marshals hier aan het Hof. Ik houd toezicht op alle beveiliging hier. Dit is Dennis Fisk, mijn assistent,’ zei Lungen en wij wees naar de man in het grijze pak die Ben begeleidde. ‘De reden dat we je vandaag hier naartoe hebben laten komen is dat we hopen dat je wat vragen kan beantwoorden over een artikel dat vandaag is verschenen in de *Washington Herald*. Mocht je niet op de hoogte zijn van het verhaal dan kan ik je zeggen dat er wordt gesuggereerd dat de recente CMI-uitspraak gelekt is naar meneer Charles Maxwell. Kan je me tot nu toe volgen?’

‘Ik heb het artikel gezien,’ zei Ben, geërgerd door de neerbuigende toon van Lungen.

‘Goed zo,’ zei Lungen en hij pakte een Energizer-

batterij uit 1980. 'Weet je Ben, dit artikel suggereert dat er iets mis is met de beveiliging van dit Hof. En zoals je zult begrijpen stelt dat ons kantoor in een kwaad daglicht. Gelukkig hebben we een goede vriend die bij de *Herald* werkt en na een telefoontje naar hem ben ik te weten gekomen dat de schrijver van het artikel een nieuwe journalist is bij de krant. Verder ben ik te weten gekomen dat deze journalist toevallig samenwoont met een van onze griffiers. Die griffier ben jij. Dus je kan je misschien wel voorstellen dat ik je graag een keer wilde ontmoeten.'

'Ik weet wat u denkt,' zei Ben, 'maar ik heb niks met het artikel te maken.'

'Dus je wilt zeggen dat je niemand op het Hof kent die informatie lekt?'

'Niemand.'

'Waarom schreef je vriend dat artikel dan?'

'Weet ik niet. Eerlijk gezegd was ik net op weg om dat te gaan vragen toen jullie me hiernaartoe brachten. Ik hoorde vanochtend om zeven uur voor het eerst van dat artikel. Toen ik mijn huisgenoot om uitleg wilde vragen, was hij al weg.'

'Ben, ik vraag het nog een keer. Ken je iemand op het Hof die informatie lekt?'

'Nee, ik zou niet weten wie. Ik zweer het.'

Lungen zette de batterij terug in het rijtje naast de anderen. Hij keek Ben aan. Na een tijdje zei Ben: 'Het enige wat ik kan bedenken is dat hij graag een goede indruk wilde maken op zijn redacteurs. Ik bedoel, hij weet dat ik eerder op de hoogte ben van uitspraken. Van daaruit kan hij schrijven wat hij wil. Je kent de *Herald*, die plaatsent alles.' En terwijl zijn stem krachtiger werd vervolgde hij: 'En als Eric ook maar een klein stukje bewijs had gehad, denk je dan echt dat ze het artikel op pagina vijf hadden geplaatst? Het verhaal is compleet verzonnen. Lees het maar na. Er wordt alleen maar de mogelijkheid van een bron in het Hof aangevoerd als verklaring voor Maxwells mazzel bij

die gok. Het had net zo goed op de opiniepagina kunnen staan.'

'Ben, weet je wat er zou gebeuren als ik erachter zou komen dat je liegt?' vroeg Lungen en hij legde beide handen plat op het bureau. 'Uiteraard zou je dan ontslagen worden. En als dat gebeurt vermoed ik dat de pers daar meteen lucht van zou krijgen. En of je nu schuldig bent of niet, ik durf te wedden dat jij dan aangewezen wordt als de bron die naar Maxwell lekte. Volgens mij is je carrière dan voorbij en kan je dan alleen nog maar werk krijgen als adviseur bij de tv-film waarin jouw levensverhaal wordt verteld.'

'Waarom werk je niet gewoon met ons mee?' vroeg Fisk met een kalme, zachte stem. Fisk zag er dreigend uit. Hij had scherpe gelaatstrekken, een bleke huidskleur en een pak dat hem slecht paste. Door zijn sterke Chicago-accent klonken zijn A's plat en O's rond. 'Je weet dat we je kunnen helpen als je dat toelaat.'

'Luister, ik zit niet te wachten op een 'good-cop-bad-cop' behandeling,' zei Ben terwijl de adrenaline door zijn aderen schoot en voorkwam dat zijn stem trilde. 'Als ik dat verhaal naar Eric gelekt zou hebben zou ik een volslagen idioot zijn. Ik bedoel, jullie moeten het niet persoonlijk opvatten maar je hoeft niet echt briljant te zijn om uit te vinden dat Eric en ik huisgenoten zijn. Het heeft totaal geen zin voor mij om mijn huisgenoot te vragen om een artikel te schrijven dat niet alleen mijn hele carrière in gevaar brengt maar waarmee ik ook nog eens de aandacht op mezelf richt.' Hij dacht even na over de logica van zijn argument en voegde toe: 'Het verhaal is onzin. Eric zocht waarschijnlijk aandacht en...'

'We hebben nooit gezegd dat je Eric gevraagd zou hebben om het artikel te schrijven,' onderbrak Fisk hem. 'We denken alleen dat jij degene bent die hem informatie heeft gegeven.'

'Ik heb hem echt niks verteld. Geloof me, ik ben zeer voorzichtig geweest met wat ik verteld heb tegen mensen. Vooral tegen Eric.'

‘Maar je hebt Eric wel verteld dat Blake terug gaat treden, of niet soms?’

Ben beet op zijn wang. Lungen ging verder: ‘Houd ons niet voor de gek, Ben. Mijn kennis bij de *Herald* zei dat er morgen een artikel zal verschijnen over het terugtreden van Blake. De *Herald* zou zo’n verhaal niet plaatsen als ze geen betrouwbare bron hadden en Eric wees jou aan.’

Ben sloot zijn armen om zelfverzekerdheid uit te stralen, maar hij begon zijn zelfbeheersing te verliezen. ‘Ik geef toe dat ik hem verteld heb over Blake. Ik heb gezegd dat we die informatie later deze week zouden vrijgeven. Maar ik heb hem niet verteld over...’

‘Je geeft toe dat je opzettelijk vertrouwelijke informatie over Blake hebt gelekt en dan moeten wij geloven dat je niet hebt gelekt naar Maxwell?’ vroeg Lungen.

‘U weet heel goed dat er een verschil is,’ zei Ben. ‘Hoe het zit met Blake is algemeen bekend. Dat is nauwelijks vertrouwelijke informatie. Dat met Maxwell waar u het over hebt speelt op een compleet ander niveau.’

‘Dat is precies wat wij bedoelen,’ zei Lungen. ‘Dus, wil je misschien opnieuw beginnen met je verhaal?’

Vastberaden om zijn frustratie niet te laten merken zei Ben: ‘Echt, ik zweer dat ik niks te maken heb met Maxwell. Als dat wel zo was, denk je echt dat ik dan hier met jullie zou zitten te praten? Als ik een uitspraak gelekt zou hebben naar Maxwell zou ik nu op een strand in Griekenland mijn tien miljoen dollar zitten te tellen.’

‘Ben, ik zal je zeggen wat wij denken. We zijn het met je eens dat je waarschijnlijk niks naar Eric hebt gelekt. Dat zou dom zijn en eerlijk gezegd schatten we jou hoger in. Je hebt waarschijnlijk ook niet zelf informatie gelekt naar Maxwell. Zoals je zegt zou je als je dat gedaan had niet langer meer hoeven te werken. We vrezen echter wel dat je van je medegriffier of van een griffier van een andere rechter iets gehoord hebt over het lekken van informatie. Dit heb je terloops aan Eric verteld of misschien heeft hij het indirect opgevangen en als gevolg daarvan hebben

we nu te maken met een flink schandaal. En op dit moment ben jij ons enige aanknopingspunt.'

'Ik verzeker u. Ik heb geen enkel idee of iemand van het Hof, inclusief mijzelf, informatie lekt.'

'En het terugtreden van Blake dan?'

'U weet wat ik bedoel – belangrijke informatie over juridische besluiten. Toen ik bij het Hof ging werken heb ik aan mijn huisgenoten uitgelegd dat ik van tevoren op de hoogte ben van veel informatie. Maar dat heeft ze nooit echt geïnteresseerd – ook Eric niet. Het enige wat ik kan bedenken is dat Eric deze situatie heeft verzonnen om een artikel gepubliceerd te krijgen. Vraag maar aan uw kennis bij de *Herald*. U zei dat zij het verhaal over het terugtreden van Blake niet zouden plaatsen zonder goede bron. Wie was dan de bron voor het verhaal van Eric over Maxwell?'

Lungen bleef stil.

'Ah, dus Eric wilde zijn bron niet noemen?' vroeg Ben. 'Dat hebt u vast wel aan uw kennis gevraagd.'

'Nee,' zei Lungen en hij keek een andere kant op.

'Dus jullie wisten niet of ik het was maar jullie hebben me voor de zekerheid toch maar even ondervraagd?' vroeg Ben en hij schudde met zijn hoofd.

'Ben, de *Herald* kent de bron misschien wel niet maar het is zeker dat ze geloven dat Eric er een heeft. Als dat artikel geplaatst is zit er ook een kern van waarheid in.'

'Hebt u nooit geleerd dat u niet alles moet geloven wat er geschreven wordt?'

'Doe maar niet zo bijdehand,' zei Lungen. 'Totdat ik weet wat er precies gebeurd is wordt dit onderzoek niet afgesloten.'

'Nou, totdat u precies weet wat er gebeurd is hoef ik hier niet te zijn.' Ben stond op om te vertrekken.

'Ik speel geen spelletje,' waarschuwde Lungen en hij stond op. 'Als jij denkt dat je zo onschuldig bent...'

'Ik *ben* onschuldig.'

'Zou je dan een test met de leugendetector willen afleggen om die bewering hard te maken?'

Ben wachtte even. Hij wist dat er maar één antwoord was dat Lungen tevreden zou stellen. In zijn meest zelf-verzekerde stem antwoordde hij: 'Als dat nodig is.'

'Je moet één ding goed beseffen,' kwam Fisk tussenbeide. 'Ook al geloven wij jou dan betekent dat nog niet dat de rest van de wereld dat ook zal doen. De kennis van Carl bij de *Herald* zei dat ze na Eric's artikel telefoontjes kregen van alle grote kranten. Ze hadden geen idee waar ze aan begonnen toen ze dat stukje plaatsten.'

'Waarom eisen jullie geen rectificatie?' vroeg Ben.

'Dat was het eerste dat we vanochtend deden,' legde Lungen uit. 'Blijkbaar interesseert het de krant niet of het onderbouwd is of niet omdat het artikel slechts de mogelijkheid van een lek suggereert.'

'Denken jullie dat andere kranten het zullen overnemen?'

'Nu begrijp je waar wij ons zorgen over maken,' zei Lungen. 'We hebben gehoord dat de pers niks met het verhaal zal doen totdat ze een bron hebben. En dat hoeft niet per se een goede bron te zijn. Het kan ook een conciërge, een secretaresse, een griffier of iemand anders zijn. Maar zodra ze een bron hebben, zal degene die verantwoordelijk is zwaar onder vuur komen te liggen. Het is heel goed mogelijk dat ze nooit een bron zullen vinden. Maar je weet maar nooit. Straks is er een cafetariamedewerker die boos is omdat de haarnetjes te strak zitten en voor je het weet is ze bij het journaal aan de wereld aan het vertellen dat ze heeft opgevangen dat iemand met iemand praatte.'

'De komende weken zal het misschien niet overal in de media opduiken, maar ik garandeer je dat iedere journalist in de stad hier zal komen rondneuzen in de hoop op een smeug verhaal. En als ik jou was zou ik me zorgen gaan maken want dankzij je huisgenoot ben jij de eerste persoon in deze vervelende zaak waar naar gewezen zal worden.'

'Bedankt,' zei Ben droog terwijl hij moeite had om zijn zenuwen in bedwang te houden. 'Kan ik nu gaan?'

‘Ik meen het.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Ben terwijl hij richting de deur bewoog.

‘Nog één ding voordat je vertrekt,’ zei Fisk. ‘Als je Eric nog gaat aanspreken op zijn artikel zou ik het op prijs stellen als je hier morgenochtend even langs zou willen komen voor het geval dat er nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen.’

‘We zien wel,’ zei Ben en hij stapte langs Fisk en hij ging de deur uit.

Nadat Ben de kamer had verlaten keek Lungen naar Fisk. ‘Wat denk je?’

‘Je weet hoe ik erover denk,’ zei Fisk. ‘Ik haat griffiers. Ze denken allemaal dat hun poep niet meer stinkt omdat ze uitgekozen werden om voor het Hoogge-rechtshof te komen werken.’

‘Daar hebben we veel aan,’ zei Lungen. ‘Maar wat vond je van Ben?’

‘Precies wat ik verwachtte. Het is overduidelijk een slimme jongen en hij verwoordde het allemaal goed. Hij is niet zo dom geweest om Eric te helpen met dat artikel maar dat betekent niet dat Eric alles heeft verzonnen. Waarom? Wat is jouw mening?’

‘Ik weet het niet. Ben had wel wat zenuwachtiger mogen zijn.’

‘Hij was zeker erg kalm,’ zei Fisk instemmend. ‘Dus of hij vertelt de waarheid, of hij is een van de beste leu-genaars die ik ooit gezien heb.’

‘Ik denk echt dat hij net zo verrast werd door het artikel als wij. En mijn kennis bij de *Herald* zei dat ze Eric streng ondervraagd hadden naar de bron. Het leek er echter geen moment op dat hij er een ging noemen.’

Het was even stil en toen zei Fisk: ‘Ik moet die jon-gens niet.’

‘Fisk, jij moet niemand die slimmer is dan jij.’

‘Ik meen dat echt. Ik stel voor dat we deze vent heel goed in de gaten houden ongeacht wat er gebeurt.’

7

Toen Ober thuiskwam zag hij tot zijn verrassing Nathan en Eric stilletjes naast elkaar op de grote blauwe bank zitten. 'Waar is Ben?' vroeg hij terwijl hij op zijn horloge keek. 'Ik dacht dat jullie twee om acht uur gingen knokken.'

'Hij zal wel druk zijn op het werk,' concludeerde Nathan en hij keek naar Ober. 'Heb je een nieuw kapsel?'

'Absoluut,' zei Ober en hij haalde zijn vingers door zijn blonde haar. 'Jullie moeten ook eens naar die kapsper gaan. Hij werd me aanbevolen door iemand op mijn kantoor – hij doet het haar van alle senatoren. Hij heeft ooit Jimmy Carters haar geknipt. In elk geval, zijn naam is Murray Simone, de Haarkoning.' Hij veegde wat losse haartjes uit zijn nek en ging verder: 'Dat "Haarkoning" heb ik natuurlijk zelf verzonnen – hij heet gewoon Murray Simone.'

'Dat is wel duidelijk ja,' zei Nathan die zich meteen ergerde aan het gepraat over haar. 'Maak je verhaal af.'

'Dus ik ga de kapsalon binnen van Murray Simone, de Haarkoning, en ik vertel hem dat ik het bovenop lang wil en aan de zijkanten kort. En ik zeg erbij dat ik bovenop kort helemaal niks vind. Hij bekijkt zijn object en kijkt dan in de spiegel en zegt tegen me: "Weet je wat ik voor jou ga doen? Ik ga je een kort kapsel geven. Met klasse!".' Ober valt bijna om van het lachen bij het vertellen van Murray's uitspraken. 'Hoezo grappig? "Ik

ga je een kort kapsel geven. Met klasse". 'Hij raakte zijn kapsel aan en vertelde verder. 'Wat denken jullie? Heeft Murray Simone, de Haarkoning, mij klasse gegeven? Ik vind van wel.' Hij keek naar zijn weerspiegeling in een glazen fotolijst die naast hem stond en zei: 'Ik heb klasse!'

'Ober, dit is misschien niet het goede moment,' zei Nathan en hij keek naar Eric.

'Kop op,' zei Ober tegen Eric. 'Je leven duurt nog maar een paar uurtjes – je kan er maar beter nog even van genieten.'

'Kan jij niet gewoon je kop houden?' vroeg Eric met luide stem.

'Je moet mij niet de schuld geven,' zei Ober terwijl hij midden in de woonkamer stond. 'Ik ben niet degene die zijn vriend een rotstreek heeft geleverd.'

'Klootzak,' schreeuwde Eric, 'ga toch...'

'Ober, hou je mond,' kwam Nathan tussenbeide. 'Doe nou maar rustig, allebei.'

'Maar vergeet niet wat ik gezegd heb,' zei Ober. 'Murray Simone, de Haarkoning. Zeg maar dat ik je gestuurd heb.' Toen hoorde hij het slot van de voordeur. Met een sprong belandde hij op de grote blauwe bank. Hij keek naar Eric en zei: 'Eerste ronde. Ping!'

Ben stormde binnen door de voordeur en trof Ober, Nathan en Eric aan op de bank. 'Dus? Laat die verklaring maar komen,' zei Ben en hij sloot zijn armen.

'Ben, ik weet dat je kwaad bent,' zei Eric. 'Laat me uitleggen hoe het zit.'

'Ga je gang,' zei Ben. 'Daar sta ik op te wachten.'

'Ik kan het beter niet vertellen als je in deze stemming bent. Dan word je kwaad op me ongeacht wat ik zeg.'

'Eric, al was ik in een goede bui dan zou ik nog kwaad worden.'

'Ik zei toch dat zijn mening al vaststond,' zei Eric tegen Nathan.

'Ben, geef hem gewoon een kans.'

‘Je hebt een kans,’ zei Ben terwijl hij Eric nog steeds streng aankeek. ‘Toe nou maar, want ik wacht al de hele dag.’ Toen Eric zweeg voegde Ben toe: ‘Kom op, vertel. Ik zal proberen objectief te zijn.’

‘Goed dan,’ zei Eric. ‘Toen je me vertelde wat er allemaal gebeurd was met Rick en het Maxwell-vonnis heb ik geen moment gedacht aan het doorvertellen van die informatie. Dat moet je geloven. Ik bedoel, we zijn al vrienden sinds de derde klas. Ik zou je nooit aangeven of iets anders doen dat onze vriendschap zou beschadigen. En ik zou zeker nooit iets schrijven waarvan ik wist dat het jou in de problemen zou brengen. Maar je moet wel begrijpen in welke positie ik me bevond. Ik werkte al vijf maanden bij de *Herald* en heb niets anders gedaan dan uittreksels van de *Congressional Record* redigeren. De redacteurs wilden me overplaatsen naar de moderedactie en toen ontstond die hele CMI-kwestie. Ik kon die kans niet voorbij laten gaan. Ik sta onderaan de pikorde en ik moest iets laten zien. Dus dat heb ik gedaan.’

‘Dat was het?’ vroeg Ben toen Eric even stil was. ‘Is dat de *reden*? Dat je misschien overgeplaatst zou worden naar de moderedactie?’ Bens stemde schalde door de kamer. ‘Je zegt dat je een goede uitleg hebt voor wat je gedaan hebt en dat is de enige verklaring die je kan bieden? Eric, je bent een vuile rat!’

‘Mijn baan stond op het spel.’

‘Dus dan breng je mijn baan in gevaar om de jouwe te redden?’ schreeuwde Ben. ‘Vind je dat een goede oplossing?’

‘Je begrijpt het niet. Ik bracht jouw baan niet gevaar,’ zei Eric.

‘Oh nee?’ vroeg Ben vol ongeloof. ‘Besef je dan niet wat je...’

‘Je weet best dat je niet gepakt zal worden,’ zei Eric. ‘Ze gaan Rick nooit vinden en wij zullen het niet doorvertellen. Dus ze kunnen je niks doen.’

‘Nou, dan is vandaag zeker mijn geluksdag,’ zei Ben.

‘Bedankt Eric! Ik ben veilig want ze zullen Rick toch nooit vinden. Ja ja. Heb je enig idee waarom ik vanavond later thuiskwam? Dat kwam doordat ik het afgelopen uur streng ondervraagd ben door de marshals van het Hof. En voor het geval dat je het niet kan volgen, de marshals zijn verantwoordelijk voor alle beveiliging van het Hof. Ze stopten me in een kamer en legden me het vuur aan de schenen over mijn betrokkenheid bij het CMI-lek. Het hoofd van de beveiliging wilde weten wat mijn relatie is met jou, want zijn kennis bij de *Herald* vertelde hem dat we huisgenoten zijn. Hij zei dat hij mij zou laten ontslaan als hij er achter kwam dat ik betrokken was. En nu willen ze dat ik een test met de leugendetector onderga om mijn onschuld te bewijzen. Ze zouden niets liever doen dan mij aan de hongerige pers uitleveren en dan toekijken hoe ik aan stukken gescheurd wordt.’

‘O shit,’ zei Nathan.

‘Inderdaad “o shit”,’ herhaalde Ben. Hij richtte zijn vinger op Erics gezicht en ging verder: ‘En aangezien jij duidelijk geen moment nagedacht hebt over de gevolgen die het schrijven van dat artikel zouden kunnen hebben, kan ik je ook melden dat alle grote kranten in het land inmiddels het Hof gebeld hebben om te vragen of jouw verhaal klopt. Op dit moment geven ze me nog niet aan, maar ze zeiden dat het slechts een kwestie van tijd is voordat de pers een bron vindt die wil praten. En ik denk niet dat het lang zal duren voordat iemand de link zal leggen tussen jouw artikel en het feit dat we huisgenoten zijn.’

‘Het enige wat ik gedaan heb is schrijven over een mogelijk lek,’ zei Eric.

‘Nee. Wat jij hebt gedaan is mensen het idee geven dat er een lek is. En aangezien dat vod, waar jij voor schrijft, niks geeft om de werkelijkheid, hebben ze het geplaatst. Het resultaat daarvan is dat ik nu als enige word genaaid.’

‘Maar ik heb niet eens een bron genoemd,’ zei Eric.

‘Dat maakt niks uit!’ schreeuwde Ben. ‘Denk ver-

domme eens na. Geen bron noemen betekent alleen maar dat het onderzoek wat langer duurt.'

'Luister, ik ben niet degene op wie je boos moet zijn,' zei Eric en hij stond op van de bank.

'Op wie moet ik dan in godsnaam wel kwaad zijn?' vroeg Ben met opgeheven armen.

'Nou, ik ben niet degene die informatie heeft gelekt bij het Hof. Ik wil niet flauw doen, maar wat jij hebt gedaan was illegaal. Dat heb ik niet verzonnen.'

Ben gaf Eric een flinke duw. 'Jij egoïstische kloot...'

Nathan sprong op waarbij hij de koffietafel omstootte. Hij plaatste zichzelf tussen de twee vrienden. 'We gaan er geen vechtpartij van maken. Rustig aan jullie, allebei.'

Met gebalde vuisten deed Ben een stap achteruit. 'Je bent echt tuig,' zei hij tegen Eric.

'Daar moet je niet mee aankomen,' zei Eric met overslaande stem. 'Jij hebt geen enkel idee van wat ik allemaal doormaak. Jou zit altijd alles mee. Je weet niet hoe moeilijk het is om het in je eentje te moeten redden. Mijn redacteur zette me zwaar onder druk om een bron te noemen. Maar dat deed me niks. Ik heb jouw naam nooit genoemd! Nooit!'

'Hoe wisten de marshals dan dat ik de bron was voor jouw verhaal over het terugtreden van Blake?'

Eric zweeg.

'Wat is er? Weet je niet meer wat je moet zeggen?'

'Het artikel over Blake ligt anders en dat weet je,' reageerde Eric. 'Over CMI heb ik geen woord gezegd. Wat ze ook zeiden, ik heb geen bron genoemd. Mijn redacteur zei dat mensen me een bedrieger zouden noemen. Maar ik heb niks gezegd.'

'Nou, je bent echt de beste vriend die een man zich kan wensen. Misschien kan je me volgende week nog zo'n dienst bewijzen en mijn keel doorsnijden. Dat zou echt geweldig zijn.'

'Ik meen het,' zei Eric. 'Ik werd vandaag overspoeld door telefoontjes. Ik werd gebeld door *Newsweek*, *Time*, *USA Today*, *The New York Times*. Noem maar een blad en

ze hebben me gebeld. En ik had aan elk daarvan jouw verhaal kunnen verklappen. Ik had dit kunnen gebruiken om rijk en beroemd te worden. Ik had een boek over de hele zaak kunnen schrijven, er zouden films over gemaakt worden, ik had een dagelijkse column kunnen krijgen, alles wat ik zou willen hebben als ik dit openbaar had gemaakt. Je weet dat het waar is...'

Voordat Eric zijn zin af kon maken stormde Ben op hem af, greep hem vast bij zijn shirt en duwde hem met zijn rug tegen de muur. 'Zeg verdomme nog één ding en ik maak je af!'

'Ben, laat hem los!' eiste Nathan en samen met Ober trok hij hem weg.

Eric trok zijn shirt recht en zei: 'Luister, ik begrijp best dat je kwaad bent, maar het was gewoon goede journalistiek. Het punt is dat ik je beschermd heb *en* dat mijn eerste artikel meteen op pagina vijf geplaatst is.'

'Als je je moeder vermoordt kan je op pagina één komen,' schreeuwde Ben. 'Doe je dat dan ook? Je hebt niks zelf ontdekt. Je zou helemaal niks weten als ik het je niet had verteld. Dus nu moet je niet gaan doen alsof je me geholpen hebt omdat je nog geen filmcontract hebt getekend!'

Eric ademde diep in en zei: 'Ben, heb je enig idee hoe moeilijk die hele CMI-kwestie geweest is voor mij? Vanaf het moment dat je me verteld hebt hoe Maxwell aan die informatie was gekomen wilde ik al een artikel schrijven. Toch heb ik gewacht tot de rook was weggetrokken en alle kranten klaar waren met speculeren over Maxwell en het vonnis. Ik heb gewacht tot alle opwinding voorbij was en toen heb ik een klein stukje geschreven over een mogelijke verklaring.'

'Besef je wel wat je zegt?' vroeg Ben hoofdschuddend. 'Wil je zeggen dat ik je dankbaar moet zijn omdat je een tijdje gewacht hebt voordat je een mes in mijn rug stak? Besef je wel hoe onlogisch dat klinkt?'

'Ik weet niet waarom je je zo druk maakt. Ze zullen nooit kunnen bew...'

‘Daar gaat het verdomme niet om!’ schreeuwde Ben. ‘Hou op met het goedpraten van je daden en denk eens na! Je wist dat dit zou gebeuren. Je wist het en het interesseerde je niet.’

‘Ben, ik heb je nooit in de problemen willen brengen. Wat wil je dat ik zeg? Het spijt me. Ik heb er echt spijt van. Wat wil je in vredesnaam nog meer?’

‘Ik wil je het huis uit hebben.’

‘Wat?’ vroeg Eric.

‘Ben, dat kan je niet maken,’ zei Ober met trillende stem.

Ben keek naar Eric. ‘Je hebt me gehoord. Ik wil dat je oprot uit dit huis.’ Eric schudde zijn hoofd in ongeloof. ‘Ik maak geen grapje Eric. Dit is niet een of ander stom ruzietje. Ik wil je uit mijn leven. Ik vertrouw je niet, ik mag je niet en ik heb niet langer behoefte aan je vriendschap.’

‘En als ik niet wil vertrekken?’

‘Dan vertrek ik,’ zei Ben. ‘Het huurcontract loopt af aan het begin van het komende jaar. Dus je hebt anderhalve maand om een nieuwe woning te vinden. Als je het er niet mee eens bent, gaan we wel stemmen. En als niemand wil stemmen gooien we wel een muntje op. Maakt niet uit hoe, maar ik wil niet langer met je omgaan.’ Hij draaide zich om en liep de trap op naar zijn kamer.

‘Eric, laat hem maar even afkoelen.’

‘Ik wil er niet over praten,’ zei Eric en hij liep naar de voordeur. ‘Ik ben bij de krant als iemand me nodig heeft.’

Nadat de deur dicht was werd het stil in de kamer. ‘Ik denk dat hij het meende,’ zei Nathan uiteindelijk.

‘Hij mag hem echt niet het huis uit schoppen,’ zei Ober. ‘Dat kunnen we niet laten gebeuren.’

‘Waarom doe je zo raar?’ vroeg Nathan, verbaasd over Obers reactie.

‘We kunnen niet toelaten dat hij ons opsplijt. Toen ik hier kwam wonen was dat om met zijn vieren samen te zijn.’

‘Ober, wind je niet zo op.’

‘Denk je dat hij Eric echt eruit zal schoppen?’

‘Ik weet het niet,’ zei Nathan. ‘Maar toen hij zo op Eric afvloog dacht ik dat Ben hem ging vermoorden. Het is niet iets dat je zomaar kan vergeven.’

‘Je moet met hem gaan praten,’ zei Ober. ‘Beloof me dat je met hem zal praten.’ Toen hij Nathan richting de trap zag lopen zei hij: ‘Wat ga je doen?’

‘Met Ben praten.’

‘Ga je het over Eric hebben?’

‘Nee, ik ga het hebben over Murray Simone, de Haarkoning.’

‘Wat zei hij?’ vroeg Lisa meteen toen Ben de volgende ochtend op zijn werk kwam.

‘Het was een ramp,’ zei Ben en hij hing zijn jas in de kast. ‘Hij had geen goede verklaring.’

‘Helemaal niets?’ vroeg Lisa. ‘Probeerde hij niet eens iets te verzinnen?’

Ben pakte de kop koffie van Lisa’s bureau en nam een slokje. ‘Hij probeerde uit te leggen dat hij anders zijn baan zou verliezen maar het was een slecht verhaal.’

‘Heb je hem op z’n minst een mep gegeven?’

‘Lisa, je mag best weten dat ik een man van woorden ben en niet van geweld.’

‘Maar wilde je hem dan niet de grond in stampen? Wilde je niet al zijn tanden uit zijn bek slaan? Wilde je dan...’

‘Ja ja, ik snap het,’ zei hij terwijl hij met zijn roodgouden das zat te frunniken.

‘Maar wacht even,’ zei Lisa. ‘Je hebt hem toch wel een klap verkocht hè?’

‘Ik heb hem niet geslagen.’

‘Ben, niet liegen tegen me...’

‘Ik heb hem tegen de muur geduwd, hem een beetje bedreigd en gezegd dat hij het huis uit moet.’

‘Goed zo, bikkell!’ zei Lisa. ‘Ik wil alle bloederige details horen.’

'Die waren er niet. Ik verloor gewoon even mijn zelf-beheersing.'

'Niet te geloven. Ik kan het me amper voorstellen.'

'Waarom niet?'

'Omdat je zo'n watje bent.'

'O, en jij bent keihard?'

'Geloof me maar, ik kan flink van me afbijten als het moet. Vroeg of laat geef ik jou ook een afranseling.'

'Lisa, ik wil niet dat je op het kantoor over je sadomasochistische fantasieën praat. Dat is seksuele intimidatie en dat is illegaal.' De telefoon van Ben ging. 'Hallo, kantoor van rechter Hollis,' antwoordde hij.

'Ben, vind je het erg dat ik je nu bel?'

'Mam? Is alles in orde?'

'Ja hoor, alles is prima. Ben je in de rechtszaal?'

'Nee, op vrijdag hebben we nooit zittingen,' zei Ben nerveus. 'Waarom? Is er thuis iets aan de hand?'

'Nou, ik vroeg me af of er misschien iets is dat je me wilt vertellen,' zei zijn moeder.

Of ze had het over het artikel van Eric, of ze heeft weer een brief gehad van Rick. In beide gevallen voorzag Ben problemen. Voordat hij meer ging vertellen wilde hij eerst proberen om uit te vogelen wat er speelde en hij zei: 'Ik weet niet precies wat je bedoelt.'

'Benjamin, probeer me niet voor de gek te houden. Is er iets dat je mij hoort vertellen?'

'Mam, ik heb geen idee waar je het over hebt.'

'Nou, dan kan je me vast wel uitleggen waarom ik van Barbara moest vernemen dat je een serieuze relatie hebt.'

'Mijn god,' zei Ben en Lisa keek op van haar bureau. 'Mam, ik heb helemaal geen vriendin. Wat Oubers moeder allemaal zegt klopt niet.'

'Niet liegen tegen mij, Benjamin.'

'Ik lieg niet, mam. Ik zweer het.'

'Wie was dan de vrouw waar je vrienden vorige week bij Katie met zoveel lof over spraken?'

'Waarschijnlijk hadden ze het over mijn medegrif-

fier,' zei Ben en hij fronste zijn wenkbrauwen naar Lisa.

'Deel je het bed met je medegriffier?'

'Ik deel met niemand het bed, mam. Ik heb geen relatie met Lisa. Nathan en Ober hielden waarschijnlijk alleen maar tante Katie een beetje voor de gek. We zijn collega's, meer niet.'

'Nou, Ober wekte de indruk dat het wel wat meer voorstelde dan een werkrelatie.'

'Wanneer heb je dan met Ober gesproken?'

'Vanochtend. Jij was al naar je werk. Hoe vroeg moet je wel niet opstaan trouwens? Ze gebruiken je daar als slaaf, geloof ik.'

'Het is het Hooggerechtshof. Daar wordt hard gewerkt,' zei Ben. 'Vertel me nou maar wat Ober gezegd heeft.'

'Dat gaat je niks aan. William en ik hadden een heel goed gesprek. En, vertel eens, komt die medegriffier uit Washington?'

'Nee, ze komt uit Los Angeles.'

'Is ze daar nu aanwezig?'

'Nee, ze is er nu niet,' zei Ben en hij keek naar Lisa. 'Ze is verhoren aan het afnemen.'

'Hallo, mevrouw Addison!' riep Lisa.

'Ik wist wel dat ze er was,' zei Bens moeder. 'Geef haar eens.'

'Mam, ik ga haar niet de telefoon geven. Accepteer dat nou maar.'

'Vraag haar of ze naar huis gaat met Thanksgiving.'

'Mam...'

'Als het moet vraag ik gewoon haar telefoonnummer aan Ober en dan bel ik haar zelf.'

Ben lachte en zei: 'Lisa, mijn moeder wil weten of je met Thanksgiving naar huis gaat.' Ben vormde de woorden 'Zeg ja' met zijn mond.

'Nee, ik ben helemaal beschikbaar!' riep Lisa.

'Prachtig,' zei Bens moeder. 'Zeg haar dat we haar uitnodigen om de feestdagen bij ons door te brengen. Dan kan ze met jou meekomen.'

Ben keek richting Lisa en zei: 'Mijn moeder wil dat ik je zeg dat ze het fijn vindt dat je alleen zal zijn met Thanksgiving. Ze hoopt dat je een ellendige avond hebt, dat je verwarming kapot zal gaan en dat je in je eentje wegwijnt zonder de steun van familie en vrienden.'

'Benjamin!'

'Ze wil dat je ook komt met Thanksgiving.'

'Graag,' zei Lisa en ze stak haar tong uit naar Ben.

'Geweldig,' zei Ben en hij zei tegen zijn moeder: 'Mam, ik zou maar een paar extra kalkoenen bereiden. Ik weet niet of Ober het verteld heeft maar Lisa eet als een paard, en als een koe en als een heel boerenerf met dieren.'

'Als jij met haar uitgaat wil ik haar ontmoeten,' zei zijn moeder.

'Oké, ik geef toe. Je hebt ons betrappt. We gaan uit, mam. Dit is de ware voor mij. Lisa en ik zijn verliefd, ze is zwanger en we willen de baby Hercules noemen, naar tante Flo.'

'Dat is niet grappig,' zei zijn moeder.

'Luister, ik moet echt gaan.'

'Vertel me nog één ding. Wat is er tussen jou en Eric gebeurd?'

'Mam, er is niks aan de hand. Waarom? Wie zei dat er iets gebeurd was?'

'Ober.'

Ben sloot zijn ogen en sprak met een kalme stem: 'Er is niks gebeurd tussen mij en Eric. We hadden alleen een kleine ruzie. Dat is alles. Vanavond komt dat wel weer goed.'

'Onthoud wat ik je gezegd heb toen je ging studeren: "Er gaat niets boven jeugd vrienden".'

'Is goed, mam. Bedankt dat je me dat voor de vierentachtigste keer vertelt. Mag ik nu ophangen?'

'Dus Lisa komt ook met Thanksgiving?'

'Ja mam, dankzij jouw bemoeizucht komt zij ook.'

'Prachtig. Ik bel je nog wel een keer. Ik hou van je.'

'Ik hou ook van jou. Doe de groeten aan pap.' Hij

hing op en richtte zich tot Lisa. 'Je denkt echt dat je slim bent, of niet? Nou, dan vergis je je, mevrouwtje. Je hebt net de grootste fout van je leven gemaakt. In je oneindige wijsheid heb je jezelf uitgenodigd voor de zeventiende kring van de hel – een diner bij mij thuis.'

'Ik kan niet wachten.'

'Een moment,' zei Ben en hij haalde een klein notitieblokje uit zijn bovenste la. 'Dit moet ik even opschrijven.' Terwijl hij wat dingen in het notitieblokje krabbelde las hij hardop: 'Op vrijdag 21 november zei Lisa Marie Schulman "Ik kan niet wachten" waarbij ze verwees naar haar aankomende laatste maaltijd.'

'Het zal gezellig zijn.'

''Het zal gezellig zijn'',' zei Ben en hij voegde nog een zin toe aan zijn notities. 'Dat is precies wat Napoleon zei toen hij op weg ging naar Waterloo.'

'Ben, mijn familie is nog steeds gefascineerd door de lavalamp. Veel erger dan de mijne kan jouw familie niet zijn.'

'Een flink stuk erger kan ik je zeggen. Een wereld van verschil. Misschien wel een heel universum.'

'Hou nou maar op.'

'Lisa, ik overdrijf niet. Mijn ouders zijn gestoord. Ze zijn zieke, bizarre wezens die op de aarde zijn gezet om alle kinderen van de mensheid trauma's en schuldgevoelens te bezorgen.'

'Nou dan kan ik niet wachten om ze te ontmoeten. Het lijken me fijne mensen.'

'Het lijken me fijne mensen,' zei Ben terwijl hij verder schreef op zijn papiertje. 'O joh, ik kan niet wachten tot ik je achteraf deze woorden kan voorhouden.'

'Zeg maar wat je wilt,' zei Lisa en ze opende een van de vele bruine dossiers op haar bureau. 'Heb je ondertussen de Russell-conclusie afgemaakt? Je zei dat je het twee dagen geleden af zou hebben.'

'Zit me niet op te jagen. Er moet nog aan gewerkt worden.' Ben legde het notitieblokje weer in de la. 'En trouwens, kunnen we vanavond bij jou thuis bijeenko-

men? Ik wil het nog een keer hebben over mijn ontmoeting met Rick morgen.'

'Zeker. O, en Ben? Ik wil niet teveel zeuren maar ik moet echt de Russell-conclusie hebben.'

'Lisa, ik heb gezegd dat ik er voor zal zorgen. Wat wil je nou?'

'Ik wil dat je het afmaakt. Ik geloof je wel als je zegt dat er nog aan gewerkt moet worden maar je bent nu al twee weken met de eerste versie bezig.'

'Tja, het spijt me dat ik een drukke week had maar mijn leven ligt een beetje overhoop op dit moment.'

'Met dat verhaal moet je bij mij niet aankomen,' spottte Lisa. 'Je weet heel goed dat ik erg meeleeft met wat je allemaal op je dak hebt gekregen. Ik wil alleen zeggen dat je je best moet doen om dat te negeren. Of je wil of niet, dit Hof is een stuk belangrijker dan wat er allemaal in jouw privéleven gebeurt.'

Bens bloed kookte terwijl hij een nieuw blaadje van zijn schrijfblok opensloeg. 'Goed. Ik begrijp het. Ik moet nu verder met mijn werk.'

'Ben, hou op. Wat wil je dan dat ik doe?'

'Je zou misschien wat meer begrip kunnen tonen,' schreeuwde hij. 'Voor jou is het makkelijk om ijverig te zijn. Ik ben degene die achter een psychopaat aan zit. Elke keer als mijn moeder belt ben ik bang dat hij met mijn familie heeft gesproken. En daar komt nog bij dat mijn vriend me heeft verraden en dat de marshals me bedreigen – en de week is nog niet eens voorbij.'

'Weet je, het zou mooi zijn als je voor één seconde de dingen vanuit iemand anders zijn perspectief zou kunnen bekijken.'

'En dan is jouw perspectief zeker de beste?'

'Ik meen het,' zei Lisa. 'Hollis weet dat ik altijd de vonnissen controleer voordat ze naar hem gaan dus hij is eraan gewend om mij te vragen hoe het ervoor staat. De afgelopen week heeft mij regelmatig gevraagd waar het vonnis bleef en ik heb allerlei excuses moeten verzinnen. Dinsdag zei ik dat we nog een paar puntjes

moesten verbeteren. Woensdag zei ik dat die puntjes nog niet opgelost waren. Gisteren heb ik hem maar gewoon gemeden. En ik heb geen idee wat ik vandaag moet vertellen. We zitten hier samen in en ik zou het niet erg vinden als we samen ten onder zouden gaan. Maar dit is gewoon stom. Russell is een procedurele kwestie die nergens over gaat. Hollis heeft exact omschreven hoe hij er tegenaan kijkt maar wij blijven maar uitstellen. Maak het af en geef het aan mij. Ook al heb je het maar half af, geef het aan mij en dan vul ik het aan. Ik moet hem gewoon iets kunnen geven vandaag. Het spijt me als ik daarom streng tegen je moet doen maar het lijkt op dit moment de enige manier waarop je me serieus neemt.'

Ben staaarde naar zijn schrijfblok. 'Het spijt me,' zei hij koeltjes. 'Je hebt helemaal gelijk. Je krijgt het voor de lunch nog van me.'

'Ben, ik...'

'Verdere uitleg is niet nodig. Je hebt gelijk. Toen ik het niet af kon krijgen had ik het aan jou moeten geven.'

'Dat is alles wat ik probeerde te zeggen.'

'Ben je klaar voor morgen?'

Rick keek in de spiegel en legde een perfecte knoop in zijn stropdas. 'Natuurlijk ben ik klaar. De echte vraag is: zal Ben er klaar voor zijn?'

'Je weet dat hij een plan tegen jou aan het smeden is.'

Niet tevreden over de lengte van zijn das maakte Rick de knoop los en begon opnieuw. 'Hij moet doen waar hij zin in heeft. Ik maak me geen zorgen.'

'Hoe komt het dat je zo zelfverzekerd bent?'

Rick draaide zich om. 'Omdat ik weet hoe Ben in elkaar zit. Na die toestand met Eric zal het heel moeilijk voor hem worden om mijn aanbod af te wijzen.'

Om kwart voor een keerde Lisa terug op het kantoor met een kleine bruine tas. Ze haalde twee koppen koffie tevoorschijn, een volkoren muffin en een chocolade

croissant. 'Lunchtijd. Eten,' zei ze en ze gaf hem de croissant en een van de koppen koffie.

Twintig minuten later had Ben de koffie en de croissant nog niet aangeraakt. Een halfuur later keek hij eindelijk op van zijn computerscherm. 'Eén vonnis van het Hooggerechtshof komt eraan,' kondigde hij aan toen de laserprinter begon te zoemen.

'Mooi,' zei Lisa en ze liep naar de printer. Toen ze alle zeventien pagina's gepakt had liep ze naar haar bureau en haalde ze een rode pen tevoorschijn. Terwijl Ben van achter zijn bureau op haar gezichtsuitdrukking lette zocht de Lisa naar fouten met haar rode pen in de aanslag. Langzaam en zorgvuldig speurde ze elke pagina af en legde ze daarna ondersteboven op haar bureau. Na vijftien minuten draaide ze de laatste pagina om en keek ze Ben aan.

'En?' vroeg Ben terwijl hij hapjes nam van zijn croissant. 'Wat vind je ervan?'

'Ben, dit is fenomenaal werk,' zei Lisa terwijl ze de stapel omdraaide en recht schudde. 'Normaal gesproken klad ik jouw eerste versies altijd helemaal onder. Mijn pen heeft het papier maar twee keer aangeraakt.'

'Drie keer eigenlijk,' zei hij. Hij liep naar Lisa's bureau, pakte het stapeltje papier en zocht haar correcties.

'Het waren een paar grammaticale dingetjes.' Lisa leunde achterover in haar stoel. 'Ik ben behoorlijk onder de indruk. Deze eerste versie lijkt meer op een van onze derde versies.'

'Nou, deze keer deed ik echt mijn best.'

'Waarom doe je in godsnaam niet altijd zo je best? Je levert altijd prima werk, maar deze was praktisch klaar. Het zou ons een hele dag werk schelen.'

'Het was een makkelijke zaak,' zei Ben. 'Het stelt niet zoveel voor. Ik presteer gewoon goed als ik onder druk sta.'

'Ik zou wat vaker boos op je moeten worden.' Lisa stond op van haar stoel, nam de pagina's weer over van Ben en stopte ze in een van de bruine dossiermappen

van Hollis. 'Ik ga het naar Hollis brengen zoals het nu is. Hopelijk zijn we er dan vanmiddag klaar mee.'

'Dat is prima,' zei Ben en hij pakte zijn zwarte winterjas uit de kast. 'Ik ga even naar het restaurant, maar ik ben binnen een uur terug.'

'Plannen maken voor morgen?'

'Absoluut,' zei hij. 'Op dit moment wil ik niks meer aan het toeval overlaten.'

Om halfvier kwam Lisa weer terug op het kantoor. 'Dat was het. We zijn klaar met Russell,' riep ze en ze gooide het document van zeventien pagina's op Bens bureau.

'Vond hij het goed?'

'Of hij het goed vond? Laat ik het zo zeggen. Op een bepaald moment moest ik de kwijl afvegen die aan zijn onderlip hing.'

'Even serieus.'

'Ik maak geen grapje,' zei ze. 'Hollis vond het geweldig. Hij zei dat het goed beargumenteerd was en dat het precies zo opgesteld was zoals hij het graag heeft. Vooral de afsluiting beviel hem waar je de afwijkende conclusie "een poging om de eindeloze oceaan van de logica te legen met een vingerhoed" noemde.'

'Laat hij dat erin staan? Ik was er zeker van dat hij dat eruit zou halen. Hij haalt mijn metaforen altijd eruit.'

'Nou, deze vond hij mooi. Blijkbaar denkt hij dat Osterman niet goed bij zijn hoofd is met die conclusie.'

'Verdomme,' zei Ben en hij sloeg op zijn bureau. 'Als ik geweten had dat hij openstond voor creatief woordgebruik had ik nog wel iets beters kunnen verzinnen. Ik was van plan om te zeggen dat de afwijkende conclusie "een poging is om te pissen op de brandhaard van het gezonde verstand".'

'Ik denk niet dat die het gehaald zou hebben,' stelde Lisa.

'Waarom niet?' vroeg Ben. 'Denk je dat hij het niet eens zou zijn met de vergelijking die ik maak tussen gezond verstand en vuur?'

‘Ik denk dat Hollis niet de geschiedenis wil ingaan als de eerst rechter die het woord “pis” gebruikt in een conclusie. Zo gek is hij nu eenmaal.’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei Ben en hij bladerde door het zeventien pagina’s tellende document. ‘En wat zei Hollis nog meer?’

‘Niks eigenlijk. Hij is blij dat we klaar zijn met Russell, want hij zegt dat het besluit over Grinnell vrijwel zeker vanavond zal vallen.’

‘Hoe weet hij dat het aan hem zal worden toegewezen?’

‘Hij had al met Moloch en Kovacs gesproken en zij willen er niet aan beginnen. Of zijn conclusie nu bij de meerderheid zit of afwijkend is, Hollis zal waarschijnlijk de oudste rechter zijn die de conclusie wel wil schrijven.’

‘Is het al bekend of Veidt is overgestapt?’

‘Dat weten ze morgen pas. Hollis zei dat Veidt vanavond gaat dineren met Osterman en Blake.’

‘Ah, weer een zaak voor het Hooggerechtshof die bevestigd zal worden door het slijmen van de ene rechter bij de andere.’

‘Welkom in Washington.’

‘Jeetje, bedankt,’ zei Ben. ‘Jouw politieke inzicht is zo ontzettend scherp. Nu weet ik pas hoe het werkt in deze stad. En ik al die tijd maar dom zijn en denken dat ons land een democratie is.’

‘Luister, toen ik net rechten studeerde zei ik altijd dat het Hooggerechtshof pas echt rechtvaardig was. Ik beweerde dat elke kwestie voor het Hof tot hetzelfde resultaat leidt en dat dit niet afhankelijk was van de politieke afkomst van de rechters. En dat in *Roe vs. Wade*, toen het recht op abortus werd gevestigd, die uitspraak echt niet anders zou zijn geweest dan wanneer er een aantal conservatieve rechters zitting hadden gehad in het Hof. Maar na verloop van tijd realiseerde ik me dat die subjectiviteit juist het mooie is van de wet. Elke zaak wordt individueel beschouwd. Geen feitenpatroon is

precies hetzelfde en iedere rechter houdt rekening met alle verschillende feiten. Als we altijd dezelfde uitspraak wilden hebben dan zouden rechters overbodig zijn – dan zouden we robots moeten nemen en de feiten gewoon moeten invoeren zodat er elke keer dezelfde logische uitspraken uit zouden rollen. Maar wie wil in godsnaam dat robots over zijn leven beslissen?’

‘Dat hangt er vanaf – zijn het conservatieve of liberale robots?’

‘Dat is precies wat ik bedoel. Je moet niet alles in zwart-wit zien. Geen twee mensen hebben exact dezelfde denkbeelden. Dat maakt het juist zo mooi. We leveren onszelf over aan het oordeel van specifieke mensen maar in ruil daarvoor hebben we een geïndividualiseerd rechtssysteem. Ik bedoel, zou je echt in een wereld willen leven zonder Ostermans en Veidts?’

‘Op zich zou ik dat waarschijnlijk wel willen,’ zei Ben. ‘Maar dat zou ook betekenen dat de hele markt voor geruime golfbroeken in zou storten.’

‘Serieus Ben.’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei hij en hij plukte stukjes van zijn uitgedroogde croissant. ‘Maar dat betekent niet dat ik me niet mag ergeren als een zaak besloten wordt op basis van persoonlijke politieke motieven.’

‘Nee, daar mag je je best aan ergeren. Maar besef wel dat het persoonlijke aspect van het gerechtelijke proces ook veel voordelen heeft waardoor de democratie zoals wij die kennen wordt gewaarborgd.’

‘Dat is prachtig, generaal Washington. Ik zal er elke keer aan denken als ik het verhaal vertel over de manier waarop Veidt zijn stem verkocht.’

8

Later die avond keerden Ben en Lisa terug naar Lisa's flat, waar Ober en Nathan hen buiten stonden op te wachten. 'Waar zaten jullie nou?' vroeg Ober. 'We staan hier te bevriezen.'

'Waarom hebben jullie niet in de hal gewacht?' vroeg Lisa.

'Omdat die eikel van een portier ons niet wilde binnenlaten. Hij zei dat we buiten moesten wachten als onze gastvrouw er niet is.'

'Dat meen je niet.' Lisa stormde het gebouw binnen en stapte op de portier af. 'Waarom moeten mijn gasten in hemelsnaam buiten wachten?'

'Omdat de vrouw des huizes er niet was, mevrouw.'

'Ik ben de vrouw des huizes,' riep ze uit. 'En als ik vijf minuten te laat ben, wil ik niet dat mijn vrienden me in de kou moeten opwachten.'

'Mevrouw, het mogen dan wel uw gasten zijn, maar we hebben regels in dit gebouw. Gasten worden niet binnengelaten zonder de toestemming van de gastheer. Als portier is het mijn taak ervoor te zorgen dat niemand zomaar rondsloentert in onze hal.'

'O, is dat zo?'

'Ja, mevrouw, zo is het,' blafte de portier haar toe. 'De bewonerscommissie heeft me uitdrukkelijk toestemming gegeven om rondhangende mensen, landlopers en andere criminele figuren niet binnen te laten in de hal van het gebouw.'

‘Weet je dat wel zeker?’ vroeg Lisa.

‘O, nee,’ zei Ben terwijl hij tussen zijn vingers door gluurde. ‘Hier gaan we.’

‘Nou moet jij eens goed naar me luisteren,’ dreigde Lisa met haar vinger vlakbij het gezicht van de portier. ‘Ten eerste maakt het me geen moer uit wie jij bent. Als mijn gasten zich in dit gebouw bevinden, worden ze ook jouw gasten. En als je denkt dat je zomaar gasten kunt laten wachten buiten in de kou, dan ben je echt een hersenloze sukkel. We wonen weliswaar niet op de bevroren toendra, maar het is wel ijskoud buiten. Ten tweede is de algemene wet in verband met rondhangen illegaal, omdat veiligheidsagenten als jij dan willekeurig mensen gaan discrimineren. Als je geen goede en gegronde reden hebt om mijn vrienden te verdenken, stel ik voor je dat je je mond houdt. O, en ten slotte nog dit: als je nog één keer naar mijn vrienden verwijst als landlopers of criminelen, dan doe ik je een proces aan wegens laster, alleen om je het leven zuur te maken. Ik zou de rechtszaak niet winnen, maar ik zou het geweldig vinden om je tijd en geld te verdoen en toe te kijken terwijl jij je in allerlei bochten wringt. Tenzij je nog wat te zeggen hebt, ga ik nu naar boven. Duidelijk?’

‘Zeker,’ zei de portier, duidelijk van de wijs gebracht. Hij keerde zich naar Nathan en Ober toe en voegde er nog aan toe: ‘Mijn excuses voor het misverstand.’

‘Excuses aanvaard,’ zei Ober terwijl de vrienden de lift in stapten.

‘Was dat nou echt nodig?’ vroeg Ben.

‘Je was geweldig!’ riep Ober.

‘Ik erger me blauw aan die kerel,’ zei Lisa. ‘Zulke mannen krijgen een heel klein beetje gezag en denken meteen dat ze dictators zijn.’

‘Ja, maar ik geloof dat hij haast in zijn broek deed,’ zei Ben.

‘Ik was erg onder de indruk van je heldere argumentatie,’ zei Nathan, die nu nog meer respect had voor Lisa.

‘Dank je,’ zei Lisa toen de lift openging.

Ze gingen de flat binnen. Lisa deed de lichten aan en legde haar aktekas op haar bureau. ‘Wat ruik ik hier nou?’ vroeg Ben terwijl hij naar de woonkamer liep.

Ober snooft de geur op en zei: ‘Het ruikt zo... vrouwelijk.’

‘Potpourri,’ zei Lisa. ‘Het staat er nog maar net. Vind je ‘t lekker ruiken?’

‘Ik ben helemaal bedwelmd,’ zei Ober.

‘Een huis dat niet naar zweetvoeten ruikt, is vast nieuw voor jullie.’ Lisa liep naar haar slaapkamer en voegde eraan toe: ‘Ik ben zo terug.’ Even later liep ze terug de woonkamer in, gekleed in een joggingbroek en haar favoriete Stanford-shirt. ‘Kunnen we beginnen?’ vroeg ze, en ging naast Ben op de bank zitten.

‘Oké, dit is het plan.’ Ben opende zijn aktetas en haalde er een schrijfblok en een pen uit. ‘Rick en ik hebben morgen afgesproken. Ik kan maar één reden bedenken waarom hij me wil zien: hij wil nog steeds iets, en het enige waar hij op uit kan zijn is informatie.’

‘Maar dat weet je niet zeker,’ zei Lisa.

‘Het is de enige logische verklaring. Ik ga ervan uit dat hij niet over politiek wil praten.’

‘Misschien wil hij je gewoon wat sarren omdat je er vorige keer domweg bent ingetuind,’ zei Ober.

‘Ik denk het niet,’ zei Ben, en keek Ober dreigend aan.

‘Maar waarom zou hij nog meer informatie willen? Hij heeft al miljoenen verdiend aan die CMI-uitspraak,’ zei Nathan, die op de bank zat en een kleine, blauwe plunjezak op de grond zette.

‘We hebben er geen idee van hoeveel hij dankzij die zaak heeft binnengehaald. Misschien tien miljoen dollar, misschien maar tienduizend. Het probleem is dat we zijn achtergrond niet kennen. Als hij nu nog niet binnen is, had hij waarschijnlijk niet zo veel geld om te investeren in CMI-aandelen voor die de hoogte inschoten. Zijn winst zou wel eens volledig kunnen bestaan uit de vergoeding die hij kreeg van Maxwell.’

‘Maar dat was vast een mooi bedrag,’ zei Nathan.

‘Vast wel,’ zei Ben, ‘maar onderschat de kracht van hebzucht niet. Als Rick de eerste keer een miljoen heeft binnengehaald, weet ik zeker dat hij de volgende keer op tien miljoen aast. We weten niet of hij me om meer informatie zal vragen. Als hij dat wel doet, kunnen we ons geloof ik maar beter houden aan Lisa’s oorspronkelijke plan en het gesprek opnemen.’

‘Als hij je een voorstel doet, biedt hij je vast geld in ruil voor informatie. Het zal hem niet lukken om je nog een keer zulke feiten te ontfutselen.’

‘Nou, je weet maar nooit,’ zei Ober. ‘Ben kan behoorlijk naïef zijn als hij dat wil.’

Ben negeerde zijn huisgenoot en zei: ‘Als hij me inderdaad geld aanbiedt, hebben we zijn poging tot corruptie op tape. Dan kunnen we in elk geval bewijzen dat hij een regeringsambtenaar wilde omkopen.’

‘Er is nog één ding dat ik niet begrijp,’ zei Nathan. ‘Je kunt je gesprek met Rick wel opnemen, maar hoe wil je het tegen hem gebruiken? Als je de overheid erbij betreft, geef je ook je eigen betrokkenheid bloot.’

‘Dat weet ik,’ zei Ben. ‘Maar ik maak me op dit moment meer zorgen over het feit dat hij bezwarende informatie over me heeft. Als ik iets heb dat ik tegen hem kan gebruiken, zal hij zijn informatie niet tegen mij gebruiken. Het is niet de beste uitgangspositie, maar zo strijden we in elk geval met gelijke wapens. Zo niet, ben ik nooit veilig.’

‘Heb je de afluisterapparatuur?’ vroeg Lisa aan Nathan. Die zette de kleine, blauwe plunjezak op zijn schoot en ritste hem open. ‘Dit is de draadloze microfoon. Ik zeg er ook even bij dat de Verenigde Staten haar status van grootmacht te danken heeft aan dit soort apparatuur.’

‘Dat is geweldig, kolonel,’ zei Ben. ‘Hoe kom je hier aan?’

‘Ik heb een vriend die voor de veiligheidsdienst werkt. Ik had gehoopt dat hij ons de allernieuwste snuf-

jes kon leveren, maar dit was het beste wat hij me kon bezorgen. Zonder officiële toestemming verlaat de beste apparatuur het gebouw niet eens.'

'Hebben ze ook van die manchetknopen met microfoontjes erin?' vroeg Ober.

'Die zijn inderdaad fantastisch,' vond ook Nathan. 'Ik hoopte ook op een polshorloge waarmee je giftige pijltjes kan afvuren, maar dit was het meest geavanceerde wat hij me kon leveren.' Hij stond op uit zijn stoel en haalde een aantal snoeren uit de plunjezak. Hij keek Ben aan en zei: 'Sta op en doe je hemd uit.'

'Woehoe,' joelde Lisa toen Ben zijn hemd losknoopte.

'Wacht tot je zijn borstkas ziet,' zei Ober. 'De man heeft gewoon geen borsthaar.'

'Nou, op mijn borstkas groeit gelukkig ook geen eiland ter grootte van Capri,' zei Ben, die met ontbloot bovenlijf in de woonkamer stond. Hij keek Lisa aan en legde uit: 'Ober heeft geen lichaamshaar, behalve dan een grote pluk in het midden van zijn borst, net een eiland.'

'Niet waar,' zei Ober.

'Trek je hemd uit,' daagde Ben hem uit.

'Dat hoeft helemaal niet,' glimlachte Ober. 'Maar geloof me, het heeft heus niet de vorm van Capri.'

'Even uitzoeken hoe dit werkt,' zei Ben, die probeerde om de kluwen van snoeren te ontwarren.

'Nooit gedacht dat ik dit zou zeggen,' zei Lisa, 'maar je hebt een sexy borstkas.' Terwijl Ben hardnekkig probeerde niet te blozen, ging ze verder: 'Ik meen het, hoor. Ik had het niet verwacht, maar je hebt een fantastisch bovenlijf.' Ze keek Ober aan en zei: 'Ik geloof dat ik geil ben.'

'Tja, dat effect heb ik doorgaans op mensen,' zei Ober.

'Hier,' zei Nathan met een blik op Ben. 'Waarom bloos je nou zo?' vroeg hij.

'Toon me gewoon hoe dit ding werkt,' zei Ben.

'Oké. Je hoeft enkel deze strip met klittenband om

je borst te wikkelen. De microfoontjes zitten in de strip ingebouwd,' legde Nathan uit, en hij wees naar twee kleine bultjes in de brede band. 'Dit is de batterij,' zei hij, en klopte op een grotere uitstulping achteraan. 'Die zou minstens acht uur moeten meegaan en ik heb er net een nieuwe in gestopt, dus dat zit wel goed.' Hij haalde een grote, zwarte doos uit de plunjezak. 'Dit is de ontvanger. Er zit een cassettedeck in, zodat we het hele gesprek kunnen opnemen.'

'Werkt alles?' vroeg Ben.

'Dat zou toch moeten.' Nathan stelde de antenne van de ontvanger in en knipte enkele knoppen aan. 'Ga naar de kamer hiernaast en zeg wat.'

Ben ging naar Lisa's slaapkamer en de drie vrienden wachtten in stilte af terwijl ze naar de zwarte doos starden. Plots hoorden ze: 'Ik ben nu in Lisa's slaapkamer. De satijnen lakens verrassen me niet, maar die foto van mij naast haar bed, dat is een hele schok.'

'Blijf van mijn bed af!' riep Lisa uit.

'O, en wacht, wat is dit nou? Er zitten sporen van lipstick op mijn foto. O, Lisa, dat is wel heel erg zielig.'

'Kom uit mijn slaapkamer!'

'Wacht even, is dit de lade waar ze haar ondergoed bewaart? Ja, ik geloof het wel, jongens.'

Toen Lisa opsprong van de bank, kwam Ben de hoek om en de woonkamer in. Nathan spoelde de band een stukje terug en drukte op de play-knop. '.... slaapkamer. De satijnen lakens verrassen me niet, maar...'

'Het werkt,' zei Nathan.

Ben maakte de microfoon los en trok zijn hemd weer aan. 'Ik kan dus normaal praten en dan wordt alles opgenomen?'

'Inderdaad.'

'Misschien moet je hem verbergen in je ondergoed, voor het geval Rick je wil fouilleren,' stelde Ober voor.

'Ik weet niet of dat wel een goed idee is,' zei Nathan. 'Ik denk dat het gesprek dan veel minder verstaanbaar zal zijn.' Hij zette de ontvanger uit en voegde er nog aan

toe: 'Wat je wel moet weten, is dat dit een draadloze microfoon is. Je hebt een bereik van ongeveer 100 meter.'

'Dat moet genoeg zijn,' zei Ben terwijl hij zijn hemd dichtknoopte.

'We hebben afgesproken in Two Quail, een chic restaurant langs Massachusetts Avenue. Ik ben er vandaag gaan lunchen om poolshoogte te nemen. Het is een kleine zaak met slechts één raam dat uitzicht biedt op de straat. Maar aan de overkant zit een Thais restaurant waar jullie kunnen wachten.'

'Ik weet welke tent je bedoelt,' zei Nathan. 'De Bangkok Orchid.'

'Ja, die is het,' zei Ben. 'Jij en Ober moeten er rond zeven uur zijn. Ik heb met Rick afgesproken om acht uur. De restaurants liggen pal tegenover elkaar, dus jullie moeten ons goed kunnen zien zitten.'

'Kan de microfoon op een of andere manier verstoord worden?' vroeg Lisa. 'Door kortegolfuitzendingen? Satellietshotels? Iets anders?'

'Mijn vriend zegt van niet,' antwoordde Nathan. 'Het is niet de allerbeste apparatuur, maar wel betrouwbaar.'

'Weet je wat we nog nodig hebben?' zei Ober opgewonden. 'We moeten een codewoord afspreken. Voor het geval er wat fout loopt. Een signaal waarmee je om hulp kunt vragen.'

'Dat is geen slecht idee,' zei Ben, die weer op de bank ging zitten.

'Wat dacht je van: Houston, we hebben een probleem?' vroeg Ober.

'Geen sprake van,' zei Ben. 'Het moet iets zijn wat ik gemakkelijk kan verwerken in het gesprek zonder de indruk te geven dat ik in paniek raak.'

'Een karikatuur van de rechtvaardigheid?' opperde Nathan.

'Of misschien blauwe kaas?' zei Ober.

'Hoe kan ik dat nou zeggen?' vroeg Ben. 'Vermoord me alsjeblieft niet en mag ik ook wat blauwe kaas?'

'Misdaden tegen de mensheid,' zei Nathan.

'Duivelshonden,' stelde Ober voor.

'Ik kan ook gewoon gaan gillen: Help me, oncreatieve huisgenoten! Help me!' zei Ben.

'Waarom gebruiken we niet het woord bingo?' vroeg Lisa. 'Dat verwerk je gemakkelijk in een zin en op televisie werkt het altijd.'

'Wat belachelijk,' zei Ober. 'Noem één film waarin bingo wordt gebruikt als codewoord.'

'Er zijn er zo veel.'

'Noem me er één,' daagde Ober haar uit.

'Het kan me niet schelen of het werkt op televisie,' onderbrak Ben hem. 'Bingo is het codewoord. Als ik het woord bingo zeg, komen jullie aangesneld.'

'Bewijzen dat hij je wil omkopen wordt vast geen probleem,' zei Lisa, 'maar hoe kunnen we hem fotograferen om zijn identiteit te bevestigen?'

'Daar weet ik wel raad mee,' zei Nathan, die een telescopische lens uit de plunjezak opdiepte. 'Met deze op mijn fototoestel neem ik zo veel foto's als je maar wilt van die eikel.'

'Het moeten wel gedetailleerde foto's zijn,' merkte Lisa op.

'Wees gerust, met dit lieverdje kunnen we de meeteters op zijn neus tellen. Hij heeft zelfs een ingebouwd infraroodfilter.' Nathan keek Ben aan en voegde eraan toe: 'Ik moet mijn doelwit wel kunnen herkennen. Ik heb Rick nog nooit gezien.'

'Dat heb ik vandaag al opgelost,' zei Ben. 'Two Quail heeft één tafeltje bij het grote raam vooraan. Daar zullen Rick en ik zitten, dus je hoeft alleen maar foto's te maken van de man die bij me zit.'

'Wat als jullie aan een andere tafel zitten?' vroeg Nathan.

'We zullen precies daar zitten. Ik heb de ober vandaag tijdens de lunch honderd dollar toegestopt. Hij zorgt ervoor dat we aan die tafel zitten.'

'Heb je weer honderd dollar uitgegeven?' vroeg Ober.

‘Toen ik er aankwam, was er blijkbaar al gereserveerd voor me,’ zei Ben. ‘Dat vond ik behoorlijk eng.’

‘Het komt wel goed,’ zei Nathan, die de microfoon weer in de plunjezak stopte.

‘Weet je wat ik me afvraag?’ zei Lisa. ‘Wat als Rick niet uit is op informatie?’

Ben haalde zijn schouders op. ‘Dan moeten we maar tevreden zijn met de foto’s. Als we hem kunnen identificeren, kunnen we hem ook aanwijzen als hij besluit in de aanval te gaan. Dan kunnen we hem in elk geval in verband brengen met wie zijn volgende Charles Maxwell ook wordt.’

‘Over Rick gesproken,’ zei Nathan, ‘heb je enig idee wat hij wil?’

‘Dat heb ik me ook al afgevraagd’ zei Lisa. ‘De zaak rond American Steel gaat beslist om heel wat geld. Er zijn minstens een paar miljoenen mee gemoeid.’

‘Nee, ik weet het zeker,’ drong Ben aan. ‘Wat mij betreft, kan er maar één zijn: Grinnell.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Lisa.

‘Ik weet het zeker,’ zei Ben. ‘Die zaak is een potentiële goudmijn.’

‘Wil je de juridische leken onder ons misschien ook even inlichten?’ vroeg Nathan.

‘Howard Grinnell en een heleboel andere investeerders zijn eigenaars van een gigantisch grote, oude kerk in het centrum van Manhattan. Ongeveer drie jaar geleden besloten ze de kerk te slopen om er een restaurant en een winkelcentrum te bouwen – precies wat New York nodig heeft. Toen ze hun sloopplannen voorlegden aan de dienst Ruimtelijke Ordening, deed het nieuws al gauw de ronde. De New Yorkse Historic Society en heel wat religieuze groeperingen beweerden dat de kerk een historisch gebouw was dat niet mocht worden gesloopt. Na veel gelobby van alle betrokken partijen werd de kerk uiteindelijk officieel tot historisch gebouw verklaard en werd ze beschermd door de stad. Grinnell en zijn investeerders klaagden de stad New York aan en pleitten dat

het verbod te bouwen op hun grond eigenlijk inhield dat ze beroofd werden van hun grond.'

'Volgens de Ontheffingswet,' kwam Lisa tussenbeide, 'mag de staat geen privégrond opeisen voor openbaar gebruik zonder de eigenaar financieel te vergoeden voor de waarde van de grond. In dit geval is dat het kapitaal dat de grond zou opbrengen als er een wolkenkrabber op wordt gebouwd.'

'Maar het gebied kreeg toch een nieuw bestemmingsplan?' zei Nathan. 'Dan is er toch geen sprake van onteigening?'

'Dat is nou net de kwestie', zei Ben. 'Het wijzigen van bestemmingsplannen wordt niet beschouwd als het opeisen van privégrond zo lang die wijziging in het belang is van de gemeenschap. Een stadsgebied kan bijvoorbeeld tot woongebied verklaard worden om commerciële projectontwikkelaars af te houden en de groei van de gemeenschap te verzekeren. Dat is helemaal volgens de wet. In dit geval is de vraag of het behouden van een historisch gebouw in het belang is van de gemeenschap.'

'Daar bestaat toch geen twijfel over,' zei Lisa. 'Het gebouw maakt deel uit van de gemeenschap. Het helpt de geschiedenis ervan te bewaren en lokt ook toeristen.'

'Dat is één manier om het te bekijken,' zei Ben. Hij richtte zich weer tot Nathan en legde uit: 'Lisa en ik zijn het deze keer niet eens met elkaar. Ik denk dat het wel degelijk om een onteigening gaat. Bekijk de feiten maar: de groep investeerders heeft miljoenen dollars neergegeld voor een gebouw dat, toen ze het kochten, gebruikt mocht worden voor commerciële doeleinden. Op die informatie hadden ze moeten kunnen rekenen. In plaats daarvan vindt Lisa het best dat de regering tussenbeide komt en verklaart dat ze van mening is veranderd. Plots mag er niet meer gebouwd worden en bovendien moet de kerk intact blijven omdat het een historisch waardevol gebouw is. Dat is te gek voor woorden. De regering bemoeide zich ermee en eiste het gebouw op van de ei-

genaars. Grinnell en co zijn dus nu in het bezit van een bouwvallige, oude kerk die eigenlijk waardeloos is.'

'Ze is niet waardeloos. Ze zijn nu eigenaars van een historisch gebouw.'

'Lisa, niemand komt naar New York om een bouwvallige kerk te bezichtigen. Dit is Disney World niet. Ze kunnen geen entree vragen en zitten nu vast aan dat gebouw.'

'Als de kerk echt beschermd moet worden, waarom betaalt de regering Grinnell dan niet gewoon?' vroeg Nathan. 'Waarom zouden burgers moeten betalen voor een historische site die iedereen gratis kan bezoeken?'

'Je slaat de spijker op de kop,' zei Ben. 'Ik zei toch dat je rechten had moeten studeren.'

'De eigenaar heeft wel nog steeds een historisch gebouw in zijn bezit,' zei Lisa.

'Nou en?' zei Ben. 'Ze kunnen er hoogstens mee opscheppen, maar dat levert geen geld op. Als je er geen poen mee kunt vangen, heb je gewoon vijftig miljoen dollar vastzitten in een postzegelverzameling die je niet kunt verkopen.'

'Wat is daar mis mee?' vroeg Lisa. 'Moeten we dan maar gewoon de geschiedenis slopen om plaats te maken voor het zoveelste winkelcentrum?'

'Luister, ik wil niet inhalig klinken, maar met geschiedenis betaal je de rekeningen niet. Die groep heeft miljoenen geïnvesteerd op basis van het bestemmingsplan van dat stuk grond. Als de stad plots van mening verandert, moet ze ook diegenen compenseren die ze oplicht. Punt.'

'Ben, wat je nu eigenlijk zegt, is dat...'

'Oké, we hebben het wel begrepen,' onderbrak Nathan haar. 'Jullie kunnen hier vast nog de hele nacht over doorgaan, maar sommigen onder ons moeten morgen gewoon werken.'

'Wij hebben trouwens ook niets te beslissen,' zei Ben. 'Hollis en zijn maatjes zullen ons wel vertellen wat we moeten schrijven en daar zal het eindigen.'

'Precies,' zei Nathan, die zijn plunjezak dicht deed. 'Laten we dus maar afronden. Is er nog iets wat we moeten bespreken?'

'We hebben alles wel gehad, geloof ik,' zei Ben. 'Hopelijk loopt alles morgen gesmeerd.'

'Als dat niet zo is, hoop ik in elk geval dat je jezelf weet te beheersen en niet plots verandert in een zieke en gestoorde versie van jezelf,' zei Ober.

'Waar heb je het over?' vroeg Lisa.

'O, nee,' kreunde Ben. 'Niet de Batmantheorie.'

'De wat?' vroeg Lisa.

'Ik weet niet of je dit wel kunt bevatten,' zei Ober.

'Ik waag het erop.'

Ober sloeg zijn handen in elkaar en zei: 'De theorie stelt dat één slechte dag een einde kan maken aan je leven zoals het was.'

'Wat heeft dat met Batman te maken?' vroeg Lisa sceptisch.

'Weet je nog hoe Bruce Wayne Batman werd? Zijn ouders werden voor zijn ogen doodgeschoten. Op die dag eindigde zijn leven zoals hij het kende en moest hij iemand anders worden om niet gek te worden. Hetzelfde geldt voor Robin: zijn ouders stierven op de trapeze. Denk nu aan de slechteriken: de Joker viel in een vat zuur en werd verraden door diegenen die hij vertrouwde. Two-Face kreeg zuur uit een flesje over zich heen. In de films werd Catwoman uit een raam geduwd en verloor de Riddler zijn werk. Eén slechte dag volstaat om iemand te bekeren tot obsessieve waanzin.'

'Prachtige theorie, met één tekortkoming', zei Ben.

'En dat is?'

'Nou, die mensen bestaan niet! Het zijn personages uit een stripalbum!' gilte Ben, waardoor Nathan en Lisa in een hysterische lachbui uitbraken.

'Nou en?' vroeg Ober.

'Nou, ik denk niet dat ik plots een Bat-a-rang zal willen bemachtigen of de nieuwste schurk zal willen worden van Gotham City. Om de een of andere reden geloof

ik niet dat jullie theorie van toepassing is op het echte leven.'

'Dat zeg je nu wel, maar je hebt er geen idee van wat morgen zal brengen,' zei Ober.

'Je hebt gelijk,' zei Ben, 'ik weet niet wat morgen zal brengen, maar ik weet wel behoorlijk zeker dat het geen cape of riem met wapens zal zijn.'

Toen Ben, Nathan en Ober terug thuiskwamen, troffen ze er Eric aan die zat te schrijven aan de woonkamer-tafel. 'Waar zaten jullie?' vroeg hij terwijl hij zijn pen neerlegde. 'Ik begon ongerust te worden.'

'We waren...'

'Nergens,' onderbrak Ben.

'Ben, kun je het nou niet gewoon laten rusten?' vroeg Eric.

'Nee, dat kan ik niet,' zei Ben terwijl hij naar de keuken liep om een drankje te halen. 'Jij bent hiermee begonnen, dus moet je nou ook maar de gevolgen dragen.'

'Ik heb toch al gezegd dat het me spijt. Wat wil je nog meer?'

'Wat ik wil?' zei Ben, die zichzelf een glas water uit-schonk. 'Even kijken. Ik wil vertrouwen, ik wil respect.'

'Laat zitten,' zei Nathan en ging naast Eric zitten. 'Laten we maar gewoon naar bed gaan.'

'O, en Ober,' zei Ben, 'ik waardeer het niet erg dat je mijn moeder verteld hebt dat Eric en ik ruzie hebben. Het gaat haar niets aan.'

Ober zat op de bank in een tijdschrift te bladeren. 'Ik heb alleen gezegd dat jullie een kleine discussie hadden.'

'Waarom heb je het haar überhaupt verteld?' vroeg Ben. 'Was dat echt nodig?'

'Je kent haar toch?' zei Ober. 'Ze legde me op de rooster en wilde weten wat er gebeurd was. Ze is echt genadeloos. Het was alsof ze kon ruiken dat er iets aan de hand is. Maar meer heb ik echt niet gezegd, dat zweer ik je.'

‘Weet je het zeker?’

‘Absoluut. Daarna wist ik me te vermennen.’

‘Waarom vertelde ze me dan dat je ook het gerucht hebt bevestigd dat ik naar bed ga met mijn medegriffier?’

Er verscheen een brede glimlach op Obers gezicht. ‘Dát heb ik haar gewoon verteld voor de lol.’

‘Ontzettend bedankt,’ zei Ben sarcastisch. ‘Dankzij jouw idiote gedrag is Lisa nu bij mij thuis uitgenodigd voor Thanksgiving.’

‘Komt ze Thanksgiving bij jullie vieren?’ lachte Ober. ‘Ze vreten haar met huid en haar op! O, is dit niet geweldig?’

‘Misschien moet je Lisa aanraden een kogelvrij vest te dragen,’ opperde Eric.

Ben wierp Eric een giftige blik toe en richtte zich weer tot Ober. ‘Wacht maar tot ik jouw moeder aan de lijn heb.’ Hij raapte de plunjezak op die aan Nathans voeten stond en liep naar de trap. ‘Bereid je maar voor en haal alvast die dwangbuis op bij de stomerij.’

9

De volgende dag kwam Lisa 's middags het kantoor binnen met de mededeling: 'Ze hebben het weer uitgesteld.'

'Hoezo?' vroeg Ben, die opkeek van de stapel revisieaanvragen of *certiorari* op zijn bureau. 'Het is zaterdag, de rechters zijn er niet eens.'

'Osterman heeft Joey net vanuit huis opgebeld. Ze hebben nog steeds niets besloten.'

'Niet te geloven,' zei Ben. 'Waarom niet? Willen ze van die Grinnell-uitspraak nou echt de meest besproken uitspraak maken van de geschiedenis?'

'Ze hebben de deadline verlegd naar volgende week donderdag.'

'Hebben ze het beraad verplaatst van woensdag naar donderdag?'

'Uitdrukkelijk deze week,' legde Lisa uit. 'Ze willen ervoor zorgen dat iedereen de dag voor Thanksgiving vrij heeft, dus moet de beslissing voor die dag vallen.'

'Wat aardig van ze,' gaf Ben toe.

'Ze hebben ook hun goede momenten,' zei Lisa. Ze ging op de bank zitten, schopte haar schoenen uit en keek op haar horloge.

'Nog acht uur tot de grote ontmoeting. Word je stilaan niet bang?'

'Ik heb zonder twijfel plankenkoorts.'

'Nou hoeft je in elk geval al niet te vrezen dat ze je de Grinnell-uitspraak proberen te ontfutselen.'

‘Ik heb mijn lesje wel geleerd, dank je,’ zei Ben.

‘Je hoeft het niet persoonlijk op te vatten.’

‘Hoe moet ik het dan wel opvatten?’ vroeg Ben.

‘Ik zeg niet dat je alles zomaar zou prijsgeven, maar je gelaatsuitdrukking zou je wel eens meteen kunnen verraden als hij naar de uitspraak vraagt.’

‘Schat, een bluffer als ik praat heus zijn mond niet voorbij.’

‘Geloof je nou echt zelf dat je goed kunt bluffen?’

‘Ik *wet* dat ik goed kan bluffen.’ Ben keek haar ijskoud aan.

‘Is dat jouw pokerface? Je lijkt eerder geconstipeerd.’

‘Ik lijk gewoon scherp,’ zei Ben, die hardnekkig probeerde zijn intense blik vast te houden. ‘Ik ben een jagende wolf. Ik ben op rooftocht. Ik ben sluw.’

‘Je droomt. Als iemand me zo zou aankijken, zou ik vermoeden dat hij te veel pillen slikt.’

Ben viel uit zijn rol en dreigde met zijn vinger. ‘Onderschat de kracht niet van een door geneesmiddelen vertroebelde blik. We hebben er de Koude Oorlog mee gewonnen.’

‘Als jij het zegt.’

‘Ik meen het,’ zei hij. ‘Reagans hele herverkiezingscampagne was gebaseerd op het succes van de gedroegde blik.’

‘Ik luister niet meer naar jou.’

‘Dat moet je zelf weten, maar onthoud wel dat ontkenning een vreselijke, psychologische kwelduivel is. Hij schaadt je op alle mogelijke manieren.’

‘Dat zit wel goed,’ zei Lisa. ‘Ik leef graag gevaarlijk.’

Om half acht die avond nam Ben zijn aktetas op en haalde hij zijn jas uit de kast. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Lisa.

‘Ik denk het wel,’ zei Ben. Hij legde zijn jas op zijn bureau en controleerde voor de vijfde keer of de microfoon goed vast zat rond zijn borst. ‘Ik ben zover,’ zei hij en nam zijn jas weer op. ‘Als Nathan doet wat hij

moet doen, loopt het goed en hebben we morgen een aanklacht voor poging tot omkoping en een positieve identificatie.'

'Bel me als alles voorbij is. Veel succes,' zei Lisa terwijl ze vooroverboog en hem op zijn wang kuste.

Ben glimlachte. 'Hoe sterk moest je nou de neiging onderdrukken me een tongzoen te geven?'

'Ik kon mezelf maar net bedwingen,' zei ze. Ben liep naar de deur en ze voegde er nog aan toe: 'Zorg er gewoon voor dat Rick je een voorstel doet. Doet hij dat niet, dan hebben we slechts foto's van twee mannen die samen wat eten.'

'Komt voor mekaar.'

Toen Ben langs Massachusetts Avenue liep, sloeg de angst toe. Hij speurde aandachtig zijn omgeving af naar mensen die hem eventueel schaduwden en keek elke twee minuten over zijn schouder. De novembernacht was koud – ijskoud naar Washingtonse normen – en hij zette de kraag van zijn jas op. Ik kom uit Boston, dacht hij bij zichzelf. Dit weer zou me niet mogen deren. Toen hij bijna bij het Thaise restaurant was, gluurde Ben nog een keer over zijn schouder. Niemand. Toen begon hij tegen zijn borst te spreken. 'Break, één-negen, break één-negen. Hoor je me? Obers vader hier, Robert Oberman. Ik vroeg me af of mijn zoon nog steeds lucht in zijn hoofd heeft in plaats van hersens. Hoor je me?' Hij kwam aan bij Two Quail en zag dat het tafeltje bij het raam nog vrij was. Hij gluurde nog een keer over zijn schouder. Nog steeds niemand te zien. Ten slotte keek hij onopvallend naar het raam van het Thaise restaurant en zag er een vermomde Nathan en Ober. De twee vrienden droegen t-shirts van Washington D.C. en hadden allebei een honkbalpetje op van het Smithsonian. De fototoestellen op hun tafeltje waren de perfecte toeristische accessoires. Nathan gaf Ben een onopvallend, maar onmiskenbaar sein om hem te laten weten dat de ontvanger werkte.

Ben liep de trap op van Two Quail en vroeg zich af

wanneer Rick zou opdagen. Ik weet zeker dat hij wat te laat zal komen, dacht Ben.

Het restaurant was gelegen in een oud bakstenen gebouw achter Capitol Hill. Two Quail was onopvallend. Het enige wat aangaf dat er een restaurant zat, was het kleine, rood met witte uithangbord boven de ingang. Het gebrek aan elegantie aan de buitenkant werd ruimschoots goedge maakt door het weelderige interieur. Het restaurant stond vol antiek en was ontworpen als een gewoon huis, waar elke kamer een eetkamer was. Om die huiskamersfeer nog meer te benadrukken, waren de tafels in het restaurant voorzien van ongewone zitplaatsen: gebeeldhouwde banken, art-deco loveseats, antieke oorfauteuils en gerestaureerde, beklede banken. Ben stapte af op de maître d'hôtel, die een zwarte, wollen pantalon droeg en een zwarte, kasjmieren trui met rolkraag. 'Hallo, ik ben Ben Addison. Ik heb hier over vijf minuten afgesproken met een vriend.'

De maître d'hôtel controleerde de reserveringslijst en zei: 'Dat klopt, meneer Addison. U hebt een reservering voor twee om acht uur. Wilt u graag al gaan zitten of wacht u liever op uw vriend?'

'Als dat goed is, wil ik graag al gaan zitten.'

'Natuurlijk. Volgt u me maar.' Hij leidde Ben naar de tafel bij het raam. 'Geniet van de maaltijd', zei hij terwijl hij het menu voor Ben op tafel legde.

'Ik ben binnen,' fluisterde Ben tegen zijn borst. 'Kunnen jullie me nog steeds horen?' Vanaf zijn uitkijkpost zag hij hoe zijn vrienden aan de overkant van de straat onopvallend knikten.

'Wat zegt hij?' vroeg Ober.

'Wacht even,' zei Nathan en concentreerde zich op de stem in het minuscule oortje dat hij droeg. 'Hij vraagt of we hem nog steeds horen.' Nathan knikte bevestigend, lachte en zei tegen Ober: 'Nu is het afwachten.'

Om kwart over acht was Rick er nog steeds niet. Waar blijft hij nou, verdorie? Dat vroeg Ben zich af terwijl hij een stukje brood opviste uit het mandje dat op tafel

stond. Misschien komt hij niet. Misschien doorzag hij ons plan meteen. Nee. Dat was niet mogelijk. Hij komt wel. De hufferige klootzak is hebzuchtig. Hij komt, daar kun je donder op zeggen.

‘Wilt u misschien al een drankje?’ vroeg de ober.

‘Huh?’ vroeg Ben verrast.

‘Zal ik u al wat te drinken brengen terwijl u wacht?’

Ben sloeg zijn ogen neer en zag dat hij het stukje brood had verwerkt tot kleine kruimels die nu verspreid lagen over het wit gesteven tafelkleed. ‘Nee, nee dank u.’

‘Hij lijkt zich zorgen te maken,’ zei Ober, die door de telescopische lens tuurde van Obers fototoestel.

‘Natuurlijk maakt hij zich zorgen,’ zei Nathan. ‘Rick is inmiddels een kwartier te laat.’

‘Zal hij nog opdagen, denk je?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ vroeg Nathan. ‘Ik ken die vent niet.’

Vijf minuten later stapte de ober weer op Ben toe. ‘Bent u meneer Addison?’

‘Ja,’ zei Ben. Zonder verder nog iets te zeggen gaf de ober Ben een opgevouwen papiertje. Ben vouwde het open en las het handgeschreven bericht: ‘Ben, wat dacht je ervan om ergens anders af te spreken? Ik word wat nerveus van die toeristen aan de overkant van de straat. Volg de ober naar achteren in het restaurant en ik zorg voor de rest. Ik begrijp het als je niet wilt komen, maar als je dat niet doet, eindigt ons gesprek hier. Rick.’

Toen Ben opkeek, zei de ober: ‘Als u me wilt volgen, meneer.’

‘Waar denk je dat hij naartoe gaat?’ vroeg Ober toen Ben zijn tafel verliet.

‘Geen idee,’ mompelde Nathan. ‘Hij heeft geen woord gezegd. Misschien gaat hij gewoon naar de wc.’

Toen hij naar achteren liep in het restaurant, zei Ben tegen de ober: 'Ik had een heerlijk diner verwacht, maar nu krijg ik plotseling – bingo – een papiertje waarop staat dat ik naar buiten moet. U kunt zich inbeelden dat ik behoorlijk verrast ben.'

'Verdomme, hij zit in de problemen,' zei Nathan, die zijn fototoestel greep en haastig zijn jas aantrok.

'Wat heeft hij gezegd?' vroeg Ober terwijl hij ook zijn jas aantrok.

'Neem gewoon je fototoestel mee,' zei Nathan. De twee vrienden stormden de voordeur uit, staken de straat over en liepen Two Quail binnen. Daar werden ze onderschept door de maître d'hôtel. 'Kan ik u helpen?'

'Waar is de man die aan dat tafeltje zat?' wees Nathan.

'Ik denk dat hij naar het toilet is gegaan,' zei de man.

Nathan liep de man voorbij en liep door het restaurant. 'Waar is het toilet?' riep hij terwijl hij tegen de restauranthulp opbotste.

'Daar,' zei de jongen, en wees naar de achterkant van het restaurant.

Nathan stormde de toiletten in en trok elke deur open. 'Shit,' zei hij toen hij zag dat alle hokjes leeg waren. Hij liep de ruimte weer uit en botste tegen Ober op. 'Hij is er niet,' zei Nathan. Ze stonden in een kleine gang achter in het restaurant, keken om zich heen en zagen plots een nooduitgang aan het einde van de gang. Nathan en Ober renden naar de deur, gooiden die open en bevonden zich plotsklaps in het steegje achter het restaurant. Aan het einde van de straat reed een zwarte limousine weg. 'Snel, mijn fototoestel,' zei Nathan. Ober gaf het hem. Nathan nam snel vier foto's en daarna was de auto al uit zicht. 'Verdomme,' riep hij toen de limousine om de hoek verdween.

'Heb je de nummerplaat gezien?' vroeg Ober.

'Ik kon hem niet lezen, maar op de foto's moet het duidelijk zijn. Hopelijk kunnen we ze uitvergroten.' Nathan haalde de ontvanger uit zijn plunjezak, stopte

het oortje weer op zijn plaats en zette de ontvanger aan.

‘Daar hebben we vast niet veel meer aan,’ zei Ober.

Nathan was verrast toen hij Obers bewering in beide oren hoorde, maar zag toen hoe die Bens microfoon-tje opraapte van de stoep. ‘Verdomme,’ zei Nathan, en haalde het oortje weer weg.

‘Zou alles goed zijn met hem?’ vroeg Ober.

‘Het gaat goed met hem,’ zei Nathan zonder veel overtuiging. ‘Ik weet zeker dat hij oké is.’ Toen hij zeker wist dat de auto verdwenen was, draaide Nathan zich om en riep hij: ‘Lisa, heb je alles?’

‘Ik heb ze!’ riep Lisa, die het deksel van de donker-groene afvalcontainer bij de achteruitgang openduwde en rechtop ging staan. Nathan en Ober gingen naar haar toe, namen het fototoestel van haar over en Lisa sprong uit de afvalcontainer. ‘Ik heb overal foto’s van! De chauffeur van de limousine, Rick, de nummerplaat – noem maar op.’

‘Ik wou dat we ook een geluidsopname hadden,’ zei Nathan terwijl hij het rolletje in Lisa’s fototoestel terugspoelde.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Lisa. ‘We kunnen hem in elk geval identificeren.’

‘Gelukkig had jij je in die container verstopt,’ zei Ober nog.

‘Dat was Bens idee,’ zei Lisa. ‘Hij wist dat Rick jullie in een oogwenk zou ontmaskeren.’ Ze klopte het afval van haar spijkerbroek en voegde eraan toe: ‘Ik wou alleen dat ik niet in dat vieze rattennest had hoeven kruipen.’

‘Rick zou niet gekomen zijn als hij niet precies wist waar Ober en ik ons bevonden,’ zei Nathan terwijl de drie vrienden door het steegje liepen. ‘Weet je zeker dat je Rick duidelijk op foto hebt?’ vroeg hij met de twee fototoestellen in zijn handen.

‘Absoluut,’ zei Lisa. ‘De ramen waren getint, maar Ben liet Rick het raampje omlaag draaien voor hij instapte.’

‘Over Ben gesproken,’ zei Nathan. ‘Weten we zeker dat hij veilig is? Want als dat niet het geval is, wil ik graag de politie bellen.’

‘Wacht daar nog even mee,’ zei Lisa toen ze bij de hoofdstraat kwamen. ‘Voor zover we weten is Rick enkel uit op informatie.’

‘Dat is lang geleden,’ zei Ben tegen Rick, die naast hem zat achter in de limousine. ‘Je hebt het vast druk de laatste tijd.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei Rick, die zijn beige kasjmieren jas gladstreek over zijn dure, bruine tweed pantalon.

‘Je hebt blijkbaar ook wat status verworven sinds onze laatste ontmoeting. Ik ben onder de indruk. Een hele limousine en dat alleen voor mij.’

‘Tja, we vonden dat je alleen maar het beste verdient.’

‘Nou, ik moet eigenlijk ook je chauffeur bedanken.’ Ben tikte op de glazen wand die hem van de chauffeur scheidde. ‘Hij heeft me lekker gefouilleerd voor ik in de wagen stapte.’

‘Dat was mijn idee,’ bekende Rick. ‘Eerlijk gezegd dacht hij dat je niet vindingrijk genoeg was om een draadloos microfoontje te dragen.’

‘Zei hij dat?’ vroeg Ben, en tikte wat harder op de glazen wand. Toen de chauffeur over zijn schouder keek, stak Ben zijn middelvinger op. Hij keerde zich weer naar Rick en zei: ‘Het spijt me, hoor. Waar waren we gebleven?’

‘Je bent gejaagder dan de vorige keer,’ zei Rick. Hij haalde zijn hand door zijn perfect gekamde blonde haren.

‘Nou, je weet wat werken in het Hooggerechtshof doet met een mens,’ zei Ben. ‘O, juist. Ik was vergeten dat je daar nooit hebt gewerkt. Wat dom van me.’

‘Ben, ik weet dat je overstuur bent. En ik begrijp...’

‘Nee, je begrijpt het niet. Tenzij jij ook belazerd werd door een geldwolf en iemand die je vertrouwde.’

'Je velt je oordeel veel te snel. Je weet niets over mijn leven,' beet Rick hem toe. 'Het spijt me dat jij het slachtoffer werd, maar ik wist toen niet zeker of ik je nog kon vertrouwen.'

'Zit ik dan nu in deze auto omdat je me plots wel vertrouwt?'

'Dat heb ik niet gezegd. Ik vond alleen dat ik je een uitleg verschuldigd ben.'

'Hoe leg je dit dan uit? Je ging naar Maxwell met de informatie die je mij had ontfutseld en verdiende er een paar miljoen aan. Wat valt er nog meer te zeggen?'

'Weet je echt zeker dat het zo gegaan is?'

'Behoorlijk zeker,' zei Ben. 'De laatste keer dat we elkaar spraken, heb je 99 cent uitgegeven in een pizzatent waar je de hele avond onbeperkt kunt eten. Nu rijden we rond in een limousine, en jij bent opgedost als voor een filmpremière. Voeg daaraan toe dat Maxwell een van de meest hachelijke weddenschappen ooit is aangegaan in de geschiedenis van de telecommunicatie, en ik geloof dat we het volledige plaatje hebben. Of zie ik dat verkeerd?'

'Vanwaar die obsessie voor goed en fout?' vroeg Rick. 'Dat is jouw probleem, weet je dat? Je wilt altijd een zwart-wit antwoord, maar het leven is grijs, mijn vriend...'

'Rick, waarom wilde je me zien?' onderbrak Ben hem.

'Ik wil gewoon bijpraten met een oude vriend. Ik weet dat je heel wat ellende hebt gehad de laatste tijd en ik wilde zeker weten dat het goed gaat met je.'

'Wat voor ellende?' vroeg Ben, die zich afvroeg hoeveel Rick precies wist.

'Eerst gebruikt je huisgenoot je als opstapje voor zijn journalistieke carrière, dan word je ondervraagd door de marshaldienst en ten slotte valt je perfecte plan om me af te luisteren ook nog eens in duigen. Alles bij elkaar genomen, zou ik durven zeggen dat je een behoorlijke rotweek achter de rug hebt. Of vergis ik me soms?'

‘Het was hectisch, maar het ging wel.’

‘Dat is nogal optimistisch,’ zei Rick met een valse grijns. ‘Mag ik je wat vragen, Ben? Heeft het onderzoek naar mijn achtergrond al wat opgeleverd? Zoals ik al schreef in mijn brief, was die truc met de telefoonrekening erg pienter van je, maar wat je in mijn oude flat probeerde, was beschamend. Van een man met jouw intellectuele vermogen had ik beter denkwerk verwacht.’

‘Nou, als ik geen draadloos microfoontje in mijn manchetknop had zitten, zou het er inderdaad behoorlijk slecht uitzien voor me. Maar dat heb ik wel, dus ik ben best tevreden.’

‘Was dat maar waar, hè,’ zei Rick met een lachje.

Ben merkte hoe ongemakkelijk Rick zich plots voelde en gaf hem een zakdoekje dat hij uit zijn borstzakje haalde. ‘Veeg je voorhoofd af, je ziet er vreselijk onprofessioneel uit.’

‘Je krijgt een kick van dat gevoel dat de overwinning binnen is, hé? Als je nog maar een spoortje van afluisterapparatuur zou dragen, zou ik dat weten. Ik heb veel te veel geïnvesteerd in mijn bedrijf om het te verliezen door een domme fout.’ Met een blik op het zweet dat nu op Bens voorhoofd parelde, gaf Rick de zakdoek terug. ‘Een microfoontje in je manchetknoop? Wie denk je wel dat je bent, James Bond?’

‘Rick, als je zo goed geïnformeerd bent, waarom wil je dan alsnog het risico lopen met mij gezien te worden?’

‘Zoals ik al zei, wilde ik gewoon even bijpraten met een oude vriend. Vertel me eens hoe het gaat in het Hooggerechtshof.’

‘Het gaat goed. Ik heb al ruim dertig vonnissen geschreven sinds het begin van de zittingsperiode. Met minstens twaalf daarvan heb jij misschien wel een miljoen binnengehaald.’ Ben staarde Rick zonder knippen aan. ‘Beledig mijn intelligentie niet. Zeg me wat je wilt en noem je prijs.’

‘O, meneer wil graag een kant-en-klaar pakketje?’ zei Rick. ‘Ik weet dat je in een benarde situatie zit. Aan

het begin van dit jaar was je goed op weg een ster te worden. Maar door die ramp met Eric staat nu je hele carrière op het spel. Als de pers jou aan Eric kan linken, verslinden de media je met huid en haar. Wat voor lonen de advocatenkantoren in D.C. je ook geboden hebben, als jij verdacht wordt van het laten uitlekken van informatie zal geen enkel kantoor in het land je nog willen. De komende weken worden erg riskant voor je.'

'Is dat een bedreiging?'

'Helemaal niet. Ik wil je eigenlijk een wapenstilstand voorstellen. Jij weet wat ik wil. Ik weet vrij zeker dat je dat altijd al geweten hebt. In ruil daarvoor zorg ik dat jij rijkelijk beloond wordt.'

'Het spijt me, hoor... ik ben niet echt meer mee met dat krimi-jargon. Hoeveel is 'rijkelijk' dezer dagen?'

'Drie miljoen dollar,' zei Rick kortaf. 'Ik neem aan dat daarmee al je financiële zorgen over de toekomst van de baan zijn.'

'Heb je misschien dollarbriefjes zitten roken? Waarom zou ik in hemelsnaam geld aannemen van jou? Mijn leven ziet er goed uit momenteel. De pers is wat achterdochtig, maar houdt zich koest. Als ik jouw geld aanneem, hang ik definitief. Een griffier die plots drie miljoen dollar krijgt, dat moet mensen achterdochtig maken.'

'Ben, je verliest toch, hoe je het ook bekijkt. Je hebt momenteel geen problemen met de pers, maar ik zei al dat het slechts een kwestie van tijd is voor ze jou linken aan Eric. Ik hoop maar dat je daarop voorbereid bent. Neem het geld aan – dan ben je in elk geval klaar voor de vloedgolf die je leven zal overspoelen.'

'Je hebt gelijk, als de pers het verband vindt, hang ik. De vraag is natuurlijk of ze het zullen vinden. Maar als ik plots drie miljoen op mijn bankrekening heb, zal dat ongetwijfeld fronsende wenkbrauwen opleveren. Ik kan evengoed schuld bekennen.'

'Nu praat je over semantiek. Denk je nou echt dat ik zo dom zou zijn om bij je aan te kloppen met een tas vol

geld? Je drie miljoen wordt op een rekening gestort die niemand kan traceren, alleen wij.'

'Natuurlijk – de Zwitserse rekening. Wat dom van me.'

'Ben, dit is geen spelletje. Dit is het echte leven. Als jij alles op het spel wilt zetten door tevergeefs te hopen op een blunder van de media, moet je dat maar doen. Maar ik weet dat je pragmatischer bent dan dat. Als je het geld niet aanneemt, loop je het risico alles te verliezen. Ik hoop dat je kiest voor een zekerdere toekomst.'

'Wat als ik je niet help? Hoe weet ik dan zeker dat je me niet zult chanteren?'

Rick keek zijn passagier ijskoud aan. 'Dat weet je niet. Maar chantage lost onze problemen niet op. Als ik jouw link met die uitspraken onthul, loop ik zelf gevaar beschuldigd te worden. Zoals ook jij weet, zullen we allemaal minutieus onder de loep worden genomen als de waarheid uitkomt. Een griffier van het Hooggerechts-hof verschalken is gemakkelijk, maar het is veel minder eenvoudig om de Securities and Exchange Commission te omzeilen én de nieuwsgierige pers met al hun middelen.

'En als ik weiger?'

'Dan vind ik wel iemand anders die wil,' zei Rick. 'Geloof me, dat zal niet moeilijk zijn.'

'Had je een bepaalde uitspraak in gedachten?'

'*Grinnell versus New York* is er eentje. Er zijn er meer.'

'Wanneer wil je de informatie?'

'Geef ze me minstens drie weken voor alles wordt bekendgemaakt. Hoe sneller, hoe beter.'

Ben plukte aan een gaatje in de leren stoel. 'Hoe voelt dat, weten dat je rechtstreeks naar de hel gaat?'

'Hang alsjeblieft niet de moraalridder uit,' zei Rick. 'Eerlijk zijn is gemakkelijk als je aan de top staat. Probeer maar eens mee te racen als je achteraan in het peloton start.'

'Straks ga ik nog huilen.'

'Ik meen het, hoor. Ik zou in jouw plaats veel minder

bezorgd zijn om de ethische kant van de zaak en meer bezorgd om het veiligstellen van mijn toekomst. Er is tegenwoordig niet veel vraag naar werkloze juridisch genieën.'

'Ik heb nog een laatste vraag,' zei Ben. 'Hoe ben je al die dingen over mij te weten gekomen?'

'Dat kan ik je niet vertellen. Een goochelaar onthult zijn trucjes niet.'

'Grappig, hoor. Wat ben je toch een lolbroek. Moeten we het nog ergens over hebben?'

'We hebben alles gehad.'

'Nog één ding,' zei Ben. 'Sinds ze mijn veiligheidsmachtiging beperkt hebben, houden de marshals me scherp in de gaten.'

'Ik denk niet dat de recente beperking van jouw veiligheidsmachtiging van enige invloed zal zijn,' zei Rick. 'Als je me in de toekomst wilt bereiken, kan je me contacteren via onze postbus.'

'Ja, die postbus was trouwens een goed idee. Ik was onder de indruk.'

'Daar is niet veel voor nodig,' zei Rick sarcastisch. Hij duwde de intercomknop in het portier in en zei tegen de chauffeur: 'Als je een geschikt plekje vindt, kan onze gast uitstappen.'

'Nog één ding,' zei Rick terwijl de chauffeur langs de kant van de weg stilhield. 'Geef me alsjeblieft je contactlenzen.'

'Wat?'

'Je hebt me wel begrepen. Geef me je contactlenzen, ik heb liever niet dat je mijn nummerplaat uit het hoofd leert.'

'Die dingen kosten honderd dollar,' zei Ben terwijl hij zijn linker contactlens verwijderde.

'Ik wil ze niet houden,' zei Rick. 'Ik wil ze alleen uit jouw ogen.'

Toen hij zag dat Ben beide lenzen vasthad, opende Rick het portier en liet hij hem eruit. 'Bedankt voor het eten,' zei Ben sarcastisch. Rick smeed het portier dicht en

de limousine scheurde ervandoor. Ben kneep zijn ogen tot spleetjes en probeerde tevergeefs de nummerplaat te lezen. 'Eikel.'

'Waar is hij, verdomme?' vroeg Nathan.

'Ik weet zeker dat hij oké is,' zei Ober, die vooroverboog en in de koelkast staarde. 'Hij en Rick hebben gewoon een ritje gemaakt.'

'Hoe kan jij nou verdomme zo kalm blijven?' vroeg Nathan.

'Dat ben ik niet,' zei Ober, die een frisdrank uitkoos. 'Maar wat wil je dat ik doe? Hij komt straks gewoon weer thuis.' Hij trok het blikje open en voegde eraan toe: 'Je denkt toch niet dat Rick hem ontvoerd heeft en van een brug heeft gegooid?'

'Natuurlijk niet,' zei Nathan en liep naar de keuken. 'Rick is geen klein boefje. Als hij Ben als getuige wilde elimineren, zou hij hem een kogel door zijn kop jagen enkele dagen nadat de uitspraak wordt bekendgemaakt. Rick wil gewoon meer informatie.' Nathan waste zijn handen boven de gootsteen. Hij draaide de kraan dicht en pauzeerde even. 'Ober, vertrouw jij Lisa?'

'Hoe bedoel je?'

'Ik meen het,' zei Nathan, en droogde zijn handen af aan een theedoek. 'Vertrouw jij Lisa?'

'Natuurlijk vertrouw ik haar,' zei Ober, die aan de eetkamertafel zat. 'Ik word soms gek van haar, maar ik vertrouw haar absoluut. Waarom? Wat zit je te denken?'

'Ik denk dat Rick een tip heeft gekregen van iemand. Het was geen toeval dat hij afwist van ons hele plan. Zelfs als hij een van ons of ons allebei had gezien, hoe wist hij dan af van de microfoontjes? Wat mij betreft, liet Rick ons ofwel allemaal afluisteren, ofwel heeft iemand van binnenuit hem verteld wat we van plan waren.'

'Dat kan niet. Misschien wist hij gewoon dat Ben een geduchte tegenstander is. In dat geval probeerde hij misschien gewoon voorzichtig te zijn.'

'Misschien,' zei Nathan.

‘En waarom zou je Lisa verdenken?’ vroeg Ober.

‘Omdat behalve Ben alleen wij drie afwisten van het plan. Als iemand informatie heeft gelekt, dan was dat jij, ik of Lisa.’

‘Ik was het niet,’ zei Ober defensief.

‘Ik zei ook niet dat jij het was. Ik zei dat het Lisa was.’

‘Denk je echt dat ze zoiets zou doen?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ vroeg Nathan. ‘Maar vind jij het niet vreemd dat ze liever naar huis wilde gaan in plaats van hier bij ons te blijven wachten?’

‘Ze wilde een douche nemen. Ze stonk.’

‘Ze had ook hier kunnen douchen. En wat weten we trouwens eigenlijk over haar?’

‘We weten dat Ben al vier maanden met haar samenwerkt en dat hij geen slecht woord over haar kan zeggen.’

‘Omdat hij gek is op haar. Seks beïnvloedt het beoordelingsvermogen. Altijd.’

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Ober, en schudde zijn hoofd. ‘Ik denk niet dat Lisa er iets mee te maken heeft.’

Plots zwaaide de voordeur open en stapte Ben naar binnen. Ze bestookten hem met vragen: ‘Wat is er gebeurd? Waar nam hij je mee naartoe? Ben je oké?’

‘Ik ben oké,’ zei Ben met zijn handen ineengevouwen. ‘Ik heb alleen wat contactlensvloeistof nodig.’ Onderweg naar de badkamer legde hij uit: ‘Het meesterbrein dwong me mijn contactlenzen uit te doen zodat ik zijn nummerplaat niet kon lezen.’

‘Nou, het doet er niet toe wat je gezien hebt, want we hebben alles vastgelegd,’ zei Nathan terwijl Ben zijn contactlenzen weer indeed. ‘Wij hebben wat foto’s van de limousine en Lisa heeft de rest.’

‘Waar is ze?’ vroeg Ben. Hij knipperde met zijn ogen om de lenzen op hun plaats te krijgen en er liepen tranen van zoutoplossing over zijn wangen.

‘Ze is thuis een douche gaan nemen,’ legde Ober uit.

‘Heeft ze Rick gezien toen het raampje omlaag ging?’

‘Ze zei van wel. Ze heeft een heel rolletje vol geschoten.’

‘Is het al ontwikkeld? Zijn de foto’s duidelijk? We kunnen ze vast wel vergroten.’

‘We hebben het rolletje naar de winkel om de hoek gebracht,’ zei Nathan. ‘Die ging net sluiten, dus zijn de foto’s pas morgenochtend klaar. We kunnen ze dan ophalen en meteen op zoek gaan. We zullen hem in mum van tijd kunnen identificeren.’

‘Wat heeft hij nou allemaal gezegd?’ vroeg Ober. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Jullie hebben alles gezien,’ zei Ben terwijl hij nog steeds worstelde met zijn contactlenzen. ‘Net zoals we dachten, wist hij verdomme alles. Toen ik aan tafel zat, kreeg ik een briefje waarop stond dat hij me buiten wilde ontmoeten omdat hij niet door jullie gefotografeerd wilde worden. Ik deed het haast in mijn broek.’

‘Dus hij wist dat we er waren,’ zei Nathan. ‘Heb je het briefje nog? Misschien kunnen we vingerafdrukken vinden of het geschrift laten analyseren.’

‘Was dat maar waar,’ zei Ben. ‘De limousinechauffeur nam het van me af voor hij me fouilleerde op microfoontjes.’

‘Ik had toch gezegd...’ begon Ober.

‘Hou erover op,’ zei Ben kwaad.

‘Ga zitten,’ zei Nathan.

‘Dat gaat niet,’ zei Ben leunend tegen de keukentafel. ‘Ik ben veel te opgewonden.’ Hij haalde zijn handen door zijn haar en zei: ‘Niet te geloven. We hebben geen geluidsopname. Zelfs aan handen en voeten gebonden had hij ons niet erger voor de gek kunnen houden.’

‘Wat zei hij nog meer?’

‘Hij wil de Grinnell-uitspraak en hij wil me er drie miljoen dollar voor betalen.’

‘Drie miljoen?’ vroeg Ober.

‘Heb je nee gezegd?’ vroeg Nathan.

‘Natuurlijk niet,’ zei Ben. ‘Ik heb precies gezegd wat we hadden afgesproken: dat ik erover zou nadenken.’

‘Wanneer hebben we dat afgesproken?’ vroeg Ober.
‘Dat kan ik me niet herinneren.’

‘Gisteravond,’ zei Ben. ‘Jij zat hier met Eric te praten.’

‘Waarom riepen jullie mij er dan niet bij?’

‘Dat zeg ik toch net? Je zat hier met Eric te praten,’
legde Ben uit. ‘Het spijt me.’

‘Over Eric gesproken,’ begon Ober.

‘Ober, ik weet dat het je dwarszit, maar ik wil het er
echt niet over hebben,’ zei Ben. ‘Het is verleden tijd, dus
laat het nou gewoon rusten.’

‘Denk je dat Rick echt geloofde dat je wilt toehap-
pen?’ vroeg Nathan.

‘Absoluut. Hij zei dat ik eraan ga als het verband
wordt gelegd tussen mij en Eric. Dus als ik het geld niet
aanneem, ben ik gek volgens hem.’

Nathan dacht even na. ‘Hij heeft gelijk.’

‘Weet ik,’ zei Ben. Hij duwde zich af van de keuken-
tafel en liep naar de keuken. ‘Wat me echt op stang jaag-
de, was hoeveel hij over me wist. Hij wist alles. Hij wist
over Eric en de marshals. Hij zei zelfs wat over mijn ont-
moeting met het advocatenkantoor,’ zei Ben terwijl hij
de hoorn van de haak nam.

‘Wie wil je bellen?’ vroeg Nathan achterdochtig.

‘Lisa,’ zei Ben. ‘Ik wil haar vertellen wat er gebeurd
is.’

Hij merkte de vreemde blik op Nathan en Obers ge-
zicht en vroeg: ‘Waarom? Wat is er aan de hand?’

Nathan zweeg.

‘Hij denkt dat Lisa misschien informatie heeft gelekt
naar Rick,’ legde Ober uit.

‘Dat meen je niet,’ zei Ben, en hing weer op. Hij liep
terug naar de woonkamer en vroeg: ‘Dat geloof je toch
niet echt?’

‘Het is zeker een mogelijkheid,’ zei Nathan. ‘Hoe
verklaar je anders dat Rick alles wist?’

‘Dat kon hij makkelijk achterhalen,’ redeneerde Ben.
‘Hij kende Eric’s naam en las dus waarschijnlijk zijn ver-
haal in de krant.’

‘En hoe wist hij af van ons plan?’

‘Misschien zag hij jullie aan de overkant van de straat.’

‘Dat zei ik ook al,’ zei Ober.

‘En de rest dan? Hij wist van de marshals. En je kantoor? De microfoontjes?’ vroeg Nathan. ‘Toe nou, Ben, wees niet blind.’

‘Dat ben ik niet,’ hield Ben vol. ‘Vertrouw me, dit gaat al sinds het begin door mijn hoofd, maar ik denk gewoon niet dat het Lisa is. Dat zou ze me nooit aandoen.’

‘Je kent haar amper,’ zei Nathan. ‘Je hebt er geen idee van wat ze wel of niet zou doen.’

‘Ze is een goede vriendin,’ zei Ben. ‘Ik garandeer je dat ze zoiets niet zou doen. Het feit dat Rick ongelooflijk vindingrijk is, betekent niet dat een van mijn beste vrienden hiervoor verantwoordelijk is.’

‘Eric was al twintig jaar een goede vriend van je en hij heeft je gewetenloos verraden. Hoe weet je zeker dat Lisa niet hetzelfde zou doen?’

‘Omdat Lisa een beter mens is dan Eric. Ik weet dat jullie vinden dat ze een grote mond heeft, maar ze is ook integer. Geloof me nou maar, ze zou zoiets nooit doen.’

‘Ben, doe niet zo dom,’ zei Nathan en sprong op uit zijn stoel. ‘Je vergist je als je denkt dat ze je niet zou verraden. Iedereen is om te kopen, en Lisa is geen uitzondering. Als je je hersens zou gebruiken, zou je inzien dat ik gelijk heb.’

‘Nee. Absoluut niet,’ hield Ben vol. ‘Als Lisa informatie lekte, zou Rick beter geïnformeerd zijn dan hij is. Hij wist wat er gebeurd was, maar enkel in grote lijnen. Hij kende de details niet.’

‘Dat weet je niet zeker.’

‘Toch wel,’ zei Ben. ‘Ik heb ons afleidingsmanoeuvre toegepast en hij hapte toe.’

‘Geloofde hij dat van die beperkte machtiging?’ vroeg Nathan.

‘Hij trapte er volledig in.’

‘Dat is interessant,’ zei Nathan.

‘Beperkte machtiging?’ vroeg Ober, duidelijk in de war. ‘Waar hebben jullie het in hemelsnaam over?’

‘Gisteravond hebben we onze strategie besproken,’ legde Ben uit. ‘Nathan en ik hebben besloten dat ik iets zou vermelden wat niet echt gebeurd is. Als Rick ook dat zou bevestigen, wisten we meteen in welk mate hij bluft over deze hele zaak. Ik vertelde hem dus dat de marshals mijn veiligheidsmachtiging hebben beperkt, wat niet het geval is. Rick zei dat hij op de hoogte was.’

‘Uitstekende zet,’ zei Ober vol bewondering.

‘Dat was het zeker,’ zei Ben, ‘maar ik wil nog steeds weten hoe hij aan de informatie is gekomen die hij heeft.’

‘Hij laat ons vast afluisteren,’ zei Ober.

‘Ik verdenk Lisa nog steeds,’ zei Nathan.

‘Ik wil er niets meer over horen,’ zei Ben, en liep naar zijn slaapkamer. ‘Ik heb veel te veel zorgen om nu ook nog een van mijn beste vrienden te verdenken.’ Ben liep zijn slaapkamer binnen, deed de deur achter zich dicht, pakte de telefoon en toetste Lisa’s nummer in.

‘Ben?’ antwoordde ze angstig.

‘Maak je geen zorgen, ik ben oké,’ zei hij, terwijl hij de onderkant van zijn bureau afspeurde naar alles wat eventueel een microfoontje kon zijn.

‘Wat is er gebeurd? Is alles goed? Heeft hij je proberen om te kopen?’

‘Hij wil absoluut informatie,’ zei Ben. Hij legde uit wat er de laatste uren gebeurd was en zei: ‘We hebben dus enkel de foto’s die jij en Nathan genomen hebben toen we wegreden. Hopelijk volstaat dat.’

‘Wanneer zijn ze klaar?’

‘Morgenochtend,’ zei Ben, die elk beeldje en prulletje uit zijn verzameling bestudeerde. ‘Nathan heeft ze afgegeven in de winkel om de hoek. Maar als de foto’s mislukt zijn, zijn we weer helemaal bij af.’

‘Ze zullen wel gelukt zijn,’ zei Lisa. ‘Als Nathan de foto’s en de nummerplaat door de databank van de staatsveiligheid haalt, hebben we alles wat we nodig hebben.’

‘Dat zal dan wel,’ zei Ben.

‘Dus je bent kalm. Je wordt niet gek?’

‘Ik ben volkomen rustig,’ zei hij. Ben kroop rond op de vloer en keek onder zijn bed. ‘Lisa, bedankt trouwens dat je in die afvalcontainer wilde schuilen. Zonder jou hadden we helemaal niets gehad.’

‘Graag gedaan, hoor. Daarvoor ben ik er toch?’

‘Weet ik, maar ik wilde je graag bedanken.’

‘Graag gedaan,’ zei Lisa en hing daarna op.

Later die avond kwam Nathan Bens slaapkamer binnen. Ben zat aan zijn bureau, onderuitgezakt in zijn stoel, te staren naar het behang. ‘Hoe gaat het?’ vroeg Nathan.

‘Het gaat wel. Ik probeer alles gewoon op een rijtje te zetten.’

‘Ideeën?’

Ben schudde langzaam zijn hoofd. ‘Niet echt.’

‘Je hoeft niet betrokken te blijven bij deze toestand,’ zei Nathan terwijl hij ging zitten op Bens bed. ‘Ik bedoel maar, je kunt het achter je laten. Tot nu toe is alleen je trots gekrenkt.’

‘Het gaat niet om mijn trots,’ zei Ben, nog steeds onderuitgezakt. ‘Rick heeft informatie die mijn carrière kan schaden. Als ik nu wegloop, zal ik nooit weten wanneer hij me weer komt bedreigen. Als wij iets bezwarends over hem vinden, hebben we in elk geval wat achter de hand bij eventuele chantage van zijn kant in de toekomst.’ Ben opende de bovenste lade van zijn bureau en haalde er een potlood uit. ‘Trouwens, ik wil die hufter te grazen nemen.’

‘Ik wil niet pessimistisch doen, maar heb je al overwogen jezelf aan te geven en de situatie uit te leggen aan de marshals? Je hebt die informatie per slot van rekening niet met opzet gelekt, Rick heeft je belazerd.’

‘Uiteraard,’ zei Ben. ‘Maar het maakt niet uit hoe Rick die informatie van me heeft gekregen. Als ze te weten komen dat ik gepraat heb over een uitspraak, dan kan ik mijn baan bij het Hoogerechtshof wel vergeten.’

‘Maar je zou niet naar de gevangenis hoeven – je had geen criminele bedoelingen.’

‘Als een griffier ontslagen wordt door het Hooggeerechtshof, dan staat dat in alle kranten. De media slaat sneller toe bij zulke schandalen dan mijn familie als het toetje eraan komt. En als dat gebeurt, is mijn carrière gewoon voorbij. Ik word geroyeerd als lid van de balie en ben jurist-af.’

‘Je bent gewoon bang dat je je status van goudhaantje zult verliezen.’

‘Je hebt vast gelijk. Ik heb gezwoegd om te staan waar ik nu sta. Het laatste wat ik wil, is dat allemaal overboord gooien door schuld te bekennen. Neem me niet kwalijk, maar dat klinkt niet als de beste oplossing.’

‘Ik verken gewoon alle opties,’ zei Nathan. ‘Je weet dat ik je steun, wat je ook beslist.’

De volgende dag klopte Ben ‘s ochtends vroeg op Nathans slaapkamerdeur. ‘Heb je de strookjes van de foto’s? Ik wil ze gaan ophalen.’

‘Wacht even,’ zei Nathan. Hij boog zich voorover en strikte de veters van zijn sportschoenen. ‘Ik ga wel met je mee.’

Nathan maakte zijn veters weer los en strikte ze opnieuw. ‘Toe nou,’ zei Ben. ‘Hoe vaak heb je ze nou al gestrikt? Vier keer? Vijf keer? Zes keer? Je hebt een aan-doening, weet je dat?’

‘Ik wil een perfecte strik maken,’ zei Nathan, nog steeds voorover gebogen. ‘Ik ben gewoon perfectionistisch.’

‘Je bent niet perfectionistisch. Je bent het perfecte uithangbord voor de vereniging voor mensen met obsessief-compulsief gedrag.’

‘Ziezo. Klaar.’

‘Wat een *prachtige* strik,’ zei Ben, die naar de schoenen van zijn huisgenoot staaarde. ‘Prima werk.’

‘Je bent gewoon jaloers,’ zei Nathan tegen hem terwijl ze de trap afliepen om hun jassen te pakken. ‘Mijn

moeder valt me trouwens al de hele week lastig. Kom je nou bij ons eten de dag voor Thanksgiving?’

‘Wie komt er nog meer?’ vroeg Ben, en knoopte zijn jas dicht.

‘Mijn familie, wij vieren en Lisa. Als ze komt.’

‘Wij vieren? Ik eet niet samen met Eric.’

‘Toe nou,’ smeekte Nathan. Hij opende de voordeur en zei: ‘Je gedraagt je onvolwassen.’

‘Echt niet. Ik wil het gewoon leuk hebben bij jou thuis. Als Eric er ook is, zal dat niet het geval zijn. Zo eenvoudig is het.’

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg Nathan. ‘Moet ik hem zeggen dat hij niet mag komen? Moet ik iedereen uitnodigen behalve hem? Onze moeders laten ons trouwens nooit meer met rust als hij niet uitgenodigd wordt. Ze zullen het hele verhaal willen horen, van begin tot eind.’

Ben zweeg tot ze de hoek om draaiden en zei dan: ‘Goed dan. Hij mag komen.’

‘Dank je,’ zei Nathan met een zucht van opluchting. ‘Ik ben blij dat je vergevingsgezindheid de doorslag heeft gegeven.’

‘Daar heeft het niets mee te maken. Ik heb mijn haat voor Eric simpelweg afgewogen tegen de gevolgen van een eventuele moederlijke ondervraging. De beslissing was gauw genomen. Niemand kan op tegen moeders.’

Ben en Nathan wandelden nog drie straten verder tot ze bij Robs Camera and Video aankwamen. Ze liepen op de winkel af en Ben zei: ‘We moeten de foto’s waarschijnlijk laten vergroten.’

‘Dat is vast geen probleem. Dat doen ze binnen het uur. Ik vrees alleen dat die nummerplaat ons niet veel zal opleveren.’

‘Beslist wel. Alleen al het bedrijf waar hij de limousine huurde, zou een goed begin zijn.’ Ben opende de deur voor zijn vriend en volgde hem naar binnen.

Nathan haalde twee strookjes tevoorschijn en gaf ze aan een van de twee vrouwelijke winkelbedienden die achter de toonbank stonden. ‘We komen foto’s ophalen.’

Terwijl een van de vrouwen met de strookjes naar de fotobakken liep, bekeek de andere Ben. 'Heb jij in Maryland gestudeerd? Ik ken je ergens van.'

'Nee, het spijt me,' zei Ben. 'Maar mijn vriend wel. Hij heeft een diploma veters strikken.' Hij wees naar Nathans voeten. 'Heb je al ooit in je leven iets zo keurig gestrikt gezien? Behalve hem dan, bedoel ik.'

De bediende leunde over de toonbank heen. 'Het is wel een erg mooie strik.'

'Het spijt me,' zei de andere bediende terwijl ze door de enveloppen met afgedrukte foto's ging. 'Wanneer zouden uw foto's klaar zijn?'

'U zei dat we ze vanochtend konden ophalen,' zei Nathan.

'Ze stonden op naam van Oberman. Twee filmrolletjes.'

De bediende schudde het hoofd. 'Ik vind ze nergens. Wacht even.' Ze bladerde door een kleine ordner en hield halt bij een bepaalde bladzijde. 'Wacht, ik heb ze gevonden. Ze werden ongeveer een uur geleden opgehaald door uw vriend.'

Ben voelde een huivering langs zijn ruggengraat kruipen. 'Welke vriend?'

'O, ja. Ik herinner me nog wie dat was, ik heb hem geholpen,' zei de andere winkelbediende. 'Als jullie nog zouden langskomen, moesten we van hem zeggen dat hij de foto's al heeft opgehaald.'

'Was hij per toeval lang, met blonde haren en puppyoogjes?' vroeg Ben.

'Ja, precies,' zei ze. 'Hij was erg aardig.'

'Verdomme,' riep Ben, en hij ramde met zijn vuist op de glazen toonbank.

'Rustig maar,' zei Nathan. De bediendes begrepen er niets van en stonden aan de grond genageld. Nathan legde uit: 'Dat was onze vriend niet. Jullie hebben onze foto's aan iemand gegeven die ze niet mocht zien.'

'Het spijt me vreselijk,' zei de bediende.

'Het zit wel goed,' zei Nathan.

‘Hoe kan het nou goed zitten?’ schreeuwde Ben. Hij keerde zich tot de bediendes en riep: ‘Hebben jullie standaardprocedures over het ophalen van foto’s? Vragen jullie niet altijd om het strookje?’

‘Hij wist op welke naam ze stonden – hij zei dat jullie vrienden waren.’

‘Houden jullie de negatieven bij op computer?’ blafte Ben terug. ‘Doen jullie überhaupt iets voor het geval iemand de verkeerde foto’s meeneemt?’

‘Nee. De negatieven worden aan de klant teruggegeven.’

‘Dit is verdomme niet te geloven,’ zei Ben terwijl hij naar de deur liep.

‘Jullie hebben vast ook geen bewakingscamera’s, of wel?’ vroeg Nathan. ‘Iets waarop onze vriend in beeld verschijnt?’

‘Helaas niet, nee,’ zei de bediende. ‘Die werden gestolen toen er in maart werd ingebroken.’

‘Niet te geloven,’ zei Ben terwijl hij de winkel verliet.

Nathan stak zijn hand op naar de winkelbediendes, bedankte hen voor hun hulp en liep naar buiten. Hij moest rennen om Ben in te halen en zei dan: ‘Het spijt me, ik had de foto’s er niet mogen achterlaten voor de nacht.’

‘Het is jouw schuld niet,’ zei Ben. ‘Ik had dit moeten zien aankomen. Wat ongelooflijk stom van me. Ik had hier vanochtend vroeg kunnen zijn.’

‘Hoe wist hij het, denk je? Werden we misschien gevolgd toen we jou achterlieten bij het restaurant?’ Hij kon zijn vriend amper bijhouden en Nathan vroeg: ‘Wist Lisa waar de foto’s waren?’

Ben zweeg.

‘Je hebt het haar verteld, of niet soms?’

Weer stilte.

‘Geef antwoord,’ eiste Nathan. ‘Heb je Lisa verteld over de foto’s?’

Ben hield plotseling halt, stak zijn armen in de lucht en schreeuwde: ‘Ja! Ik heb het haar verteld! Wat wil je

nou godverdomme dat ik zeg? Ik heb gezegd dat ze in de winkel lagen om de hoek!

‘Waarom heb je het verteld? Ik heb toch gezegd...’

‘Ik heb het haar verteld omdat ik haar vertrouw. En als ik met haar praat, zit ik niet na te denken over wat ik wel en niet kan zeggen – ze is mijn vriend. Wat je dus ook zegt, tot je kunt bewijzen dat het Lisa was, geloof ik geen woord van je hele theorie.’

‘Wat voor bewijzen wil je dan? Als ze een mes in je rug zou steken, zou je nog zeggen dat zij het niet was omdat je het niet met je eigen ogen hebt gezien.’

‘Lisa wint niets door met Rick te praten. Als ze op het geld uit was, zou ze hem alles zelf vertellen.’

‘Is dat wat je denkt?’ vroeg Nathan. ‘Wat dacht je van dit scenario: Rick en Lisa spelen onder één hoedje en Lisa lekt informatie naar Rick. Het enige probleem is: wat als bekend raakt dat er informatie werd gelekt? Wie moet daar voor opdraaien? Daar komt dus een verwarde griffier in beeld met de naam Benjamin Addison. Zoek genoeg informatie over hem, en als alles in duigen valt, heb je meteen een zondebok. Ze hoeven alleen maar bewijzen te verzamelen over jouw groeiende betrokkenheid.’

Ben liep zwijgend een hele straat verder en zei uiteindelijk: ‘Ik ben het niet met je eens, maar ik begrijp wat je bedoelt. Als we na Thanksgiving terugkomen, wil ik er graag met je over praten, maar tot dan wil ik gewoon genieten van mijn tijd thuis. Lisa zal er ook zijn en ik wil haar niet het hele weekend verdenken.’

‘Misschien kun je haar dan beter niet meenemen naar huis,’ zei Nathan.

‘Vergeet het gewoon, oké? Ze heeft al een ticket en ze gaat mee naar huis. Einde discussie.’

‘Het is jouw leven,’ zei Nathan.

10

‘Ze hebben voor Grinnell gekozen,’ zei Ben die het kantoor binnenkwam met een stapel boeken in zijn armen.

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg Lisa en keek op van het papierwerk op haar bureau. ‘Het beraad is nog niet afgelopen.’

‘O, jawel,’ zei Ben terwijl hij de stapel boeken op Lisa’s bureau dumpte. ‘Osterman heeft net zijn griffiers opgepiept en gezegd dat zij de meerderheidsconclusie zullen schrijven. Veidt is dus toch overgelopen naar de duistere kant.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik zag net een van Blakes griffiers in de lift. Hij had een brede, zelfvoldane grijns op zijn gezicht. Die historische-gebouwen-vernielende zak.’

‘Dit is niet te geloven.’ Lisa nam de hoorn van de haak. ‘Waar is Hollis? Waarom wisten wij nergens van?’

‘Dit is vast geen goed moment om hem te bellen. Hij is waarschijnlijk pijnlijk.’

‘Dus wij schrijven echt de afwijkende conclusie?’ vroeg Lisa, en hing weer op.

‘Volgens mij wel. Maar ik weet het niet zeker.’

‘Waarom ben je zo overstuurd?’ vroeg Lisa. ‘Jij vindt toch ook dat dit een onteigening is?’

‘Dat klopt,’ zei Ben. ‘Ik houd er alleen niet van als de bloedzuigers winnen. Ze hebben het smerig gespeeld deze keer.’

‘Hoe werd er uiteindelijk gestemd?’

‘Vijf tegen vier. Blijkbaar heeft Osterman Veidt ervan overtuigd dat, als de dienst ruimtelijke ordening van de stad New York de kerk mocht beschermen, Grinnell en de andere eigenaars onredelijk veel schade zouden lijden.’

‘Dus Osterman heeft zijn beslissing gebaseerd op het principe van de onevenredigheid? Weet je zeker dat hij de wettigheid van de ruimtelijke verordening niet aankaart?’

Ben schudde zijn hoofd en zei: ‘Als ze de ruimtelijke ordening rechtstreeks in vraag hadden gesteld, hadden ze nooit de meerderheid kunnen overtuigen. Blakes griffier zei dat ze Veidt alleen zo hadden kunnen overhalen. In Ostermans conclusie zullen we dus lezen dat de voordelen van historische monumenten ten bate zijn van alle inwoners van de stad. Daarom is het behoud van zulke monumenten een last die door de stad moet worden gedragen, en niet door individuen.’

‘Dus als New York de kerk wil beschermen, moet de stad Grinnell en Vennoten de toekomstige geschatte waarde betalen van het gebouw?’

‘Zo is het,’ zei Ben. ‘Grinnell heeft net de jackpot gewonnen en hij beseft het niet eens. Hij zal alle winst binnenhalen van een winkelcomplex dat hij nooit hoeft te bouwen. Dat zal de stad wel leren zich te bemoeien met gewone burgers.’

‘Hoe kan je dat nou eerlijk vinden? Dit was duidelijk wat Grinnell gepland had. Hij kocht dat gebouw met een constitutionele advocaat aan zijn zijde. Hij wist dat de stad zou steigeren als hij zou bekendmaken dat hij de kerk wilde slopen om er een winkelcentrum te openen. Hoe grootser zijn plannen waren, hoe hoger hij wist dat het bedrag zou zijn dat hij zou krijgen als het Hof in zijn voordeel besliste.’

‘Toe nou,’ zei Ben. ‘Het heeft drie jaar geduurd eer de zaak hier geraakt is. Je gelooft toch niet dat de hele zaak speculatie was?’

‘Ik denk niet dat het alleen maar speculatie was,

maar ik vind wel dat Howard Grinnell een smerig stuk vreten is. Je hebt het verslag gelezen – hij is een nijldige, hebzuchtige projectontwikkelaar die met een zilveren lepel in zijn mond is geboren.'

'Stond dat zo in het verslag?' vroeg Ben. 'Dat heb ik nergens gelezen.'

'Je begrijpt me wel. Ik kan alleen niet geloven dat Veidt zo'n slappeling is,' zei Lisa terwijl ze aan een nieuwe bladzijde begon in haar schrijfblok. 'We moeten een vernietigende afwijkende conclusie schrijven. Ik wil deze uitspraak zo veel mogelijk afzwakken.'

'Maak je geen zorgen, Veidts gebrek aan enthousiasme verzwakt de conclusie al behoorlijk. Als wij ermee klaar zijn, lijkt het een beslissing van de verkeersrechtbank.'

Lisa legde haar potlood neer en haalde diep adem. Een halfslachtige stem van een rechter kon dan wel leiden tot een overwinning in een zaak, maar leidde gewoonlijk ook tot halfslachtige uitspraken. Als de geschiedenis ons iets kan leren, is het wel dat halfslachtige uitspraken zelden sterke, wettelijke precedenten scheppen.

'Trouwens,' zei Ben, 'de uitspraak wordt vast verworpen over een jaar. Je weet dat er een liberale rechter komt als Blake met pensioen gaat.'

'Dat weet ik,' gaf Lisa toe. 'Het ergert me gewoon dat Grinnell zijn zakken kan volstoppen.' Ze keek op van haar bureau en voegde er aan toe: 'Heb je al nagedacht over de manier waarop Rick in het plaatje past?'

'Ik weet het nog niet, maar als hij wist wat de uitspraak zou zijn, heeft hij vast geprobeerd een stukje van Grinnells succes in de wacht te slepen.'

'Heb je al beslist of je het hem gaat vertellen? Of is er een nieuw plan om hem op band vast te leggen?'

'Ik weet het nog niet zeker,' zei Ben. 'Voorlopig moet ik eerst Thanksgiving met mijn familie zien te overleven.'

‘Waar zit Ober nou toch?’ vroeg Ben aan Nathan. De twee vrienden stonden in hun woonkamer met hun koffers aan hun voeten.

‘Hij raakte waarschijnlijk de weg kwijt op weg naar huis,’ zei Nathan. ‘De simpelen van geest raken gemakkelijk in de war.’

‘Waarom laten we hem niet achter?’ zei Lisa, die uit de keuken kwam met een blikje fris in haar hand. ‘Misschien hebben we geluk en mist hij ook zijn vlucht.’

‘Geloof me, dat zou niet goed zijn,’ waarschuwde Ben. ‘Als hij zijn vlucht mist, zit zijn moeder ons het hele weekend op de huid.’ Ben krijste, in een imitatie van Obers moeder: ‘Jullie zijn mijn schatje vergeten. Waar is mijn schatje?’

‘Hij is hun enige kind,’ legde Nathan uit aan Lisa. ‘Zijn moeder is een beetje bezeten.’

‘Je bedoelt *bezogterig*,’ corrigeerde Ben hem.

‘O, uiteraard bedoelde ik *bezogterig*. Wat dom van me,’ zei Nathan. Het was een grapje dat de vrienden vroeger op school vaak gebruikten.

‘Ik wil hier weg!’ kondigde Ober aan terwijl hij de voordeur openzwaaide.

‘Waar bleef je nou?’ vroeg Ben.

‘Een noodgeval op kantoor,’ zei Nathan sarcastisch. ‘Een hele horde lawaaierige brieven-schrijvers die subsidies eisten voor sinaasappelsap hadden zijn onverdeelde aandacht nodig.’

Ober wees naar Lisa. ‘Ik wist niet dat jij met ons mee vliegt.’

‘En ze betaalt niet eens zelf,’ zei Ben. ‘Mijn ouders betalen onze vlucht.’

‘Maak je nou een grapje?’ vroeg Ober. ‘Als ik had geweten dat het me een gratis vlucht zou opleveren, had ik best tegen je moeder willen zeggen dat *ik* met je naar bed ga.’

‘Dat waardeer ik enorm,’ zei Ben. ‘Kunnen we dan nu vertrekken?’

Ober haalde zijn koffer uit zijn slaapkamer en keerde

terug naar de woonkamer. 'Waar is Eric?' vroeg hij.

'Eric!' riep Nathan. 'We vertrekken!'

Eric kwam de trap af met een marineblauwe plunjezak en voegde zich bij de groep zonder een woord tegen iemand te zeggen. Ze kropen allemaal in Nathans auto en reden naar het vliegveld.

'Wedden dat we onze bagage kwijtraken?' zei Lisa nadat de kruier hun koffers op een karretje had geladen en ze naar de lopende band rolde.

'Waarom zeg je dat?' vroeg Ben.

'Ik zag net hoeveel fooi onze vrek hem heeft gegeven,' zei Lisa, en gebaarde naar Ober.

'Hoeveel fooi heb je hem gegeven?' vroeg Nathan, die scherp in de gaten hield of zijn bagage op de band werd geladen.

'Ik heb hem een dollar gegeven,' zei Ober.

'Één dollar voor vijf koffers?' vroeg Ben.

'Adieu, bagage. Leuk je te hebben gekend,' riep Lisa haar koffer achterna.

'Wat is er mis met een dollar?' vroeg Eric.

'Niets, voor één koffer,' zei Ben. 'Maar voor vijf mensen met elk een koffer, betekent één dollar fooi: Gooi deze bagage maar in de vulkaan, ik heb het toch niet meer nodig.'

'Maak je geen zorgen,' zei Eric terwijl de groep de terminal in wandelde. Hij keerde zich naar Ober en zei: 'Het komt wel goed. Je zult wel zien.'

Over twee dagen was het Thanksgiving en de luchthaven wemelde van reizigers. Het groepje vrienden bond de strijd aan met de menigte en baande zich een weg naar de röntgenscanner en vervolgens naar hun gate.

Ober speurde de winkeltjes en eetgelegenheden af die de terminal vulden. 'Ik ben zo terug,' zei hij, en ging er plots als een speer vandoor.

'Kraslootjes,' zei Ben tegen Lisa.

De rest van de groep bereikte de boarding gate en

sloot aan achter de lange, slingerende rij. Even later keerde Ober terug, rood aangelopen en hijgend.

‘Laat me raden,’ zei Ben. ‘Je hebt gewonnen.’

‘Ik kocht eerst één lootje en dat was niks,’ legde Ober uit. ‘Toen kocht ik er nog eentje, en weer niets. Toen kocht ik een derde lootje...’

‘En weer niets,’ zei Nathan.

‘En weer niets,’ herhaalde Ober. ‘Maar toen kocht ik het vierde magische en wonderlijke kraslot...’

‘En heb je gewonnen.’

‘... en ik heb gewonnen!’ Ober schreeuwde het uit en de hele rij wachtenden keerde zich om. ‘Ik heb net twintig dollar gewonnen!’

‘Hij heeft gewoon een klein, chemisch probleempje in zijn hersens,’ legde Ben uit aan de toeschouwers. ‘Met wat medicatie is hij zo weer in orde.’

‘Je hebt dus twintig dollar gewonnen?’ vroeg Nathan. ‘Wat heb je voor ons gekocht?’

‘Helemaal niks,’ zei Ober. ‘Als je de loterij belachelijk vindt, kun je ook niet delen in de winst.’

‘Dus je hebt twintig dollar gewonnen en helemaal niets gekocht voor je vrienden?’ vroeg Ben. ‘Ik ben uitgehongerd.’

‘Ik ook,’ zei Eric. ‘Ik wil een punt pizza. Wie wil er ook wat?’

‘Ik wil ook wel een punt,’ zei Ober.

‘Doe mij maar twee punten,’ zei Nathan.

‘Drie voor mij,’ zei Lisa.

‘Ben, wil jij ook pizza?’ vroeg Eric.

‘Nee,’ zei Ben, en keek de andere kant op. ‘Bedankt.’

Eric stapte uit de wachtrij. Ober tikte Ben op zijn schouder. ‘Doe niet zo lullig. Hij probeert het goed te maken.’

‘Jammer,’ zei Ben. ‘Ik ben er nog niet aan toe om het goed te maken.’

‘Wees gewoon aardig,’ smeekte Nathan. ‘Al is het maar voor dit weekend.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Ben. ‘Ik gedraag me wel.’

‘Ben je al zenuwachtig?’ vroeg Ben toen het vliegtuig landde in Boston.

‘Een beetje,’ zei Lisa, die haar handen afveegde aan haar spijkerbroek.

‘Dat geloof ik best,’ zei Ober. ‘Want Sheila Addison zal je met huid en haar verslinden.’

‘Heb je knoflook en een houten spies meegenomen?’ vroeg Nathan.

‘Als het gesprek stilvalt, kijk je haar gewoon recht in de ogen en vraag je: Ben jij mijn mammi? Dat kun je altijd proberen in nood,’ zei Ben.

‘Het komt vast wel goed,’ zei Lisa.

Ben schudde zijn hoofd en zei: ‘Onthoud gewoon dat jij zo nodig wilde meekomen. Ik heb geprobeerd je te overtuigen om thuis te blijven. Jij hebt dus al bloed aan je handen.’

‘Dat kan ik vast wel aan,’ zei Lisa.

Toen het vliegtuig bij de gate aankwam, vulde het smalle gangpad zich met mensen. Ben stond op uit zijn stoel, maar kon niet rechtop staan in de rij. Hij kantelde zijn hoofd naar rechts, kruiste zijn armen en wachtte ongeduldig af. Vlak achter hem zat Eric vast in dezelfde positie. ‘Is dit niet geweldig,’ vroeg Eric met een geforceerd lachje.

‘Nee, het is hatelijk,’ zei Ben.

‘Luister, kunnen we niet doen alsof het niet gebeurd is?’ vroeg Eric. ‘Het weekend zal veel aangenamer zijn.’

‘Nee Eric, we kunnen niet doen alsof het niet gebeurd is,’ zei Ben met een dreigende blik. ‘Hoe hard je ook probeert om het uit te wissen, dit zal nog lang tussen ons in staan.’

‘Waarom? Kunnen we niet opnieuw beginnen? Ik heb er spijt van, hoor. Het spijt me dat het gebeurd is.’

‘Je doet alsof het vanzelf is gebeurd,’ zei Ben. ‘Maar voor het geval je dat nog niet wist, jij bent verantwoordelijk. Jij hebt het gedaan. Begrepen?’

‘Nou en? Ik heb het gedaan, ik zal er wel mee leren leven. Waarom kan jij dat niet?’

Ben merkte dat sommige passagiers begonnen te staren, en liet zijn stem dalen. 'Omdat ik jou niet meer aardig vind. Prent dat in die stomme kop van je en laat me met rust.' De passagiers begonnen van boord te gaan en Ben schuifelde naar het gangpad. Uiteindelijk kon hij zijn hoofd weer rechtop houden en stond hij tussen Lisa en Nathan.

'Waar ging dat allemaal over?' vroeg Nathan.

'Niets,' zei Ben.

'Is er nog iets wat ik moet weten over je familie?' vroeg Lisa.

'Nog één ding,' zei hij, en haalde diep adem en lachte bij het vooruitzicht op het komende weekend. 'Raak mijn vaders bord niet aan als hij aan het eten is. Hij is erg territoriaal.'

'Ben, doe serieus.'

'Je staat er alleen voor, juffie. Houd gewoon te allen tijde je dekking hoog.'

Ze liepen door de terminal en Lisa bekeek alle voorbijgangers in de hoop Bens familie te herkennen. 'Joe-hoe! Benjamin! Nathan!'

'O, nee. Dat is Obers moeder,' fluisterde Ben Lisa toe, en knikte in de richting van een vrouw met witblonde haren die op en neer sprong in de menigte. Ze zwaaide koortsachtig met de handen.

'Kijk uit,' zei hij. 'Ze is gek op haarbandjes en probeert je er vast eentje in te doen.'

De vijf vrienden baanden zich een weg door de menigte en keken toe hoe Ober werd platgedrukt door zijn moeders knuffel. Ze droeg een extra lang paars T-shirt en een zwarte legging, en Barbara Oberman kon zichzelf haast niet bedwingen. 'William, ik heb je ontzettend gemist!' Ze kneep Ober zo hard als ze kon. 'Nathan!' zei ze, en keerde zich naar de hele groep vrienden. 'Eric! Ben!' Ze sloeg haar armen om hen beiden, als een menselijke knuffelmachine. 'Jij moet Lisa zijn,' zei Obers moeder, en stak haar hand uit. 'Weet je dat je het eerste meisje bent dat Ben mee naar huis neemt sinds – hoe

heette ze ook alweer – Lindsay nog wat.'

'Lindsay Lucas,' zong Ober. 'De psychopate uit Long Island.'

'Hoe gaat het eigenlijk met haar?' vroeg Nathan.

'Ik hoorde dat ze gewond raakte tijdens een vreselijk Skee-Ball ongeluk,' zei Ober.

Ben liep rood aan en onderbrak de twee. 'Mevrouw Oberman, weet u waar mijn vader is?'

'Hij en je moeder zijn nog aan het werk,' zei ze. 'Ik zet je wel thuis af. Nathan, Eric, ik heb jullie ouders beloofd dat ik jullie ook meeneem. Ik ben met het minibusje.' Ze haalden hun bagage op, de kleine groep wandelde naar de parkeerruimte en laadde hun spullen in het kersrode minibusje.

Ze verlieten de Massachusetts Turnpike toen ze de afrit West Newton namen, en belandden zo in de voorstad. Hier waren de bewoners gewapend en de buurt wemelde van rondzwervende veiligheidsagenten. De gemeenschap was vastberaden een veilige, schone buurt te blijven, koste wat het kost. Het minibusje reed door de slingerende straten en Ben zei: 'Links ziet u dokter MacKenzie's huis – van de MacKenzies uit Newton. Het is uiteraard het grootste huis in Newton.'

'Hij is de beste plastisch chirurg die er is,' legde Obers moeder uit.

'Wat een ongelooflijke plek,' zei Lisa, die om zich heen keek. 'De voorsteden: het thuis van de Volvo.'

De Oberman-shuttle zette eerst Eric en Nathan thuis af en hield vervolgens halt bij Bens huis.

'Wie slaapt waar vanavond?' vroeg Ober terwijl hij het portier opende.

'Lolbroek,' zei Ben, en hij en Lisa klommen uit het busje. 'Bedankt voor de lift, mevrouw Oberman.'

'Graag gedaan, hoor. Doe je moeder de groeten.'

'Zal ik zeker doen,' zei Ben. 'Trouwens, nu hij hier is, kunt u uw zoon maar beter goed in de gaten houden. Hij heeft het zo druk op het werk, dat hij amper nog eet.'

'Ik vond al dat je afgevallen was!' zei Obers moeder

terwijl Ober Ben een giftige blik toeworpt.

‘Dat was gemeen van je,’ zei Lisa.

‘Hij verdient het,’ zei Ben terwijl ze het paadje naar het huis opliepen.

Lisa keek op naar het bescheiden huis in koloniale stijl. ‘Mooi huis.’

Toen ze bij de voordeur kwamen, zwaaide die open zonder kloppen. ‘Benjamin!’ zei zijn moeder. Ze stak haar armen uit en knuffelde hem stevig. ‘Je ziet er geweldig uit,’ zei ze. ‘Wat afgefallen, maar voor de rest geweldig. En jij bent vast Lisa,’ zei ze, en stak haar hand uit.

‘Leuk u te ontmoeten,’ zei Lisa.

‘Voor het geval je dat nog niet geraden had, dit is mijn moeder,’ zei Ben. ‘Zij is de kwaadwillige kwelduivel waarover ik je verteld heb.’

‘Hang niet de wijsneus uit,’ zei Bens moeder. ‘Ik probeer een goede indruk te maken.’ Ben had overduidelijk de trekken van zijn moeder: haar indringende ogen, vragende wenkbrauwen en de rimpeltjes op haar neus als ze lachte. Voor elke gevatte opmerking die Ben kon bedenken, had zijn moeder een passend repliek klaar.

Ben pakte zijn volgestouwde nylon tas op en volgde Lisa en zijn moeder het huis in. Toen ze in de woonkamer kwamen, riep mevrouw Addison: ‘Michael! Ze zijn er!’ Bens vader verscheen uit de keuken, gekleed in een spijkerbroek en een oud, versleten Michigan-shirt.

‘Leuk u te ontmoeten, meneer Addison. Ik ben Lisa.’

Hij gaf Lisa een hand en zei: ‘Noem me alsjeblieft Michael. Meneer Addison, dat is mijn norske, oude vader.’

Zijn haren waren langer dan Lisa had verwacht. Vast oude hippies, dacht Lisa.

‘Waarom breng jij Lisa’s bagage niet naar boven,’ zei Bens moeder hem. ‘Ik wist niet zeker wie waar zou slapen, dus ...’

‘Mam, we zijn niet eens een stel,’ zei Ben.

‘Nou, sorry hoor, meneer de vrijgezel,’ zei Bens moeder. Ze keerde zich naar Lisa en zei: ‘Hij zegt dat jullie

geen stel zijn, maar hij heeft geen meisje meer meegebracht naar huis sinds Lindsay – hoe heette ze ook alweer?’

‘Lindsay Lucas,’ zeiden Ben en Lisa in koor.

Bens moeder glimlachte en zei: ‘Dat gesprek hebben jullie duidelijk al gehad.’

‘Geen commentaar,’ zei Ben. Hij pakte Lisa’s spullen op en liep naar de trap. ‘Ik ben zo terug.’ Ben liep naar zijn oude kamer en snoof de geuren uit zijn kindertijd op. Het voelde goed en vertrouwd aan, en ook veilig om hier terug te zijn, besloot hij. Telkens als hij naar huis kwam, was hij weer verwonderd over de illusie dat alles om hem heen kleiner was geworden – van zijn oude bed tot zijn oude bureau en zelfs de poster van Albert Einstein aan de wand. Na een snel bezoekje aan het toilet zette hij Lisa’s spullen in de logeerkamer en wandelde hij naar de keuken beneden.

‘Oooh,’ hoorde hij Lisa zeggen toen hij in de keuken kwam. ‘Wat was je schattig!’

‘Dat meen je niet,’ zei Ben. ‘Nu al de babyfoto’s? Hoe lang heeft het geduurd? Twee volledige minuten? Mam, je hebt een nieuw record gevestigd.’

‘Laat haar met rust,’ zei Lisa, die nog steeds gebiologeerd naar de foto’s staarde.

‘We hebben ook heel wat leuke video-opnames,’ voegde Bens vader eraan toe.

‘Vergeet het, pap,’ waarschuwde Ben hem. ‘Familievideo’s hebben een wachttijd van minstens een nacht.’

‘Vertel eens, hoe was Ben als kind?’ zei Lisa.

‘Vertel haar over die keer dat ik Jimmy Eisenberg in brand stak.’

‘Hou op,’ zei Bens moeder. Ze keek Lisa weer aan en zei: ‘Hij was heel erg pienter. Hij leerde lezen toen hij twee was. Toen hij vier was, kon hij Michaels dagblad-artikelen al lezen.’

‘Hij vond een keer een spelfout in mijn definitieve versie,’ zei Bens vader trots. ‘Vertel Lisa over die keer dat je hem vond op het dak.’

‘O ja, dat verhaal moet je echt horen,’ zei Bens moeder. ‘Ben was vijf en op een avond, al erg laat, kon ik hem maar niet vinden. Ik raakte helemaal in paniek...’

‘Mam, *jij* in paniek?’ vroeg Ben.

‘Ik raakte in paniek en zocht overal. Ik trok me haast de haren uit het hoofd van waanzin. Plots hoorde ik wat bewegen op het dak. Ik zeg het je, mijn hart hield op te kloppen. Ik stormde naar de zolder en gooide het dakluik open. Daar zat Benjamin, in zijn kleine pyjama, met een touw in zijn handen. Ik gilde: Wat zit je daar in hemelsnaam te doen? En hij zegt: Mammie, ik probeer de maan te vangen met mijn lasso.’

‘Ooooooh,’ zei Lisa. ‘Hij was dus toen al een uitslovertje.’

‘Oké, dat was het wel voor vanavond,’ zei Ben, en liep de keuken uit. ‘Welterusten.’

‘Benjamin, kom terug,’ zei Bens moeder.

Lisa bladerde door de foto’s, keek op en vroeg: ‘Is deze knul je broer?’

‘Ja,’ zei Ben glimlachend. Toen keek hij eerst zijn moeder en dan zijn vader aan.

Lisa was in de war en zei niets meer.

‘Dat is Daniel. Hij overleed toen hij twaalf was,’ zei Bens vader. ‘Hij had leukemie.’

‘Het spijt me,’ zei Lisa. ‘Dat wist ik niet.’

‘Nu weet je het,’ zei Ben, die probeerde Lisa gerust te stellen. Hij stond achter haar en legde zijn handen op haar schouders. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Het is oké.’

‘Hij was een geweldige jongeman,’ zei Bens moeder met trots. ‘Jullie hadden het vast goed kunnen vinden.’

‘Dank je,’ mompelde Lisa, die niet wist hoe ze moest reageren.

‘Misschien kunnen we beter gaan slapen.’ Ben keek op zijn horloge. ‘Het is bijna middernacht.’

‘Goed idee,’ zei Bens moeder, en ze legde de fotoalbums op een keurige stapel. ‘Wat hebben voor jullie morgen gepland?’

‘Ik denk dat we morgen de stad in trekken. Lisa is nog nooit in Boston geweest. En we zijn uitgenodigd om bij Nathan thuis te gaan eten.’

‘O, ja,’ zei zijn moeder, en stond op van haar stoel bij de keukentafel. ‘Joan heeft het me verteld. Zorg er wel voor dat wij je ook even te zien krijgen.’

‘Natuurlijk, mam. Maak je geen zorgen.’

‘Leuk jullie beiden te ontmoeten,’ zei Lisa terwijl zij en Ben de keuken verlieten.

Noch Ben noch Lisa zei een woord tot ze de bovenverdieping bereikten. ‘Het spijt me dat ik over je broer begon,’ zei Lisa ten slotte toen ze in de logeerkamer stonden.

‘Het geeft niet,’ zei Ben warm. ‘Het is al even geleden, we kunnen ermee omgaan.’

‘Het moet een vreselijk pijnlijk verlies geweest zijn.’

Ben ging op het witte, formica bureau zitten in de hoek van de kamer, en legde uit: ‘Het was echt vreselijk. Op zijn tiende ontdekten we dat hij kinderdiabetes had. Dat zorgde ook voor complicaties toen de leukemie opdook. Medisch gezien was het een zootje.’

‘Hoe oud was je toen hij stierf?’

‘Veertien,’ zei Ben, en zette zijn voeten op de stoel onder het bureau. ‘Het was de vreselijkste tijd uit mijn leven. Ik kon maandenlang niet slapen – ik moest uiteindelijk naar een van mijn vaders vrienden, die gezinspsycholoog was. Mijn moeder was een wrak. Sterker, als mijn vader er niet was geweest, zaten we nu vast allemaal in het gekkenhuis. Hij was toen onze rots in de branding.’

‘Je ouders zijn fantastisch,’ zei Lisa, die op het bed zat.

‘Ja, dat weet ik,’ gaf Ben toe.

‘Het verbaast me wel dat het goed is gekomen met jou,’ zei Lisa vervolgens. ‘Een hemellichaam proberen te vangen met een lasso – daar kan een mens gek van worden.’

‘Ha ha, wat geestig van je.’

Lisa schopte haar schoenen uit. ‘Vertel eens wat er tussen jou en Eric gebeurd is in het vliegtuig. Hij heeft

de hele weg hiernaartoe geen woord gezegd.'

'Niets. Ik heb hem de waarheid gezegd. Ik wil zijn gelul niet meer horen.'

'Goed zo,' zei Lisa. 'Ik was al bang dat je hem langzaam zou vergeven.'

'Echt niet,' zei Ben. 'Ik houd van mijn vrienden. Ik zou alles voor ze doen. Ik zou alles doen voor jou. Maar het leven is te kort om je tijd te verdoen met eikels.'

'Het gaat er niet eens om dat hij een eikel is. Ik vind dat hij je vertrouwen heeft misbruikt. Wat mij betreft, is dat absoluut het ergste wat je een vriend kunt aandoen.'

'Dat hoef je mij niet te vertellen. Dankzij Rick en Eric beschouw ik vertrouwen nu als mijn Slechtste Eigenschap van het Jaar.'

De volgende dag kwam Ben 's middags de trap af en liep hij de keuken in, waar Lisa en zijn moeder zaten te praten. 'O, toch nog zin gekregen om op te staan?' zei Bens moeder terwijl ze alvast de groenten sneed voor het Thanksgivingdiner. Ben had dan wel een douche genomen en zich geschoren, maar daar keek ze meteen doorheen, en ze merkte de vermoeide blik in de ogen van haar zoon op. 'Tot hoe laat zijn jullie vannacht opgebleven?'

'Tot vier uur of zo,' zei Lisa.

Bens moeder liet haar mes op de snijplank vallen en staaarde hen aan.

'Rustig maar, mam,' zei Ben met een waarschuwend blik. 'We hebben gewoon zitten praten, oké?'

'Het zijn mijn zaken niet,' zei zijn moeder. 'Ik heb niets gezegd.'

'Dat hoefde niet.' Hij keek Lisa aan en zei: 'Hoe kun jij nou zo wakker zijn?'

'Ik kan niet uitslapen,' legde Lisa uit. 'Ik ben al wakker sinds zeven uur.'

Ben moest geeuwen en strekte zich uit met zijn armen naar het plafond gericht. 'Je bent gek. Slapen is de bron des levens.'

Plots ging de telefoon. 'Hallo?' zei Bens moeder, en

liet haar groenten even voor wat ze waren. Ze zweeg even en antwoordde toen: 'Ja, die is hier. Blijft u even aan de lijn.' Ze keerde zich naar Ben. 'Het is voor jou. Een zekere Rick.'

Alle kleur trok plots weg uit Bens gezicht. Verrast door zijn reactie gaf Bens moeder hem de telefoon. Ben rekte het snoer uit zodat hij haast in de andere kamer stond. 'Hallo?'

'Hé, Ben,' zei Rick. 'Hoe gaat het thuis?'

Ben rekte het snoer nog verder uit en ging in de eetkamer staan. 'Wat wil je?'

'Niets,' zei Rick. Ik wilde alleen even nagaan of alles in orde is daar. En ik wilde jou en je familie een prachtige Thanksgiving wensen. Mag dat niet?'

'Nee, dat mag niet,' zei Ben, die moeite had om zijn stem niet te verheffen. 'Ik hang nu op. Als je me wilt spreken, moet je maar bellen als ik terug ben in D.C. En laat mijn familie verdomme met rust.'

'Ben, ik wilde jou en je gezin familie maar een geweldige Thanksgiv...'

Ben hing op en toverde moeizaam een glimlach op zijn gezicht toen hij weer naar de keuken liep.

'Is alles in orde?' vroeg zijn moeder. 'Wie was dat aan de telefoon? Wie is Rick?'

'Gewoon een vriend van de rechtbank,' zei Ben. 'We zijn het oneens over een zaak en hij wilde erover praten, meer niet.'

'Benjamin, lieg niet tegen me,' zei zijn moeder.

'Mam, ik lieg niet!' hield Ben vol. 'Het is een sukkel op het werk waar ik steeds ruzie mee heb. Geen probleem, we praten het wel uit.'

Voordat ze nog een woord kon zeggen, liep Ben de kamer uit. 'Lisa, we gaan!' riep hij aan de voordeur.

Ben stapte stilzwijgend in zijn moeders auto, met zijn lippen verbeten op elkaar geperst. Hij reed al langzaam van de oprijlaan toen Lisa het portier opende en in de auto sprong.

'Wat lief dat je hebt gewacht,' zei Lisa terwijl Ben de

oprijlaan afreed. 'Alles goed, dank je.' Ze kreeg geen antwoord en vroeg: 'Wat heeft hij gezegd?'

'Niets. Hij wilde me gewoon op stang jagen.'

'Dat vermoedde ik al,' zei Lisa. 'Vertel me wat hij gezegd heeft.'

'Ik wil er echt niet over praten,' zei Ben. 'Ik wil gewoon een leuke dag hebben vandaag.'

'Vertel me dan gewoon...'

'Toe nou,' smeekte Ben. 'Vergeet het gewoon.'

Lisa zweeg tot ze bij de Massachusetts Turnpike kwamen. 'Mag ik op zijn minst weten waar we naartoe gaan?'

Ben haalde diep adem en zei: 'Eerst gaan we naar Beacon Hill, waar we niet alleen enkele van de mooiste bouwwerken zullen zien, maar ook zullen smullen van een omgekeerde pizza bij Vito's.'

'Een omgekeerde wat?'

'We gaan eten in restaurant Vito's, waar je twee punten pizza op elkaar krijgt, de bovenste omgekeerd op de onderste. Hou op met vragen stellen, je verpest mijn verhaal.' Hij hernam op kalme, vertellende toon: 'Daarna lopen we door het Boston Commonpark en naar het hart van de stad.'

'Gaan we ook naar de bar uit *Cheers*?'

'Nee, we gaan niet naar de bar uit *Cheers*. Zo'n soort toeristische route is het niet. Je zult de echte stad leren kennen. Dat betekent natuurlijk dat je een paar plekjes zult missen. De USS *Constitution* bijvoorbeeld, en ook de bar uit *Cheers*, Faneuil Hall en al die andere toeristische rotzooi waar mensen graag kiekjes van nemen. Maar geloof me, mijn route is een echte verrijking.'

'Ik voel me nu al bevoorrecht.'

'Als je geluk hebt, toon ik je ook mijn absolute lievelingsplekje van de hele stad.'

'Wat, de bibliotheek?'

'Ik gooi je uit de auto, hoor,' zei Ben.

'Ik zal me gedragen, ik beloof het,' zei Lisa, die met een ingebeeld sleutel haar mond op slot draaide.

Om half vijf die namiddag parkeerde Ben de auto op een kleine, met kiezels bedekte parkeerplaats bij Memoriam Drive. Hun auto was de enige op het piepkleine terrein. Lisa keek argwanend in het rond. 'Als je me nu zegt dat je hier vroeger met je liefjes kwam, word ik echt onpasselijk.'

'Nee, ik kwam hier niet met mijn liefjes,' zei Ben, en schakelde de motor uit. 'Ik zei toch dat ik je naar mijn lievelingsplekje zou brengen? Heb ik tot nu toe over iets gelogen?'

'Er waren geen skateboarders op Copley Square.'

'Het vriest,' zei Ben. 'Buiten de skateboarders dan?'

'De artiesten op Harvard Square bakten er niets van.'

'De beste treden ook 's avonds op. Naast de artiesten nog wat?'

Ze dacht even na en zei uiteindelijk: 'Nee, je hebt over niets anders gelogen.'

'Volg me dan alsjeblieft,' zei Ben, en stapte uit de auto. Hij liep tegen de koude wind in die over de rivier joeg en naar een smal fietspad dat naast het parkeerterrein liep. Het uitzicht vanaf het betonnen paadje werd belemmerd door een oud, verrot houten hek vol graffiti. Waar het paadje een hoek maakte, eindigde de muur en kon Lisa zien dat ze in de richting liepen van de rivier de Charles. Het wandelpad ging van beton over in hout, en leidde naar een middelgroot boothuis vlak naast de rivier. 'Dit was vroeger eigendom van de universiteit van Boston,' legde Ben uit. 'Hier werd al het materiaal opgeborgen van het roeiteam. Alle scholen hebben zo'n gebouw langs de rivier: Harvard, MIT, Boston College en Northeastern – ze hebben hier allemaal ergens een boothuis. Toen de universiteit van Boston voldoende geld had ingezameld, werd dit gebouw ingeruild voor een gloednieuw, modern hoofdkwartier dichterbij de campus.' Hij wandelde naar de rand van de steiger en wees naar rechts. 'Bij zonsondergang kun je vanaf hier de hele stad zien baden in het licht. Hier eindigt de rondleiding. Ta-da!' zei hij, draaide zich om en maakte een buiging.

Lisa ging zitten en liet haar voeten van de steiger bengelen. 'Je hebt gelijk. Het is hier fantastisch.'

'Eric's oudere broer ontdekte dit plekje en wijdde ons in,' zei Ben, die naast Lisa was gaan zitten. 'Hier heb ik de scriptie geschreven op basis waarvan ik werd toegelaten op Columbia, en ook die voor Yale.'

'We hadden de Grinnell-uitspraak moeten meebrengen.'

Ben wierp een blik op zijn horloge. 'Over twintig minuten gaat de zon onder.'

'Het wordt veel te vroeg donker in deze stad. Het is pas half vijf.'

'Dat is nog niets vergeleken met de winter,' zei Ben. 'Dan is het hier om kwart over vier pikdonker. We hebben hier de vroegste zonsondergang van het land, en helaas ook het hoogste zelfmoordcijfer in de winter.'

'Dat is iets om trots op te zijn.' De volgende minuten zwegen ze allebei, en wachtten tot de zon zakte achter Bostons grijze horizon. Toen ze zag dat Ben haar aanstaarde, trok Lisa een wenkbrauw op. 'Je overweegt toch niet me te kussen?'

'Dat zou je wel willen,' zei Ben, en trok zich terug.

'Toe nou,' zei Lisa. 'Je keek me met reeënogjes aan.'

'Lisa, ik weet dat dit een magische plek is, maar niet al je fantasieën komen hier uit.'

'Je houdt mij niet voor de gek, hoor,' zei Lisa, met haar vinger op Ben gericht. 'Je hebt diezelfde blik als toen we aan die doodstraf werkten.'

'Die verschrikkelijk uitgeputte blik die jij interpreteert als een passionele blik? Je hebt gelijk, die blik had ik toen ook.'

'Laat maar,' zei Lisa en schudde haar hoofd. 'Je hebt gelijk. Laten we gewoon genieten van de zonsondergang.'

Achterover leunend op zijn ellebogen keek Ben naar de goudoranje gloed die de top van het State House kleurde. Na een paar minuten vroeg hij: 'Geloof je echt dat we hem kunnen pakken?'

‘Ik weet het niet zeker,’ zei Lisa, en ze haalde haar schouders op. ‘Ik hoop dat het lukt, maar hij lijkt ons altijd een stap voor te zijn. Hoe komt dat?’

‘Laat maar.’ Ben ging rechtop zitten en veegde de grond en steentjes van zijn handen. ‘Vergeet het maar gewoon.’

‘Toe nou, Ben. Is dat jouw antwoord als je overstuur bent? Zeg me nou wat je denkt. Ik weet dat je doods-bang bent door de hele situatie.’

Ben zweeg.

‘Het is ook begrijpelijk dat je bang bent.’

‘Wat wil je dat ik zeg?’ vroeg Ben uiteindelijk. ‘Natuurlijk ben ik bang. Mijn hele carrière staat op het spel. Ben ik dan eindelijk wat bedaard, heeft die eikel het lef me thuis op te bellen zonder reden, gewoon om me op stang te jagen. Even denken, wat wil je nog meer horen? Dat ik hier nachtmerries over heb? Dat het steeds in mijn hoofd ronddwaalt? Dat ik denk dat ik veel te veel hooi op mijn vork neem? Washington is één, maar thuis wordt alles anders.’

‘Waarom is alles hier anders?’ vroeg Lisa.

‘Mijn ouders wonen hier,’ zei Ben. ‘Dat is het. Punt. Ik wil niet dat ze hierbij betrokken raken.’

‘Dat is vast ook waarom Rick heeft gebeld,’ merkte Lisa op. ‘Hij wist dat je stoppen zouden doorslaan.’

‘Nee, denk je?’ zei Ben sarcastisch. ‘En ik dacht nog wel dat hij mijn vriend wilde zijn. Na dat geweldige onderonsje in de limousine hebben we een heleboel leuke herinneringen om op terug te blikken en om te lachen.’

Lisa reageerde niet.

‘Het spijt me,’ zei Ben, en hij haalde diep adem. ‘Kunnen we opnieuw beginnen?’

‘Natuurlijk,’ zei Lisa met een halve glimlach. ‘Vertel me eens wat Rick gezegd heeft.’

‘Hij zei dat hij me gewoon een vrolijke Thanksgiving wilde wensen. Dat is natuurlijk zijn manier om te waarschuwen dat ik ons gesprek in de limousine niet mag vergeten.’

‘We zouden hem moeten opzoeken en in elkaar slaan,’ zei Lisa met haar voeten boven het water bengelend van de steiger.

‘Je hebt natuurlijk gelijk,’ zei Ben, die achteroverleunde op zijn handen.

‘Als je er ooit over wilt praten, ik heb een luisterend oor.’

‘Dat waardeer ik echt,’ zei Ben glimlachend. ‘Kunnen we dan nu genieten van de zonsondergang?’

‘Is iedereen er voor het eten?’ vroeg Bens moeder om precies zeven uur de volgende avond.

‘Waar is pap?’ vroeg Ben, en zette een kan met koud mineraalwater en twee flessen Spa rood op de tafel.

‘Hij heeft een tijdje terug gebeld. Iemand heeft zijn achterbanden lek gestoken, dus zit hij vast op het werk.’

‘Zijn banden lek gestoken? Is alles oké?’ vroeg Lisa.

‘Zal ik hem gaan ophalen?’ vroeg Ben.

‘Alles is in orde,’ zei Bens moeder. ‘Hij zei dat de takelwagen al onderweg was.’

Ben en Lisa namen plaats aan tafel en Bens moeder bracht een reusachtige kom caesar salad uit de keuken. ‘Geef jullie slakommetjes maar.’

Plots ging de deur open en kwam Bens vader binnen. ‘Hallo, iedereen,’ kondigde hij aan. Hij gaf iedereen een kus voor hij aan het hoofd van de tafel ging zitten. ‘Ik ben blijkbaar net op tijd.’

‘Dat was snel,’ zei Bens moeder.

‘Je gelooft nooit wat er gebeurd is,’ zei Bens vader terwijl hij zijn das losknoopte. ‘Vlak nadat ik de takelwagen had gebeld, ging ik naar buiten om de eerste band te vervangen. Dat zou die jongens wat tijd besparen, dacht ik zo. Ik was druk bezig met het reservewiel, toen er een man langsreed en zei dat ook mijn andere band lek was. Hij had er nog eentje in zijn auto en hielp me zelfs die erop te zetten. Ik bood aan hem te betalen, maar hij zei dat hij het geld niet kon aanvaarden – het was per slot van rekening Thanksgiving.’

‘Hoe zag die man eruit?’ vroeg Ben, en hoopte dat hij heel ontspannen klonk.

‘Blonde haren, wat afgeborsteld misschien. Niets speciaals.’

Lisa en Ben wisselden een blik.

‘Zei hij verder nog iets?’ vroeg Ben, en probeerde te bedaren.

‘Nee,’ zei Bens vader, die een portie caesar salad op zijn bord schepte. ‘Hij zei dat hij me kende van mijn columns. Gekker nog, hij wist zelfs dat jij voor het Hoogerechtshof werkt. Hij herinnerde zich dat verhaal dat Cary over je schreef toen je als griffier mocht beginnen.’

Bens handen werden klam van het zweet en zijn vork gleed uit zijn hand. Hij belandde met veel gekletter op zijn bord.

‘Gaat het wel met je?’ vroeg Bens moeder.

Ben veegde zijn handen af aan zijn pantalon, nam zijn vork op en vermande zich. ‘Ja, hoor. Ik heb alleen nog niets gegeten.’

Het verbaasde Lisa dat Bens vader zo nonchalant reageerde op het voorval en vroeg: ‘Worden uw banden vaak lek gestoken?’

‘Het gebeurt af en toe. Telkens als ik een column schrijf over corruptie in het stadsbestuur, worden mijn banden lek gestoken en vliegen er stenen door de ramen. Dat is het lot van een columnist. Te veel vijanden.’

‘Dus is dit niets om je zorgen over te maken,’ zei Lisa in de hoop dat Ben luisterde.

‘Ik maak me geen zorgen,’ zei Bens vader met trots.

Bens moeder had geen zin in een uiteenzetting over het leven van een columnist, en vroeg: ‘Is er verder nog wat gebeurd op het werk?’

‘Niet echt,’ zei Bens vader. ‘Het was stilletjes vandaag. Er werd iemand neergeschoten in de stad. Morgen start een nieuwe tentoonstelling over corruptie binnen de politie. En mijn zoon heeft zich verloofd. Verder was het behoorlijk rustig.’

‘Wat?’ vroeg Ben, met een schok terug in de realiteit.

‘Heb je de krant niet gelezen vandaag?’ Bens vader zocht in zijn aktetas en haalde er een katern van de krant uit.

‘Het staat op bladzijde zevenentwintig,’ zei hij en gaf de krant aan Ben.

Ben sloeg de krant open en ging naar het regionale nieuws. Boven de eerste column stond een grote foto van Lisa. Onder de foto stond te lezen: Margaret en Shep Schulman uit Los Angeles kondigden de verloving aan van hun dochter, Lisa Marie, met Benjamin Addison, de zoon van Sheila en Michael Addison uit Newton. Het huwelijk zal plaatsvinden in maart!’ riep Ben uit. ‘Wat heeft dit in godsnaam te betekenen?’

‘Laat me eens kijken,’ zei Lisa, en pakt de krant. ‘Wie zou zoiets nou doen?’

‘Idiote huisgenoten,’ fluisterde Ben.

‘Gaan jullie niet trouwen dan?’ vroeg Bens vader.

‘O, wat lollig,’ zei Bens moeder toen Lisa haar de krant toonde. ‘Wie was het? Ober? Nathan?’

‘Wie anders?’ zei Lisa.

Ben negeerde de reactie van de anderen en kon Rick niet uit zijn hoofd te zetten. ‘Ben, alles goed?’ vroeg zijn vader.

‘Ja, prima,’ zei Ben, en keek zijn vader aan. ‘Het spijt me, hoor. Ik heb er niets mee te maken.’

‘Dat zit wel goed,’ zei Bens vader. ‘We zijn tuk op complete vernedering. Elke zichzelf respecterende krant wordt graag eens het slachtoffer van een domme grap.’

‘Je raakte toch niet in de problemen hierdoor?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Bens vader. ‘Maar ik moest wel de hele dag uitleggen waarom ik niets had verteld over je verloving.’ Hij at zijn salade verder op en zei toen: ‘O, ja, de voorzitter heeft blijkbaar zijn lijstje klaar met mogelijke opvolgers voor Blake.’

‘Wie staat erop?’ vroeg Ben, die Rick uit zijn gedachten probeerde te verbannen. ‘Kuttler. Redlich. Wie nog?’

‘Het gerucht gaat dat je oude vriend rechter Stanley er ook op staat.’

‘Die haalt het nooit,’ zei Ben met een handgebaar. ‘Zo probeert hij de liberalen gewoon te sussen. Ik wed om honderd dollar dat Stanley het niet haalt.’

‘Heb je niets opgevangen op je werk?’ vroeg Bens vader.

‘Er wordt niet veel rondverteld aan het Hof,’ legde Ben uit. ‘De medewerkers van de voorzitter bevelen een paar rechters aan, maar dat is enkel uit beleefdheid. Voor de rest weten we evenveel als jij.’

‘Toe nou,’ zei Bens vader. ‘Je werkt er. Je moet toch het een en ander opvangen? Kan je je vader niet één keer inwijden in de geheimen?’

‘Ik zei toch dat ik niks weet?’ hield Ben vol. ‘En plaats me niet in die situatie. Zelfs als ik iets wist, mocht ik het je nog niet vertellen.’

‘Rustig maar,’ zei zijn vader. ‘Ik maakte gewoon een grapje.’

‘Het was gewoon een grapje,’ zei Lisa.

‘Goed dan,’ zei Ben, die in zijn salade prikte. ‘Het was gewoon een grapje. Ik snap het. Ha ha.’

‘Gaat het wel goed op je werk?’ vroeg Bens moeder.

‘Alles is in orde,’ zei Ben. ‘Alles is fantastisch.’

‘En dat advocatenkantoor dat je een baan aanbood? Zijn ze nog steeds geïnteresseerd?’

‘Mam, alles is in orde. Mijn carrière in de juridische wereld zit helemaal op schema. Niets kan me nog tegenhouden. Kunnen we er nu alsjeblieft over zwijgen?’

‘Nee. Wat verzwijg je voor me?’ Bens moeder keek Lisa aan en zei: ‘Wat verzwijgt hij voor me? Je kunt het me heus wel vertellen.’

‘Mam, laat Lisa met rust,’ eiste Ben.

‘Ben, je hoeft je stem niet te verheffen,’ zei zijn vader.

‘Wel als ze zich weer overal mee gaat bemoeien,’ zei Ben. ‘Hou er nou gewoon over op.’

‘Ik wil niet dat je zo’n toon aanslaat aan tafel,’ zei Bens moeder. ‘Bied je excuses aan of verlaat de kamer.’

‘Verlaat de kamer?’ vroeg Ben met een moeizaam lachje. ‘Of wat? Word ik gestraft? Krijg ik een tik? Of

mag ik geen tv meer kijken? Geen verjaardagsfeestje?’

‘Benjamin, ik zou het op prijs stellen als je nu van tafel gaat,’ zei zijn vader met een barse stem.

Ben sprong op van zijn stoel en stormde de trap op. ‘Ik ben in mijn kamer.’

Om acht uur ging de deurbel. ‘Ik ga wel,’ zei Bens vader, en duwde zijn stoel weg van de tafel. Hij opende de deur en zei: ‘Hoi, jongens. Kom binnen – we gaan net het toetje eten.’

‘Zijn het de idioten?’ vroeg Lisa terwijl Ober en Nathan naar de tafel liepen.

‘Dag, jongens,’ zei Bens moeder.

‘Dag, mevrouw Addison,’ zei Ober, en probeerde een glimlach te onderdrukken. ‘Ik hoop dat u een geweldige Thanksgiving hebt.’

‘Dat hadden we,’ zei Lisa.

‘Wat brengt jullie hierheen vanavond?’ vroeg Bens moeder.

‘We wilden gewoon gedag zeggen. We hebben u en meneer Addison al zo lang niet meer gezien,’ zei Ober. ‘En we willen uw zoon uiteraard ook graag feliciteren met zijn verloving.’

‘Ja, precies,’ zei Nathan, die Lisa een schouderklopje gaf. ‘Dit is een grote dag voor jullie. Ik wens jullie het allerbeste.’

‘Erg grappig,’ zei Lisa.

‘Ach, toe nou,’ zei Nathan. ‘Je vond het zelf ook grappig – die grote foto van jou, de nepbiografie – het was geniaal.’

‘En het kostte bijna honderd dollar,’ zei Ober.

‘Het was absoluut grappig,’ gaf Lisa toe. ‘Maar jullie beseffen toch wel dat dit gevolgen zal hebben.’

‘Aanvaard de nederlaag nou maar gewoon,’ zei Ober, die zich naast Lisa in de stoel perste zodat ze met zijn tweeën een plek deelden. ‘Over de aanstaande bruidegom gesproken, waar is hij?’

‘Die zit boven in zijn kamer te mokken.’

Tien minuten later stapten Ober, Nathan en Lisa Bens kamer binnen. 'O, mijn straf zit er blijkbaar op,' zei Ben, zittend op zijn bed. 'Ik mag weer vriendjes ontvangen.'

'Hou nou toch op,' zei Lisa, en liet zich op Bens bed vallen. 'Ze willen alleen maar weten wat je dwarszit.'

'Nou, als ik dat wilde vertellen, had ik het wel gedaan,' vuurde Ben terug.

'Luister, je hoeft je niet op te winden omdat je ouders je nog steeds behandelen als een kind van twaalf. Zo zijn ouders. Ze zien duidelijk dat er iets aan scheelt. En trouwens, je gedraagt je ook als een kind van twaalf.'

'Denk jij dat het Rick was die mijn vader benaderde?' vroeg Ben. Hij legde het voorval uit aan Ober en Nathan.

'Ik weet niet wie hij was, maar ik denk dat het gewoon een groot toeval is,' zei Lisa.

'Waar is hij in hemelsnaam mee bezig?' vroeg Ben.

'Waarom houden we er niet over op?' stelde Nathan voor. 'We kunnen hier toch niets doen en we hebben er niets aan als jij doordraait. Als we terugkeren, kunnen we praten en een nieuwe strategie bedenken.'

'Maar wat als... ' begon Ben.

'Zwijg erover,' onderbrak Nathan hem. 'Laten we veranderen van onderwerp en verdergaan.'

'Ik weet wel een nieuw onderwerp,' zei Ober, met een blik op de zeven jaar oude kalender van Albert Einstein die nog steeds aan de wand hing. 'Laten we praten over waarom morgen zo'n belangrijke dag is.'

Ben dacht een ogenblik na en zei toen: 'Jij bent soms echt verdomd zielig.'

'Waarom?' vroeg Lisa, en keek Nathan aan.

'Morgen vierden we de dag dat Ober zijn maagdelijkheid verloor,' legde Nathan uit.

'Ik was de eerste van ons die de eer te beurt viel,' voegde Ober eraan toe. 'Dat zal brompot hier voor eeuwig dwarszitten.'

'Ben zou het doen met Lindsay Lucas,' legde Nathan uit, 'maar Ober wilde de eerste zijn en sliep met Shelly Levine, de Smoezelige Slet.'

‘Dus je sliep alleen maar met haar om Ben te verslaan?’ vroeg Lisa.

‘Niet enkel om Ben te verslaan,’ zei Ober. ‘Ik wilde haar ook beter leren kennen.’

‘Hij deed het uitsluitend om mij te verslaan,’ zei Ben.

‘En dat zit hem nog steeds dwars,’ zei Ober.

‘Jullie zijn geschift,’ zei Lisa. ‘Een wedstrijdje wie heeft-het-eerst-seks?’

‘Zo zag Ober het toch,’ zei Ben.

‘En ik haalde het goud binnen,’ zei Ober. ‘Maar ach, zilver is ook verdienstelijk.’

‘Hoe oud waren jullie toen?’ vroeg Lisa.

‘Zestien,’ zeiden de drie vrienden in koor.

‘Dat valt best mee,’ zei Lisa. ‘En jij, Nathan? Wanneer heb jij de daad gesteld?’

‘Dat is een nogal persoonlijke vraag,’ zei Nathan. ‘Wanneer werd jouw bloempje geplukt?’

‘Ik had seks met Chris Weiss op mijn vijftiende, in de slaapkamer van zijn ouders. Die waren het huis uit dat weekend.’

‘Mooi zo! Een vroegbloeier!’ zei Ober.

‘Nou, wanneer deed jij het voor het eerst?’ vroeg Lisa aan Nathan.

‘Het laatste jaar...’ begon Nathan.

‘Het was *na* je laatste jaar gymnasium,’ corrigeerde Ben.

‘Het was de zomer vóór ik mijn studie begon,’ hield Nathan vol. ‘Dat is technisch gezien nog steeds het laatste jaar gymnasium. Jij zegt dan wel dat het zomer was, maar voor mij was het toen nog steeds mijn laatste jaar gymnasium. Ik deed het met Eleanore Sussman in een kleine hotelkamer aan de kust in Jersey – mijn ouders hebben er een zomerhuisje.’

‘Erg smaakvol,’ zei Lisa. ‘Waar deed jij het voor het eerst?’ vroeg ze aan Ben.

‘Ik had de meeste klasse van ons drieën en nam mijn vriendinnetje natuurlijk mee naar het boothuis van de universiteit. Ik had zelfs slaapzakken klaargelegd en wij

deden het in stijl – onder de sterren en met uitzicht op de stad.’

‘En jij?’ vroeg Lisa aan Ober.

‘Ik belandde na een zwaar drinkpartijtje met de Smoezelige Slet bij haar huis en we deden het in haar eigen, erg smaakvol ingerichte slaapkamer.’

‘Terwijl haar ouders in de kamer ernaast zaten,’ maakte Ben het verhaal af.

‘Dat meen je niet,’ zei Lisa.

‘Ze hebben niets gemerkt,’ zei Ober, die in kleermakerszit op de grond zat.

‘Over goede seks gesproken, waarom vraag je Ober niet naar zijn affaire met zijn baas?’ stelde Nathan voor.

‘Ja, moet je doen.’ Ben barstte in lachen uit. ‘Dat is echt een goed...’

‘Het was geen affaire,’ onderbrak Ober hem, ‘maar een angstaanjagend verleidingsspel.’

‘Het was wel een affaire en jij was een slappeling,’ zei Nathan.

‘Vertel het verhaal nou,’ zei Lisa.

‘Dit gebeurde allemaal tijdens Obers erg korte carrière als assistent public relations,’ legde Ben uit.

‘Het was een pr-bedrijfje dat zich specialiseerde in de computerindustrie,’ voegde Ober eraan toe.

‘Obers baas,’ ging Ben verder met een diepe, sexy stem, ‘nou, ik zal het zo uitdrukken: zij specialiseerde zich in de *liefde*.’

‘Draai er niet zo omheen,’ smeekte Ober. ‘Ze probeerde me te versieren en ik wimpelde haar af. Einde verhaal.’

‘Nee, nee, nee,’ onderbrak Nathan hem. ‘Zij probeerde jou te versieren, en jij verloor het bewustzijn.’

‘Echt waar?’ lachte Lisa.

‘Ze riep hem in haar kantoor en droeg alleen een bh, een slipje en zwarte jarretelles,’ zei Ben. ‘Ober ving één glimp van haar op en viel bewusteloos neer.’

‘Ik voelde me al de hele dag niet lekker,’ legde Ober

droogjes uit. 'Ik kwam te snel overeind uit mijn stoel en toen ik bij haar kantoor aankwam, voelde ik me al licht in het hoofd.'

'Geïntimideerd lijkt me een passendere beschrijving,' zei Nathan.

'Wat deed ze nadat je bewusteloos neerviel?' vroeg Lisa.

'Dat weet ik niet zeker,' zei Ober. 'Ik weet alleen dat ik wakker werd en dat ze met een dossiermap voor mijn gezicht wapperde.'

'Maar ze had nog steeds geen kleren aan,' zei Ben. 'Het spreekt natuurlijk voor zich dat ze afknapte op het hele voorval. Flauwvallen is het slechtste afrodisiacum wat er is.'

'Kunnen we over iets anders praten?' vroeg Ober.

'O, liefje,' zei Nathan tegen Ben, 'ik vind je ondergoed...' Hij sloot zijn ogen en viel op de grond. 'Boem, ogen dicht en bewusteloos,' zei Ben.

'Oké, ik heb er genoeg van,' zei Ober. 'Als ik me belachelijk wilde laten maken, had ik evengoed thuis kunnen blijven.'

'Kun jij me thuis afzetten?' vroeg Nathan toen Ober naar de deur stapte.

Ober zei niets en liep de kamer uit. 'Nou, zwijgen is toestemmen,' zei Nathan en zwaaide naar Ben en Lisa. 'Tot later, jongens.'

'Tot later,' zei Ben toen Nathan naar buiten ging.

'Jij bent echt zielig,' zei Lisa, en stompte Ben tegen zijn borst.

'Hoezo?'

'Dat plekje waar je me gisteren mee naartoe nam – het boothuis. Je probeerde me te verleiden.'

'Hou op,' zei Ben. 'Dat wilde ik helemaal niet.'

Lisa bekeek hem vanuit haar ooghoeken en gaf met diepe stem haar beste imitatie van Ben. 'Euh, ik heb hier mijn scriptie voor Columbia geschreven, en ook die voor Yale en ik heb hier...' Ze schakelde over op een iets diepere stem en onderbrak zichzelf: 'Stommerd, vertel

haar niet over je maagdelijkheid – als ze dat ontdekt, wil ze nooit seks met ons.'

'Wonderbaarlijk,' lachte Ben. 'Je hebt mijn gedachtegang feilloos gereconstrueerd.'

'Misschien niet feilloos, maar ik zit in de buurt.'

'Denk je dat echt?' vroeg Ben haar.

'Heb ik het fout dan?'

'Geloof je dat echt?'

'Beantwoord mijn vraag,' zei Lisa. 'Zeg me dat ik het fout heb.'

Ben ging plots blozen als een tomaat. 'Ik zeg niet dat je helemaal gelijk hebt, maar je zit er ook niet mijlenver af.'

'Ik wist het. Je bent zo voorspelbaar.'

'Wat bedoel je daar nou weer mee? Ik ben helemaal niet voorspelbaar.'

'Geloof je dat echt zelf?' vroeg Lisa. 'Je bent ongelooflijk voorspelbaar. Ik kon haast op de minuut...'

Voor Lisa haar zin kon afmaken, leunde Ben voorover en kuste hij haar lang en intens.

Lisa was verrast en trok zich even terug. 'Een kus van meneer Addison – ik ben onder de indruk. Ik wist niet dat je het in je had.'

'Wil je nou zwijgen?' vroeg Ben, en kuste haar nog een keer. Hij sloeg zijn armen om Lisa heen en ze duwde hem achterwaarts het bed op. Ze ging bovenop hem zitten en probeerde koortsachtig zijn hemd los te knopen.

'... en dan nog wat,' zei Ober die terug de kamer in stormde. 'Jezus! Hup, Batman, hup!'

'Ik geloof mijn eigen ogen niet,' zei Nathan.

'Wil je ons misschien alleen laten?' vroeg Lisa. 'We proberen hier te stoeien.'

'O, man, hier plagen we je over duizend jaar nog steeds mee,' waarschuwde Ober, en hij trok de deur achter zich dicht met een brede glimlach op zijn gezicht.

'En wat ga je nou aan Lindsay Lucas vertellen?' riep Nathan terwijl de deur dichtviel.

Ben liet zich op het bed vallen en zei: 'Verdorie.'

'Trek het je niet aan,' zei Lisa, die zich vooroverboog en hem in zijn nek kuste.

11

En?’ vroeg Ben.

‘Wat?’ vroeg Lisa, die naast hem lag.

‘Hoe vond je het?’

‘Hoe vond ik wat?’ zei Lisa met een glimlach.

‘Het feit dat jouw kleren nu mijn slaapkamervloer opvrolijken. Wat anders?’

‘Het was goed,’ zei Lisa. ‘Het was goed.’

Ben ging rechtop zitten in bed en schudde zijn hoofd.

‘Dat spelletje lukt bij mij niet, dame. Je maakt me *niet* gek met die vage adjectieven van je.’

‘Wat wil je dat ik zeg?’ vroeg ze. ‘Het was fenomenaal. Jij was de artiest – ik was jouw witte doek.’

‘Je bent vreselijk, weet je dat?’

‘Dat is grappig,’ zei Lisa met een grijns. ‘Ik hoorde je niet klagen een halfuur geleden.’

‘Zo geweldig was het nou ook weer niet.’

‘Als jij het zegt,’ zei Lisa, en staarde naar de kleren die verspreid lagen over de vloer. Ze wees naar de hoek van de kamer en vroeg: ‘Is dat trouwens niet je geluksboxershorts?’

‘Die had ik niet eens nodig.’

‘O, heb ik je beledigd?’ vroeg Lisa, en krabde Ben onder zijn kin.

‘Dit was stom van ons,’ zei Ben, die van haar weg rolde en tegen het hoofdeinde van het bed leunde. ‘Ik had je nooit het plezier mogen gunnen. Nou ga je vast de hele tijd seksuele toespelingen maken.’

‘Natuurlijk ga ik dat doen,’ zei Lisa. ‘Zo ben ik gewoon. Wat had je gedacht, dat we *een stel zouden vormen*? Dat we het verliefde paartje van het Hof zouden worden? Dit was gewoon leuk. Ik wilde al met jou naar bed toen ik je voor het eerst zag.’

‘Dat zeg je zomaar.’

Lisa nam zijn hoofd in haar handen en draaide dat naar haar toe. ‘Dat meen ik echt.’

‘Nou, het mysterie is onthuld.’

‘Luister, als je nog eens zin hebt, bel je me maar. Ik vond het fantastisch.’

‘Dit gebeurt niet nog een keer. Dit was het,’ zei Ben, die zich losmaakte uit haar greep. ‘Nou gaan we ons ongemakkelijk voelen op het werk. En telkens als ik je zie, zal ik me inbeelden dat je naakt bent.’

‘Nou en? Ik ben volwassen, ik kan er best tegen. En als je denkt dat je zult kunnen weigeren als ik nog een keer zin heb in jou, dat ben je gek.’

‘Je weet niet hoe vastberaden ik kan zijn. Geloof me, dit was een eenmalige gebeurtenis.’

‘Als jij het zegt, lieverd,’ zei Lisa, die op haar zij ging liggen en de dekens tot onder haar kin optrok.

Op zondag brachten de Addisons Ben en Lisa vroeg in de ochtend naar de luchthaven. ‘Bedankt voor de gastvrijheid,’ zei Lisa.

‘Graag gedaan,’ zei Bens moeder. ‘Ik ben blij dat we je eindelijk ontmoet hebben.’

‘Tot later, mam,’ zei Ben terwijl hij zijn moeder omhelsde. Hij zag de tranen die in haar ogen opwelden, en voegde eraan toe: ‘Je hoeft niet te huilen, ik kom gauw weer terug.’

‘Het gaat wel,’ zei zijn moeder verbeterd. ‘Kom maar veilig thuis.’

Ben en Lisa controleerden of ze alle bagage hadden en liepen samen naar hun boarding gate. ‘Heb je al wat gehoord van Ober of Nathan?’ vroeg Lisa.

‘Niets. Zelfs geen telefoontje. Ze zijn duidelijk wat van plan.’

Toen ze bij de gate aankwamen, stonden Nathan, Ober en Eric hen op te wachten. Aarzelend benaderde Ben zijn huisgenoten. 'Hoe was jullie weekend?'

'Goed,' zei Nathan.

'Geweldig,' zei Eric.

'Goed,' zei Ober. 'En het jouwe?'

'Het was leuk,' zei Ben achterdochtig. Hij keek om zich heen in de luchthaven, en richtte zijn blik toen weer op Ober en Nathan. Uiteindelijk zei hij: 'Toe maar, begin er maar aan. Zeg wat je wilt zeggen, maar reageer tenminste. De spanning is ondraaglijk.'

'Waarop moeten we reageren?' vroeg Ober.

'Ik weet niet waar je het over hebt,' zei Nathan met een uitgestreken gezicht.

'Daar geloof ik niks van,' zei Ben. 'Nou, wat hebben jullie gepland? Springt er straks iemand tevoorschijn die rijst naar ons zal gooien? Komt er een fanfare paraderen? Wat gaat er gebeuren?'

'Er gaat niets gebeuren,' zei Nathan.

'Waarom doet hij zo vreemd?' vroeg Ober.

'Geen idee,' zei Nathan. 'Het lijkt me een klassiek geval van paranoia.'

De vier huisgenoten zetten Lisa af bij haar appartement en reden naar huis. Ober was als eerste bij de deur en haalde een stapel post uit de bus. Hij sleepte zijn koffers naar binnen en gooide de post op de keukentafel. Eric dropte zijn bagage bij de kast en liep terug naar de deur. 'Tot later, jongens. Ik moet naar de krant.'

Toen de deur dichtviel, greep Ober Bens schouders. 'Hoe was ze? Ze is vast een beest in bed.'

'Jij dacht dat ze lesbisch was,' zei Ben.

'Dat heb ik nooit gezegd,' zei Ober. 'Ik zei dat ze biseksueel is.'

'Ja, hoor,' zei Ben.

Nathan ging op de bank zitten. 'Niet te geloven dat jullie het gedaan hebben. Wat ging er toch door je hoofd?'

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Ben.

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken na Thanksgiving uit te zoeken of we Lisa echt kunnen vertrouwen,’ zei Nathan.

Ben stond in het midden van de kamer en had zijn jas nog niet uitgetrokken. ‘Niet doen,’ zei Ben. ‘Ik vertrouw haar.’

‘Ben, neem dit nou niet verkeerd op, maar ik hoop dat je je niet laat verblinden door één geil weekend.’

‘Nou, sorry, maar dat neem ik wel verkeerd op. Ik heb dit weekend heel wat ontdekt over Lisa, en het is gewoon niet mogelijk dat ze met Rick samenzweert tegen mij.’

‘Hoe weet je dat zeker?’ daagde Nathan hem uit. ‘Welke nieuwe informatie overtuigt je daarvan? Dacht je misschien dat je haar beter kent nu jullie seks hebben gehad?’

‘Het is niet alleen de seks. Ik leerde haar beter kennen als mens.’

‘Ben, het enige verschil tussen deze week en vorige week is dat je nu weet hoe ze er naakt uitziet.’

‘Dat is niet waar,’ zei Ben. ‘Jij was er niet dit weekend, we hadden...’

‘Hou op over dit weekend en luister naar wat ik zeg,’ zei Nathan die opstond van de bank. ‘Als twee intelligente mensen zijn jullie wel heel dom geweest. Als mijn theorie klopt, doet Lisa exact wat ze van plan was. Denk er eens over na! Ze neemt jullie allebei te grazen.’

Het werd plots stil in de kamer. Ben liep naar de tafel en bekeek de stapel post. Hij haalde er een brief voor hem uit en zei: ‘Lisa geeft tenminste om mijn problemen.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ vroeg Nathan.

‘Ik bedoel dat ze het hele weekend met me gepraat heeft over die problemen met Rick. Jullie hebben alleen maar stomme grappen uitgehaald.’

‘Je overdrijft,’ zei Nathan. ‘Je weet hoeveel tijd we er allemaal aan besteed hebben. Ober en ik hebben al-

lebei onze baan geriskeerd om Rick te pakken. En die verlovingsaankondiging was het beste wat we konden bedenken om jou wat op te vrolijken. Lisa brengt trouwens alleen maar tijd met je door om te achterhalen wat je precies weet.'

'Je weet niet waarover je het hebt,' zei Ben, en liep naar de trap.

'Je hoeft niet boos te worden en weg te lopen,' zei Nathan. 'Kom terug naar beneden en pak het probleem aan.'

Ben negeerde zijn huisgenoten en liep naar zijn kamer.

'Je had wel kunnen raden dat hij defensief zou reageren,' zei Ober toen Ben uit het zicht was verdwenen.

'Natuurlijk wist ik dat,' zei Ober. 'Pech voor hem, maar ik probeer hem te beschermen.'

'Ik begrijp wel wat je probeerde,' zei Ober, 'maar je had je misschien voorzichtiger kunnen uitdrukken.'

'O, dus *jij* vindt dat *ik* gevoeliger moet zijn?' lachte Nathan.

'Ik meen het. Ben is echt doodsbang.'

Natuurlijk is hij bang. Ik zei het nog voor Thanksgiving – seks belemmert logisch denken. Ben moet de waarheid onder ogen zien. Hij heeft zijn pleziertje gehad, maar nu dringt de realiteit zich op: we kunnen Lisa niet vertrouwen.'

'Hoe was de reis?' vroeg Rick, die in zijn mobieltje praatte terwijl hij zijn bagage opwachtte aan de band in de luchthaven.

'Moest je ons nou echt volgen naar Boston?'

'Natuurlijk,' legde Rick uit. 'Ik moet mijn investering toch in de gaten houden?'

'Nou, ik hoop dat de resultaten je bevallen. Hij is de weg helemaal kwijt.'

'Dat voorval met zijn vader joeg hem de stuipen op het lijf, hè?' vroeg Rick.

'Dat is het understatement van het jaar. Hij weet niet meer wie hij kan vertrouwen.'

‘Verdenkt hij jou?’

‘Ik geloof het niet, maar hij is veel minder vlot in de omgang. Hij zei amper een woord op de hele terugreis.’

Rick lachte en verplaatste de telefoon naar zijn andere oor. ‘Zo gaat het nou eenmaal als je weet dat je gaat verliezen. Je gaat het afreageren op je beste vrienden.’

Toen hij zijn kamer binnenkwam, gooide Ben zijn post op het bureau en liet zich in zijn fauteuil vallen. Het kon Lisa echt niet zijn, dacht hij, terwijl hij met zijn duimen op het bureaublad trommelde zonder echt een ritme te vinden. Bekijk de feiten. Hoe groot is de kans dat ze een dubbelagent is, met alles wat je over haar weet? Nee. Het is onmogelijk. Het kan gewoon niet.

Hij nam alle details nog een keer in zijn gedachten door en verdeelde de grote, slordige hoop post in drie kleinere, meer handelbare stapeltjes. Eentje met rekeningen, eentje met reclame en eentje met persoonlijke brieven. Hij merkte een tijdschriftenaanbod op, geadresseerd aan Benjamin N. Addison, en wist dat *Newsweek* zijn naam had vrijgegeven. Hij vond nog een envelop geadresseerd aan Benjamin L. Addison en wist dat ook *Legal Times* zijn buit had binnengehaald. Toen hij de brief zag die geadresseerd was aan Benjamin C. Addison, trok hij zijn wenkbrauwen op. Het irriteerde hem dat de creditcardmaatschappij hetzelfde had gedaan. Hij had uitdrukkelijk gevraagd dat niet te doen. Hij maakte een mentale notitie om de maatschappij later te bellen, en merkte toen de brief op bovenaan de stapel met persoonlijke post. Hij nam de eenvoudige, witte envelop op en zag verbaasd dat die geen afzender, postzegel of poststempel droeg.

Ben haalde zijn duim achter de dichtgeplakte flap, opende de envelop en haalde er een korte, getypte brief uit. ‘Beste Ben: ik hoop dat je genoten hebt van Thanksgiving – ik weet zeker dat ik er nog wel eens alles over zal horen. Oprechte groeten, Rick.’

Bens hart ging sneller slaan toen hij de brief een tweede keer las. Hij duwde zich af van het bureau en verliet zijn kamer. Hij rende naar beneden, keerde terug naar de woonkamer en zag Nathan nog net de telefoon inhaken. 'Wie was dat?' vroeg Ben.

'Mijn moeder,' legde Nathan uit. 'Ik wilde haar laten weten dat we goed zijn thuisgekomen.'

'Iemand heeft dit in onze bus gestopt terwijl we weg waren,' zei Ben, en gaf de brief aan Nathan. 'Er zit geen postzegel op.' Nathan las de korte brief en Ober kwam uit de badkamer.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Ober.

Nathan zei niets en gaf de brief aan Ober, die hem snel las.

'Kunnen we even praten in je kantoor?' vroeg Ben, en leidde Nathan en Ober naar de voordeur. De drie vrienden liepen naar buiten en stapten in Nathans auto.

'Wanneer heb je die brief gekregen?' vroeg Nathan, die het autoportier dichtsmeet.

'Ik heb hem net geopend,' zei Ben nerveus. 'Wat vind je van die laatste zin? Dat hij zegt dat hij er alles wel eens over zal horen.'

'Je weet al wat ik denk,' zei Nathan. 'Als dat geen verwijzing is naar Lisa, wat dan wel?'

'Ik weet het, ik weet het,' zei Ben. 'Maar als hij met Lisa onder één hoedje speelt, zou hij dan haar betrokkenheid prijsgeven?'

'Ik denk dat Rick gewoon met ons solt,' legde Nathan uit. 'Als hij in het geheim samenwerkt met Lisa, dan geniet hij nu van het spelletje. Als hij niet met haar samenwerkt, jaagt hij ons angst aan door te impliceren dat hij dat wel doet. Hij speelt dus in elk geval in op onze angst en hij maakt ons gek. Hij weet duidelijk dat je om haar geeft.'

'Shit,' zei Ben, en liet zich achterover zakken.

'Mag ik je wat vragen?' zei Ober, die naar voren leunde op de achterbank. Hij wachtte niet op een antwoord en vroeg: 'Waarom zitten we in de auto?'

Nathan schudde zijn hoofd. ‘Domkop, als Rick dichtbij genoeg kon komen om die brief in de bus te steken, omdat hij wist dat we niet thuis waren, dan is de kans groot dat hij het huis heeft doorzocht.’

‘Denk je dat hij heeft ingebroken?’ vroeg Ober.

‘Waarom niet?’ zei Ben. ‘Hij wist dat hij kon zoeken naar informatie die we over hem hebben. Hij kon in alle rust overal microfoontjes installeren. Hij kon doen wat hij wilde. Ik weet niet wat jij denkt, maar ik zeg geen woord meer in dat huis.’

‘Wat wil je nu doen?’ vroeg Nathan.

‘We moeten Rick kunnen identificeren – als we een foto kunnen nemen en die door de databank van de staatsveiligheid halen, zitten we hem al veel dichterbij op de hielen.’

‘Maar hij wist dat we van plan waren hem te fotograferen,’ zei Nathan.

‘Precies,’ zei Ben. ‘Als ik in Ricks schoenen stond, zou ik niet het risico nemen nog een ontmoeting te plannen tot wij onze beslissing meedelen. We zullen hem dus op een wat ongebruikelijke manier moeten opsporen.’ Hij ging rechtop zitten en vervolgde: ‘We weten eigenlijk alleen dat hij tussen 28 en 38 jaar oud is, dat hij intelligent is en precies weet wat hij doet. Ik denk trouwens ook dat Rick, als dat zijn echte naam is, werkzaam is als advocaat. Hij weet veel te veel over de wet voor een leek.’

‘Nemen ze geen foto als je examen doet voor de balie?’ vroeg Nathan.

‘Dat is precies waar ik heen wilde,’ zei Ben. ‘Als we alles wat we over hem weten samenvatten, moeten we ergens wel een foto van hem vinden. Als we die foto kunnen vinden, kunnen we hem vast ook identificeren.’

‘Hoe zit het dan met dat examen voor de balie?’

‘In sommige staten wordt geen foto genomen,’ zei Ben. ‘En ik weet niet zeker of de Orde van Advocaten die informatie wel wil vrijgeven.’

‘En de foto op zijn rijbewijs?’ vroeg Ober.

‘Die categorie is gewoon te uitgebreid,’ zei Ben. ‘Zelfs

als we ontdekken uit welke staat hij komt, zouden we een heleboel mensen moeten controleren.'

De drie vrienden zaten in de geparkeerde auto en wreven hun handen warm. 'Als Rick advocaat is, heeft hij rechten gestudeerd. Zijn foto moet dus in een jaarboek te vinden zijn van de laatste tien à vijftien jaar. Het hele land telt ruim honderd faculteiten rechten, dat zijn er te veel om te onderzoeken. Maar misschien moeten we de zoektocht beperken tot de tien beste scholen van het land: Yale, Harvard, Stanford, Columbia en zo. Rick is een snob – ik wed dat hij op een van de beste universiteiten heeft gezeten.'

'Dat zijn nog steeds heel wat foto's om te bekijken,' zei Ober.

'Niet echt,' legde Ben uit. 'Als we ons concentreren op de beste universiteiten, en dan de laatste vijftien jaar bekijken, gaat het om slechts 180 jaarboeken. Met een gemiddelde van 400 studenten per jaar, valt dat eigenlijk wel mee.'

'Dat zijn 72.000 foto's,' zei Nathan, die met zijn polsen op het stuur van de auto trommelde.

'Het zijn er eigenlijk slechts iets meer dan de helft,' zei Ben. 'We hoeven de vrouwen niet te bekijken.'

'Wat bedoel je met *wij*?' vroeg Ober. 'Jij bent de enige die hem kan herkennen.'

'Ik heb dus heel wat foto's te bekijken,' zei Ben. 'Heb jij misschien een beter plan? Als ik zijn foto eruit kan halen, hebben we alles wat we nodig hebben.'

'Kan je wel aan al die oude jaarboeken komen?' vroeg Nathan.

'Natuurlijk wel,' zei Ben. 'Als ik een universiteit opbel en zeg dat een rechter van het Hooggerechtshof enkele jaarboeken zou willen, dan hebben we ze voor het einde van de week. Op een faculteit rechten worden rechters aanzien voor goden die tussen de gewone mensen leven.'

'Dan lijkt dat onze beste optie,' zei Nathan. 'Vertel me nou wat je vindt over dat gedoe met Lisa.'

Ben staarde naar de brief in zijn handen. 'Ik geef je nog steeds geen gelijk, maar op dit moment neem ik geen risico's meer. Ik vertrouw haar, maar ik kan er best mee leven haar niet te betrekken bij ons plan.'

'Meer vraag ik niet,' zei Nathan. 'Hoe minder betrokkenen, hoe beter.'

Ben keerde al vroeg op maandagochtend terug naar het Hof. Hij droeg zijn favoriete blauwe pak, een vers gesteven overhemd en zijn zwarte, wollen overjas. Hoewel hij liever wat uitgeruster was geweest, was hij ook opgelucht dat de vakantie erop zat. Toen de hoek van het statige, marmeren gebouw in zijn gezichtsveld opdook, sloeg de angst weer toe. Het Hof was altijd een constante geweest, maar dat gold de laatste tijd ook voor Bens problemen. Hij liep naar zijn kantoor, maar hield halt bij de deur. Oké, zei hij tegen zichzelf. Gedraag je gewoon normaal tegen haar. Er is niets veranderd, we zijn nog steeds vrienden, maar je kunt haar niets vertellen over het plan met Rick. Hij vreesde dat de uitdrukking op zijn gezicht hem zou verraden, sloot zijn ogen en beeldde zich Lisa naakt in. Goed, ik ben rustig, dacht hij terwijl hij de deur opentrok. Ik ben een rots. Ik ben onverstoorbaar. Hij ging naar binnen en was niet verrast toen hij zag dat Lisa er al was, ze was er altijd vóór hem.

'Waarom grijns je zo stom?' vroeg Lisa toen Ben op de bank ging zitten.

'Ik ben gewoon blij dat ik terug ben. Mag dat niet?'

'Daar trap ik niet in,' zei Lisa. 'Ik heb die blik al eens eerder gezien. Je zit nog steeds met Thanksgiving in je hoofd, is het niet?'

'Lisa, hoewel jij vast graag aanneemt dat je het middelpunt van alles bent, moet ik helaas zeggen dat dat niet zo is. Die blik was trouwens een rustige en beheerste blik. Dit is een het-is-leuk-om-terug-te-zijn-blik...'

'Nee, die blik is het niet,' zei ze. 'Dit is jouw geconstipeerde en gedrogeerde blik.'

'Constipatie. Seks met jou. Niet veel verschil,' zei Ben

met een uitgestreken gezicht.

‘Wat laag van je,’ zei Lisa. ‘Laag, maar raak.’ Ze leunde in haar stoel. ‘Hoe komt het trouwens dat je plots zo rustig over onze seks kunt praten? Ik dacht dat je er niet over wilde praten?’

‘Ik heb er geen problemen meer mee. Zo lang het niet tussen ons in komt te staan, vind ik het goed.’

‘Als jij het goed vindt, vind ik het ook goed,’ zei ze. ‘Breng me eens op de hoogte. Heb je al beslist wat je met Rick wilt doen?’

‘Nee, niet echt,’ zei Ben, en liep naar zijn bureau. ‘Ik heb meer nagedacht over wat ik moet schrijven voor die Grinnell-uitspraak.’

‘Goed zo.’ Lisa pakte een schrijfblok en volgde Ben naar zijn bureau. ‘Ik heb ook nagedacht over hoe we onze afwijkende conclusie moeten formuleren.’ Ze legde het schrijfblok vol notities voor Ben en legde uit: ‘Omdat Veidt Osterman niet volledig steunt, kunnen we hun beslissing over de feiten minimaliseren. Ze zullen stellen dat Grinnell onredelijk veel schade lijdt, maar wij kunnen erop wijzen dat zoiets enkel geldt in uitzonderlijke gevallen betreffende bepaalde historische monumenten – zo kunnen we–.’

‘Ho maar, ho maar,’ zei Ben, en probeerde Lisa te bedaren. ‘Vertel me eerst maar eens wanneer Hollis de beslissing wil.’

‘Hij wil de eerste versie klaar hebben over tien dagen, en het hele ding moet klaar zijn voor Kerstmis. Ze willen de beslissing nog voor het nieuwe jaar aankondigen.’

‘We hebben dus drie weken om het voor mekaar te krijgen,’ zei Ben, ‘als we ervan uitgaan dat hij zoals gewoonlijk een week voordien alles wil laten lezen aan de andere rechters.’

‘Prima,’ zei Lisa. ‘Zullen we beginnen?’

‘Ik ga eraan beginnen,’ zei Ben, en nam zijn eigen schrijfblok. ‘Tenzij *jij* plots verantwoordelijk bent geworden voor de eerste versie?’

‘Je hoeft niet zo sarcastisch te doen. Het spijt me dat

ik die denkbeeldige, intellectuele grens tussen ons overschreden heb door je wat suggesties te doen.'

'Sinds we hier werken, ben ik diegene die de aanval formuleerde, dat is alles. Daarna breek jij alles af en lap je het weer op. Ik ben trouwens nog niet klaar om Grinnell te schrijven. Ik moet minstens nog twee dagen naar de bibliotheek om achtergrondinformatie te verzamelen over de zaak. Het spijt me als jij er al helemaal klaar voor bent om het zomaar uit te schrijven, maar zo komt een goede beslissing niet tot stand. Het gaat hier niet om een debat op school.'

'Zoek geen ruzie met me over zoiets. Kunnen we gewoon over de uitspraak praten?'

'Hallo, heb je me wel gehoord?' vroeg Ben. 'Ik zei net dat ik dat niet wil doen.'

'Nou, ik wel,' zei Lisa.

'Waarom? We hebben het nog nooit eerder zo aangepakt. Vanwaar plots die obsessie? Het is gewoon maar een uitspraak.'

'Ja, maar het is de eerste die we schrijven waarbij jij vindt dat de tegenpartij gelijk heeft,' zei Lisa.

'Gaat het daarom?' vroeg Ben, die zijn wenkbrauwen optrok. 'Denk je nou echt dat ik de afwijkende conclusie zou afzwakken voor mijn persoonlijk plezier?'

'Ik zei niet dat...'

'Je hoeft het niet te zeggen, ik lees het op je gezicht. Je denkt echt dat ik zoiets zou doen, is het niet?'

'Je weet niet wat ik denk,' zei Lisa, en liep terug naar haar bureau. 'De hele zaak ligt me gewoon na aan het hart en ik wil dat alles goed loopt.'

'Lieg niet tegen me, want...'

'Ben, je hoeft me niet te bedreigen!' Ze gooide haar schrijfblok op haar bureau. 'Als jij de controlefreak wilt uithangen, moet je dat vooral doen.'

Later die week ging Ben naar Mailboxes & Things om zijn postbus te controleren. Met een zucht van opluchting zag hij dat Ricks telefoonrekeningen waren aangekomen. Toen hij de envelop omdraaide om hem open

te maken, zag hij dat er iets op de achterkant stond geschreven: 'Ik hoop dat dit helpt. Rick.'

'Verdomme,' fluisterde Ben. Hij scheurde de envelop open en haalde er de kopieën uit van Ricks rekeningen. Hij bekeek ze snel, stopte ze terug in de envelop en keerde terug naar het Hof. Hij was blij dat zijn kantoor leeg was, nam de hoorn van de haak en toetste Nathans nummer in.

'Administratie,' antwoordde Nathan.

'Ik heb Ricks telefoonrekeningen net opgehaald.'

'Die waren lang onderweg,' zei Nathan. 'En? Heb je wat nuttigs gevonden?'

'Natuurlijk niet,' zei Ben, die door de kleine stapel rekeningen bladerde. 'Het is precies wat we verwacht hadden. Hij gebruikt vast een draagbaar toestel voor zijn persoonlijke gesprekken, want de enige oproepen die ik vind, zijn diegene naar mijn thuisnummer, mijn nummer op het werk en naar de operator.'

'Hij gaat georganiseerd te werk,' moest Nathan toegeven.

'Weet je wat ik denk?' zei Ben, en gooide de rekeningen op zijn bureau. 'Ik ben bang dat we hem nooit zullen vinden.'

'Zeg dat niet. Hij is slim, maar zo slim nou ook weer niet.'

'Dat dacht ik eerst ook, maar ik denk dat hij wel zo slim is.'

'Denk niet zo negatief. Heb je de jaarboeken besteld?'

'Ja, gisteren. We hebben ze uiterlijk volgende week, wat...'. Plots kwam Lisa binnen. Ben greep de telefoonrekeningen en gooide ze in een lade van zijn bureau. 'Je hebt volkomen gelijk,' zei hij tegen Nathan. 'Ober is telkens weer woedend als we zijn verjaardag vergeten.'

'Is Lisa net binnengekomen?' vroeg Nathan.

'O, ja. Absoluut,' zei Ben. 'Net daarom moeten we dit jaar doen alsof we het vergeten zijn.'

'Zeg geen woord tegen haar.'

Hij keek Lisa aan en zei: 'De groetjes van Nathan.'

‘Hoi,’ zei Lisa.

‘Ze groet je terug,’ zei Ben. ‘Nou, ik moet gaan. De gerechtigheid en rechtvaardigheid roepen.’ Hij hing op en keerde zich naar Lisa: ‘Wat is er?’

‘Eigenlijk niets,’ zei Lisa. ‘Maken jullie plannen voor Obers verjaardag?’

‘Ja,’ zei Ben. ‘Hij vindt het vreselijk als iemand dat vergeet, dus doen we allemaal alsof. Daarna gaan we samen uit eten of zo.’

‘Wens hem een leuke verjaardag van me.’

‘Zal ik doen,’ zei Ben terwijl hij prutste met wat paperclips.

‘Heb je al gehoord over de nominatie?’ Lisa wandelde naar Bens bureau en leunde op een hoek. ‘Het gerucht gaat dat de voorzitter Kuttler heeft voorgedragen.’

‘Wie zegt dat?’ vroeg Ben.

‘Joel, die het rechtstreeks heeft vernomen van Osterman. Blijkbaar heeft de voorzitter Osterman op de hoogte gebracht uit beleefdheid. Het wordt morgen bekendgemaakt.’

‘Als het klopt, is dat erg jammer. Kuttler is een slechte keuze.’

‘Waarom? Omdat hij geen juridisch genie is als jij?’

‘Hij hoeft geen juridisch genie te zijn, maar hij moet wel boven het gemiddelde uitsteken, vind ik.’

‘Toe nou, hij is geen idioot.’

‘Natuurlijk is hij geen idioot. Maar uitzonderlijk is hij ook niet. Hij is oké. Middelmatig. Mwah. Een theedoek. Een slappeling...’

‘Ik heb het begrepen.’

‘Je weet wat ik bedoel. Hij is duidelijk pienter, maar ik vind dat rechters van het Hooggerechtshof de absolute top moeten vertegenwoordigen. Ze moeten de scherpste, juridische denkers zijn van hun tijd.’

‘Nou, welkom in de echte wereld, waar het politieke proces anders verloopt. Als je niet in het plaatje past, maakt het niet uit hoe hoog je scoorde op de IQ-test.’ Lisa gleed van Bens bureau af en liep weer naar dat van

haar. 'Wat is er toch met jou de laatste tijd? Je zit de hele tijd te kniezen.'

'Ik heb gewoon een rottag.'

'Dat hoeft je niet op mij af te reageren,' zei Lisa. 'Het is niet mijn schuld.'

De volgende ochtend kwam Ben al vroeg de trap af voor een snel ontbijt. Toen hij de keuken in liep, vroeg Nathan meteen: 'Heb je de krant al gelezen?'

'Nee,' zei Ben terwijl hij zichzelf een kom ontbijtgranen inschepte. 'Wat is er? Heeft Eric nog een artikel over me geschreven?'

'Zoiets,' zei Nathan en gaf de voorpagina aan zijn huisgenoot. De kop boven het verhaal was: '*Kuttler goedgekeurd: Voorzitter kiest genomineerde.*' Eric's naam stond onder het artikel.

'Hoe is hij dat te weten gekomen?' vroeg Ben.

'Het maakt niets uit,' zei Nathan nonchalant. 'Het verhaal staat in elke krant. De informatie is blijkbaar vannacht uitgelekt.'

Toen Ben een gelijksoortige kop las in de *Washington Post*, slaakte hij een lichte zucht van opluchting.

'Ik sta ervan versteld dat Eric zo'n groot verhaal mocht verslaan,' zei Nathan.

'Het *gaat ook* over het Hooggerechtshof,' zei Ben. 'Daar specialiseert hij zich in.'

'Geef hem nog een kans. Hij is de laatste maand echt op afstand gebleven.'

'Nathan, ik neem dit echt heel ernstig. Ik geef hem geen kans en mijn deadline geldt nog steeds. Als Eric met Nieuwjaar niet verhuisd is, verhuis ik zelf. Hoe dan ook, een van ons moet vertrekken.'

'Wie betaalt dan zijn deel van de huur?'

'We kunnen een nieuwe huurder zoeken of ik betaal het zelf wel.'

'Jij zou dus dubbele huur betalen alleen maar om hem niet meer te zien? Weet je zeker dat dat de beste oplossing is?'

‘Wat verwacht je nou van me? Dat ik hem een dikke knuffel geef en zeg dat alles vergeten en vergeven is? Dat zit er niet in. Een domme, kleine ruzie tussen vrienden is één ding, maar Eric is veel verder gegaan dan dat. Hij...’

‘Je hoeft mij niet te overtuigen,’ zei Nathan. ‘Ik sta aan jouw kant. Ober zit er echt enorm mee, en hij staat ook aan jouw kant. Als jij Eric het huis uit wilt hebben, is dat jouw beslissing. Ik zeg gewoon dat je al je mogelijkheden moet overwegen.’

Nathan bladerde door de krant en vroeg: ‘Is het bijvoorbeeld ooit al bij je opgekomen dat Eric misschien wel wraak wil nemen als jij hem eruit gooit?’

‘Waar heb je het over?’ zei Ben vol ongelooft.

‘Ik zeg alleen maar dat ik, als je mij eruit zou gooien, behoorlijk woedend zou zijn. Ik zou misschien zelfs nog een artikel over je schrijven uit wraak.’

‘Ik daag hem uit nog wat te schrijven,’ zei Ben zierend van woede. ‘Dan vil ik hem levend. En dan...’

‘Rustig maar,’ zei Nathan. ‘Hij heeft nog niets geschreven. Het was een hypothese, meer niet.’

Ben nipte van zijn sap. ‘Denk je echt dat hij zoiets zou doen?’

‘Hij heeft het al een keer gedaan...’

‘Zeg je nou dat ik het moet bijleggen met hem zodat hij me niet nog meer kan schaden? Ben je helemaal gek geworden?’

‘Ik zeg niet dat je het moet bijleggen. Ik zeg alleen dat je moet uitkijken.’

Ben stak bij wijze van groet zijn hand op naar Hollis' secretaresse Nancy toen hij door haar kantoor liep op weg naar dat van hem. ‘Hoi, Ben,’ glimlachte Nancy terug. Nancy werkte al ruim twintig jaar voor Hollis. Ze was al zijn secretaresse toen hij rechter was in D.C., en ze was één van de vijf mensen in zijn kantoor op de dag dat hij hoorde dat hij werd voorgedragen voor het Hoogerechtshof. Nancy was een dame met grijzend bruine

haren die waarschijnlijk voor Hollis zou blijven werken tot haar pensioen. Wat haar betrof, had ze de spannendste baan ter wereld.

Nancy pakte een grote envelop van de hoek van haar bureau en hield die voor Ben uit. 'Dit is net aangekomen voor jou. Per koerier – dat moet wel belangrijk zijn.'

'Dank je,' zei Ben, en liep naar zijn kantoor. Nog voor hij zijn jas uittrok, scheurde hij de envelop open. Hij haalde er de laatste editie van de *Washington Post* uit. Erics naam was met rode stift omcirkeld. Ernaast stond geschreven: 'Vertrouw je hem nog steeds?'

Klootzak, dacht Ben. Hij laat me niet vergeten dat hij er is. Ben gooide de krant in de papiermand en zag toen het roze papertje op zijn computerscherm, waarop Lisa had geschreven: 'Bel de marshaldienst. Nu meteen.' Hij trok het briefje van zijn scherm, verfrommelde het en gooide het ook in de papiermand. Hij doorbladerde snel het telefoonregister van de rechtbank en toetste het nummer in. 'Hallo, met Ben Addison, griffier van rechter Hollis.'

Nog geen seconde later had Ben Carl Lungen aan de lijn, de directeur van de Marshals. 'Hallo, Ben. Hoe gaat het?' vroeg hij.

'Goed,' zei Ben, die met moeite kalm wist te blijven. 'Alles goed bij jullie?'

'Het is rustig,' zei Lungen. 'Ik las alleen die nieuwe scoop van je kamergenoot en besepte plots dat we elkaar al een tijdje niet meer gesproken hebben.'

'Luister, je weet dat ik niets te maken heb met dat verhaal,' riep Ben. 'Het stond vandaag in alle kranten.'

'Ik zei ook niet dat je er wat mee te maken hebt,' zei Lungen. 'Ik moest gewoon aan jou denken. De laatste keer beloofde je dat je ons op de hoogte zou brengen van je confrontatie met Eric.'

'Dat heb ik nooit beloofd,' zei Ben. 'Fisk vroeg me of ik zou komen. Ik zei dat ik het zou overwegen. Ik wil niet kortaf lijken, maar is er verder nog iets waarover je wilde praten? Ik heb het erg druk.'

‘We vroegen ons eigenlijk af hoe het is afgelopen met Eric.’

Lisa kwam de kamer in en Ben zei: ‘Eric en ik praten niet meer met elkaar. Hij kon zijn acties niet verantwoordelijk maken, dus kan hij voor mijn part opdonderen. Hij zei dat hij alleen maar aan zijn carrière had gedacht. Nog vragen?’

‘Hij gaf geen verdere verklaring voor zijn daden?’ vroeg Lungren.

Ben schreef het woord ‘marshals’ op en stukje papier en gaf het aan Lisa. ‘Als die er wel is, heeft hij die niet aan mij verteld,’ zei Ben. ‘Verder nog iets?’

‘Ja, nog een laatste vraag,’ zei Lungren. ‘We aanvaarden je aanbod om een test te doen met de leugendetector.’

Ben verstijfde op zijn stoel. ‘Ik zie niet in waarom...’

‘Gewoon uit voorzorg. Je weet dat we dit onderzoek willen stilhouden, dus weten de rechters nog nergens van. Als je weigert...’

‘Ik doe die test wel.’

‘Geweldig,’ zei Lungren. ‘We hebben hem gepland voor de 23ste. Schikt dat?’

‘Ja, hoor. Prima,’ zei Ben. ‘Dat is prima.’

‘Geweldig, dan zien we je over twee weken. Doe rechter Hollis de groeten van me.’

Ben hing op en staarde naar zijn bureau.

‘Wat is er?’ vroeg Lisa. ‘Wat willen ze?’

‘Ze hebben Eric’s verhaal gelezen over Kuttlers nominatie, en ze willen dat ik een test afleg met de leugendetector.’

‘Dat meen je niet,’ zei Lisa, en gooide het papier naar Ben. ‘Het stond in alle kranten. Het wordt vandaag aangekondigd. Het Witte Huis heeft de informatie vannacht gelekt zodat alles twee dagen lang in de pers komt.’

‘Leg jij dat maar uit aan de marshals.’

‘Ze kunnen je niet dwingen tot die leugendetector-test,’ hield Lisa vol. ‘Dat is een inbreuk op je privacy.’

‘Maar ik zal op de afspraak zijn om alles te ondergaan.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik moet,’ zei Ben, die een stapel papieren op zijn bureau verplaatste. ‘Als ik weiger, vertellen ze Hollis alles wat ze weten, en dan word ik vast en zeker ontslagen.’ En zelfs als het bluf is, zullen ze alleen nog maar achterdochtiger worden als ik de test weiger af te leggen.’

‘Weet je wat achterdocht zal wekken? Jij, wanneer je zakt voor die test.’

‘Het lukt me wel,’ hield Ben vol. ‘Die testen zijn perfect te omzeilen. Daarom worden ze ook niet toegestaan als bewijs in de rechtbank. Ze zijn echt niet waterdicht. Ik heb misschien wel iets verkeerd gedaan, maar ik heb nooit verkeerd gehandeld ten opzichte van het Hof. Als ik het hoofd koel houd, kan ik die test vast wel aan.’

‘Als jij het zegt,’ zei Lisa, die met haar hoofd schudde. ‘Maar ik vind toch...’

‘Weet je wat? Ik wil er niet meer over praten.’

‘Maar...’

‘Hou erover op,’ eiste Ben, die weigerde zijn collega aan te kijken. ‘Ik los het wel op.’

Later die avond keerde Ben terug naar huis in de eerste sneeuwbus van het jaar. Hij veegde de bevroren haarlokken uit zijn ogen, zocht naar de sleutel van de voordeur en maakte die open.

‘Zet je spullen neer, we gaan uit vanavond!’ riep Ober terwijl hij zijn jas aantrok. Omdat Ben niet reageerde, bleef Ober plots staan en bestudeerde hij Bens uitdrukking. ‘Wat scheelt er? Je ziet er vreselijk uit.’

‘Bedankt.’ Ben dropte zijn aktekas op de vloer en liet zijn jas van zijn armen glijden.

‘Slechte dag vandaag op het werk, schat?’

‘Vreselijke dag,’ zei Ben, en knoopte zijn das en kraag los. ‘De conclusie waaraan we werken is nog niet klaar. De marshaldienst wil me aan een leugendetector hangen. Rick loopt nog steeds vrij rond. Ik kan Lisa niet vertrouwen. Mijn leven is een bende.’

‘Moet je aan een leugendetector?’ vroeg Nathan. ‘Dat kunnen ze niet maken.’

‘Dat weet ik, maar als ik weiger, vertellen ze alles aan Hollis.’

‘Neem me niet kwalijk, hoor, maar ga je nou mee of niet?’ vroeg Ober. ‘Nathan heeft vandaag promotie gekregen en wij staan hier maar te dralen.’

‘Heb je die baan bij Beleidsplanning?’ vroeg Ben. Nathan glimlachte bevestigend. Ben omhelsde hem stevig. ‘Gefeliciteerd.’

‘Je kijkt naar de nieuwste beleidsambtenaar van het Ministerie van Buitenlandse Zaken,’ legde Ober uit. ‘Wat dat ook mag betekenen.’

‘Vanaf nu mag ik mijn tijd verdoen met alle grote beleidsbeslissingen die het ministerie krijgt,’ zei Nathan.

‘Dat is ongelooflijk!’ zei Ben. ‘Ik wist wel dat het je zou lukken. Ik hoop dat je een groter kantoor krijgt.’

‘Een groter kantoor, een betere computer en een iets beter loon.’

‘Wat meer kan een mens nog willen?’ zei Ben. ‘Wat rot van me – ik liep te klagen en jij popelde om me het goede nieuws te vertellen.’

‘Dat zit wel goed,’ zei Nathan.

‘Hou nou op met dat melige geklets,’ zei Ober. ‘Zullen we het gaan vieren?’

Ben rende naar zijn kamer en trok een spijkerbroek en een chocoladebruine trui aan. ‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg hij terwijl hij de trap af kwam.

‘Raad eens,’ zei Ober.

‘Gaan we daar echt naartoe?’

‘Hé, het is *mijn* promotie,’ zei Nathan. ‘Toe nou, ze sluiten om acht uur.’

Toen de drie vrienden arriveerden bij het National Air and Space Museum van het Smithsonian, liepen ze door de grote glazen deuren het hart van het gebouw in. Nog geen minuut later stonden ze allemaal omhoog te staren naar de tentoonstelling Milestones of Flight. Tussen de

tallose aerodynamische wonderen die aan lange kabels waren opgehangen en in de lucht zweefden, bevond zich ook de authentieke Flyer van de gebroeders Wright, de *Spirit of St. Louis*, en ook Nathans favoriet: het eerste vliegtuig dat sneller kon vliegen dan het geluid.

‘Hoeveel vluchten ondernamen de gebroeders Wright die eerste dag?’ vroeg Ben, die een kaartje las over de eerste vlucht van de gebroeders Wright.

‘Vier,’ zei Nathan.

‘Op welke dag was dat?’

‘Zeventien december 1903.’

‘Wie vloog als eerste?’

‘Orville vloog de eerste twaalf seconden,’ zei Nathan, met zijn ogen nog steeds op het plafond gericht. ‘Maar Wilbur vloog langer, negenenvijftig seconden.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waarom je dit zo interessant vindt,’ zei Ben, die een replica bekeek van de *Sputnik I*. ‘Je hebt geen wetenschappelijke achtergrond, je vader was geen militair, je...’

‘Mag een mens niet gewoon de wonderen der technologie appreciëren?’ vroeg Nathan. ‘Kan jouw juridische brein een dergelijke gedachte zelfs wel begrijpen? We aanschouwen hier een van de grootste successen uit de wetenschap – de grenzen van ons bestaan ontvluchten.’

Ober liep naar de authentieke maansteen die de bemanning van de *Apollo 17* had meegebracht en wreef over het lichtgrijze voorwerp. ‘Die steen is zo nep als wat. Die komt echt niet van de maan.’

‘En waarop baseer je die hypothese?’ vroeg Nathan. ‘Je uitgebreide kennis van interplanetaire geologie?’

‘Hij voelt niet echt aan,’ legde Ober uit. ‘Hij voelt helemaal nep aan.’ Hij draaide zich om naar de hordes toeristen die langs de tentoonstelling liepen en kondigde luidkeels aan: ‘Deze steen is nep! Het is bedrog!’

Met zijn hand over de mond van zijn huisgenoot zei Nathan: ‘Kan het nog gênanter? Hoe oud ben je? Tien of zo?’

‘Hij is twaalf,’ zei Ben. Hij onderwierp de maansteen zelf aan onderzoek en besloot: ‘Hij voelt inderdaad niet echt aan. Eerder synthetisch, van plastic of zo.’

‘Dat zei ik toch,’ zei Ober.

‘Het is een echte maansteen,’ hield Nathan vol. ‘Lees het opschrift maar. De bemanning van de *Apollo 17* bracht hem mee. Hij is bijna vier miljard jaar oud.’

‘Misschien was de echte steen radioactief. Toen stierven er een boel toeristen en hebben ze hem vervangen door dit gladde stukje rommel,’ zei Ober.

‘Ik wil er niet over discussiëren,’ zei Nathan. ‘Hij is alleen maar glad omdat miljoenen stomme toeristen als jij hem zo nodig willen aanraken.’

Ober betastte de steen nog een keer en zei toen: ‘Hij is overduidelijk niet echt. Ik vraag mijn geld terug.’

‘Wil je liever naar de volgende tentoonstelling?’ vroeg Nathan. ‘Is dat wat je probeert duidelijk te maken?’

‘Ik rammel van de honger,’ zei Ober. ‘Ik wil gewoon wat eten.’

De kamergenoten wandelen naar de oostelijke vleugel van het gebouw en gingen de cafetaria van Flight Line binnen. Ze vulden hun dienblad met voorverpakte broodjes en bestek in plastic verpakking en kozen een leeg tafeltje uit. ‘Hoe zit dat nou met die leugendetector? Wanneer is die test gepland?’ vroeg Nathan.

‘Over twee weken.’

‘Wat als het fout gaat?’

‘Geen idee,’ zei Ben, die zijn broodje rosbeef uitpakte. ‘Ik neem aan dat die ontwikkeling niet positief zou zijn, maar ze hebben nooit gezegd wat ze dan zouden doen. Ik geloof niet dat ze me op staande voet zullen ontslaan, maar het zal zeker niet in mijn voordeel uitpakken. Ik vrees vooral dat ze rechter Hollis op de hoogte brengen. Als hij het te weten komt, vertrouwt hij me nooit meer met wat dan ook.’

‘Ik begrijp niet waarom ze je precies vandaag hebben gebeld. Kwam het door Eric's artikel?’

‘Natuurlijk,’ zei Ben. ‘Ze zeiden dat het hen eraan herinnerde dat we elkaar al even niet meer hadden gesproken.’

‘En dat weet Eric nog niet?’

‘Absoluut niet,’ zei Ben. ‘Dan schrijft hij misschien nog een artikel. Ik moet nu alleen uitzoeken hoe ik die test omzeil.’

‘Ben, ik weet dat ik het al een keer heb gevraagd,’ zei Ober, die plots tegen zijn gewoonte in heel erg ernstig werd. ‘Wil je echt dat Eric verhuist?’

‘Je weet hoe ik erover denk,’ zei Ben. ‘Kunnen we het daarbij houden?’

‘Maar wat als hij...’

‘Die test is te omzeilen,’ onderbrak Nathan Ober met een kwade blik. ‘Dat weet ik zeker. Ik zag laatst nog een speciale editie over hoe militairen speciale medicijnen krijgen om zulke testen te omzeilen. Die controleren op een of andere manier je hartslag.’

‘Ik heb gehoord dat je rustig en geconcentreerd moet blijven om de test te doorstaan,’ zei Ben. ‘Een doorsnee crimineel raakt doorgaans in paniek.’

‘O, en een witteboordenkrimineel als jij houdt het hoofd altijd koel?’ vroeg Nathan.

‘Echt lollig,’ zei Ben. ‘Ik lach me een breuk.’

‘Misschien raak je via Buitenlandse Zaken wel aan die medicijnen,’ stelde Ober voor aan Nathan. ‘Nu je een hoge pief bent, krijg je wat dan ook voor mekaar.’

‘Ik kan het zeker proberen,’ zei Nathan. ‘Vragen staat vrij.’ Hij nam nog een hap van zijn hamburger en zei: ‘En? Heeft Lisa iets gezegd over de zaak?’

‘Wil je ophouden over Lisa,’ smeekte Ben. ‘Sinds we na Thanksgiving zijn teruggekomen, is het gewoon onhoudbaar. Als ze me wat vraagt, sla ik gewoon dicht.’

‘Ik zei toch dat seks met haar een slecht idee was,’ zei Ober, en schudde afkeurend zijn hoofd.

‘Dit heeft niets met de seks te maken, daar kunnen we allebei perfect mee omgaan. Ik voel me alleen rot omdat ik tegen haar moet liegen. Misschien begrijp jij dat niet,

maar Lisa is een goede vriendin van me. Ik weet dat je haar niet vertrouwt, maar eerlijk gezegd doe ik dat wel.'

'Vertel haar dan maar wat je wilt,' zei Nathan. 'Duik elke nacht met haar in de koffer. Graaf je graf nog dieper. Je bent volwassen: het is jouw keuze. Ik wil je gewoon de waarheid laten inzien.'

'Luister, ik klaag niet, ik zeg alleen dat het niet makkelijk is om iemand zo te beliegen.'

'Nou, je kunt maar beter gaan oefenen. Over twee weken heb je een date met een leugendetector.'

Onverstoord door de lichte sneeuw die smolt op zijn voorruit hield Rick de ingang in de gaten van het Air and Space Museum. 'Waar blijven ze nou?'

'Ze kijken waarschijnlijk wat rond. De echte vraag is: weet je zeker dat je die uitspraak kunt bemachtigen?'

'Maak je geen zorgen,' zei Rick, die de voorruitverwarming aanzette. 'We krijgen die uitspraak. Volgens mijn bron...'

'Ik wilde dat je ophield met naar die bron van je te luisteren. Dat die een goede band heeft met Ben, betekent helemaal niets. We hebben...'

'Vertrouw me nou maar, ik weet precies wat we nodig hebben. En als we de uitspraak niet via mijn bron krijgen, kunnen we nog altijd bij Ben aankloppen. Ik heb volgende week met hem afgesproken – ik wacht tot hij contact met me opneemt.'

'Hoe weet je zeker dat hij je zal willen ontmoeten?'

Rick zag Ober, Nathan en Ben het museum verlaten en grijnsde. 'Ik ken Ben. Als hij de kans heeft om me te pakken, kan hij niet weerstaan. Zijn carrière is hem veel waard, die laat hij zich niet zomaar afpakken. En zelfs als hij me niet kan pakken, zijn er weinig mensen die bedanken voor een vindingsloon van drie miljoen dollar.'

12

De volgende dag, rond het middaguur, leunde Ben tegen de dossierkast in de hoek van de kamer terwijl zijn eerste versie van de afwijkende conclusie voor de zaak Grinnell uit de printer rolde. Hij stond te popelen om de prints aan Lisa te geven, omdat hij wist dat ze zijn werk niet anders dan indrukwekkend kon vinden. Wacht maar tot ze dit ziet, dacht hij terwijl de eerste bladzijde langzaam werd afgedrukt. Deze afwijkende conclusie is zo vernietigend dat ze niet zal weten hoe zich te gedragen. Eerst zal ze me overladen met verontschuldigen. Ze zal me smeken om vergiffenis. Ze zal zweren dat ze nooit meer aan me zal twijfelen. En ze zal uiteraard ook zeggen: 'Jij bent de betere schrijver.' Dan zal ze de kleren van haar lichaam rukken en naakt op het bureau gaan liggen.

Terwijl er een glimlach verscheen op Bens gezicht stormde Lisa binnen met twee middelgrote dozen die ze op de bank deponeerde. 'Waar was je? Je hebt Blakes feestje gemist.'

'O, wat jammer,' zei Ben, die een volgende bladzijde uit de printer nam. 'Het kan me niet schelen dat hij tien jaar voor de rechtbank werkt. Ik wilde trouwens Grinnell afwerken. Ik was bijna klaar en wilde de overdracht van genialiteit tussen mijn brein en mijn computer niet onderbreken.' Lisa wandelde naar haar bureau en Ben vroeg: 'Wat heeft Blake gedaan? Handjes geschud met iedereen en ze bedankt voor de steun?'

‘Daar kwam het op neer. Maar hij was erg aardig. Alle rechters waren er, alle griffiers en administratieve medewerkers. Het heeft maar een halfuurtje geduurd, maar het was best leuk.’ Ze zette haar leesbril op en zei nog: ‘En je hebt ook de onvermijdelijke confrontatie gemist tussen Osterman en Kovacs.’

‘Kwam het tot een handgemeen?’ vroeg Ben, nieuwsgierig naar de zagezegde haat tussen de ultraconservatieve Osterman en de semiliberaal Kovacs.

‘Er is niets gebeurd, maar zij waren de enigen die niet met elkaar gepraat hebben. En volgens Joel heeft Osterman, toen Kovacs werd benoemd tot rechter, hem begroet met de woorden: ‘Je beseft toch wel dat je nog heel wat moet studeren?’

‘Dat meen je niet.’

‘Echt waar,’ zei Lisa. ‘Het was overduidelijk een belediging van Kovacs’ intelligentie.

‘Wat heeft Kovacs geantwoord?’

‘Geen idee. Meer heeft Joel niet gezegd.’

‘Wat belachelijk,’ zei Ben. ‘Sommige rechters zijn bijna zeventig en gedragen zich nog steeds als kinderen. Het zijn net peuters in de zandbak.’

‘Zo werkt het nou eenmaal,’ zei Lisa terwijl ze aan haar bureau ging zitten. ‘De oude rechters ontgroenen de nieuwe rechters. Het lijkt wel een geriatrische studentenvereniging. De nieuwe rechters krijgen de kleine kantoren en de slechtste plekjes aan de bank, en ook hun familieleden krijgen de slechtste bezoekersplekken. Zelfs als de rechters in beraad zijn, is de laagste rechter diegene die de telefoon moet beantwoorden en de deur moet openen als er wordt aangeklopt.’

‘Dat is toch niet echt zo?’

‘O, jawel. Ga maar eens naar de boekwinkel in de kelder. Het staat geschreven in alle boeken over het Hof.’

‘Ik kan het me haast niet voorstellen – rechters die elkaar ontgroenen.’ Met een diepe stem imiteerde Ben Oberman en blafte: ‘Hé, Kovacs. Maak schoon en neem

het stof af in mijn vertrekken voor het mondelinge be-
toog morgen. Als je niet op tijd klaar bent, schrijf je ook
die afwijkende conclusie voor de zaak Mirsky niet! Heb
je dat begrepen?’

‘Ja zeker, meneer Osterman,’ zei Lisa.

‘Hoe noem je mij daar?’ bulderde Ben.

‘Ja, meneer de voorzitter,’ gilde Lisa.

Ben nam nog een papier uit de printer. ‘Ik zie het zo
voor me.’

‘Ben je nou echt klaar met Grinnell?’

‘Ja, hier is het,’ zei Ben terwijl de laatste bladzijde uit
de printer rolde. Hij gooide het document van dertig
bladzijden op Lisa’s bureau. ‘Vers van de pers.’

‘O ja, die dozen zijn voor jou,’ zei Lisa, en wees naar
de bank. ‘Er staan er nog zeven bij de receptie, ik kon ze
niet allemaal dragen.’

Ben haalde zijn sleutels uit zijn broekzak en maakte
een van de dozen open. Hij zag een jaarboek van de
Columbia University Law School. Zonder een woord te
zeggen deed Ben de doos weer dicht en liep hij terug
naar zijn bureau.

Het volgende halfuur hield hij Lisa, die zijn eerste
versie las, nauwlettend in de gaten. Hij speurde haar
gezicht af naar een spoortje van een reactie. Ze is gek
als ze dit niet goed vindt, dacht hij. Toen ze de laatste
bladzijde van de beslissing omsloeg, vroeg Ben: ‘En?
Wat vind je ervan?’

‘Het is een uitstekende conclusie,’ zei Lisa terwijl ze
haar leesbril op tafel legde. ‘Absoluut indrukwekkend.
Die vierde alinea is fenomenaal. Wijzen op de logische
gevolgen van de meerderheidsconclusie is de beste ma-
nier om dit aan te pakken. Blake wordt wit van woede
als hij dit leest.’

‘Dus had ik gelijk.’

‘Ja, je had gelijk. Ik zal nooit meer aan je twijfelen,
u meester der griffiers.’ Lisa wees naar de dozen op de
bank. ‘Wat heb je gekregen?’

‘Niets.’

‘Zeg nou gewoon wat erin zit,’ zei Lisa, en liep naar de dozen.

Ben sprong op uit zijn stoel om haar tegen te houden. ‘Het is privé,’ zei hij, en hield de doos dicht. ‘Neem me niet kwalijk, maar ik wil er niet over praten.’

‘Wat zit erin? Een afgehakt hoofd? Seksspeeltjes? Wat is je grote geheim?’

‘Blijf eraf!’ zei Ben en duwde Lisa’s hand weg van de doos.

Verrast door de hevigheid in Bens reactie, deinsde Lisa achteruit, weg van haar collega.

‘Het spijt me,’ zei Ben. ‘Ik wil gewoon niet dat je er aanzit.’

‘Als je me niet vertrouwt, zeg het me dan gewoon.’

‘Lisa, dat is het niet, maar ik...’

‘Dat is onzin. Je beledigt zowel mijn intelligentie als de jouwe. Het heeft duidelijk wat te maken met Rick. Wat is er anders nog zo belangrijk?’

‘Het heeft niets met Rick te maken.’

‘Toon me dan wat er in die doos zit.’

‘Lisa, dat gaat niet. Ik...’

‘Sinds we na Thanksgiving zijn teruggekomen, gedraag je je vreemd in mijn buurt. Ik weet dat het niet om de seks gaat – ik schat je wel hoger in dan dat. Maar je verbergt overduidelijk wat.’

‘Wat verberg ik dan volgens jou?’

‘Waarom gedraag je je zo... anders? Ik kan het niet beter verwoorden. Je trekt je terug als een kluizenaar. Toen ik vorige week binnenkwam en jij aan het telefoneren was, zei je dat jullie Obers verjaardag planden. Toen ik Ober voor het eerst ontmoette, vertelde hij dat hij in de zomer jarig is. Hij klaagde dat jarig zijn in de zomer stom is omdat het altijd vergeten wordt en je dus geen cadeautjes krijgt. Ben, voor het geval je dat nog niet doorhad, het is december.’ Lisa staarde haar medegriffier in stilte aan.

‘Het is niet dat ik je niet vertrouw.’

‘Zeg me dan wat er in die doos zit.’

‘Wat?’

‘Je hebt me wel gehoord. Als je me echt vertrouwt, zeg me dan wat er in die doos zit.’

Met tegenzin deed Ben de doos open. ‘Het zijn gewoon oude jaarboeken. Ik hoopte Ricks foto te kunnen vinden, zodat ik hem misschien kan identificeren.’

Lisa stampte met haar voet op de grond en zag eruit alsof ze elk moment kon ontploffen, haar gezicht rood van woede. Ze haalde haar portefeuille uit de lade van haar bureau, stormde naar de kast, rukte haar jas eruit en trok de deur open.

‘Lisa, ik wilde je niet...’

Ze liep het kantoor uit en gooide de deur achter zich dicht.

Die avond om acht uur bonkte Ben op de voordeur van zijn huis. ‘Doe open!’ riep hij. Hij worstelde met vier dozen vol jaarboeken en verloor bijna zijn grip. ‘Snel wat!’

‘Momentje,’ riep Nathan in zijn sprint naar de deur, ‘ik kom eraan!’

Nathan opende de deur, Ben wankelde naar binnen en dropte de dozen op de grond. ‘Er staan er nog een paar in de taxi. Wil je me helpen dragen?’ Zonder jas de kou trotserend liep Nathan naar de taxi die voor het huis stond te wachten. Hij haalde drie van de vijf dozen uit de kofferruimte van de auto en rende weer naar binnen, gevolgd door Ben. Toen ze binnen waren, zei hij: ‘Ik neem aan dat dit de jaarboeken zijn.’

‘Het merendeel ervan,’ zei Ben terwijl hij zijn jas uitrok. ‘Die van Michigan en Harvard ontbreken nog.’

‘Ik zag gisteren in het nieuws iets over Blake’s feestje. Was jij er ook?’

‘Nee, ik heb het gemist,’ zei Ben. ‘Ik kreeg daarna een flinke preek van Lisa. Ze was woedend omdat ze uiteindelijk doorhad dat ik haar niets meer vertelde over Rick.’

‘Hoe wist ze het?’

‘Ze is gewoon slim,’ zei Ben. ‘In tegenstelling tot die

sukkels van Buitenlandse Zaken werk ik met briljante, deductieve mensen. Toen ze de jaarboeken zag, besepte ze dat we op eigen houtje doorgingen zonder haar. Ze werd een beetje kwaad.'

'Dus je hebt haar over de jaarboeken verteld?'

'Ik moest wel. Ik kon niets anders bedenken om te bewijzen dat ik haar vertrouw.'

'Maar dat is je dus niet gelukt?'

'Wat had je gedacht? Nu heeft ze tastbaar bewijs dat ik dingen voor haar achterhoud.'

'Nu weet de enige persoon die we niet vertrouwen dus niet alleen af van ons nieuwste plan, maar is ze ook nog extreem nijdig op jou.'

'Je vat het goed samen,' zei Ben. 'Geen slechte werkdag, hè? Morgen ga ik, geloof ik, wat spiegels stukgooien om te kijken of het misschien nog erger kan.'

Ober kwam plots de kamer in. 'Ik heb het beste idee ooit voor een nieuw restaurant!' kondigde hij aan. 'Nog beter dan Tequila Mockingbird.'

'Blijkbaar kan het vandaag toch nog erger,' zei Nathan.

'Dit is het idee,' zei Ober, en gooide zijn jas op de eettafel in de woonkamer. 'Het wordt de allereerste niet-joodse delicatessenzaak.' Hij zwaaide met zijn armen door de lucht en legde uit: 'Er zijn al te veel joodse delicatessenzaken, en die verkopen allemaal hetzelfde. Maar er zijn miljoenen mensen die wel eens wat anders willen dan de doorsnee pastrami en rosbief op een sneetje roggebrood. Dus wil ik de allereerste 'Jezus, wat een heerlijk broodje!' openen, de eerste niet-joodse delicatessenzaak. We serveren alleen witbrood, en bij alles hoort een sausje naar keuze, mayonaise of kaas. Het wordt een goudmijn!' Hij wreef in zijn handen en zei: 'Als jullie willen, kunnen jullie als eersten investeren.'

'Misschien is Wonderbread wel te vinden voor samenwerking,' zei Nathan.

'Dat is geen slecht idee,' vond ook Nathan. Hij merkte de norske uitdrukking op Bens gezicht op en vroeg: 'Wat is er met jou?'

'Lisa heeft ontdekt dat we iets plannen tegen Rick en dat we haar erbuiten hielden. Nu denkt ze dat ik haar niet vertrouw.'

'Ze heeft gelijk,' zei Ober. 'We vertrouwen haar niet.'

'Ze wil niet meer praten met Ben. Ze haat hem en wil dat hij gewoon opdondert.'

'Joh, trek het je niet aan.' Ober zat naast Ben. 'Ik word door veel vrouwen gehaat. Het valt best mee.'

'Waarom ben jij zo goed geluimd?' vroeg Ben, die zijn huisgenoot aanstaarde. 'Ik heb je niet meer zo extatisch gezien sinds je dat hele potje vitamines had leeggegeten.'

'Ik ben gewoon blij,' zei Ober, en sloeg zijn arm om Ben heen. 'Ik heb goede vrienden, een warm thuis, een prima baan...'

Ober merkte plots de dozen op die de kleine bank in beslag namen. 'Zijn dat de jaarboeken?'

'Ja, dat zijn ze,' zei Ben. 'De spreekwoordelijke druppel die Lisa's emmer liet overlopen.'

'Maak je niet druk om haar.' Ober keerde zich naar Ben. 'Jullie zijn goede vrienden. Jullie leggen het wel weer bij.'

'Ja, het komt wel goed,' zei ook Nathan. 'Kijk maar naar jou en Eric. Jullie vriendschap wint weer terrein, met rasse schreden.'

Een uur later werd een grote pizza met tomaten en knoflook afgeleverd bij het huis. Toen iedereen een punt had verorberd, richtten de huisgenoten hun aandacht op de jaarboeken die over de hele woonkamer verspreid lagen.

Ober droeg een grijze joggingbroek en een zwart, gestreept t-shirt, en had zijn voeten op de bank gelegd. 'Ik begrijp niet waarom we hiermee bezig zijn,' klaagde hij, met zijn neus in een oud jaarboek van de Stanford Law School. 'Ik heb geen flauw idee hoe Rick eruitziet. Ik heb hem nog nooit gezien.'

'Blijf bladeren,' zei Ben. 'Ik heb je verteld hoe hij er-

uitziet. Hij heeft een erg smal hoofd en permanente wallen onder zijn ogen.'

'Daarmee beschrijf je ongeveer de helft van de mensen in dit boek,' klaagde Ober. 'Sorry, hoor, maar advocaten zijn niet meteen de mooiste exemplaren uit de samenleving.'

'Je zoekt naar die foto omdat ik jullie hulp nodig heb,' zei Ben. 'Als je iemand ziet die aan de beschrijving voldoet, markeer zijn naam dan. Zo verkleinen we de kans dat ik hem over het hoofd zie als ik door de boeken blader.'

'Je moet ze wel nog allemaal zelf bekijken,' zei Ober.

'Zwijg nou gewoon en kijk,' zei Ober.

Twee uur later zei Ober: 'Ze beginnen allemaal op elkaar te lijken. Elk jaar is hetzelfde: kale jongen, lelijke jongen, lelijk meisje, kale jongen, lelijk meisje, kaal meisje.'

'Het zijn inderdaad niet moeders mooisten,' gaf Nathan toe.

'We moeten een wedstrijd houden,' zei Ober. 'Wie de lelijkste persoon vindt, wint.'

'Wint wat?' vroeg Ben.

'Dat maakt niet uit,' zei Nathan, die rechtop ging zitten op de bank. 'Ik heb net gewonnen. Moet je die engerd zien.'

Nathan gaf het boek door aan Ober en wees hem een foto aan van van Ben, toen die studeerde aan de Yale Law School. 'Wat zie jij eruit,' zei Ober. 'Waarmee had je die ochtend je haar gekamd? Een riek?'

'Ik geef toe dat het niet mijn beste haardag was,' zei Ben, die de foto bekeek.

'Echt niet,' zei Ober. 'Het lijkt wel alsof je met een doosje om je hoofd geslapen had. Je haren vormen haast een perfect vierkant.'

'Laten we Lisa's foto zoeken,' zei Nathan, en liep naar de stapel met Stanford jaarboeken. 'Ze is afgestuurd in hetzelfde jaar als jij, of niet?' Hij bladerde door het desbetreffende jaarboek. 'Ze staat er niet in,' zei

Nathan na een minuutje. 'Ze wordt blijkbaar liever niet gefotografeerd.'

'Echt?' vroeg Ben achterdochtig.

'Kijk zelf maar,' zei Nathan, en gaf Ben het jaarboek. 'Ik vind haar nergens.'

Ben las de laatste namen die begonnen met een S. Hij vond geen foto, en bladerde naar het einde van het gedeelte met de foto's. Daar zag hij Lisa's naam in de lijst van studenten zonder foto. 'Weet je wat ik net bedenk?' vroeg hij ten slotte. 'Wat als...'

Voor Ben die gedachte kon afmaken, opende Eric de voordeur, stapte naar binnen en schudde de sneeuw uit zijn haren. 'Het is bijna middernacht,' zei Ober na een blik op zijn horloge. 'Je bent vroeg thuis van je werk.'

'Wat zijn jullie aan het doen?' vroeg Eric, die niet naast de jaarboeken kon kijken die de vloer van de woonkamer inpalmden.

'Sorry, maar dat is privé,' zei Ben.

'Ook leuk jou weer te zien,' zei Eric tegen Ben. 'Ik wil trouwens met je praten over dat briefje van je.'

'Er valt niets te praten,' zei Ben. 'Laat me gewoon weten wat je beslist hebt. Ik zal me erbij neerleggen.'

'Maar wat...'

'Ik wil er niet over praten. Wil je ons dus nu alleen laten, tenzij je al een antwoord hebt? Ik wil iets bespreken onder vier ogen.'

'Kunnen we er morgen over praten?' vroeg Eric, die aan zijn opkomende stoppelbaard krabde.

'Nee, ik heb je toch gezegd dat...'

'Ben, als jij wilt dat ik verhuis, kan je vast wel een halfuurtje vrijmaken. Kunnen we alsjeblieft praten morgen?'

'Goed dan,' stemde Ben zonder discussie in. Hij nam een stukje pizzakorst van zijn bord en zei: 'Dan zie ik je morgen wel.'

Toen Eric de trap opliep, vroeg Nathan aan Ben: 'Waar ging dat in hemelsnaam over?'

'Ik liet een briefje achter met de boodschap dat hij zo

snel mogelijk moet beslissen. Als hij na Nieuwjaar niet verhuist, vertrek ik. Dat wil ik graag zo snel mogelijk weten, want dan moet ik op zoek naar een nieuw onderkomen.'

'Ben, doe dit alsjeblieft niet,' smeekte Ober hem. 'Jullie kunnen het toch uitpraten?'

'Nee, dat kunnen we niet,' zei Ben. 'Daarvoor is het al veel te laat. Ik weet dat jullie het vreselijk vinden, maar we kunnen niet allemaal goede vrienden blijven voor de rest van ons leven.'

'Zeg zoiets niet,' reageerde Ober boos. 'Je hoeft alleen maar...'

'Ik hoef niets te doen. Ik zal Erics beslissing accepteren. Het maakt me allemaal niets meer uit.'

'Het maakt je niets meer uit?' vroeg Ober. 'Hoe kan je nou zo stom zijn?'

'O, ik ben stom?' reageerde Ben. 'En dat zegt de man die een niet-joodse delicatessenzaak wil openen, en die denkt dat Mussolini een soort gebak is *en* die het een federale misdaad vindt dat het Air and Space Museum geen ijslolly's verkoopt! Die man zegt dat *ik* dom ben?'

Ober zag eruit alsof hij net een stomp in zijn maag had gekregen, en zweeg.

'Wat?' vroeg Ben.

'Nathan keerde zich naar Ben. 'Was dat nou echt no...'

'Ik ben niet dom,' zei Ober met trillende stem. 'Ik ben misschien niet zo geweldig als de fantastische Ben Addison, maar ik ben geen sufferd.'

'Het spijt me,' zei Ben defensief. 'Ik probeerde gewoon...'

'Je wilde jezelf gewoon opmonteren,' onderbrak Ober hem, met tranen in de ogen. 'Je deed wat je altijd doet – Ober een beetje jennen zodat iedereen weer lacht. Dat is de beste manier om een probleem op te lossen. Ja, meneer, dat is het beste wat jij kunt bedenken. En je vergeet daarbij handig dat ik telkens weer je zondebok ben. Je doet gewoon waar je goed in bent.'

Ben was compleet verrast door Obers uitbarsting en stond met zijn mond vol tanden. In alle jaren dat ze vrienden waren, en na al het gepest dat Ober had ondergaan, was het de eerste keer dat Ben zijn vriend zag breken. 'Bedaar nou even,' begon Ben.

'Ik wil niet bedaren,' zei Ober, en veegde de tranen van zijn wangen. 'Jullie kunnen er vast allemaal hard om lachen, maar ik ben het zat de joker van de groep te zijn. Ik ben geen mislukkeling.' Obers gezicht kleurde dieprood. 'Ik ben geen mislukkeling en ik weiger zo behandeld te worden.'

'Niemand vindt jou een mislukkeling,' stelde Nathan zijn vriend gerust. 'Adem even diep in en probeer wat te bedaren.'

Ober keerde zijn gezicht weg.

'Het spijt me ontzettend,' zei Ben. 'Ik had het nooit op jou mogen afreageren.'

'Ja, je hebt gelijk,' zei Ober.

'Ik wist dat die verhuizing van Eric je dwarszit, en had je niet zo mogen provoceren.'

'Ik overleef het wel.'

Ben keek Ober stilletjes aan en vroeg zich af hoe het rustige gesprek plots zo'n rampzalige wending had gekregen. Hij wist dat het gedoe met Eric Ober dwarszat, maar hij had duidelijk ook Obers zelfvertrouwen gekrenkt. 'Je weet toch dat ik je echt geen mislukkeling vind.'

'Dat weet ik,' zei Ober. 'Het spijt me dat ik doordraaide. Het zat me gewoon echt dwars.' Hij boog zich voorover op de bank, haalde diep adem en staarde naar de grond. 'Het gaat zelfs niet over Eric die moet verhuizen. Het gaat om ons vier. Als we vrienden willen blijven, moeten jullie het bijleggen.'

'Om eerlijk te zijn denk ik niet dat dat nog kan,' zei Ben, die naast Ober ging zitten. 'Je moet rekening houden met die mogelijkheid.'

'Kun je niet gewoon...'

'Ober, ik doe echt mijn best.'

‘Nee, dat is niet waar.’

‘We gaan dit niet nog een keer doen,’ zei Ben. ‘De bal ligt op Erics helft. We wachten af en zien wel wat er gebeurt.’

‘Goed – we wachten af,’ zei Ober, en stond op van de bank. ‘Maar als je onze vriendschappen stukmaakt, weet dan dat ik het je niet zal vergeven.’ Zonder nog een woord te zeggen liep Ober naar boven.

Toen Ober uit het zicht verdwenen was, keek Nathan Ben aan. ‘Je mag hem niet zo hard aanpakken,’ zei Nathan.

‘Ik wist dat hij overstuur was, maar niet dat het zo erg was. Toen hij begon te huilen, dacht ik dat *ik* zou instorten. Het was alsof iemand me hard in mijn maag stompte.’

‘Betekent het dan dat je van mening bent veranderd over Eric?’

‘Dat wil ik wel voor Ober, maar je weet dat ik dat niet kan. Ik ben nu vooral geconcentreerd op het opsporen van Rick en mezelf uit deze problemen halen.’

‘Dat is prima,’ zei Nathan. ‘Maar wil je ons allemaal een plezier doen? Vergeet je vrienden niet.’

Al vroeg de volgende ochtend stapte Ben op de metro richting United Station en liep daarna naar Mailboxes & Things. Toen hij bij de winkel kwam, vroeg hij zich af hoe alles zou aflopen met Eric. Het is de enige manier, verzekerde hij zichzelf. De beste oplossing voor het probleem is afwachten en zien wat er gebeurt.

In de winkel haalde hij een envelop uit zijn achterzak, haalde de getypte brief eruit en herlas die voor de vierde keer. ‘Beste Rick: de beslissing wordt over drie weken bekendgemaakt. Het is vast een goed idee om nog eens te praten. Zoals we besproken hebben in de limousine, heb ik wat jij wil en heb jij wat ik wil. Laat me zo snel mogelijk een tijdstip en plaats weten.’

Hij stopte de brief weer in de envelop en legde die in zijn lege postbus. Hij vroeg zich af of Rick zou gelo-

ven dat hij het geld wilde aannemen. Hij sloot de postbus af en liep naar het voorste gedeelte van de winkel. Misschien moeten we deze plek in de gaten houden, dacht hij. Rick moest de brief komen ophalen – tenzij hij daarvoor een boodschapper stuurde. Diep in gedachten duwde Ben de deur open en botste per ongeluk op tegen een klant die net binnenkwam.

‘Het spijt me,’ zei de klant. ‘Mijn schuld.’

Met een schok herkende Ben de stem en keek op. Het was Rick.

‘Je hoeft niet zo verrast te kijken,’ zei Rick. ‘Je lijkt wel een klein kind.’ Rick stapte de winkel in en Ben keerde zich om en liep achter hem aan.

‘Je bent me hierheen gevolgd, is het niet?’ vroeg Ben.

Rick negeerde zijn vraag, haalde zelf een sleutel tevoorschijn en opende de postbus. Hij haalde Bens brief eruit, scheurde de envelop open en las de inhoud ervan. ‘Ik ben het met je eens,’ zei hij ten slotte. ‘Waar wil je afspreken?’

‘Ik vroeg je wat. Ben je me gevolgd?’

‘Waarom ben je zo overstuur?’ vroeg Rick met een zelfvoldane grijns.

‘Omdat je me woedend maakt. Denk maar niet dat ik Thanksgiving al vergeten ben. Ik weet dat jij toen mijn vader hebt benaderd. Als je mijn familie ooit een haar...’

‘Hou op met je bedreigingen,’ zei Rick, en gebaarde Ben achteruit te gaan. ‘Je bent nog erger dan die kerels op kantoor.’ Ben gluurde over Ricks schouder naar de andere klanten in de winkel. Rick zag dat Ben ergens naar stuurde en draaide zich om. ‘Je zou wel willen schreeuwen, is het niet? Hier sta ik plots, op klaarlichte dag, en er is geen camera in de buurt. Als je echt pienter was, had je een van je vrienden me laten volgen.’

‘Misschien is dat wel zo,’ zei Ben.

‘Zelfs niet in je wildste dromen,’ zei Rick geamuseerd. ‘Accepteer het nou maar – tot je me kunt identificeren, heb je me nodig. Wat betreft onze ontmoeting, ik wil graag afspreken op de luchthaven. Kom volgende

zaterdag om vijf uur naar Washington National. Neem de witte telefoon op, er zal een bericht voor je zijn. Volg de instructies, en je zult me gauw zien.'

'Ik wil niet afspreken op de luchthaven,' zei Ben, die tijd wilde winnen. 'Het is er te druk. Ik wil een andere plek kiezen.'

'Het is op de luchthaven of helemaal niet,' diende Rick Ben van repliek. 'En als ik in jouw schoenen stond, zou ik ophouden met spelletjes te spelen. Na de test met de leugendetector moet je immers op zoek naar een nieuwe baan.' Rick liet de brief in de binnenzak glijden van zijn camelkeurige jas, draaide zich om en liep naar de deur. 'Tot volgende week.'

Ben volgde Rick naar buiten en zocht koortsachtig het parkeerterrein af in de hoop een glimp op te vangen van Ricks nummerplaat. 'Verdomme,' fluisterde hij toen hij zag hoe Rick een voorbijrijdende taxi tegenhield. Ben probeerde zelf een taxi te vinden en maaide furieus met zijn armen door de lucht. 'Taxi!' gilte hij. Hij zag Ricks taxi verdwijnen in de verte en probeerde die wanhopig in het zicht te houden. Toen de auto uiteindelijk linksaf ging, wist hij dat Rick hem weer ontglipt was.

Ben liep zijn straat in en vervloekte zichzelf omdat hij niet had gerekend op Ricks acties. Hij vroeg zich af wat hij moest doen, en besepte dat hij nog maar een week had om een plan te bedenken. Ben probeerde te voorspellen waar Rick het liefste zou willen afspreken in een drukke luchthaven. Misschien een afgezonderde plek, een van de zakenlounges of zo. Toen hij de voordeur opende, zag Ben een lege woonkamer en keuken. Hij deed zijn jas uit, hing die in de kast en liep naar boven. Toen hij op de eerste verdieping aankwam, hoorde Ben het geluid van stromend water in de badkamer. Hij besteedde er verder geen aandacht aan en probeerde te bedenken hoe Rick kon afweten van die leugendetector. Bens gedachtegang werd onderbroken toen hij zijn kamerdeur opende en Eric zag, die de bovenste lade van zijn bureau doorzocht.

‘Wat doe jij hier in hemelsnaam?’

‘Jezus!’ zei Eric. ‘Ik schrik me dood.’

‘Geef antwoord. Waarom doorzoek je mijn laden?’

‘Ik zoek een nietmachine,’ zei Eric. ‘Ik wil wat flyers ophangen in de koffiebars in de buurt. Ik moet een nieuw onderkomen zoeken. Wil je misschien ook nog de flyers zien?’

Ben trok een lade van zijn bureau open, haalde er een nietmachine uit en gaf die aan Eric.

Eric nam de nietmachine aan en liep naar de deur. ‘Bedankt voor je hulp.’

Rick wierp een blik op zijn horloge terwijl hij door de hal wandelde van het Washington Hilton. Hij stapte de lift in, trok zijn das recht en stopte zijn handen in de zakken van zijn bruine tweedpak. Toen hij op de negende verdieping aankwam, was hij precies vijftien minuten te laat. Hij controleerde alle gangen en stond plots oog in oog met zijn bezoeker, die buiten bij kamer 1027 stond te wachten.

‘Je bent te laat.’

‘Het spijt me. Ik wilde zeker weten dat er geen vrienden van je op de loer liggen,’ legde Rick uit terwijl hij de kamerdeur opende. ‘Ik ben een erg populaire jongen, weet je.’ Hij ging naar binnen en wachtte tot zijn bezoeker hetzelfde deed. Toen ze allebei in de kamer stonden, sloot Rick de deur.

‘Ga daar staan.’

‘Wat?’

‘Het is gewoon een voorzorgsmaatregel,’ zei Rick, die een dunne, zwarte metalen detector uit zijn aktetas haalde. Hij bewoog de detector over het lichaam van zijn gast en zei: ‘Je begrijpt vast wel waarom.’ Toen hij zeker wist dat er geen af luisterapparatuur te vinden was, liep Rick naar de woonkamer van de suite, waar hij ging zitten op een van de twee identieke banken en gebaarde zijn gast ook te gaan zitten. Rick kwam meteen ter zake. ‘Ik wil niet kortaf zijn, maar heb je de uitspraak?’

'Ik heb ze bij me. Heb jij het geld?'

'Het meeste ervan,' zei Rick.

'Hoe bedoel je, *het meeste ervan*? Hoeveel is *het meeste*?'

'Momenteel staat er exact één miljoen op de rekening. Dat kan je uiteraard telefonisch nagaan.'

'En het resterende halve miljoen?'

'Dat stort ik na onze volgende ontmoeting – zo lang je me op de hoogte houdt van Ben, natuurlijk.'

'Dat was niet de afspraak.'

'Jawel,' zei Rick op zakelijke toon. 'Toen ik je voor het eerste benaderde, zei ik dat je onder andere Ben in bedwang moest houden. Dat kun je het beste doen door mij op de hoogte te houden van waar hij zich bevindt. Het is eenvoudig: als ik hem zeg dat ik zijn hulp niet nodig heb, wordt hij furieus. Hij zal alles proberen om uit te zoeken hoe ik de uitspraak zonder hem bemachtigd heb.'

'Dus moet ik hem nog een maand lang verraden?'

'Geloof me, dat is niet erger dan wat je tot nu toe al gedaan hebt.'

'Bedankt voor die morele analyse.'

'Hebben we een deal?' vroeg Rick.

'Nog niet. Ten eerste wil ik het geld hebben binnen twee weken. Ik vertel je alles over Bens plannen, maar dit wordt geen samenwerking op lange termijn. Zodra de uitspraak wordt bekendgemaakt, sta je er alleen voor.'

Rick sloeg zijn benen over elkaar en leunde achterover op de bank. 'Daar kan ik mee leven.'

'Ten tweede moet je goed beseffen dat ik niet zomaar de minst dure oplossing ben. Als je met Ben in zee was gegaan, had je niet alleen veel meer moeten betalen voor de uitspraak – je had ook bij elke ontmoeting rekening moeten houden met zijn vindingsrijkheid. Hij ging alleen maar akkoord met jouw voorstel omdat hij dacht je zo te kunnen identificeren. Het is slechts een kwestie van tijd voor hij daarin slaagt.'

‘Geloof me, daar zal hij helemaal niet in slagen,’ zei Rick.

‘Daar twijfel ik sterk aan. Ik zag hoe versted je stond toen ik je vertelde over zijn plan met de jaarboeken.’

‘Denk wat je wilt,’ zei Rick. ‘Maar beseft dat ik alleen maar voor jou koos omdat Ben onbetrouwbaar begon te worden. Ik denk niet dat hij me de uitspraak uiteindelijk ook daadwerkelijk zou hebben gegeven.’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei Ricks bezoeker, die de Grinnell-uitspraak uit een papieren zak haalde. ‘Gelukkig voor jou...’

Toen het dertig bladzijden tellende document met een klap op zijn koffietafel belandde, leunde Rick naar voren om de stapel papieren op te pakken. Hij bladerde erdoorheen. ‘Niet te geloven. Het Hof heeft besloten dat die herziening een onteigening was. Ik had nooit gedacht dat rechter Veidt het lef zou hebben.’ Hij kwam bij de laatste bladzijde en voegde eraan toe: ‘Wat jammer dat Grinnell niet eens beseft dat hij op een goudmijn zit. Als hij dat wel wist, zou hij veel minder geneigd zijn om nieuwe partners aan te trekken.’

‘Geweldig, hoor. Wanneer wil je weer afspreken?’

Rick stopte het document in zijn aktetas en zei: ‘Ik neem wel contact met je op.’ Hij stond op van de bank, liep naar de deur en opende die. Toen ze allebei in de gang stonden, zei Rick: ‘Als je het goed vindt, neem ik de lift aan de andere kant van het gebouw.’

‘Zoals je wilt.’

Rick liep door de gang, draaide zich om en zei: ‘Gefeliciteerd trouwens, je bent net miljonair geworden.’

13

‘Washington National Airport Executive Center. Waarmee kan ik u helpen?’ vroeg de telefoniste.

‘Ik heb een stom probleempje waar u me hopelijk mee kunt helpen,’ zei Ben op zijn meest innemende toon. ‘Ik heb komende zaterdag een vergadering in een van de zakenlounges, maar heb mijn agenda verloren en ik heb geen idee waar die vergadering plaatsvindt.’

‘Het spijt me, meneer, maar het zijn de vliegtuigmaatschappijen die instaan voor de reservering van de vergaderruimtes. Weet u per toeval welke maatschappij dat is?’

‘Ik heb geen idee,’ zei Ben. ‘Het stond allemaal in mijn agenda.’

‘En de naam van het bedrijf? Misschien vind ik die wel terug.’

‘Het is een beginnend bedrijf,’ legde Ben uit, in de hoop de telefoniste ervan te overtuigen dat dit zijn laatste hoop was. ‘Het is nog niet officieel geregistreerd, dus alles staat op naam van de bedrijfsleider – waarvan ik me de naam echt niet meer kan herinneren. En omdat ik zijn naam niet meer weet, kan ik hem niet opzoeken in het telefoonboek. Geloof me, ik heb alles al geprobeerd.’

‘Het spijt me, maar ik geloof niet dat ik u kan helpen.’

‘Hang alsjeblieft niet op,’ smeekte Ben. ‘U moet toch

iets kunnen doen. Als ik die afspraak mis, kan ik het wel vergeten. Bestaat er geen lijst? Iets waarmee u mijn leven kunt redden?’

‘Het spijt me,’ zei de telefoniste. ‘Die informatie mag ik niet vrijgeven.’

‘Alsjeblieft,’ probeerde Ben op aardige toon. ‘Ik ben niet een of andere gek. Ik wil je mijn naam, adres en telefoonnummer geven. Ik wil je het nummer van mijn moeder geven. Bel haar op en vraag haar of ik een aardige jongen ben. Ik wil mijn baan niet verliezen door een stom voorval als dit.’

‘Nou...’

‘Alsjeblieft. Als je me helpt, sta ik voor eeuwig bij je in het krijt. Ik zal je bloemen opsturen. En chocolaatjes. En afzonderlijk verpakte gekruide worsten van Hickory Farms. Wat je maar wilt?’

‘Oké, luister. Dit is wat ik kan doen,’ zei de telefoniste ten slotte. ‘Ik kan u een lijst geven van de bedrijven die vergaderen in de suites van de luchtvaartmaatschappijen. Er zijn er maar zes, maar misschien zit uw bedrijf er wel tussen. Als dat niet zo is, zult u de luchtvaartmaatschappijen moeten bellen en bij elk van hen moeten smeken om informatie.’

‘Je bent geweldig,’ riep Ben uit. ‘Hoe kan ik je ooit bedanken? Zeg me hoe. Met diamanten? Parels? Gekruide worst?’

‘Door me gewoon met rust te laten,’ antwoordde de telefoniste.

‘Doe ik.’

‘Dit zijn de bedrijven die gereserveerd hebben,’ zei ze. ‘Texaco heeft er een. Brennan, Leit and Zareh hebben er ook eentje.’

‘Is dat geen advocatenkantoor?’ vroeg Ben terwijl hij een sterretje plaatste bij de naam van het bedrijf.

‘Dat weet ik niet zeker,’ zei de telefoniste.

‘Zijn er nog bedrijven?’

‘Nee, dit zijn ze,’ zei ze. ‘De andere vier ruimtes zijn nog vrij.’

‘O, oké,’ zei Ben. ‘Dan moet ik gaan smeken. Toch bedankt voor je hulp.’

‘Graag gedaan,’ zei de telefoniste, die opgelucht klonk.

Veertien telefoontjes later had Ben een lijst van vierendertig reserveringen voor zakensuites. Tweeëndertig ervan waren voor grote bedrijven, acht voor particulieren, drie voor advocatenkantoren en eentje voor congreslid Cohen uit Philadelphia. Ben opende de Lexis-databank op zijn computer, logde in en voerde de naam Stewart Moore in. Dat was een van de particulieren die een reservering had voor zondag. De computer doorzocht de ruim vierduizend bestaande kranten. Ben wist dat zijn zoektocht nutteloos was. Rick was te slim om te reserveren op zijn eigen naam, dacht hij, en staaarde naar het computerscherm.

Uiteindelijk verschenen de woorden ‘zesentwintig items gevonden’ op het scherm. Hij klikte het eerste item aan en las een artikel uit *Wall Street Journal* over Stewart Moore, een bankdirecteur die de financiële afdeling van zijn bedrijf had geherstructureerd. Hij las dat de heer Moore vijfenvijftig jaar oud was en wist dat het niet om Rick ging. Toen hij de tweede naam invoerde in de databank, kwam Lisa het kantoor binnen. ‘Hoe gaat het?’ vroeg Ben en keek op van het scherm.

Lisa bleef stil.

‘Hallo! Aarde aan Lisa! Hoe gaat het? Alles goed? Waarom zeg je niets?’

Nog steeds stilte.

‘Toe nou, Lisa. Ben je nou nog boos? Ik heb me al tien keer verontschuldigd.’

‘O, dan vergeef ik je helemaal,’ zei Lisa kil.

‘Doe serieus.’

‘Wil je de waarheid? Ik ben behoorlijk nijdig omdat jij me niet meer vertrouwt.’

‘Waar heb je het over?’ vroeg Ben. ‘Ik vertrouw je wel.’

‘Ben, bekijk het eens vanuit mijn standpunt. De laatste drie maanden hebben we het over niets anders gehad dan Rick te grazen nemen. Nu laat je gewoon niets meer los. Wat moet ik daar verdomme van denken?’

‘Denk wat je wilt. De waarheid is dat er niets te vertellen valt. Ik heb al in weken niet meer van Rick gehoord en tot dat gebeurt, valt er niets te vertellen.’

‘Je liegt,’ zei Lisa.

‘Waarom zeg je dat ik lieg?’

‘Ik ben niet dom. Ik weet wanneer je liegt, en ik weet wat je denkt. Maar als jij denkt dat ik diegene ben die informatie lekt naar Rick, dan ben je gek. Dat zou ik je nooit aandoen.’

‘Ik denk ook niet dat...’

‘Doe me een plezier.’ Lisa liep op hem af en ging op de hoek van zijn bureau zitten. ‘Kijk me aan en zeg me dat je me vertrouwt.’

‘Maar je zult me niet geloven...’

‘Als je de waarheid zegt, zal ik je geloven.’

‘Luister, ik zweer je dat ik je vertrouw,’ zei Ben, en keek zijn collega recht in de ogen. ‘Als ik je iets te vertellen had, zou ik dat ook doen.’

‘Nog een laatste vraag. Waar was je mee bezig toen ik binnenkwam?’

‘Wat?’

‘Op je computer,’ wees Lisa. ‘Waar was je mee bezig?’

‘Ik las de online versie van de *Wall Street Journal*. Mag dat?’

‘Waarom lees je dan de krant van een week geleden?’ vroeg Lisa.

Ben keek naar het scherm en zag dat bovenaan bij het artikel de datum stond van vorige week.

‘Rot hè, betraapt worden op liegen,’ daagde Lisa hem uit. ‘Je wilt die woorden vast graag weer terugnemen.’

‘Niet te geloven,’ zei Ben. ‘Je maalde niet om wat ik zou zeggen, je kwam alleen maar op mijn bureau zitten om te kunnen zien wat ik aan het lezen was.’

‘Ja, dat klopt,’ zei Lisa, en sprong van zijn bureau.

‘Nou heb ik eindelijk een antwoord.’

‘Maar...’

‘Laat maar. Je verspilt jouw adem en beledigt mijn intelligentie. Als je Rick ziet, zeg hem dan dat hij je van mij te grazen mag nemen.’

Een uur later zaten Ben en Lisa zwijgend de derde versie te lezen van de Grinnell-conclusie. Ze schrokken allebei op toen Bens telefoon ging. ‘Hallo?’ antwoordde Ben. ‘Het kantoor van rechter Hollis.’

‘Hallo, Ben. Hoe is je dag?’

Ben herkende Ricks stem en klemde zijn handen stevig om de hoorn. ‘Wat wil je?’

‘Ik wil praten over onze afspraak zaterdag,’ zei Rick.

‘Ik ben blij dat je belt,’ zei Ben. ‘Ik wil niet afspreken op de luchthaven. Ik wil...’

‘Wat jij wilt maakt me geen zier uit,’ onderbrak Rick hem. ‘Ik wilde alleen laten weten dat onze afspraak niet kan doorgaan. Ik heb niet langer nodig wat jij me te bieden hebt.’

‘Maar ik dacht...’

‘Net als de meeste van jouw theorieën, was ook deze foutief,’ zei Rick voldaan. ‘Veel plezier met het doorzoeken van die jaarboeken, en veel succes met de leugendetector. We zullen elkaar vast niet meer spreken – hoewel ik zeker wel zal horen hoe het je vergaan is.’

‘Wacht, ik...’ Voor Ben nog iets kon zeggen, had Rick opgehangen.

‘Wie was dat?’ vroeg Lisa, die Bens paniekerige blik zag.

Ben zei niets. Hij duwde zich weg van zijn bureau, stormde naar de deur, griste zijn jas uit de kast en verliet het kantoor. Hij liep de hoofdtrappen af van de rechtbank, richting First Street, en liep af op de eerste betaaltelefoon die hij zag. Hij nam de hoorn van de haak, stopte een paar munten in het toestel en toetste Nathans nummer in.

‘Met Andrew Lukens. Hoe kan ik u helpen?’

‘Het spijt me,’ zei Ben, die noch de stem noch de naam van de man herkende. ‘Ik probeer Nathan te bereiken.’

‘Die heeft promotie gekregen en werkt nu op een andere dienst. Kan ik u misschien helpen?’

‘Ik ben zijn huisgenoot, Ben. Kunt u me zijn nieuwe nummer geven?’

‘O, hallo, Ben,’ zei Andrew met een warmere stem. ‘Ik heb veel over je gehoord. Alles goed op het Hoogerechtshof? Nog wetten veranderd vandaag?’

‘Nee, vandaag niet,’ zei Ben. ‘Dat doen we alleen op woensdag. Op maandag proberen we onze huisgenoten te bereiken.’

‘Nathan zei al dat je nogal sarcastisch bent,’ zei Andrew, die geen aanstalten maakte om Ben door te verbinden. ‘Trouwens, ik wilde het al aan Nathan vragen – hoe is die grap afgelopen met je andere huisgenoot?’

‘Welke grap?’

‘Je weet wel, die waarvoor je camera’s en microfoon-tjes nodig had. Nathan zei dat jullie je huisgenoot wilden betrappen terwijl hij ‘de daad verrichtte’.

‘O, ja,’ zei Ben, die zich plots herinnerde hoe Nathan de hoogtechnologische apparatuur had losgekregen van Binnenlandse Zaken. ‘Het is fantastisch verlopen. Nathan moet je een keer wat foto’s bezorgen. Ze waren wat wazig, maar best grappig.’

‘Nou, als de foto’s mislukt zijn, moet Nathan de geluidsopnames maar eens meebrengen. Die microfoon-tjes in de aktetas hebben vast elk kreunend geluidje geregistreerd.’

Ben dacht na. Microfoon-tjes in de aktetas? ‘Hoe werken die microfoon-tjes nou ook weer, Andrew?’

‘Ze werken net als de draadloze versies. Het enige verschil is dat ze in een aktetas ingebouwd zitten. Ze worden gebruikt wanneer er kans bestaat dat de gewone microfoon-tjes ontdekt worden. Als het erop aankomt, is het de apparatuur met het hoogste James Bondgehalte die we hebben. Het is eigenlijk nog steeds een proto-

type, maar Nathan zei dat jij ze geweldig zou vinden.'

'Absoluut, ze waren top,' zei Ben, terwijl het koude zweet hem uitbrak. 'We hebben alles gehoord wat we wilden.'

'Nou, ik verbind je door met Nathan,' zei Andrew.

'Ach, laat maar,' zei Ben. 'Ik ben al te laat, ik bel hem straks wel.'

'Moet ik hem niet zeggen dat je gebeld hebt?'

'Nee, nee,' zei Ben. 'Ik heb een drukke dag voor de boeg. Ik zie hem thuis wel.'

Ben hing op en leunde met zijn hoofd tegen het telefoonhokje. Hij sloot zijn ogen en zocht zijn gedachten af naar een logische verklaring. Toen hij er geen kon bedenken, versnelde zijn ademhaling. Met zijn ogen nog steeds gesloten ramde hij zijn hoofd tegen het metalen hokje. 'Niet te geloven', schreeuwde hij. Hij nam de hoorn van de haak en zocht in zijn broekzakken naar wat kleingeld. Hij wilde het geld in het toestel stoppen, maar stopte plots. 'Verdomme!' schreeuwde hij en knalde de hoorn weer in de haak. Hij wreef over zijn voorhoofd en overliep in zijn hoofd al zijn gesprekken met Rick en Andrew. Hij raakte maar niet wijs uit de informatie, en stond bewegingloos.

Tien minuten later stapte Ben uit het schaduwrijke telefoonhokje en liep hij weer naar het Hooggerechts-hof. Toen Lisa de deur van het kantoor hoorde dichtslaan, draaide ze snel haar hoofd. Ben gooide zijn jas in de kast en ging voor Lisa's bureau staan.

'Wat?' vroeg ze. 'Wat heb ik nou weer gedaan?'

'Luister, ik ga je wat vertellen, maar alleen omdat ik je hulp nodig heb,' legde Ben uit. 'Een week geleden belde Rick me...'

'Ik wist het,' onderbrak Lisa hem. 'Ik wist dat hij...'

'Lisa, laat het me alsjeblieft uitleggen,' smeekte Ben. 'Toen ik met Rick sprak, vroeg hij me om de Grinnell-uitspraak. In ruil daarvoor zou ik drie miljoen dollar krijgen. Ik was natuurlijk nooit van plan hem de uitspraak te geven, maar ik hoopte dat ik hem eindelijk

zou kunnen identificeren bij de ruil. Die ontmoeting zou komende zaterdag plaatsvinden, waarschijnlijk in een van de zakenlounges.'

'En nu heb je *mijn* hulp nodig om een plan te bedenken?'

'Ik had al een plan,' zei Ben. 'Ik heb naar de luchthaven gebeld om uit te vissen welke lounges gereserveerd waren voor zaterdag. Ik heb de achtergrond gecontroleerd van alle personen die ik niet herkende op die lijst – daarom las ik ook de krant van vorige week. Ik dacht dat, als ik kon uitzoeken waar Rick en ik elkaar zouden ontmoeten, we misschien af luisterapparatuur konden aanbrengen, of toch iets konden doen ter voorbereiding. Net toen ik ervan overtuigd was dat we Rick deze keer te pakken zouden krijgen, kreeg ik een verrassend telefoontje van onze favoriete eikel.'

'Was het Rick die je daarnet belde?'

'Ja, en hij zei dat ik kon oprotten, dat onze afspraak niet doorgaat. Hij zei dat hij mijn hulp niet meer nodig heeft en hing op. Hij heeft de Grinnell-uitspraak dus van iemand anders gekregen.'

'Als je mij verdenkt, zit je aan de drugs.'

'Om eerlijk te zijn, dacht ik eerst dat jij het was,' gaf Ben toe. 'Ik dacht jij de enige was die toegang had tot het document.'

'Ben, ik zweer je dat ik...'

'Laat me uitspreken. Nadat Rick me belde, ging ik naar een telefoonhokje om Nathan te bellen. Ik kreeg een van zijn collega's aan de lijn, die me vroeg hoe ik de aktetas met ingebouwde microfoon vond.'

'Welke aktetas met microfoon?'

'Precies,' zei Ben.

'En nu denk je, alleen omdat Nathan die apparatuur achterhield, dat hij diegene is die met Rick praat?'

'Wat moet ik dan denken? Dit is niet zomaar apparatuur. Als ik die aktetas had gehad, had ik mijn gesprek met Rick in het restaurant kunnen opnemen. Dan zou ik alles nu kunnen documenteren: wat Rick me voor-

stelde, hoe hij die CMI-zaak gepland heeft – alles wat ik nodig heb om te worden vrijgesproken. Maar om een of andere reden heeft Nathan dat snufje niet tevoorschijn gehaald. Vind jij dat niet verdacht?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ik heb geprobeerd een logische verklaring te bedenken. Maar ik kan met de beste wil van de wereld niet bedenken waarom Nathan zoiets zou verzwijgen. Vooral een gaaf snufje als dit.’

‘Maar als Nathan met Rick werkt, dan zou Rick van die aktetas hebben geweten, en dan vormde die ook geen bedreiging.’

‘Dat heb ik ook overwogen,’ zei Ben terwijl hij naar de dossierkast liep. ‘Maar ik eindig steeds weer bij het idee dat Rick niet had kunnen verhinderen dat die aktetas in de auto belandde. Als ik ze niet had mogen meenemen, zou ik zelf niet zijn ingestapt. Ik zou gezegd hebben dat ik die niet in een steegje wilde achterlaten omdat er belangrijke gerechtelijke documenten in zaten. Rick zou me wel in de auto moeten laten stappen hebben met die aktetas.’

‘Dat is geen slechte theorie,’ stemde Lisa in.

‘Nu moet ik dus uitzoeken of het echt Nathan is,’ zei Ben, leunend tegen de dossierkast.

‘Ben, ik heb een vraag voor je. Vijftien minuten geleden dacht je dat ik jouw ziel aan de duivel had verkocht, en nu wandel je hier binnen om je hart te luchten. Vanwaar die plotselinge ommekeer?’

‘Lisa, de eerlijke waarheid is dat ik helemaal niets te verliezen heb door jou alles te vertellen. Rick heeft me niet meer nodig, hij heeft de Grinnell-uitspraak hoogstwaarschijnlijk al in handen. Ik zal hem dus niet meer ontmoeten en kan hem dus ook niet meer pakken. Zelfs al zou je met Rick samenwerken, er valt niets te vertellen. Ik heb verloren. Ik heb geen verdachte, geen aanwijzingen en heb over twee dagen een leugendetectortest. En wat nog belangrijker is, ik kan niemand meer vertrouwen.’

‘En Ober?’

‘Geloof me, ik wilde het hem vertellen, maar Ober kan me niet helpen. Hij is geweldig, en ik houd van hem als een broer, maar hij vindt het noorden nog niet met een kompas en een kaart. Ik heb een extra stel hersens nodig om te bepalen wat ik moet doen.’

‘Als Nathan erbij betrokken is, hoe kreeg hij de uitspraak dan in handen?’

‘Misschien heeft hij wel met een of andere supercomputer van Buitenlandse Zaken ingebroken in mijn computer hier. Hij kan de conclusie ook gemakkelijk uit mijn aktetas hebben gehaald – hij hoefde die er alleen maar uit te halen in het midden van de nacht, te kopiëren en terug te stoppen voor ik opstond.’

‘Heb je geen slotje op je aktetas? Vooral na wat er met Eric is gebeurd?’

‘Natuurlijk wel, maar Nathan kent de code – hij heeft ze gebruikt voor zijn sollicitatiegesprek bij Buitenlandse Zaken.’

‘Nou, neem me niet kwalijk, hoor, maar jouw keuze in vrienden is nog slechter dan die van Julius Caesar.’

‘Bedankt voor de raad,’ zei Ben, en liep weer naar zijn bureau. ‘Wil je me nou helpen of niet?’

‘Dat hangt ervan af,’ zei Lisa. ‘Vertrouw je me?’

‘Op dit moment vertrouw ik niet eens mijn eigen moeder. De laatste keer dat ik thuis was, keek ze me met een vreemde blik aan.’

‘Heb je in elk geval spijt van je beschuldigingen?’

‘Meer spijt dan je ooit zult weten,’ zei Ben, die de hoekjes van Ostermans Grinnell-conclusie scheurde. ‘Wil je me alsjeblieft helpen?’

‘Natuurlijk wil ik je helpen.’ Lisa trok de conclusie uit Bens handen, legde zijn handen plat op het bureau en legde die van haar erover. ‘Wat je ook denkt, ik geef echt om wat er met jou gebeurt. Als ze jou de bons geven, heb ik dubbel zo veel werk.’

‘Grappig,’ zei Ben droogjes. ‘Je weet een mens wel op te vrolijken.’

‘Verberg je maar achter die sarcastische opmerkingen van je, ik weet heus wel dat je mijn hulp waardeert.’

‘Natuurlijk waardeer ik je hulp. Mijn leven stort ineen, mijn carrière loopt ten einde en mijn vrienden gedragen zich als de stichtende leden van de Verraad-Ben-Fanclub. Op dit punt zou ik zelfs strategische tips aanvaarden van een mislukte generaal. Wat moet ik anders?’

‘Nou, ik hoop dat je beseft dat je nog steeds echte vrienden hebt die om je geven.’

‘Bedankt, Lisa Marie. Ik waardeer je hulp echt. Dan meen ik.’

‘Dat zit wel goed,’ zei ze. ‘Maar durf niet aan te nemen dat ik je vergeven heb. Je moet nog ongeveer twintig keer over hete kolen lopen voor ik het emotionele leed kan vergeten dat je me hebt aangedaan.’

‘Dat klinkt eerlijk. Je mag de kolen zelfs persoonlijk uitkiezen.’

Lisa ging een paar stappen achteruit en ging op de bank in het kantoor zitten. ‘Gaan we die vuile schoft nou te grazen nemen of niet?’

Ben glimlachte en haalde een schrijfblok uit zijn bureau. ‘Onze enige optie is volgens mij een lijst maken van de mensen die Rick misschien probeerde te benaderen bij Grinnell & Associates.’

‘Daar kan ik voor zorgen,’ zei Lisa. ‘Ik weet vrij zeker dat de griffie de gegevens bijhoudt van het eigen vermogen van alle partijen. Dat zou een lijst moeten opleveren van alle mogelijke verkopers. Als we die personen in de gaten houden, weten we wanneer Rick tot actie overgaat.’

‘We hoeven hém zelfs niet in de gaten te houden,’ zei Ben, die zijn computerscherm leegmaakte voor een nieuwe zoektocht. ‘Lexis heeft zijn eigen publieke gegevensdatabank. Alle vastgoedtransacties en eigendoms-transfers moeten worden aangegeven bij de griffie. Als we de namen van de verkopers hebben, moeten we ze gewoon hier kunnen opsporen.’

‘Perfect,’ zei Lisa. ‘Ik ga achter die namen aan.’

Lisa verliet het kantoor en Ben riep nog: ‘Ik vertrouw je trouwens echt.’

‘Ik weet het,’ riep ze terug.

Toen de deur dichtging, sleepte Ben zijn stoel naar zijn bureau en toetste hij het nummer in van de telefoonmaatschappij. ‘Hallo, ik vroeg me af of u me misschien kan helpen. Mijn vrouw heeft per ongeluk alle telefoonrekeningen weggegooid. Die heb ik nodig voor de belastingaangifte, en ik hoopte dat u me misschien kopieën kan opsturen.’

‘Dat is geen probleem, meneer,’ zei de telefoniste. ‘Ik heb alleen uw naam en telefoonnummer nodig.’

‘De telefoon staat op naam van mijn vrouw: Lisa Schulman.’ Ben gaf de telefoniste ook Lisa’s telefoonnummer en voegde eraan toe: ‘Kunt u de rekeningen misschien rechtstreeks opsturen naar mijn boekhouder? Hij heeft ze zo snel mogelijk nodig.’

‘We mogen eigenlijk geen...’

‘Het is mijn telefoon,’ zei Ben. ‘Hij is gewoon geregistreerd op de naam van mijn vrouw. Als u dat wilt, wil ik best met uw leidinggevende praten.’

‘Het zit wel goed. Ik maak wel een notitie. Als u me het adres wilt geven?’

Hij gaf de telefoniste Obers werkadres en zei: ‘Bedankt voor uw hulp. Ik waardeer het echt.’

Later die middag zat Ben naar zijn computerscherm te staren.

‘Weet je, je wordt nog blind als je zo blijft staren,’ zei Lisa.

‘Zo veel geluk heb ik vast niet.’

‘Maak je geen zorgen. Je hebt alle namen ingevoerd die op de eigendomspapieren stonden. Als iemand verkoopt, zie je het wel.’

‘We zullen het nooit merken,’ zei Ben, en keerde zich weg van zijn computer. ‘Je hebt die documenten gezien. Grinnell is voornamelijk eigendom van vier grote naam-

loze vennootschappen, die in het bezit zijn van acht andere naamloze vennootschappen, die op hun beurt eigendom zijn van zestien besloten vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid...'

'We hebben elke naam ingevoerd die we konden vinden. Als wij een naam niet kunnen vinden, hoe groot is de kans dan dat Rick die wel vindt?'

Ben schonk Lisa zijn maak-je-een-grapje-blik.

'Oké,' zei Lisa, 'Rick kan waarschijnlijk alles vinden. Dat betekent echter niet dat wij op het verkeerde spoor zitten.'

'Dat denk ik ook niet,' zei Ben. 'Ik vind het alleen een passief plan. We zitten hier gewoon te wachten.'

'Nou, meer kunnen we voorlopig niet doen. Als je zo onrustig bent, waarom bekijken we dan die jaarboeken niet van Harvard en Michigan?'

'Hoe bedoel je?' vroeg Ben. 'Die zijn nog niet aangekomen.'

'Jawel, ze zijn er. Ik zei toch dat er twee dozen voor je stonden bij de receptie.'

'Dat heb je me niet gezegd,' zei Ben, en stond op uit zijn stoel.

'Ik weet zeker van wel. Toen ik terugkwam met de eigendomsdocumenten. Ik zei dat er twee dozen voor je stonden. Je was waarschijnlijk nogal gefixeerd op je computerscherm.'

Ben liep naar de kast en haalde zijn jas eruit. 'In plaats van de jaarboeken mee te nemen naar huis en dus naar Nathan, laat ik ze geloof ik liever hier. Ik bekijk ze morgen wel.'

'Waar ga je naartoe?' vroeg Lisa, die zag dat het nog niet eens vijf uur was.

'Ik wil met Ober praten voor Nathan thuiskomt. Wil jij me dekken als Hollis belt?'

'Maak je geen zorgen, ik regel het wel.'

Toen Ben thuiskwam, gaf de stilte aan dat het huis leeg was. Hij trok zijn jas uit en gooide die op de bank, keek

in de keuken, gluurde naar de badkamer op de benedenverdieping en opende de deur naar de kelder. 'Is er iemand thuis?' riep hij. Hij liep naar boven en keek in Eric en Obers kamers, en ook in die van hem. Daarna controleerde hij de badkamer op de eerste verdieping en ook alle kasten voor hij de deur naar Nathans kamer opende. Zonder het licht aan te doen maakte hij Nathans kast open en stopte hij zijn hoofd erin. Hij was ervan overtuigd dat hij alleen was. Ben liep naar Nathans bureau en richtte zich op een keurige stapel papieren. Zonder een geluid te maken bladerde Ben door de stapel. Boodschappenlijstje, te-doenlijstje, verjaardagen, te huren films... Niets belangrijks. Hij schikte de papieren weer zoals ze lagen. Ben hield zijn adem in en trok voorzichtig de middelste laden open van het bureau. Hij nam het bakje op waarin Nathan zijn pennen, potloden en gommen bewaarde. Hij zocht langzaam en nauwgezet naar iets wat kon leiden naar Ricks verblijfplaats. Nadat hij de schuif weer dichtdeed, nam Ben een adresboekje op van Nathans nachttafeltje. Hij las alle notities en kon maar moeilijk alle namen thuisbrengen die erin voorkwamen.'

'Wat doe jij in hemelsnaam met mijn adresboek?'

Ben schrok op, liet het boekje vallen en was verrast toen hij zag dat het Ober was die in de deuropening stond. 'Doe dat nooit meer!' riep Ben, die het boekje op-raapte en weer op zijn plaats legde.

'Je had je gezicht moeten zien. Het was...'

'Ben je alleen?' vroeg Ben, die Nathans kamer uit snelde.

'Ja, waarom? Wat scheelt er?'

'Luister, ik moet je wat vertellen, maar je moet me beloven dat je er geen woord over zegt.'

'Dat belof ik,' zei Ober, die zijn das afdeed.

'Echt waar,' waarschuwde Ben hem. 'Geen woord, tegen niemand. Niet tegen Nathan, je ouders, ...'

'Ik belof het,' zei Ober opnieuw terwijl ze de trap af-liepen naar de woonkamer. 'Vertel het me nou gewoon.'

Toen Ben het hele verhaal had verteld aan zijn huisgenoot, zei hij: 'Vertel me wat jij denkt.'

'Ik kan niet geloven wat je zegt.' Obers ogen waren wijd van ongeloof. 'Verwacht je nou echt dat ik geloof dat Nathan achter alles zit?'

'Wat moet ik anders geloven?'

'Het kan niet.' Ober liet zich op een stoel zakken aan de keukentafel. 'Dit is echt te gek voor woorden. Als je Eric beschuldigde, zou ik het nog begrijpen. Ik zag hem vorige week zelfs door je afval gaan op je kamer.'

'Heb je gevraagd wat hij aan het doen was?'

'Hij zei dat iemand vertrouwelijke documenten van hem had gestolen en wilde controleren of jij het was.'

'Nou, ik was het niet,' zei Ben. 'Je had hem naar Nathan moeten doorverwijzen – hij is diegene die we niet kunnen vertrouwen.'

'Ik geloof gewoon niet dat Nathan zoiets zou doen,' hield Ober vol. 'Dat geloof ik nog geen seconde.'

'Nou, ik wel,' zei Ben. 'Dat is wat er momenteel toe doet. Lisa en ik proberen uit te zoeken...'

'Waarom vertrouw je Lisa nou plots weer?' onderbrak Ober hem. 'Je zegt voortdurend dat ik stom ben, maar je bent een idioot als je haar weer dingen gaat vertellen.'

'Ik vertrouw haar voor geen haar,' zei Ben, die naar de gootsteen liep. 'Zodra ze het kantoor had verlaten, heb ik onderzoek gedaan naar haar.'

'Waarom heb je het haar dan überhaupt verteld?'

'Het is eenvoudig. Ten eerste kan ze me geen echte schade berokkenen. Ten tweede, en ik weet dat je dit nooit zult begrijpen, ze helpt me beter te denken.'

'Dat begrijp ik niet.'

'Ik kan het niet echt uitleggen, maar als we samen brainstormen, heb ik mijn beste ideeën.'

'Nou, het spijt me dat ik je uit je droom moet halen, maar dit is niet zomaar een uitspraak van het Hoogge-rechtshof waar jullie aan werken. Het gaat hier om je leven, maatje.'

'O, echt?' zei Ben sarcastisch. 'En ik dacht nog wel

dat het gewoon een gezellig partijtje *Mens, erger je niet* was, verdorie.'

'Ik denk echt dat je het helemaal verkeerd hebt deze keer,' zei Ober, en schudde zijn hoofd.

'Goed, hoor. Ik zal je advies overwegen. Ga je me nou helpen of niet?'

'Het verrast me dat je me vertrouwt. Voor hetzelfde geld ga ik mee in het complot.'

'Neem me niet kwalijk, maar dat heb ik wel overwogen.'

'Bedankt,' zei Ober. 'Ik waardeer je blijk van vertrouwen.'

'Luister, je hoeft je niet beledigd te voelen. Ik zeg het je eerlijk, toch?'

'Ik begrijp alleen niet waarom je het verteld hebt.'

'Omdat ik je om een gunst wil vragen,' zei Ben. 'Ik heb Lisa's telefoonrekeningen naar jouw kantooradres laten sturen. Het was het enige wat ik kon bedenken waar Rick, Nathan en Lisa geen toegang tot hebben. Als de rekeningen er zijn, laat je dat dan weten zodat ik ze kan bekijken?'

'Natuurlijk,' zei Ober. 'Nog een laatste vraag. Als het huis wordt afgeluisterd, waarom vertel je dit dan allemaal?'

'Omdat Rick niets gehoord heeft dat hij tegen me kan gebruiken,' legde Ben uit. 'Lisa's rekeningen zijn al onderweg en als Nathan aan zijn kant staat, weet hij al...'
Ben hoorde een sleutel in het slot van de voordeur en zweeg plots. 'Geen woord hierover,' waarschuwde hij fluisterend over zijn schouder terwijl Ober hem volgde naar de woonkamer. 'Je hebt het beloofd.'

De deur ging open en Nathan kwam de woonkamer in.

'Mijn vriend, je zult me zo ontzettend bedanken,' zei hij tegen Ben terwijl hij zijn jas in de kast hing. Hij legde zijn aktetas op de salontafel en ging naast Ober zitten. 'Dankzij ondergetekende zal jij de test met de leugendetector doorstaan.'

‘Hoezo?’ vroeg Ben.

‘Nou, laat het me zo zeggen: ik heb wat telefoontjes gepleegd en weet alles wat we moeten doen om die test te omzeilen.’ Nathan opende zijn aktetas en haalde er een vel papier uit. ‘Ik heb gepraat met enkele technici van de veiligheidsdienst en ze hebben me alles uitgelegd. Ten eerste had je gelijk en kan de test niet gebruikt worden als bewijsmateriaal in de rechtbank.’

‘Dat weet ik,’ zei Ben kortaf. ‘Dat is ook nooit zo geweest.’

‘Wat scheelt er aan jou?’ vroeg Nathan.

Ober keek Ben aan. ‘Niets,’ zei Ben. ‘Ik ben gewoon nerveus voor die test. Wat zeiden ze nog meer?’

‘De test werkt als volgt,’ zei Nathan, die het blad papier las. ‘Je wandelt naar binnen en het toestel staat opgesteld in het midden van de kamer. Ze willen het er zo indrukwekkend mogelijk laten uitzien omdat de meeste mensen volgens de theorie gewoon bekennen omdat ze er zo bang voor zijn. Dan stellen ze je minstens een uur lang vragen, nog voor de machine wordt aangesloten en aangezet. Op dat punt breekt de gemiddelde mens,’ zei Nathan, die opkeek van het papier om dat nog meer te benadrukken. ‘Ze zeiden dat de schaduw van het toestel alleen al genoeg is om de gemiddelde crimineel te intimideren.’

‘Hé, Ben scoort hoger dan gemiddeld,’ zei Ober. ‘Hij behoort in elk geval tot de slimste tien procent van alle criminelen.’

Nathan negeerde zijn huisgenoot en ging verder: ‘De machine zelf meet drie dingen: ademhalingsritme, bloeddruk en galvanische huidreactie, dat is hoe de huid reageert op elektrische stroom. Liegen heeft vaak een positieve correlatie met transpireren, dus de machine registreert je transpiratieniveau. Niet dat dat een probleem zal zijn voor jou.’

‘Vertel me gewoon hoe ik dat alles kan omzeilen,’ zei Ben ongeduldig.

‘Rustig maar,’ zei Nathan. ‘Na het uurtje vragen stel-

len sluiten ze de machine aan. Als ze die aanzetten, gaat de machine je ademhaling en je transpiratie registreren. Dat is het moment waarop de minder geschoolden de machine proberen te bedotten. Ze proberen zwaar te gaan ademen en zitten onrustig te wiebelen op hun stoel – ze doen er alles aan om de machine ervan te overtuigen dat hun hartslag hoger is dan hij in werkelijkheid is. De jongens van de veiligheidsdienst zeiden dat een goede ondervrager dat snel oppikt en al snel zal doorzien.

‘Na enkele aanpassingen aan de machine halen ze een stapel speelkaarten tevoorschijn. Ze doen dit om je ervan te overtuigen dat de machine werkt. Ze stellen je drie vragen, en je moet op elke vraag ontkennend antwoorden, zelfs als het antwoord bevestigend moet zijn. Zo kunnen ze zien wat er gebeurt als je liegt. Ze vragen of je ouder bent dan eenentwintig, of je rookt, en of je ooit iets hebt gedaan waarvoor je je schaamt. Daarna stellen ze je uiteindelijk hoogstens drie vragen over wat het ook is waarvan je beschuldigd wordt.’

‘Meer niet?’ vroeg Ben sceptisch.

‘Meer niet.’

‘Maar op televisie werkt het toch anders?’ vroeg Ober. ‘Daar wordt de verdachte bestookt met tientallen vragen terwijl die naald als een bezetene over het papier raast.’

‘Zo is het niet in het echte leven,’ zei Nathan. ‘In het echte leven kan een leugendetector slechts uitsluitsel geven over drie stellingen per sessie.’

‘Hoe moet dat me helpen?’

‘Aha, ik ben blij dat je het vraagt,’ zei Nathan, die weer in zijn aktetas rommelde. Hij haalde er een klein, bruin medicijnflesje uit en gooide dat naar Ben. ‘Dat zijn de pillen waarover ik je vertelde, die de militairen gebruiken om de testen te omzeilen.’

Ben las het etiket op het flesje. ‘Prynadolol?’

‘Het werkt,’ zei Nathan. ‘Je moet er eentje nemen als je ‘s ochtends wakker wordt, en als je test om drie uur

is gepland, moet je er nog eentje nemen bij het middageten.'

'Hoe heb je ze bemachtigd?' vroeg Ben, die het dopje van het flesje haalde en vijf pilletjes zag liggen.

'Ik vertelde de technici dat mijn kleine broertje een test moest afleggen met de leugendetector voor een baan in het winkelcentrum. Toen ze dat hoorde, boden ze me die pillen gewoon aan.'

'Hoe werken ze precies?'

'Ze worden verondersteld je hartslag en bloeddruk te verlagen,' legde Nathan uit. 'Artsen schrijven ze gewoonlijk voor aan mensen die meerdere hartaanvallen hebben gehad, en politici gebruiken ze om podiumvrees tegen te gaan, maar het leger beseftte dat ze nog een veel betere toepassing hadden.'

'Zijn ze experimenteel of goedgekeurd?'

'Als ze waren goedgekeurd, zou iedereen ze kunnen krijgen,' zei Nathan.

'Ze zijn dus experimenteel,' zei Ben.

'Ze zijn prima,' zei Nathan. 'Denk je nou echt dat ze me iets zouden geven dat misschien gevaarlijk is?'

'Ik zou het gaaf vinden als ze ook nog gevaarlijk zijn,' zei Ober. 'Dan krijg je misschien een derde neusgat in je voorhoofd en kunnen we de regering vervolgen en miljoenen eisen.'

'Of misschien krijg ik er wel hersens van,' zei Ben. Hij keek Nathan weer aan en zei: 'Hoe zorgen ze ervoor dat ik slaag voor die test?'

'Ze garanderen niet dat je slaagt,' zei Nathan. 'Ze verhogen in aanzienlijke mate je kansen, maar het hangt voornamelijk van jou af. Zolang je in die kamer bent, moet je zo rustig mogelijk blijven. Zit niet te wiebelen op je stoel, gedraag je niet nerveus. Volgens de technici red je het best als je een goede leugenaar bent. Ben je dat echter niet, dan raak je ongetwijfeld in paniek en zak je, wat je ook doet.'

'O, man. Jij gaat eraan,' zei Ober tegen Ben.

Ben stopte het flesje in zijn zak en stond op van de

bank. 'Ik ga pasta maken,' zei hij kil. 'Wie wil er ook wat?'

'Hé, graag gedaan, hoor,' zei Nathan, en trok een gezicht.

'Ik zal je wel bedanken als ik geslaagd ben voor de test,' zei Ben, en liep naar de keuken.

'Wat bedoel je daar nou mee? Wat scheelt er trouwens met je?'

'Ik wil gewoon zeker weten dat ik je kan vertrouwen met die pillen,' zei Ben. Hij keerde zich om en keek Nathan recht in de ogen. 'Het zijn toch geen placebo's?'

'Waar heb je het over?'

'Ben, beschuldig hem niet...'

'Nee, laat hem uitpraten,' zei Nathan, die opstond van zijn stoel. 'Beschuldig me niet van wat?'

'Nou, ik kreeg vandaag een telefoontje van Rick, die zei dat hij mijn hulp niet langer nodig heeft. Blijkbaar heeft hij de uitspraak al van iemand anders gekregen.'

'En jij denkt dat ik hem die heb gegeven?' vroeg Nathan met een stem vol woede. 'Heb je al aan je vriendinnetje Lisa gedacht, of stroomt al dat bloed in je hersens nog steeds naar je lul?'

'Aanvankelijk verdacht ik ook Lisa,' vuurde Ben terug terwijl hij naar de woonkamer liep. 'Maar toen ik jou wilde bellen om over haar te praten, had ik een zeer verhelderend gesprek met een van jouw collega's, een zekere Andrew. Hij vertelde me over die aktetas met ingebouwde microfoon die we zouden gebruiken tijdens onze eerste ontmoeting met Rick. Hij zei me dat die fantastisch werkt, en hoe geweldig die zijn, en hoe ze echt alles registreren. Je kunt je dus wel inbeelden dat mijn verbazing groot was toen ik besepte dat je ons niet had ingewijd over dat hoogstaande technologische snufje.'

'En daarom denk je dat ik diegene ben die met Rick onder één hoedje speelt?' vroeg Nathan lachend.

'Ik maak geen grapje,' zei Ben. 'Bekijk de feiten zelf maar.'

'De feiten bewijzen niets,' riep Nathan uit. 'En zelfs

als dat het geval was, heb je ooit overwogen om me gewoon te vragen waarom we die aktetas niet gebruikt hebben?’

‘Je hebt vast een volkomen logische verklaring.’

‘Natuurlijk wel. Die aktetas met microfoon is nog een prototype en wat Andrew je ook verteld heeft, het werkt slecht. Het leer verdoezelt het geluid en je hoort daarvoor niets. De enige reden waarom we het nog hebben, is omdat iedereen het een leuk idee vindt. Ik dacht dat we beter apparatuur konden gebruiken die werkt – ik heb soms gekke ideeën.’

‘Moet ik dat geloven?’

‘Geloof wat je wilt,’ zei Nathan. ‘Het is de waarheid.’

‘Nathan, ik zal je wat vertellen,’ zei Ben, die zijn vinger uitstak naar zijn huisgenoot. ‘Ik ken jou. Ik ken je waarschijnlijk beter dan mezelf. Als je nog maar de kans had gehad, zelfs nog maar de *mogelijkheid*, om een aktetas te gebruiken met een microfoon erin verstoppt, dan had je die meteen gegrepen en mee naar huis genomen, zelfs als die nog nooit had gewerkt.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat ik weet hoe graag je met zulke spullen pronkt. En ik weet dat je ermee paradeert als je iets hebt dat niemand anders heeft. Je zou Lisa willen tegenkomen met die aktetas – je zou wel Q geleden hebben uit James Bond. En zelfs al kreeg je die microfoon niet aan de praat, dan had je hem nog meegebracht naar huis, alleen om ons te bewijzen dat je dat kunt. Ik bedoel, denk er eens logisch over na. We zouden allemaal willen pronken met zo’n ding. Jij beweert niet alleen dat je die aktetas niet mee naar huis wilde nemen, maar ook dat je het niet eens belangrijk genoeg vond om te vermelden. Toe nou, Nathan. Je bent competitief en je ego is veel te groot. Ik geloof nooit dat je zoiets niet zou vertellen.’

‘Ben je klaar?’ vroeg Nathan rustig, met zijn armen gekruist voor zijn lichaam.

‘Ik denk het wel.’

‘Krijg dan nou maar de klere, jij paranoïde eikel! Ik

heb mijn uiterste best gedaan om die apparatuur te bemachtigen. Ik zette mijn baan op het spel door te liegen tegen iedereen op kantoor, en ik heb mezelf suf gezocht naar een manier om jou uit deze nachtmerrie te halen. Maar als jij me zomaar durft te beschuldigen nog voor je met me gepraat hebt – nou, dan mag je de *Hindenburg* alleen besturen. Ik weet dat je in een lastig parket zit, maar ik heb wel wat beters te doen dan me door jou te laten beledigen.'

'Luister...'

'Nee, nou moet jij eens luisteren! Deze zaak heeft je tot waanzin gedreven. Het feit dat je mij beschuldigde en niet Lisa, bewijst dat je niet alleen alle logica verloren hebt, maar dat je ook met één voet in het gekkenhuis staat. Als je weer tot je zinnen bent gekomen, hoop ik dat je integer genoeg bent om je te excuseren.' Nathan draaide zich weg van zijn huisgenoten en liep de woonkamer uit. Toen hij bij de trap kwam, draaide hij zich om en zei hij nog: 'Als hij en Lisa je hele leven kapotmaken, zal je de brokken alleen moeten lijmen.'

Toen Nathan uit het zicht was, bleef Ben stil.

'Je had hem niet zo mogen beschuldigen,' zei Ober. 'Dat was echt verkeerd.'

'Wat moest ik dan? Er moest wel ruzie van komen, hoe ik het gesprek ook had ingeleid.'

'Nou, dan zijn er nog betere manieren om ruzie te zoeken. Sommige dingen die je zei, waren onvergeeflijk.'

'Ik wil er niets meer over horen,' zei Ben. 'Als Nathan zich in mijn situatie bevond, zou hij precies hetzelfde hebben gedaan.'

'Weet je dat Eric net hetzelfde zei over jou toen hij dat verhaal schreef? En net als Nathan nu deed, heb jij hem toen gezegd op te rotten,' zei Ober. Hij stond op van de bank en liep naar de trap. 'Nogal griezelig, hé?'

'Ga je die pillen nemen?' vroeg Lisa de volgende ochtend, terwijl ze van haar koffie nipte aan haar bureau.

'Natuurlijk,' zei Ben, die een jaarboek doorbladerde

van de Michigan Law School. 'Heb ik een keuze?'

'Je kunt ervoor kiezen ze niet in te nemen.'

'En ik kan er ook voor kiezen te zakken voor de test,' zei Ben. 'Zelfs als ze niet werken, kan ik het proberen. Het zijn geen mini-cyanidepillen waaraan ik kan sterven.'

'Hoe weet je zo zeker wat ze zijn? Ze kunnen alles bevatten: cyanide, cafeïne, waarheidsserum...'

'Zo is het wel genoeg,' onderbrak Ben haar. 'Ik waag het er wel op, dank je.'

'Ik meen het,' zei Lisa. 'Wie weet wat Nathan je heeft gegeven?'

'Dat geloof je zelf niet. Je bent gewoon boos omdat ik je verteld heb dat hij diegene was die jou verdacht.'

'Natuurlijk ben ik daar boos om. Hij kan de boom in.'

'Toe nou – wees aardig.'

'Aardig?' vroeg Lisa. 'Jij wilt dat ik aardig ben? Jij hebt je gisteravond wel vervreemd van al je vrienden.'

'Wat attent van je dat je me daar nog eens op wijst. Het was al bijna twee minuten geleden dat ik er nog aan gedacht had.'

'Het verrast me dat ze je nog niet het huis uit hebben gegooid. Ik zou je al lang hardhandig de deur hebben gewezen.'

'Nou, het ontbijt vanochtend was absoluut geen pretje. Eric, Nathan, Ober en ik hebben samen gegeten zonder een woord te wisselen. Als iemand melk wilde, of een servetje, dan wees hij dat gewoon aan. Het was als leven in een mimegezin.'

'Je kunt wel even bij mij logeren als je wilt,' zei Lisa.

'Bedankt voor het aanbod, maar als ik thuis ben, kan ik in elk geval alles in de gaten houden.'

Lisa nipte weer van haar koffie. 'Is het ooit al bij je opgekomen dat je het misschien fout ziet? Dat je vrienden zich niet tegen je gekeerd hebben?'

'Natuurlijk wel,' zei Ben, die opkeek terwijl hij een bladzijde uit het jaarboek omsloeg. 'Waarom denk je dat ik gisternacht niet geslapen heb?'

‘Dus...’

‘Dus kom ik steeds uit bij hetzelfde idee: wat als ik het verkeerd heb? Als ik mezelf die vraag stel, ben ik weer bij mijn beginpunt.’

Lisa knikte en wees naar Bens leesmateriaal. ‘Komt iemand je bekend voor?’

‘Ze komen me allemaal bekend voor in die zin dat het allemaal saaie advocaten lijken. Afgezien daarvan lijkt niemand op Rick.’ Ben sloot het jaarboek. ‘Het is hopeloos – hij is verdwenen en ik heb verloren.’

‘Zeg dat niet. Pak het volgende boek en blijf zoeken.’

‘Ik weet niet eens waarom ik die moeite doe,’ zei Ben, die het volgende jaarboek opende. ‘Dit was een belachelijk plan.’

‘Nou, vestig niet al je hoop in die jaarboeken. Als je hem vindt, is dat prima. Zo niet vinden we hem wel wanneer iemand bij Grinnell wil verkopen. Trouwens, Rick vinden is op dit moment je tweede prioriteit. Als je zakt voor die leugendetector test, heb je grotere problemen dan Rick.’

‘Ik slaag wel voor die test.’

‘Vanwaar plots die zelfverzekerdheid?’

‘Ik meen het. De gemiddelde mens zakt voor de test omdat hij bang is voor de machine.’

‘En uiteraard ben jij veel kompetenter dan de gemiddelde mens,’ zei Lisa.

‘Dat ben ik inderdaad. Ik ben dan wel doodsbang, maar dat betekent niet dat ik me laat intimideren door een stomme machine. Als ze zo geweldig waren, zouden ze mogen dienen als bewijsmateriaal. Tot dan zijn ze duidelijk te omzeilen. En trouwens, een advocaat moet ook pleiten voor iets waar hij niet noodzakelijk in gelooft.’

‘Maar je bent geen advocaat. Je bent griffier.’

‘Ik slaagde wel voor het toegangsexamen,’ zei Ben. ‘Ik ben advocaat.’

‘Je bent vooral doodsbenauwd. Als je bang bent, ga je plots gedragen als een hoogdravende zak – alsof dat de beste verdediging is.’

‘Oké, misschien heb je gelijk. Maar ik weet dat ik niets fout heb gedaan. Rick heeft me die eerste uitspraak ontfutseld. Ik heb dat helemaal niet gedaan zodat hij er geld mee kon verdienen. Ik was alleen maar een pion. Ik had in mijn wildste dromen niet kunnen bedenken dat Rick die informatie voor persoonlijk gewin zou gebruiken. Ik dacht dat we in het grootste vertrouwen spraken. Als er iemand het slachtoffer is, ben ik dat wel.’

‘Dat was een mooie toespraak,’ zei Lisa, en ze applaudisseerde. ‘Je moet hem ergens opschrijven.’

‘Waarom?’

‘Omdat je hem morgen, wanneer je zakt voor die test, nodig zult hebben voor je openingspleidooi als ze je willen ontslaan.’

Na het werk verlieten Ben en Lisa het Hooggerechts-hof en liepen ze langs First Street en vervolgens C Street in. Toen ze langs het Dirksen-senaatgebouw liepen, zagen ze een groep jonge senaatsleden op de stoep, allemaal gekleed in donkere overjassen en met uitpuilende lederen aktetassen. Ben telde de maanden tot de lente, wanneer de zon weer zou gaan schijnen. Hoewel het al een week niet meer had gesneeuwd, was Capitol Hill nog steeds bedekt onder een dun laagje drassige sneeuw, zwart door uitlaatgassen en andere vervuilers. Tien minuten later bereikten de twee griffiers Sol & Evvy’s Drug Store, de oudste nog steeds geopende apotheek van de stad.

‘Weet je zeker dat ze hem hier hebben?’ vroeg Ben, en trok de deur open die bedekt was met een laagje witte, afbladderende verf.

‘Ik weet het zeker,’ zei Lisa terwijl ze naar binnen ging.

In de kleine, volgestouwde winkel waren de wanden versierd met door de zon verbleekte kaarten en oude reclameadvertenties. ‘Het ruikt als in mijn grootmoeders huis,’ zei hij.

‘Dit is een historische plek,’ zei Lisa die naar de achterkant van de winkel liep. ‘Toon een beetje respect.’

‘Geloof me, ik ben dol op plekjes als deze. Waar an-

ders vind je nog houdbaarheidsdatums uit je eigen geboortjaar?’

‘Moet je die oude kaarten zien,’ zei Lisa, en wees naar de wanden. ‘Ik denk niet dat er al eentje bij is waarop Alaska of Hawaï al bij onze staten hoort.’

‘Dat geloof ik best,’ zei Ben. ‘Die bij de voordeur dateert nog van voor de Louisiana Purchase. Ah, onze dertien staten.’

Ben en Lisa kwamen in het achterste gedeelte van de winkel, en de apotheker achter de toonbank stond op uit zijn roestige, metalen klapstoeltje. ‘Wat zijn uw klachten?’

‘Ik heb er geen, behalve over haar,’ zei Ben en wees naar Lisa.

‘We kijken gewoon rond, dank u,’ zei Lisa. Ze wees naar een vrijstaande bloeddrukmeter naast de toonbank. ‘Hier is hij, ik zei toch dat ze er eentje hebben.’

‘Denk je echt dat dit zal werken?’ vroeg Ben, en gaf zijn overjas en jasje aan Lisa.

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

‘Moet ik me uitkleden?’ vroeg Ben, die zijn mouwen al oprolde.

‘Lees de instructies.’

Nadat hij een blik had geworpen op de handleiding, haalde Ben een muntje uit zijn broekzak, rolde hij zijn mouw weer af, legde zijn arm in de steun en stak de munt in de machine.

‘Kan het ook over je hemd?’ vroeg Lisa.

‘Volgens de instructies wel.’ Plots ging de armsteun dicht rond Bens arm. Hij haalde diep adem en bleef stilstaan terwijl de steun weer langzaam openging. Er verscheen een stel rode getallen op het scherm van de machine: 122 over 84.

‘Verdorie,’ zei Ben.

‘Wat heb je normaal?’

‘125 over 85. Die verdomde pillen hebben haast geen effect. Mijn hartslag is dezelfde, mijn bloeddruk is dezelfde. Ik ga eraan.’

'Zeg dat niet. Je hebt ze trouwens pas twee uur geleden genomen. Misschien werken ze nog niet.'

Ben trok zijn jas aan en greep zijn aktetas. 'Misschien, maar vreemd genoeg twijfel ik daar aan.'

'Maak je niet te veel zorgen,' zei Lisa toen ze de winkel verlieten. 'Als je wil slagen voor de test, moet je je concentreren op rustig blijven.'

14

Het was woensdagochtend tien uur en Ben rekte zich uit op de dieprode bank in het kantoor. Met gesloten ogen streek hij over zijn favoriete das met stipjes. 'Hoe voel je je?' fluisterde Lisa.

'Het gaat wel,' zei Ben, die rechtop ging zitten en diep ademhaalde. Hij keek op zijn horloge. 'Nou, het is tijd.'

'Blijf gewoon rustig. Denk aan lange wandelingen in de bossen, diepzeeduiken – dingen waar je rustig van wordt.'

'Ik ben geconcentreerd,' zei Ben en stond op. 'Ik ben een schoolvoorbeeld van kalm. Ik ben helemaal zen.'

'Veel succes,' zei Lisa toen Ben de deur uitging.

Hij nam de draaiende, marmeren trap naar de kelderverdieping omdat hij vermoedde op die route minder mensen tegen te komen. Ben daalde langzaam af naar het hart van het gebouw en telde elke stap die hij zette om de gedachte aan zijn bestemming te verdringen. Toen hij de kelderverdieping bereikt had, liep hij naar de marshaldienst en zei tegen de receptioniste dat hij een afspraak had met Carl Lungen.

'U mag meteen binnengaan. Hij verwacht u.'

Toen Ben Lungens kantoor binnenkwam, werd hij bevangen door de stank van sigaren. 'Leuk je te zien, Ben,' zei Lungen, die achterover leunde in zijn leren stoel. 'Ga zitten.'

'Ik dacht dat dit gebouw rookvrij was,' zei Ben, die

weigerde Lungen in de ogen te kijken. 'Het is tenslotte een historisch gebouw.'

'Ach, je weet hoe zulke dingen gaan,' zei Lungen, die aan zijn baard krabde. Hij wees naar de stoel voor zijn bureau. 'Ga zitten.'

'Neem me niet kwalijk, maar kunnen we meteen van start?' vroeg Ben. 'Ik heb nog werk te doen. En van sigaren schiet mijn bloeddruk trouwens de hoogte in.'

Lungen stond op uit zijn stoel en liep naar de deur. Ben volgde hem het kantoor uit en werd terug naar de balie van de receptioniste geleid. 'Ik ben in de ondervraagkamer als iemand me nodig heeft,' kondigde Lungen aan. Daarna leidde hij Ben naar de hoofdruimte van de kelderverdieping. Hij liep naar een deur met het opschrift OPSLAGRUIMTE, haalde een bos sleutels uit zijn zak en opende de deur.

De grote, maffe kamer zonder ramen was ongeveer vijftien meter lang en breed. Langs de wanden stonden overtollige bureaus, stoelen, dossierkasten en andere kantooruitrusting. De stofdeeltjes die door de lucht zweefden, dansten in het licht van de fluorescerende gloeilampen. 'Dit is de rest van het jaar dus gewoon een opslagruimte, die dient als ondervraagkamer als je mensen bang wilt maken,' zei Ben.

'Zo is het,' zei Lungen. 'Je hebt ons helemaal door.'

In het midden van de kamer stonden een houten bureau en drie houten stoelen. Op het bureau stond de leugendetector, die Ben deed denken aan de laserprinter in zijn kantoor, alleen was dit apparaat uitgerust met meer snoeren. Dennis Fisk was bezig het enorme kluwen aan snoeren te ontwarren en keek niet op tot ze op de machine toeliepen.

'Kunnen we starten?' vroeg Lungen.

'Bijna,' zei Fisk. Hij wierp Ben een grijns toe. 'Ga maar zitten, maatje.'

Ben ging zitten, legde zijn benen over elkaar en zei niets.

'Nou, vertel ons eens wat er allemaal gebeurd is,' zei

Lungen. 'Hoe gaat het met je vriend Eric?'

'Geen idee,' zei Ben. 'Ik heb hem al weken niet meer gesproken.'

'Wat jammer,' zei Lungen, die in een van de twee stoelen zat achter het bureau. Lungen leunde naar voren zodat zijn ellebogen op zijn knieën rustten. 'Maar jullie wonen nog steeds in hetzelfde huis, niet?'

'Niet lang meer,' antwoordde Ben. 'Hij verhuist de eerste van het nieuwe jaar.'

'Hij wil vast een groter huis nu hij een hoge pief is bij de krant. Ik zag dat hij nu alle gebeurtenissen over het Hoogerechtshof verslaat.'

'Hij verhuist omdat ik hem daartoe gedwongen heb,' zei Ben, die moeite had om rustig te blijven.

'Ik begrijp je wel,' zei Fisk, die nog steeds met de snoeren in de weer was. 'Ik zou ook woedend zijn als mijn huisgenoot een dagbladartikel zou schrijven over mijn betrokkenheid bij die zaak over het CMI.'

'Luister, hou je partner wat in toom,' zei Ben tegen Lungen. 'Als hij een dergelijke beschuldiging uit, kan hij maar beter bewijzen hebben. Als dat niet het geval is, zal ik je bureau maar wat graag om de oren slaan met rechtszaken voor pesterijen op het werk en laster.'

'Fisk bedoelde het niet zo,' zei Lungen defensief. 'We zijn gewoon allemaal wat gespannen.'

'Nou, ik heb het je al een keer gezegd en ik zeg het nu nog eens. Ik was even verrast door het fiasco met het CMI als jij.'

'Maar geef je nog steeds toe dat je informatie hebt gelekt aan Eric over Blakes ontslag?' vroeg Lungen.

'Dat doe ik zeker,' zei Ben met een standvastige en bedaarde stem. 'Voor zover ik weet is daar niets illegaals aan. Ik probeerde gewoon mijn vriend te helpen.'

'Dus nou is Eric plots weer je vriend?' onderbrak Fisk.

'Nee, helemaal niet. Het Blake-incident vond plaats vóór Eric dat verhaal over het CMI schreef. Voor het geval je moeite hebt met temporele bepalingen, dat bete-

kent dat het gebeurde *voor* ik woedend was op hem.’ Ben glimlachte toen hij zag hoe Fisk zijn kaken lichtjes op elkaar klemde. ‘Ik weet dat jullie van plan zijn me een uur lang te intimideren met vragen, dus kunnen we nu beginnen?’

‘Sluit de machine aan,’ zei Lungen tegen Fisk.

Fisk rolde Bens mouw op en wikkelde een klittenband om zijn arm.

‘Ik dacht dat de test moest worden uitgevoerd door een expert,’ zei Ben.

‘Ik heb de opleiding gevolgd,’ schoot Fisk terug.

‘Maar dan ben ik in goede handen,’ zei Ben sarcastisch. ‘Je tweede naam is dus Neutraal. Dennis Neutraal...’

‘Hou je mond.’

Toen de overige sensoren waren aangesloten, ging Fisk op de lege stoel zitten aan de andere kant van het bureau. ‘Ik wil dat je tien keer diep ademhaalt,’ gaf Fisk hem de opdracht. ‘Bij de tiende keer blijf je zo rustig mogelijk. Dan doen we een basismeting.’

Ben volgde Fisks instructies op en haalde tien keer diep adem. Toen hij zag dat Lungen een aantekenboekje uit zijn jaszak haalde, probeerde Ben rustig te blijven: hij sloot zijn ogen, negeerde het beeld en dacht aan delta-vliegen in het zuiden van Frankrijk.

Toen de machine elektronische geluidjes begon te maken, opende Ben zijn ogen weer en keek hij recht voor zich uit. Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat Lungen op een blad papier begon te schrijven.

Fisk opende een van de bureaulades en haalde er een spel speelkaarten uit. ‘Kijk,’ zei hij tegen Ben.

Erg voorspelbaar, dacht Ben, die zijn uiterste best deed om zijn zelfbeheersing te bewaren.

‘Het werkt als volgt,’ legde Fisk uit. ‘Ik toon je een kaart en jij zegt me welke kaart dat is. Als je de waarheid spreekt, zul je zien dat het potloodje haast niet beweegt. Als je liegt, zal het op en neer bewegen.’

‘Weet je wel zeker dat je bekwaam genoeg bent om het verschil te zien?’ vroeg Ben.

‘Grappig, wijsneus. We zullen zien wie er over een uurtje lacht.’

‘Rustig maar,’ zei Rick, die de telefoon tussen zijn schouder en kin geklemd hield.

‘Ik meen het – ik wil mijn geld.’

‘Ik heb gezegd dat je de rest krijgt wanneer ik zeker weet dat het probleem Ben van de baan is.’

‘Hoeveel meer zekerheid wil je nog? Ik heb je alles verteld wat hij weet, wat hij doet, wat hij denkt...’

‘En als de transactie rond is, krijg jij je geld.’

‘Het is onvoorstelbaar hoe bang je bent voor Ben. Voor een betweter ben je ook een behoorlijke lafbek.’

‘Het heeft niets met angst te maken,’ zei Rick, die de telefoon naar zijn andere oor verplaatste. ‘Ik ben gewoon realistisch. Ben is te vindingrijk om hem niet in de gaten te houden.’

‘Nou, noem het wat je wilt, maar neem maar van mij aan – Ben laat dit niet zomaar los, ook al gaat die verkoop door. Als het moet, maakt hij de rest van zijn leven jacht op je. Hij kan behoorlijk koppig zijn.’

‘Je hebt volkomen gelijk,’ zei Rick. ‘Maar als Ben me nog niet kan vinden in Washington, waarom denk je dan dat hij me wel zal vinden als de zoektocht wereldwijd wordt?’

Lisa zat in haar kantoor en staaarde naar de veel te grote klok, eigendom van de staat, die boven de bank hing en vroeg zich af waarom het zo lang duurde. Ze had al twee koppen koffie gedronken en zat nu aan haar eerste kop thee. De telefoon ging. Ze strekte zich uit naar de hoorn en nam die van de haak nog voor de eerste beltoon was uitgerinkeld. ‘Met Lisa,’ zei ze. Ze luisterde even en vervolgde: ‘Nee, natuurlijk weet ik dat nog. Ik bezorg het je zo snel mogelijk.’ Ze keek weer op de klok en zei: ‘Ben kan elk moment binnenkomen. Ik zorg ervoor dat hij...’

De deur van het kantoor vloog open en Ben kwam

binnen. Hij zag er afgemat uit, zijn gezicht nog kleurlozer dan de gebruikelijke winterteint. Hij staaarde naar de vloer, liep langs Lisa heen en liet zich op de bank vallen.

‘Hij komt net binnen. Ik bel je later nog,’ zei Lisa. Ze hing op en sprong op uit haar stoel. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben door de mand gevallen,’ zei hij.

‘Echt waar? Maak je nou een grapje?’

‘Absoluut!’ zei hij, en sprong op van de bank. Hij stak zijn armen in de lucht. ‘Ik ben met vlag en wimpel geslaagd!’

‘Wat geweldig!’ gilte Lisa, die hem omarmde terwijl ze allebei op en neer sprongen.

‘Ho, ho, ho,’ zei Ben, en bevrijdde zichzelf uit de omarming. ‘Ik raak hier opgewonden van. Mijn penis begint uit te zetten.’

Lisa lachte en ging achteruit. ‘Nou, vertel dan wat er gebeurd is. Wat hebben ze gezegd? Waren ze woedend?’

‘Ze waren pisnijdig. Fisk zat als een bezetene op zijn nagels te klauwen, ik dacht dat zelfs zijn vingerkootjes eraan zouden geloven.’

‘Hoe heb je het gedaan? Wat heb je gezegd?’

‘Ik moest speelkaarten bekijken,’ legde Ben uit. ‘Toen ik een schoppenaas zag, zei ik gewoon dat het een aas was, en het inktlijntje bleef mooi rechtdoor lopen. Toen ging ik liegen en zei ik dat het een koning was. Er veranderde niets. Lungen en Fisk waren allebei meer dan ziedend. Ze konden hun ogen niet geloven. Ze haalden alle sensoren weg en begonnen opnieuw. Ze stelden me eerst tien minuten lang vragen voor ze de machine weer aansloten. Toen we weer bij de speelkaarten kwamen, draaide de detector helemaal door toen ik ging liegen. Dat was geloof ik te wijten aan mijn opwindning omdat ik hem de eerste keer had weten te verslaan.’

‘Je ging vast dood van spanning,’ zei Lisa van op de bank.

‘Absoluut,’ zei Ben, die onmogelijk stil kon blijven staan. ‘Ik deed het haast in mijn broek. Toen legde Fisk de speelkaarten opzij en probeerde ik me met mijn ogen

dicht familiefilms voor de geest te halen. Ik weet niet hoe het gebeurd is, maar ik werd weer even kalm als toen ik er binnenstapte.'

'Denk je dat de pillen gewerkt hebben?'

'Dat kan,' zei Ben. 'Om eerlijk te zijn, ging dat door mijn hoofd toen ik mijn ogen sloot – ik beeldde me in dat de pillen werkten, en ik moest denken aan de dag dat mijn broer begraven werd. Door die beelden raakte ik helemaal verlamd.'

'Dat klinkt vreselijk.'

'Het was geen pretje,' zei Ben. 'Maar ik werd er wel helemaal rustig van. Als ik iets wil relativëren, hoef ik alleen maar aan de dood te denken. In vergelijking daarmee verbleekt al het andere.'

'Nou, als het maar werkt,' zei Lisa, die op de armleuning van de bank leunde. 'Wat hebben die marshals je gevraagd?'

'Ik moet toegeven dat Nathan de spijker op zijn kop sloeg. Ze vroegen of ik ouder was dan eenentwintig, en ik moest nee antwoorden. Toen de machine niet reageerde, wist ik dat ik op rozen zat.'

'Hebben ze er wat van gezegd?'

'Om eerlijk te zijn heb ik er alles aan gedaan om ze niet in de ogen te kijken. Ik vreesde dat ik bij het zien van hun teleurstelling zo opgewonden zou raken dat ik alles alsnog zou verknoeien.'

'Wat vroegen ze daarna?'

'Na mijn leeftijd, vroegen ze me of ik rookte. Toen ik nee zei, deed de machine helemaal niets. Toen vroegen ze of ik ooit iets had gedaan waarvoor ik me schaamde. Ik dacht aan de seks met jou. De machine bleef zo stil dat ik dacht dat ze hem hadden uitgeschakeld.'

'Dat is grappig.'

'Toen vroegen ze me uiteindelijk of ik wist dat die informatie naar Eric was gelekt en of ik iets wist over Eric's artikel – om eerlijk te zijn weet ik niet meer precies wat ze gevraagd hebben. Wat het ook was, ik probeerde het uit mijn gedachten te verbannen. En als ik een stilte

hoorde, antwoordde ik ontkennend. Na de derde vraag, toen de machine nog steeds geen kik had gegeven, keek ik de agenten aan. Ik kon zien hoe de kolkende woede door Fisks kleine erwtenbrein raasde. Ik vroeg of ik de test doorstaan had, en Lungen zei dat het voorbij was. Hij bedankte me voor mijn tijd en verontschuldigde zich voor het ongemak.'

'Wisten ze volgens jou dat je gelogen had?'

'Wacht even,' zei Ben, die de deur van hun kantoor opende. 'Misschien kun je dat nog wat harder zeggen? Ik geloof niet dat iedereen in Maryland je gehoord heeft.'

'Je weet wat ik bedoel.'

Ben liet de deur dichtvallen. 'Laat ik het zo stellen: ik geloof voor geen geld dat zij geloven dat ik volkomen onschuldig ben. Maar tot ze bewijzen hebben, kunnen ze niet echt iets doen.' Hij liep naar zijn bureau en zei: 'Wie had je eigenlijk aan de lijn toen ik binnenkwam?'

'Huh?' vroeg Lisa.

'Toen ik binnenkwam was je met iemand aan het telefoneren. Wie was het?'

'O, dat was Nancy vanuit Hollis' kantoor. Hollis heeft zijn definitieve versie van de Grinnell-conclusie en hij wil dat wij die allebei nog eens doorlezen. Hij wil het vrijdag hebben om ze aan het einde van de week in te dienen bij de griffie zodat de beslissing maandag kan worden aangekondigd.'

'Meer zei ze niet?'

'Dat was alles,' zei Lisa, die de sceptische uitdrukking op Bens gezicht had opgemerkt. 'Hou op met die onzin.'

'Welke onzin?'

'Ik weet heus wel wat je denkt,' zei Lisa, en stond op van de bank. 'Ik moet je helaas teleurstellen. Ik was niet met Rick aan het praten.'

'Dat heeft toch niemand gezegd?'

'Geloof me, ik herken die achterdochtige blik wel. Je kunt die marshals beneden misschien wel voor de gek

houden, maar ik zie het meteen als je liegt.'

'Nou, maak je geen zorgen. Ik ben niet achterdochtig. Als jij zegt dat het Nancy was, dan was het Nancy.'

'Nou, het *was* Nancy.'

'Dan geloof ik je,' zei Ben.

'Het is echt waar!'

'Ik zeg toch dat ik je geloof.'

'Ben, ik...'

'Luister, als ik echt zou denken dat je liegt, zou ik nu doen alsof ik naar het toilet ga en dan naar Nancy gaan om haar te vragen of ze je gebeld heeft. Ik vertrouw je, Lisa. Als jij zegt dat zij gebeld heeft, dan geloof ik dat.'

Die vrijdag, laat in de middag, had Ben drie uur lang naar zijn computerscherm zitten staren. 'Ik kan niet geloven dat hij nog niets heeft ondernomen,' zei Ben, en wreef in zijn inmiddels bloeddoorlopen ogen. 'De enige manier om geld te verdienen, is dat gebouw verkopen.'

Lisa herlas al voor de achtste keer sinds woensdag de definitieve versie van Grinnell. 'Misschien heeft Rick de conclusie nooit gekregen. Misschien kreeg hij gewoon een andere uitspraak.'

'Geen sprake van,' zei Ben. 'Hij heeft de Grinnell-uitspraak, dat weet ik zeker. Ik voel het gewoon.'

'O ja?' vroeg Lisa, met haar blik nog steeds op het papier gericht. 'Laten we ervan uitgaan dat je echt bovennatuurlijke krachten hebt. Hoe weet je zo zeker dat diegene die aan Rick verkoopt de verkoop zal aangeven? Hij kan de akte ook gewoon overgeven en ervandoor gaan.'

'De verkoper misschien wel, maar Rick niet. Het is zijn voordeel als hij de verkoop aangeeft, ander kan de verkoper de overeenkomst nog herzien. Door het eigendom aan te geven, stelt Rick de transactie veilig en hij is te slim om dat niet te doen.'

Lisa was geïntrigeerd door Bens logische hypothese en legde de conclusie neer. Ze keerde zich naar haar eigen computer, die ook was ingelogd op de juridische databank van Lexis. De twee griffiers werden volledig

in beslag genomen door de gegevens over de eigenaars en hun stilte werd opgeschrikt door het gerinkel van Bens telefoon.

‘Hallo, het kantoor van rechter Hollis,’ antwoordde Ben.

‘Hallo, spreek ik met Ben Addison? De Ben Addison die twee zomers terug voor Wayne & Portnoy werkte?’

Ben keek plots geërgerd toen hij de stem van Adrian Alcott herkende. Hij sprak op een gemaakt aardige toon. ‘Hoe gaat het, Adrian? Leuk van je te horen.’

‘Jij ook,’ zei Alcott. ‘We hebben elkaar al even niet meer gesproken. Hoe gaat alles daar in het Hoogge-rechtshof?’

‘Druk, druk, druk,’ zei Ben, geërgerd omdat hij zijn aandacht niet langer op zijn computerscherm kon vesti-gen.

‘Ik heb het gehoord,’ zei Alcott. ‘Naar het schijnt wordt het daar razend druk aan het einde van het jaar.’

‘Absoluut. Ze willen zo veel mogelijk uitspraken klaar hebben zodat iedereen van zijn vakantie kan ge-nieten.’

‘Dat herken ik,’ zei Alcott. ‘Zelfs hier proberen we...’

‘Ben, moet je kijken!’ riep Lisa terwijl ze naar haar scherm wees.

Ben negeerde Alcotts gebrabbel, keerde zich naar het scherm en probeerde de bron van Lisa’s uitbarsting te ontdekken.

‘Heb je al beslist wat je volgend jaar wilt gaan doen?’ vroeg Alcott. Toen hij geen antwoord kreeg, vroeg hij: ‘Ben, ben je daar nog?’

‘Ja, ja ik ben er nog,’ zei Ben, die door de lijst bladerde van ruim honderd geïdentificeerde eigenaars. ‘Het spijt me, wil je dat laatste nog eens herhalen?’

‘Ik wilde weten of je al carrièreplannen hebt voor volgend jaar,’ herhaalde Alcott.

‘Nog niet. Ik heb het te druk om aan volgende week te denken, laat staan volgend jaar.’

‘Ga naar het begin van de lijst!’ riep Lisa hem toe.

‘Dat begrijp ik perfect,’ zei Alcott. ‘Ik vraag je alleen onze dienst te overwegen.’

Ben bladerde naar het begin van de alfabetisch opgestelde lijst en zocht naar de meest recente toevoeging aan het register van eigenaars. Toen hij uiteindelijk de laatste toevoeging op het scherm zag, ging zijn hart sneller slaan. Hij wilde niet geloven wat zijn ogen registreerden, maar daar stond het, bovenaan de lijst: Addison & Co. ‘Luister Adrian, ik moet ophangen.’

‘Is alles in orde?’ vroeg Alcott. Nog voor Alcott zijn vraag kon afmaken, had Ben al opgehangen.

‘Niet te geloven,’ zei Ben, die van woede aan zijn haren rukte. ‘Dit is gewoon niet te geloven. Ik hang.’

‘Zeg dat niet,’ zei Lisa, die op hem toeliep om haar collega te kalmeren. ‘Het is niet...’

‘Lisa, als de beslissing maandag wordt bekendgemaakt, zal een bedrijf dat verbonden is aan *mijn* familienaam miljoenen verdienen aan een uitspraak waaraan *ik* gewerkt heb. Denk je niet dat ik me daar zorgen om moet maken?’

‘Ben, er is geen verband tussen jou en dat bedrijf. Jij hebt het niet opgericht, je hebt er niets mee te maken. Wie bekijkt er trouwens, naast ons dan, de databank met openbare registers om uit te zoeken of er nieuwe eigenaars zijn?’

Bens telefoon rinkelde. Hij bleef als verstijfd zitten en keek Lisa aan. De volgende beltoon sneed door de kamer.

‘Ga je niet opnemen?’ vroeg Lisa.

De telefoon rinkelde weer.

‘Het is de marshaldienst,’ zei Ben. ‘Ze weten het.’ Hij snelde naar de kast en griste zijn jas eruit.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg Lisa.

‘Ik moet hier weg,’ legde Ben uit. Hij pakte zijn aktetas op en liep naar de deur. ‘Geef me jouw pasje.’

‘Wat?’

‘Ik zei: geef me jouw pasje,’ eiste Ben terwijl hij zijn toegangspas voor het gebouw naar Lisa gooide. ‘Snel wat!’

Lisa liep terug naar haar bureau, haalde haar pasje uit een lade en gooide het naar hem. Zodra het in zijn handen belandde, maakte Ben zich uit de voeten.

‘Bel me als je thuis bent,’ riep ze terwijl de telefoon nog steeds rinkelde.

Ben rende op volle snelheid door de grote hal en transpireerde hevig. Toen hij op de benedenverdieping kwam, vertraagde hij zijn pas en probeerde hij zo nonchalant mogelijk door te lopen. Hij ontweek de hoofdingang en bleef in de noordelijke vleugel van het gerechtsgebouw. Hij was op weg naar de enige onbemande deur in het hele gebouw. Toen hij de uitgang naderde, dacht hij dat hij iemand achter hem hoorde. Hij keerde zich om en zag niemand, maar versnelde zijn pas weer. Met kloppend hart bereikte Ben de automaat die hem toegang zou verschaffen tot de afgesloten uitgang. Hij haalde Lisa’s pasje tevoorschijn, hield zijn adem in en haalde het door de automaat. Niets. Met trillende handen probeerde hij het nog een keer. Uiteindelijk hoorde hij een klik van herkenning. Hij duwde de zijdeur van het gebouw open en toen hij eindelijk buiten stond, durfde hij weer adem halen en zette hij zijn aktetas op de grond. De gure wind op zijn gezicht was een opluchting. Ben bleef even staan, voorovergebogen en met zijn handen op zijn knieën, en kon zichzelf maar moeilijk beheersen. Hij haalde zijn vingers door zijn haren, sloot zijn ogen en probeerde na te denken. Hij raapte een handvol sneeuw op, wreef ermee over zijn voorhoofd en stopte de rest in zijn mond. Hij liep een tijdje langs Maryland Avenue, stopte toen bij een telefooncel en belde Lisa op kantoor.

‘Hallo, rechter Hollis...’

‘Lisa, ik ben het.’

‘Wat is er in godsnaam met jou aan de hand?’

‘Het spijt me, ik moest daar gewoon weg. Ik werd onpasselijk.’

‘Waarom had je dan mijn pasje nodig?’

‘Ik was bang dat de marshals mijn pas geblokkeerd hadden en dat ik het gebouw niet meer uit zou kunnen.

Zo hebben ze me vorige keer gesnapt.'

'Dus nou zit ik hier vast?'

'Nee, 'zei Ben, die nog eens over zijn schouder keek. 'Je kunt mijn pasje gebruiken. Als de marshals jou tegenhouden, dan zijn ze op de hoogte van Grinnell. Raak je buiten, dan weten ze nergens van.'

'Daarmee beantwoord je mijn vraag niet. Als ze me tegenhouden, hoe moet ik hier dan weg komen?'

'Loop gewoon naar de hoofdingang en zeg dat je je pasje kwijt bent. Ze zullen je naam invoeren en je laten vertrekken. Heb je ondertussen al ontdekt van wie Rick het eigendom gekocht heeft?'

'Ik heb de lijst bekeken die we vorige week hebben uitgeprint. Er ontbrak slechts één naam. Addison & Company heeft een bedrijf vervangen met de naam Micron Group.'

'En Micron Group is?'

'Ik kreeg geen hits in de Lexis-databank. Ik heb alleen ontdekt dat het een bedrijf met beperkte aansprakelijkheid is dat ongeveer vijf jaar geleden werd opgericht in Delaware. De oorspronkelijke oprichtingsakte staat op naam van een zekere Murray Feinman. Toen ik die naam opzocht, vond ik alleen zijn overlijdensbericht. Hij is eind vorig jaar overleden op vierentachtigjarige leeftijd. Micron werd waarschijnlijk uitsluitend opgericht om nog voor zijn dood te kunnen investeren en ik heb geen idee wie nu bedrijfsleider is.'

'Is dat alles wat je ontdekt hebt?'

'Wat had je dan verwacht? Ik heb alleen Lexis en ben dus beperkt tot kranten en openbare gegevens. Ik vond het al knap dat ik zoveel gevonden had.'

'Het spijt me, ik ben gewoon nogal van streek,' legde Ben uit terwijl een groepje toeristen met gids langs hem heen liep. Hij wachtte tot de laatste persoon van de groep verdwenen was voor hij verder sprak. 'Denk je dat we Rick kunnen vinden door Addison & Company onder de loep te nemen?'

'Ik weet het niet. Ik heb de naam opgezocht, en hij is

nergens geregistreerd. Ik wed dat hij in het buitenland is geregistreerd of dat Addison & Company een dochteronderneming is van een bedrijf waarvan we de naam niet kennen. Rick heeft het duidelijk Addison genoemd om ons op stang te jagen.'

'Dat niet alleen. Als ik in de kijker sta, zoekt niemand naar hem.'

'Dat klinkt logisch. Wat ga je doen?'

'Ik ga hier wachten tot jij klaar bent met werken. Dan weet ik of de marshaldienst achter me aan zit.'

'Wil je daar twee uur staan wachten?'

'Nee, de boom in met dat plan. Vertrek gewoon nu meteen. Hollis vindt het best. De Grinnell-uitspraak is in orde – stuur die naar Nancy. Voor de rest hebben we toch niets te doen.'

'Ben je die vijftig revisieaanvragen soms vergeten?'

'Toe nou, Lisa. Het is vrijdag. Vertrek nou gewoon.'

'Oké, goed dan,' zei ze. 'Waar ben je?'

'Ik sta in de telefooncel op de hoek van Maryland en D.'

'Begrepen. Ik ben er over tien minuten.'

Toen Lisa bij de straathoek kwam, maakte ze zich zorgen omdat ze Ben niet kon vinden. Ze keek om zich heen en zag tientallen mensen die voorzichtig vooruit schuifelden op de pas geruimde voetpaden, maar geen van hen leek op Ben. Ze zag de telefooncel op de hoek, liep erheen en zag verrast dat er een vel papier tussen de hoorn en de haak zat. Ze haalde de hoorn van de haak en haalde het papier weg. Ze las een berichtje in Bens handschrift: Leve de beige en zwarte taxi aan de overkant van de straat.

Lisa verfrommelde het papier en keek over haar schouder, zich afvragend of ze gevolgd werd. Ze stak de straat over en zag de beige met zwarte taxi. 'Taxi!' riep ze. De chauffeur knikte bevestigend, en ze opende het achterportier en stapte in. Nog voor ze een woord kon zeggen, reed de auto Maryland Avenue op. 'Excuseer,

weet u waar we naartoe gaan?' vroeg Lisa.

'Heb je problemen gehad?' vroeg Ben, die weer rechtop ging zitten in zijn stoel.

Lisa deinsde achteruit. 'Jezus, je jaagt me de stuipen op het lijf!' riep ze. 'Waarom verberg je je daar?'

'Ik wist niet of je gevolgd werd en of je alleen zou komen.'

'Nou, wees gerust. Je pasje werkte zonder problemen. Ik denk dat de marshals echt nergens van af weten.'

'Misschien wisten ze dat ik al weg was.'

'Ben, bedaar nou even. Alleen wij wisten dat we die databank in de gaten moesten houden. De marshaldienst tast in het duister. Je hebt zelf gezegd dat het idioten zijn.'

'Als jij het zegt.' Bens ogen waren gericht op de achterruit achter Lisa.

Lisa draaide zich om. 'Hou nou toch op. We worden niet gevolgd.'

'Ik kan niet geloven dat dit echt gebeurt,' zei Ben, die zijn hoofd schudde. Met een blik op de taxichauffeur zei Lisa: 'We praten verder als we thuis zijn.'

Vijftien minuten later kwamen ze aan bij Bens huis. 'Zie je wel, je bent er gekomen,' zei Lisa terwijl Ben de sleutel in het sleutelgat stopte. 'Als de marshals echt achter je aan zaten, zouden ze ons besprongen hebben toen we uit de taxi stapten.'

Toen Ben de deur opende, zag hij verrast dat Ober in de woonkamer tv zat te kijken. 'Hé, waarom ben jij zo vroeg thuis?' vroeg Ober. 'O, ik zie het al,' voegde hij eraan toe toen hij Lisa zag, die Ben naar binnen volgde. 'Hoe gaat het met jou, juffie?'

'Gewoontjes,' zei Lisa, en trok haar jas uit. 'Met jou?'

'Ook gewoontjes,' zei Ober.

'Wat doe jij hier trouwens?' vroeg Ben aan zijn huisgenoot. 'Moet jij niet aan het werk zijn?'

'Dat klopt,' zei Ober, die de televisie uitzette. 'Ik neem gewoon een lange middagpauze.'

'Het is bijna halfvier,' zei Ben.

‘Echt waar?’ zei Ober, en zette de televisie weer aan. ‘Dan hoef ik pas over een halfuur weer aan de slag.’

‘Besef je wel dat jouw geluier betaald wordt met belastingsgeld?’ vroeg Lisa terwijl ze op de bank ging zitten. ‘Ga naar je werk.’

‘Hé, mijn belastingsgeld betaalt ook jouw salaris,’ zei Ober. ‘Of niet, soms?’

‘Het maakt allemaal niet uit,’ zei Ben, die zich naast Ober op de bank liet vallen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Ober, die nog steeds naar de televisie staarde.

Ben legde het hele verhaal uit en besloot: ‘Als de beslissing maandag wordt bekendgemaakt, verdienen Grinnell en partners miljoenen en zal alles in mijn richting wijzen.’

‘En terecht,’ zei Ober. ‘Jij bent tenslotte de zaakvoerder van Addison & Company.’

‘Ik ben niet in de stemming voor grapjes,’ zei Ben.

‘Mag ik je dan om een gunst vragen?’ zei Ober. ‘Als maandag jouw laatste dag wordt aan het Hooggerechts-hof, mag ik dan meegaan als de uitspraak wordt bekendgemaakt?’

‘Wil je echt komen?’ vroeg Ben.

‘Absoluut,’ zei Ober. ‘Als jij er in de toekomst niet meer bent, is dit mijn laatste kans om een kijkje achter de schermen te nemen.’

‘Er zijn geen schermen,’ zei Lisa. ‘De rechters zitten aan een bank.’

‘Een kijkje achter de banken dan,’ verbeterde Ober zichzelf. ‘Nou, mag ik mee?’

‘Tuurlijk,’ zei Ben, en haalde zijn schouders op. ‘Waarom niet?’ Hij wendde zich tot Lisa en zei: ‘Die verkoop aan Addison en partners geeft je trouwens ook antwoord op de vraag welke rol Rick speelde in de Grinnell-zaak.’

‘Ik begrijp het niet,’ zei Lisa. ‘Hoe kon Nathan je dat aandoen?’

‘Je kunt niet bewijzen dat hij het was,’ onderbrak Ober haar plots op kwade toon.

‘O, nee?’ vroeg Lisa. ‘Waarom wisten we dan niets van die aktetas met microfoon?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Ober. ‘Maar als je Nathan ermee wilt confronteren, doe dat dan ergens anders. Ik wil niets meer te maken hebben met die onzin.’

‘Dan ben jij Horen,’ zei Lisa. ‘Nathan en Eric willen vast wel Zien en Zwijgen spelen.’

‘Luister, jij stom kreng, je kunt...’

‘Hou op, allebei!’ onderbrak Ben hen. ‘Ik heb nu geen tijd om te bemiddelen. Bewaar het voor later.’

‘Hoe kan je nou toelaten dat ze dit doet?’ vroeg Ober. ‘Het gaat hier wel om je vrienden.’

‘Ik?’ vroeg Lisa en wees naar zichzelf. ‘En jij dan?’

‘Het maakt me geen zier uit of het Nathan was,’ zei Ben. ‘Het maakt me geen zier uit of het een van jullie was. Het maakt me op dit moment zelfs geen zier meer uit of het mijn bloedeigen moeder was. Het feit is dat alles maandag voorbij is.’

Ober nam zijn jas van de bank. ‘Ben, ik wil er straks met je over praten, als zij weg is. Ik moet nu echt terug naar mijn werk.’

‘Opgeruimd staat netjes,’ riep Lisa toen Ober de deur dichtgooide. ‘Luister, ik moet er ook vandoor. We praten later verder, oké?’

‘Ja, hoor,’ zei Ben. ‘Laat me maar achter. Ik red het wel.’

‘Toe nou, Ben, praat me geen schuldgevoel aan. Je weet dat we die revisieaanvragen moeten afwerken. Op deze manier is in elk geval een van ons daarmee bezig.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Ben. ‘Wat tijd alleen zal me goeddoen. Zo val ik niemand anders lastig met mijn problemen.’

‘Zeg dat niet,’ zei Lisa. ‘Je weet dat ik om je...’

‘Ik maak een grapje,’ zei Ben. ‘Ga maar. We praten later wel.’

Rick vermeed de grote hal van het Washington Hilton, stak zijn gecodeerde sleutel in het computerslot en liep

naar de zijingang die naast het parkeerterrein lag. Hij liep recht naar de liften, met een kwieke en zelfverzekerde tred. Hij stapte uit op de negende verdieping en maakte een scherpe bocht naar rechts naar kamer 1014. Hij stopte zijn sleutel in het slot, draaide de deurknop om en liep naar binnen.

‘Waar bleef je nou verdomme? Je bent een halfuur te laat.’

‘Waar ik bleef, zijn jouw zaken niet,’ zei Rick, met een lichte glimlach die zijn gezicht deed oplichten.

‘Je bent weer wat rijker geworden. Nou en? Niet echt een prestatie.’

‘O, absoluut wel,’ zei Rick. Hij leunde achterover op een van de kanariegele banken en legde zijn voeten op de salontafel. Het was een weelderige suite: drie kamers, olieverfschilderijen aan de wanden, een hoogpolig crèmekleurig tapijt en een goed gevulde minibar. ‘Wist je dat president Reagan in dit hotel werd neergeschoten?’

‘Nee, maar ik weet zeker dat die informatie ooit nog van pas zal komen.’

‘Het is echt zo,’ zei Rick. ‘De bewoners hier noemen het hotel nog steeds het Hinkley Hilton.’

‘Geweldig, hoor. Wat spannend.’

‘Waarom ben je zo nijdig?’ vroeg Rick.

‘Luister, ik heb hier geen tijd voor. Ik moet weer aan het werk. Is het geld overgemaakt of niet?’

‘De laatste vijfhonderdduizend dollar zullen aan het einde van de werkdag op de rekening staan,’ zei Rick. Hij haalde een klein papiertje uit zijn jaszak en gooide het op de salontafel. ‘Hier is het rekeningnummer. Ik hoop dat je geniet van je winst.’

‘Dat zal ik zeker doen.’

‘Niet te geloven,’ zei Rick, ‘dat dit allemaal gebeurde omdat jij je huisgenoot niet kunt luchten.’

‘Je hebt het helemaal fout. Het is niet omdat ik een document uit zijn aktetas haalde dat ik Ben niet kan *luchten*. Ik zag gewoon een gouden kans die ik niet kon laten schieten.’

‘Natuurlijk, hoor. Je bent eigenlijk zelfs een goede vriend. Daarom heb je me ook verteld over de leugendetector en de jaarboeken en...’

‘Ik wilde je nog wat vragen: waarom kon Ben je niet vinden in die jaarboeken? Ik dacht dat hij een waterdicht plan had uitgedacht.’

‘Dan ben je even idioot als hij is,’ zei Rick. ‘Het plan met de jaarboeken werkte niet omdat hij aannam dat ik aan een vooraanstaande universiteit heb gestudeerd. Jullie intellectuele snobs kunnen zich niet eens voorstellen dat er ook slimme mensen studeren aan minder goed scorende instellingen.’

‘Je hebt volkomen gelijk. Dat hadden we niet door.’ Hij klopte zichzelf op de knieën en stond op van de bank. ‘Ach, je kunt niet altijd winnen.’

‘Nou, deze keer heb je gewonnen.’

‘Dat is een feit.’

‘Het was fijn om zaken te doen met jou,’ zei Rick, en stak zijn hand uit.

‘Insgelijks,’ zei Eric terwijl hij de gang inliep. ‘Mischien zie ik je nog wel eens op het strand.’

15

Om half tien op maandagochtend maakten Lisa en Ben zich op om naar de rechtszaal te gaan waar de opperrechters uitspraak zouden doen. 'Ik vind nog steeds dat je jezelf moet aangeven,' zei Lisa, terwijl ze het beige jasje met donkere krijtstreepjes van haar mantelpak aantrok.

'Dat nooit.' Ben trok zijn marineblauwe das met goudkleurige strepen recht. 'In elk geval niet nu.'

'Waarom niet? Ik weet zeker dat ze je clement zouden behandelen.'

'Dat maakt niet uit. Ik zou er niet mee kunnen leven. Ook al zou ik geen gevangenisstraf krijgen, dan zouden ze me nog altijd moeten ontslaan bij het Hooggerechts-hof. En als ik hier weg moet, ga ik liever schoppend en schreeuwend. Ik geef me niet zomaar gewonnen.'

'Het is jouw leven. Ik denk alleen dat je je vergist.'

Er werd zacht op de deur geklopt en ze onderbraken hun discussie.

'Binnen,' zei Ben.

De deur ging open en Nancy stapte de kamer in. 'Ben, je bezoek is er.'

Met uitgestrekte armen stapte Ober langs Nancy de kamer binnen. 'Hé, kerel! Dus hier gebeurt het allemaal?' vroeg Ober. Hij streek met zijn handen over alles wat binnen zijn bereik kwam: de boeken op Lisa's bureau, haar computermonitor, Bens puntenslijper, zijn telefoon.

Ben wees naar de sofa en bood Ober een zitplaats

aan. 'Het was moeilijk om binnen te komen, zeker?'

'Nee hoor, helemaal niet,' zei Ober. Hij trok zijn jas uit en gooide hem op de sofa. 'Een fluitje van een cent. De bewaker beneden zei dat de rechtszaal vandaag vol zou zitten. Toen zei ik dat ik voor Ben Addison kwam. En geloof het of niet, maar hij keek op zijn klembord, en bingo, ik was binnen en stond vooraan in de rij. Ik liep door de metaaldetector, en toen heeft een andere bewaker me hiernaartoe gebracht.' Ober keek de kamer rond. 'Jullie zitten hier goed. Het is net het Witte Huis, zo oud en serieus ziet alles eruit.'

'Dit is het Hooggerechtshof,' zei Lisa. 'Daar had je toch wel eens van gehoord?'

'Zei iemand daar iets?' vroeg Ober. Hij keek Ben aan. 'Ik dacht even dat ik een vrouwtjeshond hoorde janken, maar het zal mijn verbeelding wel geweest zijn.'

'Je had iets beloofd, Ober,' vermaande Ben.

'Goed, goed, ik zal me gedragen,' zei Ober. Hij ging op de sofa zitten. 'Hoe gaat ie vandaag, Lisa?'

'Krijg groen haar, jij.'

'Nou, dank je wel, hoor. Ik had het net vorige week laten knippen,' zei Ober. Hij raakte zijn haar aan. 'Wat een prima sofa is dit,' ging hij verder, terwijl hij op de verende kussens op en neer wipte. 'En jullie hebben hier een hoop privacy. Hebben jullie hier nooit eh... jeeuwel gedaan... zo 's avonds, als de schoonmaaksters naar huis zijn...?'

'Kun je je nou alsjeblieft een beetje behoorlijk gedragen?' smeekte Ben.

'Mag ik je wat vragen?' vroeg Lisa aan Ober. 'Hoe kun je zo vrolijk zijn, terwijl je weet dat je vriend doodsangsten uitstaat?'

'Begin nou niet gelijk met kritiek,' zei Ober verwijtend. 'Jij helpt Ben op jouw manier en ik help hem op mijn manier.'

'Kappen jullie,' zei Ben. Hij liep naar de deur. 'Kom, dan gaan we naar beneden.'

In de Grote Zaal stroomde de geleidelijk kleiner wor-

dende menigte in twee rijen door de metaaldetectors. Ben, Lisa en Ober liepen direct door naar de grootste rechtszaal. 'Hij hoort bij ons,' zei Ben tegen een bewaker die Ober aanstaarde.

'Ongelooflijk,' zei Ober toen hij eindelijk de zaal vol toeschouwers, journalisten en medewerkers van het Hooggerechtshof binnenstapte.

'Als je pracht en praal wilt zien, ben je hier aan het juiste adres,' zei Ben. Ze liepen naar de zitplaatsen in een met linten afgezet gedeelte rechts in de zaal.

'Zijn dat daar vóór ons allemaal griffiers?' vroeg Ober. Het leek hem dat alle personen die voor hen zaten leeftijdgenoten waren.

Ben knikte. 'Alleen griffiers en huisgenoten van griffiers kunnen hier zitten.'

Terwijl de overgebleven toeschouwers de zaal werden binnengeleid, zei Ober: 'Nou Ben, het Hooggerechtshof ziet er nog net zo uit als toen ik er werkte.'

De griffier recht voor Ober draaide zich om. 'Voor wie ben jij dan griffier geweest?'

'Voor Osterman,' zei Ober.

'Daar zit ik ook!' zei de griffier, duidelijk opgetogen. Hij stak zijn hand uit en zei: 'Ik ben Joel.'

'Prettig kennis met je te maken, Joel,' zei Ober. Zijn stem begon ernstiger te klinken.

'Wat zegt hij nou weer?' vroeg Lisa aan Ben.

'Niks,' zei Ben geamuseerd. 'Laat hem maar.'

'Hé, als hij jou vrolijk maakt, dan wil ik meelachen,' zei Lisa.

'En wat vond jij van onze grote baas?' vroeg Joel aan Ober.

'Ik heb hem altijd de sympathiekste van het hele stel gevonden.'

'Echt waar?' vroeg Ben. 'Osterman staat anders bekend als de grootste hufter van het Hooggerechtshof.'

'Dat bedoelde ik ook,' zei Ober. 'Hij was de sympathiekste hufter van het hele stel.'

'Die vriend van je is nooit griffier geweest, hè?' vroeg

Joel aan Ben. Ben glimlachte en Joel zei: 'Krijg wat, Addison. Jij denkt echt dat je de leukste thuis bent, hè?'

'Nee hoor, Joel,' antwoordde Ben. 'Ik wéét dat ik de leukste ben.'

'Hij heeft echt een goed gevoel voor humor,' zei Ober. Joel wendde zich van hem af en negeerde hem, maar Ober praatte verder. 'Het was ook prettig met jou kennis te maken.'

Er klonk een zoemtoon en de gesprekken in de zaal verstomden. 'Moet ik nou mijn mond houden?' fluisterde Ober.

'Sjjjjtttt,' zei Ben.

De gerechtsbode gaf een klap met de rechtershamer en alle aanwezigen stonden op. 'De Edelhoogachtbare voorzitter en rechters van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten!' kondigde de bode aan. Enkele ogenblikken later stapten de negen opperrechters door de bordeauxrode fluwelen gordijnen en namen ze plaats op hun stoel.

'Gaaf,' fluisterde Ober.

Nadat de opperrechters hadden plaatsgenomen, kondigde de bode aan: 'Hoort, hoort, hoort! Een ieder wiens zaken voor het Edelhoogachtbare Gerechtshof van de Verenigde Staten zijn gebracht, treed nader en sla acht, want het Hof is nu in zitting. God zij met de Verenigde Staten en dit Edelhoogachtbare Gerechtshof!' Hij gaf opnieuw een klap met de rechtershamer en de aanwezigen gingen weer zitten.

Vanaf de middelste stoel zei de voorzitter van het hooggerechtshof Osterman: 'Vandaag staat er meer dan gewoonlijk op de rol. We zullen uitspraak doen in de zaken *Doniger vs. Lubetsky*, *Aderson vs. de Verenigde Staten*, *Maryland vs. Schopf*, *Galani vs. Zimmerman* en *Grinnell & co. vs. New York*. De edelhoogachtbare Blake zal de eerste drie uitspraken voorlezen en de edelhoogachtbare Veidt de overige.'

'Zak maar onderuit,' fluisterde Ben. 'Blake zal geen haast maken.'

‘Dank u, meneer de voorzitter,’ zei Blake, met het lijzige accent van de zuidelijke staten waaraan hij direct te herkennen was. Toen begon hij pijnlijk traag en een voor een de uitspraken van het Hooggerechtshof voor te lezen van het papier waarop hij ze had uitgeschreven.

‘Hoe kiezen ze de woordvoerder?’ vroeg Ober.

‘Dat hangt van een aantal dingen af,’ fluisterde Ben. ‘Blake heeft de eerste drie uitspraken geschreven en ze hebben Veidt gekozen omdat hij heeft geholpen bij de laatste twee.’

Toen Blake klaar was, zei Osterman: ‘Dank u, edelhoogachtbare Blake. Het woord is aan de edelhoogachtbare Veidt.’

Opperrechter Veidt trok de microfoon naar zijn mond en kondigde de eerste van zijn twee uitspraken aan. Veidt was een klein mannetje met sluijk, zwartgeverfd haar en een mager gezicht. Hij stond bekend om zijn geschriften over het Amerikaanse juridisch realisme, en was bijgevolg geliefd onder rechtsgeleerden en oninteressant voor de media. Hoewel Veidt bekendstond als een van de sympathiekste rechters van het Hooggerechtshof, kon Ben hem op dat moment wel schieten.

‘Gaaf het een beetje?’ vroeg Lisa. Ze had alle kleur uit Bens gezicht zien verdwijnen.

‘Ja hoor, prima,’ fluisterde Ben terug.

Met zijn hand nog steeds aan de microfoon schraapte Veidt zijn keel en kondigde hij de uitspraak aan. ‘Aangaande de zaak *Grinnell en co. vs. New York* beamen wij dat de eisers een bijzonder zware last op hun schouders hebben genomen. Het belang van het behoud van de historische monumenten van dit land kan nochtans niet worden overschat. De historische waarde van het pand, alsmede de beperkte verwachtingen van eisers bij aankoop van het pand heeft ons doen concluderen dat de monumentenwet van de stad New York geen inbeslagname van het eigendom van gedaagde toestaat. Derhalve stellen we de gedaagde in het gelijk en herroepen we de uitspraak van het hof van appel.’

De bode gaf een klap met de rechtershamer om de zitting gesloten te verklaren. De toeristen verlieten de rechtszaal en met een brede, opgeluchte glimlach op zijn gezicht leunde Ben achterover op zijn stoel.

‘Gefeliciteerd!’ zei Lisa. Ze viel haar co-griffier om de hals.

‘Hier begrijp ik niks van,’ zei Ober verward. ‘Ik dacht dat je had gezegd dat Grinnell...’

‘Niet hier,’ zei Ben. Hij stak zijn hand op en wees naar de andere griffiers, die waren opgestaan en een rij hadden gevormd. Ben kwam ook overeind. ‘Kom, we gaan.’

‘Wacht even,’ zei Ober. ‘Wat gebeurt er nou allemaal?’

‘Hou je mond en loop met ons mee,’ zei Lisa. Ze duwde Ober in zijn rug.

De drie vrienden baanden zich een weg door de mensen die nog rondhingen in de Grote Zaal en liepen naar de trap aan de noordzijde van het gebouw. Onderweg naar het kantoor van Ben en Lisa deed Ober verwoede pogingen om wijs te worden uit de afgelopen vijf minuten. ‘Wacht nou eens even,’ commandeerde hij, terwijl hij op de trap bleef staan.

‘Nog even geduld,’ zei Ben. Hij wilde niet wachten op zijn kamergenoot. ‘Ik leg het je zo uit.’

In het kantoor aangekomen, wachtte Ober tot de deur achter hen was dichtgevallen. ‘En vertel me dan nou maar eens wat er zojuist gebeurd is, daarbeneden.’

Bens telefoon rinkelde. ‘Ik wist het,’ zei Ben tegen Lisa. ‘Had ik je niet gezegd dat het nog geen tien minuten zou duren?’

‘Ja, je had gelijk,’ zei Lisa. Ober bleef stomverbaasd staan kijken. ‘Ik had gedacht dat hij eerst zou proberen het pand te verkopen.’

‘Hallo,’ zei Ben. ‘Met het kantoor van opperrechter Hollis.’

‘Jij hebt je doodvonnis getekend, Ben.’

‘Ha die Rick! Hoe gaat-ie? Hier is alles prima.’

‘Ja, lach maar,’ zei Rick, ‘maar je bent...’

‘Laat mij jou eerst iets zeggen, klootzak,’ viel Ben hem in de rede. ‘Jij bent degene die deze confrontatie is aangegaan. Jij bent degene die mij benaderd heeft. Jij bent degene die heeft gelogen om mijn vertrouwen te winnen, en jij bent degene die mij zodra je kon belazerd hebt. Als je ook maar één seconde hebt gedacht dat ik niet zou proberen je terug te pakken, dan ken je me nog lang niet. Je dacht dat je zo verrekte slim was dat je die imbecielen van de Ivy League voor schut kon zetten. Nou, dan heb ik nieuws voor je, vriend. Nou is iemand jou te slim af geweest! Ik ben geen verwend, onnozel rijkeluiszootje! Ik ben niet geboren met een zilveren lepel in mijn mond! Ik ben geboren met een ijzeren voet, en nu, op dit moment, geef ik je daar een trap mee voor je reet! Als ik jou was, zou ik mijn tegenstanders voortaan beter uitkiezen. En nu heb ik iets te vieren met mijn echte vrienden, dus veel plezier met dat rotband van je, en denk eraan dat we je verslagen hebben.’ Ben smakte de hoorn neer, probeerde op adem te komen en keek zijn collega’s aan.

‘Wauw,’ zei Lisa. ‘Het lucht altijd op als je kunt zeggen wat je op je hart hebt.’

‘Rick was bezorgd, zagezegd, maar voor het overige bedachtzaam,’ zei Ben. ‘En hij laat jullie weten dat hij van jullie houdt.’

‘Zeg nou gewoon eens wat er aan de hand is,’ commandeerde Ober. Hij pakte Ben bij zijn schouders en schudde hem heen en weer. ‘Je had toch gezegd dat Grinnell zou winnen, dacht ik?’

Ben ging zitten. ‘Dat wás ook de bedoeling.’

‘Zeg je nou dat je wíst dat de uitspraak in zijn nadeel zou uitvallen?’

‘Natuurlijk wist ik dat,’ zei Ben. ‘Lisa en ik hebben immers de conclusie geschreven.’

‘Maar ik dacht dat jullie ook een afwijkende conclusie hadden geschreven,’ zei Ober. Hij krabde op zijn hoofd. ‘Ik snap er niks meer van.’

‘Ik zal je uitleggen wat hierachter zit,’ zei Ben. ‘Toen de opperrechters voor de eerste keer stemden over de uitspraak, was de uitslag vier tegen vier. Opperrechter Veidt onthield zich van stemming. Maar vervolgens wist Osterman Veidt ervan te overtuigen dat de uitspraak nauwelijks enige beperking zou opleggen aan toekomstige regelgeving van de federale overheid als Veidt voor Grinnell zou stemmen. Daarop koos Veidt partij voor Osterman, die nu genoeg stemmen had om een meerderheid te vormen. Omdat Hollis deel uitmaakte van de minderheid, begonnen Lisa en ik met het schrijven van de afwijkende conclusie.’

‘Zoals de zaak er toen voor stond, zou Grinnell winnen,’ zei Ober. Hij leunde op een hoek van Bens bureau.

‘Precies,’ zei Ben. ‘Wanneer de meerderheidsconclusies zijn geschreven, worden ze voorgelegd aan alle opperrechters, zodat ze kunnen nalezen waar de stemming feitelijk over gaat.’

‘En toen koos Veidt weer voor de andere partij,’ zei Ober.

‘Precies,’ zei Ben.

‘O hemel, ik geloof dat hij het begint te begrijpen,’ zei Lisa. Ze gaf Ober een schouderklopje.

Ben kon zijn gezicht niet langer in de plooi houden. ‘Toen Veidt Ostermans conclusie gelezen had, realiseerde hij zich dat de uitspraak over meer ging dan hij had gedacht. Osterman had zijn conclusie geschreven als een tirade tegen overheidsregulering. En dus zei Veidt hem dat hij het schip zou verlaten als Osterman zijn conclusie niet herschreef. Uiteindelijk besepte Veidt dat hij het er niet bij kon laten zitten, en dus koos hij onze kant. En dankzij die extra stem werd onze afwijkende conclusie de meerderheidsconclusie.’

‘Zo gaat het vaak,’ onderbrak Lisa hem. ‘De opperrechters zeggen het één tijdens het beraad, maar als het op papier moet worden gezet, herroepen ze dat en kiezen ze partij voor het andere kamp.’

‘Wacht eens even. Wat betekent dat voor Rick?’

Ben legde zijn voeten op zijn bureau. 'Laat ik het zo zeggen: hij heeft een hoop geld betaald voor een armzalig pand.'

'Is dat pand dan niets meer waard?'

'Het is nog wel wat waard, maar het enige wat de prijs zo torenhoog heeft opgedreven, was de mogelijkheid dat de eigenaren het konden verbouwen tot een enorm, winstgevend winkelcentrum. En zoals je hebt begrepen uit mijn gesprek met meneer Hufter, zal dát nooit gaan gebeuren.'

'Er is nog één ding dat ik niet begrijp,' zei Ober. 'Hoe heeft Rick de verkeerde uitspraak in handen gekregen?'

'Eric heeft hem uit mijn aktetas gehaald,' zei Ben.

'Eric?'

'De enige echte,' zei Lisa.

'Ongelooflijk,' zei Ober. 'Dus je wist dat de uitspraak gestolen zou worden, en daarom stopte je de verkeerde in je tas.'

'Precies,' zei Ben. Er klopte iemand op de deur. 'Ik had de afwijkende conclusie er gewoon in laten zitten.'

'Binnen!' riep Lisa.

Nancy liep de kamer in. 'Ik heb hier iemand die beweert dat hij een afspraak met je heeft.' Ze deed een stap opzij om Eric binnen te laten.

Ben stond op. 'Ja, ik ken hem,' zei Ben tegen Nancy. 'Bedankt dat je hem boven hebt gebracht.'

Nancy liep de kamer uit en Eric staarde Ben aan. 'Ik heb zojuist gehoord dat Grinnell de zaak verloren heeft.'

'Niet te geloven, hè?' zei Ben, terwijl hij op zijn kamergenoot af liep.

'Gefeliciteerd!' Eric viel Ben om de hals.

'Jij ook,' zei Ben. 'Zonder jou was het ons nooit gelukt.'

Eric omhelsde Lisa. 'Bedankt voor je hulp.'

'Kon je wel binnenkomen, beneden? Deden ze niet moeilijk?' vroeg Ben.

'Nee hoor, helemaal niet,' zei Eric. 'Ik heb me uitgegeven voor Nathan, zoals je had gezegd.'

‘Wacht even,’ zei Ober. Vlug keek hij iedereen in de kamer aan. ‘Wat gebeurt hier allemaal? Gisteren had iedereen de pest aan iedereen, en vandaag houden jullie weer van elkaar?’

‘Ga zitten, Sherlock.’ Ben wees naar de sofa. ‘Nou wordt het pas echt leuk.’

Ober keek Eric aan en zei: ‘Dus jij hebt...’

‘Luister nou,’ viel Ben hem in de rede. Hij ging op de rand van Lisa’s bureau zitten. ‘Misschien herinner je je nog dat Rick en ik elkaar zouden ontmoeten en dat ik hem de Grinnell-uitspraak zou overhandigen. Maar kennelijk dacht Rick dat ik zou proberen hem erin te luizen. Dat was ik ook van plan, en dus ging hij op zoek naar andere bronnen die hem een uitspraak konden leveren.’

‘En aangezien hij wist dat Ben en ik ruzie hadden, benaderde hij mij,’ zei Eric, terwijl hij naast Ober ging zitten. ‘Volgens mij dacht hij dat ik, omdat ik het CMI-verhaal had geschreven om promotie te maken, ook wel te porren zou zijn om voor anderhalf miljoen een paar documenten te stelen.’

‘Dus hij bood je meer dan een miljoen dollar?’ vroeg Ober. ‘Had hij mij daar maar mee benaderd.’

‘Ha, ha, ha. Grappig, hoor,’ zei Eric. ‘Dus een paar dagen voor Thanksgiving zit ik achter mijn bureau en belt Rick. Hij zegt dat hij me wil spreken over onze gezamenlijke vriend Ben en vraagt me bij hem te komen in zijn hotel. Daar biedt hij me zo’n anderhalf miljoen om Ben in het oog te houden en op een of andere manier die uitspraak te pakken te krijgen.’

‘Echt waar?’ vroeg Ober. ‘En wat zei je?’

‘Ik kan niet geloven dat je toen niet meteen tegen hem gezegd hebt dat hij dood kon vallen,’ zei Lisa.

‘Dat zou Eric nooit doen,’ zei Ben. ‘Daar is hij veel te opportunistisch voor.’ Ben draaide zich naar Ober en ging verder. ‘Die avond schoof Eric een briefje onder mijn deur door met het hele verhaal. Er stond in dat het hem speet wat er tussen ons was voorgevallen en dat hij

het met me wilde goedmaken. We waren zo bang dat het huis en al onze telefoons werden afgeluisterd dat we met elkaar communiceerden door middel van briefjes. En toen hebben we uiteindelijk dit plan bedacht.'

'Daar zocht ik naar toen je me betrapte terwijl ik in Bens afval snuffelde,' zei Eric tegen Ober.

'Dus je wist de hele tijd dat je Rick de verkeerde uitspraak aanbood?' vroeg Ober.

'Ja,' zei Eric.

'En Rick geloofde je omdat hij dacht dat jij Ben haatte.'

'Precies.'

'En jullie zaten allemaal in het complot?'

'Ja.'

'En nu hebben jullie Rick dus belazerd, omdat hij op de verkeerde uitspraak had gerekend?'

'Je snapt het helemaal.'

'Dat is de mooiste stunt die ik ooit gehoord heb!' brulde Ober. Hij stak zijn handen omhoog. 'Jullie zijn geniaal!'

'We doen ons best,' zei Lisa.

Ober sprong van de sofa. 'Dit moeten we vieren! Zo'n mooi verhaal heb ik nog nooit gehoord!'

'Dus je bent niet boos op ons omdat we niks tegen je gezegd hebben?' vroeg Eric. Hij wist al wat het antwoord zou zijn.

'Jawel,' zei Ober, die weer tot bedaren kwam. 'Waarom hebben jullie niks tegen me gezegd?'

'We wilden alleen maar dat je geen gevaar zou lopen,' zei Ben.

'Dat geloof ik niet,' zei Ober.

'Hij heeft niks tegen je gezegd omdat je een stomkop bent die nooit iets goed doet en waarschijnlijk het hele plan verknald had,' zei Lisa.

'Ach, kom nou,' zei Ober. 'Ik ben een geboren acteur.'

'Dat ben je zeker,' zei Ben. 'Maar er stond te veel op het spel om grappen te maken. De hele afgelopen maand moesten Eric en ik blijven doen alsof het nog

steeds oorlog tussen ons was. We konden het niet riske-
ren om iedereen erbij te betrekken.'

'Wist Nathan dat?' vroeg Ober.

'Nee,' zei Ben, terwijl hij Lisa aankeek.

'Je kunt het nu wel zeggen,' zei Lisa. Ze draaide zich
naar Ober en verklaarde: 'Het was mijn idee om niks
tegen hem te zeggen. Ik zei dat we Nathan niet konden
vertrouwen. Zo, dat is eruit. Ben je nou gelukkig?'

Ben keek Ober weer aan. 'Geloof me, ik had het hem
dolgraag verteld. Maar uiteindelijk dacht ik dat het beter
zou zijn als zo min mogelijk mensen hiervan wisten. En
toen we ontdekten dat er een microfoontje in die aktetas
zat; nou, dat deed de deur dicht. Toen wisten we zeker
dat Rick ook contact had opgenomen met Nathan.'

'Dus jullie verdachten hem echt,' zei Ober.

'Absoluut,' zei Ben. 'Vooral toen Eric me vertelde dat
hij nooit iets tegen Rick had gezegd over het jaarboek-
plan, terwijl Rick daar toch op een of andere manier
van op de hoogte was. Toen werd ik doodsbenuwd. Ik
dacht dat Rick Eric gebruikte om de uitspraak te pak-
ken te krijgen en Nathan om me nog beter in de gaten te
houden.'

'Maar waarom kon Rick die informatie niet van Eric
alleen krijgen?' vroeg Ober. Hij ging in Bens bureaustoel
zitten. 'Waarom betaalde hij twee van je vrienden?'

'Omdat ik toen niks meer tegen Eric wilde zeggen,'
verklaarde Ben. 'En omdat Nathan degene was met wie
ik de meeste tijd doorbracht.'

'We weten nog steeds niet of Nathan onschuldig is,'
zei Lisa.

'Jezus, joh,' zei Ober tegen Ben. 'Wat zál hij nijdig op
je zijn dat je hem dit niet verteld hebt. En als je dat optelt
bij wat je vorige week tegen hem hebt gezegd, dan heb
je geluk als hij je ooit nog wil vergeven.'

Ben stopte zijn handen in zijn zakken. 'Bedankt dat je
me helpt herinneren.'

'Maak je geen zorgen,' zei Eric. Hij zwaaide met zijn
hand. 'Je kunt later nog met Nathan praten. Maar eerst

moesten we deze prachtoverwinning maar eens gaan vieren.'

'Zeg dat wel,' zei Ober. Hij begon Bens bureauladen open te trekken. 'Ik moet hier ook een baan zien te krijgen. Dit is de spannendste dag van mijn leven. Waar kan ik een sollicitatieformulier krijgen?'

'De koperpoetsers hebben hun eigen vakbond,' zei Lisa. 'Volgens mij heb je bij hen de beste kans.'

Ober negeerde de opmerking en vroeg aan Eric: 'Hoe was het om het gevaarlijkste werk te doen? Om je leven op het spel te zetten, op elke straathoek gevaar te zien, maar toch door te gaan omdat je wist dat... wacht even.' Hij zweeg een ogenblik. 'Wat is er gebeurd met al dat geld dat je gekregen hebt?'

'Het staat op een of andere Zwitserse bank. Het zou na de uitspraak naar me worden overgemaakt. Ik heb kort na de bekendmaking van de uitspraak gebeld, maar ik kon er nog niet bij. Volgens mij kunnen we er naar fluiten.'

'Weet je wel wat we met een miljoen dollar hadden kunnen doen?' steunde Ober. 'We hadden een klein land kunnen kopen. We hadden eigenaar van Guam kunnen zijn. We hadden het grootste broodje van de wereld kunnen beleggen en het tot monument voor de sandwichgoden uitroepen.'

'Verrek,' zei Eric sarcastisch. 'Daar was ik nou nooit op gekomen, dat broodjesmonument. Maar misschien krijg ik dat geld alsnog.' Hij keek Ben aan en voegde eraan toe: 'Maar het verbaast me dat je nog niet van Rick gehoord hebt. Ik dacht dat hij zeker...'

'Hij heeft al gebeld,' zei Ben.

'O ja? Wanneer dan?'

'Ongeveer een minuut nadat we hier terug waren. Hij was stomverbaasd.'

'Je had het moeten horen,' zei Ober. 'Ben maakte gehakt van hem! Hadden ze hier maar beeldtelefoons, dan hadden we zijn gezicht kunnen zien.'

'Ik weet niet of het verstandig was om hem zo af te

poeieren,' zei Lisa, terwijl ze op haar eigen stoel ging zitten.

'Eerlijk gezegd,' zei Ben, 'zit ik daar op het ogenblik totaal niet over in. Ik ben alleen maar blij dat ik mijn leven terug heb.'

'Natuurlijk,' zei Lisa. 'Maar hou je ogen open. Zo gemakkelijk zal hij het niet opgeven.'

Eric keek op zijn horloge. 'Ik wil precies weten wat je tegen hem gezegd hebt, maar nu moet ik echt weer aan het werk. Zullen we later verder praten?'

'Doen we,' zei Ben glimlachend. 'Maar denk nou niet dat ik, alleen omdat je me van de ondergang hebt gered, niet meer pissig op je ben omdat je dat verhaal geschreven hebt.'

'Ja, ja, je zult het me nooit vergeven,' zei Eric. Hij liep naar de deur. 'Het ouwe liedje.'

'Wacht even,' zei Ober tegen Eric. 'Ben je met de auto?'

'Ja. Waarom?'

'Omdat je mij dan naar mijn werk kunt brengen,' zei Ober. Hij pakte zijn jasje en liep achter Eric naar de deur. 'Trouwens, Ben, nog bedankt dat je me hier hebt binnengelaten. Het was niet zo spannend als je had gezegd, maar het was oké.'

'Ik zie jullie later,' zei Ben.

Toen de deur achter Eric en Ober was dichtgevallen, keek Lisa Ben aan. 'Hoe voel je je nou? Alsof de wereld aan je voeten ligt?'

'Ik voel me super,' zei Ben. Hij gaf een klap op zijn bureau. 'Je had Rick zojuist moeten horen aan de telefoon. Hij was woest!'

'Ik denk nog steeds dat je niet...'

'Ik wil er niets meer over horen, Lisa. Ik wil dit goede humeur niet kwijt. Wat een geweldig gevoel! Alsof ik over alles en iedereen de baas ben. Alsof ik een rebel-leger zou kunnen leiden op een zoektocht naar de volmaakte gevangenis.'

'Ik moet zeggen dat dit je ego erg veel goed gedaan heeft. Ik heb je niet meer zo gelukkig gezien sinds ik

toeliet dat je me dat bed in sleurde.'

'Dat is nou grappig,' zei Ben. 'Want zoals ik het me herinner, was jij degene die sleurde. Of is dat jouw manier van vragen?'

'Ach ja, ik wist niet meer dat geschiedenislerschrijving je hoofdvak was in je propedeusejaar. Ik had beter moeten weten.'

'De feiten zijn heus niet veranderd, neem dat maar van me aan,' zei Ben. Hij liep naar de sofa. 'Jij was degene die smeekte. Ik herinner me zelfs dat je zei: "Ik heb gewacht om je te bespringen sinds het moment waarop ik je leerde kennen." Gaat er nou een belletje rinkelen?'

'Alsjeblieft zeg,' zei Lisa. 'Dat zei ik alleen om jou een beter gevoel te geven. Het was een leugen, en dat weet je best.'

'Laat me je één vraag stellen, zei Ben. 'Als jij zó weinig zin had om met me naar bed te gaan, waarom droeg je die avond dan geen ondergoed?'

Lisa bloosde. 'Dat heb ik je toen toch gezegd? Omdat ik er niet aan had gedacht een extra setje mee te nemen. Ik had maar voor één dag bij me. Dat was de enige reden.'

'Ja, ja, dat zal wel,' zei Ben geamuseerd. 'Als ik compleet achterlijk was, zou ik het misschien geloven.'

'Gelukkig dat je maar gedeeltelijk achterlijk bent.'

'Ha, ha, ha. En wat heb jij die avond nog meer gezegd?' vroeg Ben. 'Dat ik maar een kik hoefde te geven als ik weer zin had, toch?' Hij ging languit op de sofa liggen en kondigde aan: 'Ik heb weer zin.'

Lisa kwam bij de sofa staan. 'Dus je meent dit serieus?'

'Ja.'

'Heb je je geluksonderbroek aan?'

'Zeker. Vandaag was een belangrijke dag voor me.' Lisa kwam bij hem op de sofa zitten en Ben zei: 'Ik weet wat jij wilt. Het staat op je hele gezicht te lezen.'

'O ja?' vroeg ze. Ze bracht haar gezicht naar het zijne.

‘Ja, overduidelijk. En trouwens, je hebt gehoord wat ik zojuist zei: ik heb weer zin.’

‘In je dromen,’ zei Lisa lachend. Ze trok haar gezicht terug. ‘Denk je nou echt dat je hormonen door die macho-overwinning zo gestimuleerd zijn dat je mij in bed kunt krijgen?’

‘Ja, dat dacht ik zeker,’ zei Ben.

‘Dan hallucineer je toch echt,’ zei Lisa. Ze liep terug naar haar bureau. ‘Je hebt vandaag wel een wonder verricht, maar dat hoeft nog niet te betekenen dat er ook nog een tweede komt.’

Ben ging rechtop zitten en trok zijn das recht. ‘Bedoel je nou dat de seks op de sofa niet doorgaat?’

‘Dat was ongelooflijk,’ zei Ober toen hij en Eric de lift uit en de Grote Zaal in liepen. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat jullie dit voor elkaar gekregen hebben.’

‘Het komt helemaal voor rekening van Ben,’ zei Eric. ‘Ik had hem over Rick verteld, en toen heeft hij het plan binnen een paar uur bedacht.’

‘Hij is een slimme kerel,’ zei Ober.

‘Goddank is hij niet langer boos op me. Hij kan verrekte sluw en gemeen zijn als het op wraak nemen aankomt.’

‘Denk je dat Nathan het met hem wil goedmaken?’

‘Nee, nooit,’ zei Eric, terwijl de twee vrienden langs het bewakershok de hoofdingang van het Hoogge-rechtshof uit liepen.

‘Weet je zeker dat hij het was?’ vroeg Lungen toen Eric en Ober het gebouw uit liepen.

‘Dacht je dat ik je maar wat heb wijsgemaakt?’ zei Fisk. ‘Natuurlijk was hij het. De laatste keer dat ik bij de *Herald* was, heb ik hem laten aanwijzen door onze vriend daar.’

‘En hij heeft niet ingecheckt als Eric Stroman?’ vroeg Lungen de bewaker bij de hoofdingang.

‘Nee,’ zei de bewaker. Hij bladerde de papieren op

zijn klembord door. Toen hij het vel had gevonden dat hij zocht, wees hij de lijst handtekeningen aan van personen die hadden ingecheckt. 'Hier staat Nathan.'

'Dat is die andere gast die bij hen in dat huis woont,' zei Fisk. 'Ben heeft van het begin af aan een rookgordijn gelegd. Ik heb je toch gezegd dat hij een leugenaar is?'

'Bel onze vriend bij de *Herald*,' zei Lungen. 'Als Eric en Ben elkaar weer willen spreken, wil ik weten waarom.'

Toen Ben thuiskwam na zijn werk zag hij op tegen de onvermijdelijke confrontatie met Nathan. Misschien komt hij pas later thuis, dacht Ben, terwijl hij traag het pad naar de voordeur op liep, dat door niemand sneeuwvrij werd gehouden en bedekt was met een laag ijs. Hij duwde de deur open en vroeg zich af hoe hij Nathan het nieuws zou brengen.

'Dus jij hebt dit allemaal bedacht en iedereen vertrouwd behalve mij en Ober?' vroeg Nathan nog voordat Ben zijn sleutel uit het slot kon trekken.

'Dus jij hebt het goede nieuws gehoord,' zei Ben.

'Ik heb één vraag aan je,' zei Nathan. Hij ging midden in de woonkamer staan, recht tegenover Ben. 'Waarom had je meer vertrouwen in Lisa dan in mij?'

Ben liep om Nathan heen naar de keuken. Hij hoopte op een of andere manier de lont uit het kruitvat te kunnen halen. 'Ik had niet meer vertrouwen in Lisa dan in jou. Ik heb haar zelfs pas drie dagen geleden verteld wat ik van plan was, toen Rick zijn geld eindelijk in Grinnell geïnvesteerd had. Toen ik erachter kwam dat Rick op de verkeerde uitspraak rekende, wist ik dat Lisa onschuldig was. Als ze met Rick had samengewerkt, had ze hem gezegd dat hij een verkeerde beslissing nam.'

'Maar dat betekende nog niet dat je haar alles moest vertellen.'

'Jawel,' zei Ben. 'Anders had ze tegen Jan en alleman gezegd dat Rick op de verkeerde uitspraak rekende, en ik wilde niet dat iemand daar iets over zou zeggen.'

‘O, nou, dat zal dan wel. Dank je,’ zei Nathan. Hij liep naar de trap. ‘Meer wilde ik niet weten.’

‘Wacht even,’ zei Ben. Hij liep terug naar de woonkamer. ‘Waar ga je heen?’

Nathan gaf geen antwoord.

Toen Nathan uit het zicht verdwenen was, keek Ben Ober aan. ‘Wat wilde hij dan dat ik zou zeggen?’

‘Ach kom, zeg,’ zei Ober. ‘Je bent toch volwassen? Je weet wat je hem hebt aangedaan. Had je nou echt gedacht dat hij je zou omhelzen en het goed zou maken?’

‘Ja, maar alsjeblijft zeg, moet hij me dan doodzwijgen?’

‘Het gaat wel over,’ zei Ober. ‘Maak je geen zorgen. Ik weet zeker dat hij het uiteindelijk met je zal goedmaken. Hij is nog steeds je vriend.’

‘Maar dit is zo’n onvolwassen manier om te...’

‘Je kunt het ook anders bekijken,’ zei Ober. ‘Hij vraagt je tenminste niet om te verhuizen en een nieuwe huisgenoot te zoeken.’

‘Ha-ha-ha. Leuk hoor,’ zei Ben sarcastisch. ‘Ik hoop alleen dat hij het bijlegt vóór nieuwjaar.’

‘Waarom? Krijg jij eigenlijk wel vrij om Oud en Nieuw te vieren?’

‘Nou, we hebben nog stapels revisieaanvragen liggen, maar de opperrechters zijn er de komende weken niet. Eigenlijk is de tent dicht tot de tweede week van januari.’

‘Maar moet je dan toch elke dag naar je werk?’

‘Is dat een serieuze vraag van je? De rechterlijke macht is altijd wakker en doet hoogstens een dutje. En als we al een keer wegdoezelen, in slaap vallen doen we nooit.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt,’ zei Ober. Hij kwam over-eind.

‘Zeg maar wanneer je er niet bent, dan kan ik er rekening mee houden bij de feestplannen.’

‘Ik neem waarschijnlijk vrij met Kerst en Oud en Nieuw, maar daar hou ik het bij.’

‘Dan vieren we het hier,’ zei Ober. Toen liep hij naar de keuken om het avondeten klaar te maken.

‘Het maakt mij niet uit waar we het vieren,’ zei Ben. Hij liep achter Ober aan naar de keuken. ‘Het enige wat ik volgend jaar wil, is minder stress.’

Ober streek een lucifer af, draaide het gas open en stak de oven aan. ‘Daar zou ik maar niet te veel op rekenen.’

16

Twee weken later zat Ben gekleed in een spijkerbroek en oude wollen schipperstrui om half acht 's ochtends aan zijn bureau de krant te lezen. Nu de rechters er niet waren, droegen de rechtbankmedewerkers vrijetijdskleding, had hij tot zijn genoegen opgemerkt. Hij sloeg de opiniepagina op, boog zich voorover en dacht na over wat de topcolumnisten van Washington hadden geschreven. Toen Lisa het kantoor binnenkwam, keek hij op.

'Gelukkig nieuwjaar,' zei ze. Lisa had Kerst en Oud en Nieuw gevierd bij haar familie in Californië. Hoewel ze een effen zwarte trui en gebleekte spijkerbroek droeg, zag Ben meteen dat zijn co-griffier bruin geworden was.

'Je ziet er goed uit,' zei Ben. Hij kuste haar op haar wang.

'Dank je. En jij ziet bleek.' Ze opende haar aktetas en kwakte een centimetersdik pak papier op haar bureau.

'Heb je dat helemaal doorgewerkt?' vroeg Ben verbaasd.

'Wat moet ik daar nou op zeggen? Ja, zo goed ben ik gewoon.' Lisa begon de stapel papieren te ordenen. Toen zag ze het memobriefje op de hoek van haar bureau. 'Waar gaat dit over?'

'Over de griffierslunches,' legde Ben uit. 'Omdat onze termijn voor de helft om is, organiseren ze privé-lunches met de opperrechters. Dan kunnen we hen beter leren kennen.'

‘Wat leuk,’ zei Lisa.

‘Het zal in elk geval interessant zijn,’ zei Ben. ‘Behalve tegen Hollis, heb ik met geen van hen ooit meer dan een paar woorden gesproken.’

‘Dus wij moeten met hen aanpappen en het Hof betaalt de rekening? Goeie deal.’ Met haar armen op de rugleuning van haar stoel keek Lisa Ben aan. ‘Over deals gesproken, ik blijf maar terugdenken aan de Grinnell-zaak.’

‘Wat moet ik daar nou op zeggen? Het was gewoon een heel slim plan.’

‘Nee, dat was het niet,’ zei Lisa koeltjes. ‘Het was oliedom. Hoe meer ik erover nadenk, des te meer realiseer ik me dat dit het stomste was dat je had kunnen doen.’

Ben ging recht op zijn stoel zitten. ‘Wat heb jij nou opeens?’

‘Niets,’ zei Lisa. Ze verschoof papieren. ‘Ik vind gewoon dat het een stom plan was.’

‘Hoezo stom?’ vroeg Ben verveeld.

‘Het was stom omdat je Rick er alleen maar pijnlijk mee hebt gemaakt. En nadat alles gezegd en gedaan was, heeft het verder niets opgeleverd.’

‘Het heeft wel wat opgeleverd.’

‘O ja?’ vroeg Lisa uitdagend. ‘Wat dan?’

‘Dat Rick me niet meer lastig valt.’

Lisa stopte met papieren verschuiven. ‘Laat me je een vraag stellen,’ zei ze. ‘Met welk doel heb jij dat Grinnell-plan eigenlijk uitgedacht?’

‘Met welk doel?’

‘Ja, met welk doel,’ herhaalde Lisa. ‘Wat hoopte je te bereiken?’

‘Echt een doel had ik niet,’ verklaarde Ben. ‘Rick benaderde Eric, en toen heeft Eric mij benaderd. Van toen af aan heb ik het zo aangelegd dat Rick niet als overwinnaar uit de bus zou komen.’

‘Maar wat was je prioriteit? Welke gevoelens had je?’

‘Zoveel,’ zei Ben. ‘Opwinding, angst, bezorgdheid, woede, wraakzucht...’

‘Precies,’ viel Lisa hem in de rede. Ze wees met een vinger naar hem. ‘Wraakzucht.’

‘Wat is er mis met wraakzucht? Na alles wat Rick me had geflikt, was ik pijnlijk op hem.’

‘Je hebt ook het recht om pijnlijk op hem te zijn,’ zei Lisa. ‘Maar sinds dit allemaal begonnen is, ben jij zó geobsedeerd door wraakgevoelens dat je niet meer probeert te bedenken hoe je uit de problemen kunt komen.’

‘Begin nou niet zo,’ zei Ben. ‘Uit de problemen komen gaat me boven alles.’

‘Waarom heb je dan niet geprobeerd om Rick te laten arresteren? Als je wist waar Eric hem zou ontmoeten, waarom heb je de politie die plek dan niet in de gaten laten houden?’

‘We wisten niet waar ze elkaar zouden ontmoeten,’ legde Ben uit. ‘Rick belde Eric altijd heel kort voordat ze elkaar zagen. Eric zat in de lobby van een hotel, en dan kreeg hij een telefoontje dat hij naar de lobby van een ander hotel moest komen. Het was onmogelijk om Rick op te sporen. Trouwens, ook al had ik het gewild, ik kon hier niet mee naar de politie, dan hadden ze me direct gearresteerd.’

‘Aha, maar dat begrijp je helemaal verkeerd. Je had hier wél mee naar de politie gekund. Je wilt het alleen niet.’

‘Het klopt dat ik dat niet wil. Sorry hoor, maar ik hou van mijn baan.’

‘Denk nou eens even niet aan je baan. Je leven is toch veel belangrijker?’

‘Doe nou eens niet zo maf, Lisa. De afgelopen drie weken is het toch doodrustig geweest? Ik maak me nergens zorgen om. Er hangt me niks boven mijn hoofd. Rick is hem gesmeerd...’

‘Rick is hem niet gesmeerd!’ zei Lisa. Ze begon harder te praten. ‘Wanneer dringt dat nou eens tot je door? Rick zal wel pijnlijk zijn, en misschien is hij ook blut en woest, maar gesmeerd is hij hem zeker niet! Als je mij meer dan een miljoen dollar door mijn neus geboord

had, zou je er donder op kunnen zeggen dat ik serieuze wraakplannen zou maken.'

'Waarom word je nou zo boos?'

'Ik wil alleen maar dat je begrijpt wat er aan de hand is. Je bent niet veilig.'

'Wat moet ik dan? Naar Hollis rennen en die om hulp vragen?'

'Ik weet niet of Hollis daar de juiste persoon voor is, maar ik vind het wel een goed idee, ja. Anders kom je nooit uit de problemen. Ik bedoel, die kerel heeft je vaders banden lek geprikt. Wil je nou echt zijn volgende zet afwachten?'

Ben gaf geen antwoord en pakte een rekenmachine van zijn bureau. Nerveus begon hij toetsen in te drukken.

'Je wéét dat ik gelijk heb,' begon Lisa weer. 'Zolang deze hele ramp al heeft geduurd, heb jij er nog geen ogenblik over nagedacht op welke manier je uit de problemen wilt komen. Je was alleen maar geobsedeerd door het feit dat Rick je te slim af was geweest.'

'Dat is niet zo,' zei Ben. Hij drukte nog steeds toetsen in.

'Dat is wél zo,' hield Lisa vol. Toen pakte ze Ben de rekenmachine af en smiet hem in de prullenbak naast zijn bureau. 'Je hebt er de pest over in dat hij je te slim af geweest is. En je denkt alleen maar aan wraak. Maar laat mij je zeggen dat wraak nemen simpel is. Rick erin luizen was een fluitje van een cent. Hem pakken is veel moeilijker. Om dat te kunnen doen zul je offers moeten brengen. En dus zul je eindelijk moeten toegeven dat je dat niet alleen kunt.'

'Misschien kan ik het niet, maar kunnen wij...'

'Nee, wij kunnen niks,' zei Lisa. 'Helemaal niks. Ik bedoel het niet beledigend, hoor, maar jij noch ik noch al je vrienden, ondanks al hun spionagespeelgoedjes, hebben de hulpmiddelen om van tevoren te weten waar Rick nu weer zal opduiken. Hoe slim we ook zijn, zó goed zijn we gewoon niet. En totdat jij bereid bent om

dat toe te geven, zul je dit probleem nooit kunnen oplossen.'

Ben zei niets en staaarde naar zijn bureau. 'Vind je dan dat ik mezelf moet aangeven?'

'Ja,' zei Lisa. 'De afgelopen week heb ik nagedacht over alle mogelijke manieren waarop dit scenario kan aflopen. Wat er ook gebeurt, de politie zal er op een of andere manier achterkomen. Die waarheid moet je accepteren.'

'Tenzij we kunnen bewijzen dat Rick erachter zit.'

'Het doet er niet toe of we kunnen bewijzen dat Rick erachter zit. Het kan Rick niet schelen of we de politie vertellen dat hij het brein achter deze zaken is. Ze kunnen hem toch niet vinden. Maar jou kunnen ze altijd vinden. En zolang Rick op vrije voeten is, hangt dat zwaard altijd boven je hoofd.'

'Maar als we Rick nou zelf pakken?'

'Dat zou niks uitmaken,' zei Lisa ongeduldig. 'Ook al zouden we Rick te pakken krijgen, dan zouden we hem op een gegeven moment toch aan de politie moeten overdragen. Het is niet zo dat we hem voor altijd bij ons in de kelder kunnen opsluiten. En zodra we Rick overdragen, weten we zeker dat hij jou van alles gaat beschuldigen.'

'En dan ben ik evengoed de lul.'

'Precies,' zei Lisa. 'Dus je kunt net zo goed naar de politie gaan en Rick vóór zijn.'

'Misschien zullen ze me clement behandelen omdat ik hen als eerste benader.'

'Misschien, ja,' zei Lisa. 'En als wij met een plan komen dat goed genoeg is, laten zij je misschien met rust, zodat ze Rick op heterdaad kunnen betrappen.'

Ben zweeg een ogenblik om te verwerken wat Lisa had gezegd. Toen zei hij: 'Als ik naar de politie ga, kan ik deze baan wel op mijn buik schrijven.'

'Dat hoeft niet,' zei Lisa. 'Misschien krijg je wel een medaille voor moedig gedrag. Je weet nooit.'

'Weet je wat? Laten we hier gewoon mee ophouden.'

Oké?’ zei Ben. Hij draaide zijn stoel van haar weg.

‘Wat is er? Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee, niets,’ zei Ben. Hij wilde zich niet naar haar terugdraaien.

‘Ben je boos op me?’

‘Ik ben niet boos op jou, maar op mezelf. Ik had hier weken geleden al een eind aan moeten maken.’

‘Dat kun je nu gemakkelijk zeggen. Maar weken geleden stonden de zaken er anders voor.’

‘Ja, zeg dat wel,’ zei Ben sarcastisch.

Lisa liep terug naar haar bureau. ‘Wat ga je doen?’

‘Dat weet ik nog niet,’ zei Ben. ‘Eerst nadenken.’

Om kwart over acht die avond liep Ben vanuit het Hooggerechtshof naar Union Station. Omringd door andere overwerkte, in zakenkleding gestoken inwoners van Washington nam hij de lift omlaag naar het vaag verlichte, slecht verwarmde, met advertenties behangen metroperron. Ben begon de blauwe krijstreepkostuums, bruinleren aktetassen en zwarte wingtip schoenen die hij vlak bij zich zag te tellen. Van de personen die al deze paraferalia droegen, begonnen de meesten kaal te worden, en maar één van hen had na het werk zijn stropdas losgemaakt. Opeens kreeg Ben een opgesloten gevoel en liep hij naar het andere eind van het perron. Waar ben ik toch mee bezig, vroeg hij zich af, terwijl hij naar zijn collega’s staaarde. Toen de zilverkleurige metrotrein met piepende remmen voor het perron tot staan kwam, stapte Ben in en vond hij een zitplaats die nog vrij was. Na twee minuten rijden kwam de trein opnieuw tot staan.

‘Excuses voor het ongemak, maar in het volgende station staat nog een trein,’ klonk een schorre stem op de intercom. ‘Over enkele minuten wordt de reis hervat.’

De menigte kreunde gelijktijdig en Ben leunde achterover op zijn stoel.

‘Het is ook elke dag hetzelfde liedje,’ zuchtte de pas-

sagier naast Ben. 'Kunnen ze nou nooit eens iets goed doen? Het is niet zo dat het spitsuur een onbekend verschijnsel is.'

'Tja,' mompelde Ben. Hij keek de jongeman bevestigend aan. Hij kon niet veel ouder zijn dan zestien, maar droeg al een pak en stropdas.

'Waarom is het elke avond hetzelfde liedje?' vroeg de jongen. 'Waarom kunnen ze hier niks aan doen?'

'Geen idee,' zei Ben. 'En ik ben ook te moe om er verder over na te denken.'

'Praat me niet van moe,' zei de jongen. Hij had een licht Massachusetts-accent. 'Ren jij maar eens twintig keer per dag van de Senaatsgebouwen naar de gebouwen van het Huis van Afgevaardigden, en zeg dan nog maar eens wat.'

'Ben je stagiair?'

Trots trok de jongen zijn jas open en liet hij het gelamineerde identiteitsbewijs van de Senaat om zijn hals zien. 'Ik word liever page genoemd. En het is maar dat je het weet, maar als je benieuwd bent welke koffiesoort welke senator het liefst drinkt, dan kun je dat aan mij vragen. Ik weet het uit mijn hoofd, van allemaal.'

'Dus je bent boodschappenjongen van de hoge heren?'

'Zo zou je het kunnen noemen, ja. Maar ik blijf er niet lang meer.'

'Waarom niet?' vroeg Ben glimlachend.

'Omdat ik goed ben in wat ik doe. Ik los problemen op.' De jongen gebaarde naar de voorkant van de trein. 'Degenen die de dienstregeling opstellen zijn geen probleemoplossers. Dat is er mis met hen. Het zijn saaie, serieuze, reactieve types. En daarom staan wij hier nu stil. Niemand pakt het probleem proactief aan.'

'Hoe zou jij het dan oplossen?'

'Het gaat niet zozeer om de oplossing als wel om de benadering. Als je een probleem wilt oplossen moet je doordringen tot de kern ervan, vind ik. Maar in deze stad doet niemand dat. Ze draaien alleen maar defensief om alles heen.'

‘Dus dat is jouw meesterplan?’

‘Ik zei niet dat het reizen met de trein zoals wij dat kennen zal veranderen,’ snauwde de jongen. ‘Ik heb alleen gezegd wat mijn benadering is.’

‘Ben je soms van plan om rechten te gaan studeren?’ vroeg Ben.

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat ruik ik gewoon. Juristen verspreiden een bepaalde geur.’

‘Spot niet met wat je niet begrijpt. Vandaag de dag word je alleen nog serieus genomen als je jurist bent. Zonder rechtenbul wil niemand naar me luisteren, maar als ik advocaat ben, mag ik wel verantwoordelijkheid nemen.’

‘Zou je denken?’

‘Zeker weten,’ hield de jongen vol. De trein kwam weer op gang. ‘Met goeie ideeën alleen kom je niet ver. Als je echt werk wilt, moet je geloofwaardig zijn. Denk daar maar eens over na als je baan geen perspectieven biedt. Ga rechten studeren. Dan ligt de toekomst voor je open.’

‘Bedankt voor de goede raad,’ zei Ben. De trein was aangekomen bij de volgende halte. ‘Ik zal er eens over nadenken.’

‘Ik hoop dat je dat doet,’ zei de jongen. ‘Het zou je leven kunnen veranderen. Hij stond op en liep naar de deur. ‘Oké, ik stap hier uit. Prettige avond nog.’

‘Jij ook,’ zei Ben. De jongen stapte uit. Enkele seconden later gleden de deuren dicht en reed de trein verder.

Toen Ben thuiskwam, stonden Eric en Ober de afwas te doen in de keuken. ‘Eindelijk,’ zei Ober toen hij Ben zag.

‘Niks tegen hem zeggen,’ zei Eric. Met een theedoek droogde hij de buitenkant van hun grote aardewerken pastaschaal af. ‘Hij zal het geen goed idee vinden.’

‘Ach welnee,’ zei Ober, zijn handen bedekt met het schuim van het afwaswater. ‘Volgens mij vindt hij het

een prachtidee.' Terwijl Ben zijn jas ophing, riep Ober door de kamer: 'We hebben een nieuwe methode bedacht om het juridische systeem te reorganiseren.'

'Geweldig,' zei Ben droogjes, terwijl hij naar de keuken liep.

'Wat is er met jou gebeurd?' vroeg Eric toen hij Ben zag. 'Je ziet er vreselijk uit.'

'Dank je,' zei Ben.

'Alles oké op het werk?' vroeg Eric.

'Kon niet beter,' zei Ben. Hij trok de koelkast open en pakte een portie overgebleven rundvleesreepjes van de afhaalchinese. 'Elke dag is weer een waar genoeg.'

'Heb je nog wat van Rick gehoord?'

'Nee, niets.' Ben pakte een vork uit de bestekla.

'Laat Rick de klere krijgen. Hij is ervandoor,' zei Ober, terwijl hij een plastic mok uitspoelde. 'Maar nou ons idee. Wij willen het juridische systeem efficiënter maken. Daarom stellen we voor om alles, alle rechtszaken, alle moties, alle verhoren, te beslissen door middel van armworstelen. Zou dat geen goed plan zijn?'

'Denk daar maar eens even over na,' zei Eric. 'En zeg niet te vlug dat het onzin is.'

'Denk na over de mogelijkheden,' zei Ober. 'Het personeel van de juridische bedrijven zou bestaan uit reusachtige worstelaarstypes, die gerekruteerd zouden worden bij de beste sportscholen.'

'Het zou een terugkeer naar het darwinisme zijn,' onderbrak Eric hem. 'Natuurlijke selectie! Instantrecht-spraak!'

'Edelachtbare, ik maak bezwaar! Een-twee-drie, zaak beslist,' zei Ober. Hij deed alsof hij was verslagen door een imaginaire armworsteltegenstander.

'En?' vroeg Eric, terwijl Ben aan de keukentafel ging zitten. 'Wat denk je? Zou dat geen goed idee zijn?'

Ben staaarde naar de rundvleesreepjes in de kartonnen verpakking. 'Vinden jullie dat ik mezelf zou moeten aangeven?' vroeg hij.

'Wat?' vroeg Eric.

‘Je hoorde toch wat ik zei? Vinden jullie dat ik mezelf zou moeten aangeven?’

‘Waarom zou je?’ vroeg Eric.

‘Om uit de problemen te komen.’

‘Daar zou je niet door uit de problemen komen,’ wierp Eric tegen. ‘Je zou je alleen nog dieper in de nesten werken. Zodra jij bekendmaakt wat je is overkomen, kun je fluiten naar je baan.’

‘Nou en? Is mijn baan al deze sores waard?’

Eric smeedt zijn theedoek op het aanrecht en stapte op Ben af. ‘Voel je je wel goed?’ vroeg hij. ‘Je hebt de beste baan die een jurist op deze planeet kan krijgen. Waarom zou je die op het spel zetten?’

‘Wat denk jij ervan?’ vroeg Ben aan Ober.

‘Als je dit echt meent, ben ik het eens met Eric. Waarom zou je alles op het spel zetten? Rick is verslagen. Hij is ‘m gesmeerd. Waar maak je je zorgen om?’

‘En als hij nou terugkomt?’ vroeg Ben. ‘Wat doe ik dan?’

‘Geen idee,’ zei Ober. ‘Maar als jij je leven wilt ruïneren, zou ik daar ten minste mee wachten tot Rick zijn gezicht daadwerkelijk laat zien. Anders verspeel je misschien alles zonder reden.’

‘Misschien,’ zei Ben, terwijl hij in zijn rundvleesreepjes prikte. ‘Hoewel ik dat betwijfel.’

Toen Ben die avond in bed lag, kon hij de slaap niet vatten. Zijn voeten zweetten en voelden klam aan en hij zocht eindeloos naar een goede houding om in slaap te vallen. Hij ging op zijn rug liggen en dacht aan groene weiden. Hij draaide zich op zijn zij en stelde zich de deinende golven van een saffierblauwe oceaan voor. Hij draaide zich op zijn buik en fantaseerde over seks met een roodharige vrouw met lange benen. Maar uiteindelijk veranderde de groene weide telkens weer in het Hoogge-rechtshof, klonk het geklots van de golven steeds te luid en veranderde de roodharige vrouw in Rick. Bens ogen hadden zich allang ingesteld op het duister in de kamer

en ten slotte klom hij uit bed en ging aan zijn bureau zitten. Op een van zijn boekenplanken zag hij de kitscherige metalen weegschaal die zijn moeder als symbool van de rechtspraak voor hem had gekocht toen hij als griffier tot het Hooggerechtshof was toegelaten. Hij pakte de weegschaal van de plank en glimlachte.

Met twee verschillende vingers tikte hij afwisselend de beide schaaltes aan, in de hoop dat de repeterende bewegingen ervan slaapverwekkend zouden zijn. Vijf minuten later was hij nog steeds klaarwakker. Op zoek naar een nieuwe afleiding trok hij zijn bovenste la open en haalde hij er een vlakgom, paperclips, markeerstiften en andere kantoorpullen uit. Hij legde een nietjesverwijderaar op de linkerschaal, die van de gerechtigheid, en zag hem zakken. Hij voegde een paperclip aan hetzelfde schaalte toe en zei: 'Dit is alles wat goed is in de wereld.' Hij legde er een markeerstift bij en zei: 'Dit is alles wat helder is.' Glimlachend legde hij er nog een flesje correctievloeistof bij. Hij fluisterde: 'Dit is mijn eerlijkheid.' Langzaam legde hij potloden, nietjes, elastieken en een vlakgom op de schaal: zijn intelligentie, integriteit, geluk en toekomst. Hij pakte zijn portefeuille van de hoek van zijn bureau en hield hem boven de rechterschaal van de weegschaal, waar nog steeds niets op lag. 'En dit is het Hooggerechtshof,' kondigde hij aan. Toen liet hij de portefeuille op het schaalte vallen. De kantoorpullen vlogen alle kanten op.

'Weet je dat zeker?' vroeg Lisa verrast.

'Niet helemaal,' zei Ben, de volgende ochtend vroeg. 'Maar wel voor negentig procent. Zeg me maar eens wat volgens jou mijn volgende stap moet zijn.'

'Dat hangt af van wie je denkt te kunnen vertrouwen,' zei Lisa. Ze nam een slokje koffie. 'Ik denk dat je wel naar Hollis kunt gaan.'

'Daar zat ik ook al aan te denken,' zei Ben. Hij nipte van zijn thee. Door thee te drinken hoopte hij zijn zenuwen de baas te kunnen blijven. 'Maar ik denk niet dat

hij degene is die ik moet hebben. Misschien kan hij de boel sussen als hij met me meegaat naar de politie, maar hij zal me niet kunnen helpen om Rick te pakken te krijgen.'

'Dat is waar. Hollis is een prima rechter, maar hij zal nooit toelaten dat jij je positie aan het Hof gebruikt om Rick in de val te laten lopen.'

Ben krulde het draadje van het theezakje om een potlood en kneep het vocht eruit. 'Wie blijft er dan nog over?'

'Ik zou niet naar Lungen en Fisk gaan. Van hen kun je zeker geen hulp verwachten.'

'Nee, dat was ik ook niet van plan. Ze zouden me arresteren zodra ik mijn mond opendeed.'

'En als je hen nou eens overslaat? En gaat praten met de directeur van de marshals?'

'Daar heb ik de afgelopen nacht ook al aan liggen denken. Ik heb iemand nodig die een leidinggevende positie heeft maar niet op jacht is naar promotie. Zo iemand zal het belangrijker vinden om Rick te pakken dan om simpelweg mij in te rekenen.'

'Juist. Dus dan moet je bij de directeur van de marshals zijn.'

'Dan ga ik naar hem toe.'

Lisa leunde achterover op haar stoel. 'Ongelooflijk dat je jezelf gaat aangeven!'

'Wat zeg je nou? Jij bent degene die hierover begint.'

'Weet ik. Ik kan alleen niet geloven dat je het echt gaat doen. Wie of wat heeft de doorslag gegeven?'

'Het toekomstige hoofd van de D.C. Transit Authority.'

'Wat?' vroeg Lisa.

'Nee, laat maar,' zei Ben. 'Toen we het er gisteren over hadden, vond ik dat je sterke argumenten had. Ik heb al een paar maanden geen controle meer over mijn leven.'

'Wanneer ga je erheen?'

'Rond lunchtijd. Ik moet alleen nog de naam van de directeur van de marshals te weten zien te komen.'

‘Heb je al bedacht hoe je bij hem binnen kunt komen?’

‘Ik zeg tegen zijn secretaresse dat ik een persoonlijke boodschap van rechter Hollis heb. Als ik dan bij hem op kantoor wordt toegelaten, vertel ik hoe de vork echt in de steel zit en vraag ik of hij ons wil helpen Rick te pakken.’ Lisa knikte goedkeurend en Ben ging verder: ‘Dat betekent dat we nog maar één ding te doen hebben.’

‘En dat is?’

‘We moeten nog bedenken hoe we Rick te pakken kunnen krijgen.’

Om twaalf uur ‘s middags pakte Ben zijn jas en liep hij naar de deur.

‘Dus je gaat erheen?’ vroeg Lisa. Ze gaf Ben zijn aktetas aan.

‘Het zou kunnen werken,’ zei Ben. ‘Als hij het een goed plan vindt, boeken we tijdwinst, maar als ik gearresteerd word...’

‘Ik weet zeker dat ze het een goed plan zullen vinden,’ onderbrak Lisa hem. ‘Voor hen is het gewoon de beste keus.’

‘Misschien zou ik toch eerst mijn ouders moeten bellen,’ zei Ben. ‘Zodat ze niet verbaasd zijn als ze vanavond hun zoon op het nieuws zien.’

‘Ach welnee, jij komt heus niet op het nieuws,’ zei Lisa. ‘Je zult zien dat ze dit bij de marshals een prachtplan vinden.’ Toen zag ze de paniekrimpels in Bens voorhoofd. ‘Maar sta je er zelf wel achter?’

‘Ik dacht het wel. Ik bedoel, we hebben dit zelf bedacht. Ik zou me ook niet zoveel zorgen moeten maken...’

‘Maar dat doe je wel.’

‘Natuurlijk,’ zei Ben. ‘Dit is mijn leven. Over een uur heb ik het misschien wel verknald. Om een of andere gekke reden zit ik daarover in.’

‘Zal ik met je mee gaan?’

Ben aarzelde. ‘Nee.’

‘Ik doe het toch,’ zei Lisa. Ze trok de kast open.

‘Nee, ik red het wel,’ hield Ben vol. Zijn stem trilde. ‘Jij hoeft je hier niet mee te bemoeien.’

‘Weet je zeker dat je dit aankunt?’ vroeg Lisa. Ze had haar jas al in haar hand.

‘Ik voel me prima,’ zei Ben beslist. ‘Je hoeft niet met me mee te gaan.’

‘Wees voorzichtig.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Ben. Het viel hem op dat het hengsel van zijn aktetas klam aanvoelde door het zweet van zijn handen. ‘Maar kijk voor alle zekerheid of je me vanavond niet in de boeien geslagen op het nieuws ziet.’

‘Zeg dat nou niet,’ zei Lisa. ‘Je redt het wel.’

‘Bedankt voor het voorliegen,’ zei Ben. ‘En bedankt voor je hulp.’

‘Geen dank,’ zei Lisa. Toen liep Ben de deur uit.

In de metro naar Pentagon City in Virginia kreeg Ben maagpijn van angst en slechte voorgevoelens. Maandenlang had hij gedaan wat hij kon om dit moment te vermijden, maar nu was hij er toch naar onderweg. Toen de metro Arlington in reed, vroeg Ben zich af of hij gek geworden was en of zijn huidige plan wel echt de beste manier was om zijn problemen op te lossen. Maar hij verzette zich tegen zijn besluiteloosheid en hield zichzelf voor dat hij op de goede weg was. Hij had nu eenmaal geen andere keus.

Ben stapte de trein uit en zag de Pentagon City Mall voor zich oprijzen. Hij volgde de aanwijzingen van de receptioniste en liep naar de kantoren van de United States Marshals Service. De dienst was ondergebracht in een modern kantoorgebouw van twaalf verdiepingen. Dit was het hoofdkwartier van de 95 door de president benoemde marshals, en van de directeur van de marshaldienst. De marshals waren verantwoordelijk voor de bescherming van het federale rechtswezen en stonden garant voor de veiligheid van zowel federale

rechters als federale getuigen. Carl Lungen en Dennis Fisk beveiligden de rechters van het Hooggerechtshof wanneer ze verbleven in het district Columbia, maar het hoofdkantoor wees ook individuele marshals toe om opperrechters die zich buiten het district waagden te beveiligen.

Ben haalde diep adem en trok de glazen toegangsdeur van het kantoorgebouw open. Toen hij naar binnen wilde gaan, werd hij tegengehouden door een bewaker. 'Wat kan ik voor u doen?' vroeg de man.

'Ik heb een afspraak. Mijn naam is Ben Addison.'

'Met wie?' vroeg de bewaker achterdochtig.

'Met de directeur, Alex DeRosa.'

De bewaker keek op zijn klembord, draaide zich om naar zijn bureau en pakte de telefoon. 'Ik heb hier een zekere Ben Addison voor DeRosa,' zei de bewaker. 'Oké, dan stuur ik hem naar boven.' De bewaker keek Ben aan en zei: 'Twaalfde verdieping. U kunt het niet missen.'

Enkele minuten later stapte Ben uit de lift op de twaalfde verdieping.

Een receptioniste zat voor een glazen deur die toegang gaf tot een rij kantoren. 'Wat kan ik voor u doen?' vroeg ze.

'Ik heb een afspraak met directeur DeRosa. Mijn naam is Ben Addison.'

'O ja. Hij heeft gezegd dat u de boodschap van rechter Hollis bij mij kon afgeven.'

'Het spijt me, maar dat gaat niet. Ik heb strikte orders om hem de boodschap persoonlijk over te brengen.'

'U kunt de boodschap bij mij afgeven, meneer. Directeur DeRosa heeft het erg druk vandaag.'

'Luistert u eens even,' zei Ben. Zijn ongerustheid veranderde in ergernis. 'Rechter Mason Hollis heeft het ook erg druk. Hij heeft drie persoonlijke assistenten en twee griffiers in dienst. En dan heb ik het nog niet over de driehonderd medewerkers van het Hooggerechts-hof die eveneens onder zijn directe gezag vallen. Al die

mensen hadden die boodschap kunnen typen en hierheen sturen. Maar rechter Hollis heeft gezegd dat ik hem verbaal moest overbrengen. Als een rechter van het Hooggerechtshof nu een boodschap heeft die zo belangrijk is dat hij hem zelfs niet op papier wil zetten, vindt u dan dat het oké van mij zou zijn om hem gewoon aan u door te geven?’

Ben staarde de receptioniste aan totdat ze de telefoon pakte. ‘Ik heb hier een meneer Ben Addison voor u, meneer. Rechter Hollis heeft gevraagd of hij de boodschap persoonlijk aan u kon overbrengen.’ De receptioniste aarzelde. ‘Ja, hij meent het heel serieus.’ De receptioniste luisterde nog even, legde de hoorn op de haak en drukte op een knopje. De glazen deur naar de rij kantoren ging open. ‘Gaat u naar binnen, meneer Addison. Het is in de hoek rechts aan het eind van de gang.’

Ben liep de gang in en probeerde zo kalm mogelijk te blijven. Toen hij zijn hand uitstak naar de knop van DeRosa’s deur vloog die open. ‘Je kunt maar beter een heel goede reden hebben,’ gromde DeRosa. Met zijn gedrongen, vierkante lijf blokkeerde hij de toegang tot zijn kantoor. Alex DeRosa stond zowel bekend om zijn messcherpe intellect als om zijn ongeduld. Hij had zijn mouwen opgestroopt en wees met een dikke, behaarde onderarm naar de stoel die voor zijn bureau stond. ‘Ga zitten.’

DeRosa’s kantoor was gedecoreerd met militaire onderscheidingen: ingelijste medailles, lintjes, eervolle vermeldingen en diploma’s van de Naval Academy en de rechtenfaculteit van de Columbia-universiteit. Aan de rechtermuur hingen foto’s van DeRosa met twee vroegere presidenten.

‘Zo. En zeg me dan nu maar eens wat die strikt geheime boodschap is,’ blafte DeRosa, terwijl hij plaatsnam achter zijn bureau.

‘Het gaat over een zaak van groot belang, maar de boodschap is niet afkomstig van rechter Hollis zelf...’ begon Ben.

‘Van wie dan wel, verd...,’ vroeg DeRosa. Hij kwam weer overeind. ‘Wegwezen jij! Ik ga Hollis persoonlijk bellen en zorg ervoor dat jij...’

DeRosa kwam om zijn bureau heen en Ben stond ook op. ‘Niemand weet dit, maar een griffier van het Hooggerechtshof heeft informatie gelekt!’ bracht hij uit. ‘Charles Maxwell wist van de CMI-overname voordat er uitspraak was gedaan!’

DeRosa bleef abrupt staan en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ga weer zitten.’ Ben ging zitten. ‘En nou van het begin af aan. Wie is die griffier?’

Ben aarzelde. ‘Dat ben ik.’

‘Ik luister nog steeds,’ zei DeRosa.

‘Een paar weken na het begin van de herfsttermijn werd ik gebeld door iemand die zich Rick Fagen noemde. Hij zei dat hij een ex-griffier van Hollis was en dat hij naar kantoor belde om ons te helpen bij het inwerken. Dat doen veel ex-griffiers. Het is moeilijk om daar op gang te komen en...’

‘Ik weet hoe het werkt,’ viel DeRosa hem in de rede.

‘Nou, goed. Ik dacht dus dat Rick een ex-griffier was. Op een dag was ik in gesprek met hem en toen vroeg hij me hoe de CMI-zaak er voorstond. Ik zei dat ik daar geen uitspraken over kon doen, maar hij beloofde dat hij het geheim zou houden. Hij wist alles van de gedragscode die we hadden ondertekend en hij had ons al een maand geholpen met al ons werk voor het Hooggerechtshof.’ Ben voelde aan dat DeRosa ongeduldig werd en praatte vlug verder. ‘En dus vertelde ik hem hoe de CMI-zaak er voorstond. Een paar dagen later had Maxwell al zijn kaarten op een juridische overwinning gezet. Ik probeerde Rick te vinden, maar hij was verdwenen. Zijn telefoon werkte niet meer, zijn flat stond leeg. Toen ik probeerde hem op te sporen, kwam ik erachter dat Rick Fagen nooit griffier bij het Hooggerechtshof was geweest. En de afgelopen vier maanden heeft hij geprobeerd om nog een uitspraak van me los te krijgen.’

DeRosa was blijven staan waar hij stond. Hij krabde

aan zijn kin. 'Heb je hem nog andere informatie gegeven?'

'Vorige maand heb ik hem met opzet de verkeerde uitspraak in de Grinnell-zaak doorgespeeld. Maar dat heb ik alleen gedaan om hem dwars te zitten.'

DeRosa grinnikte.

'Daarna heeft hij me met rust gelaten. Maar ik weet zeker dat hij opnieuw zal proberen met me in contact te komen.'

DeRosa zei niets en dacht na over Bens situatie. Toen zei hij: 'Dus je hebt de allerbelangrijkste gedragsregel van ons hoogste gerechtshof overtreden, en nu vraag je mij of ik je huid wil redden? Geef me dan maar eens één goede reden waarom ik je niet zou moeten arresteren en aanklagen wegens belemmering van de rechtsgang.'

Ben keek DeRosa recht aan. 'Ik kan u helpen Rick in te rekenen.'

DeRosa liep naar zijn stoel en ging zitten. 'Zeg me dan maar eens hoe je dat denkt aan te pakken.'

Twee uur later was Ben terug op het Hooggerechtshof. 'Wat is er gebeurd? Heb je het voor elkaar? Hoe ging het?' vroeg Lisa, nog voordat Ben goed en wel binnen was.

'Het is me gelukt. Ik heb het ze verteld.'

Ben ging op zijn stoel zitten en Lisa op de hoek van zijn bureau. 'Wat zeiden ze? Vertel het me snel!'

'Kalm aan, dat hoor je zo,' zei Ben onverstoort.

'Zeg me nou niet dat ik kalm moet zijn. Vertel me wat er is gebeurd.'

'Volgens mij ging het oké. Hij wilde...'

'Wie "hij"? DeRosa?'

'Ja,' zei Ben. 'Hij is de grote man daar. Hij wilde elk detail horen. En dan bedoel ik ook echt alles. Hoe ik door die leugendetectortest gekomen ben, hoe Rick in contact was gekomen met Eric, hoe Rick op Grinnell reageerde. Het duurde een halfuur om het hem allemaal duidelijk te maken. En daarna heb ik hem over ons plan verteld.'

'Vond hij het goed? Heb je indruk op hem gemaakt?'

‘Volgens mij maakt nooit iemand indruk op hem. Hij is een van die ijskoude types, een ex-militair. Wat ik hem ook vertelde, reageren deed hij niet.’

‘Maar kennelijk wil hij toch dat jij hem helpt om Rick te pakken te krijgen. Als hij dat niet zou willen, zou hij je niet hebben laten gaan.’

‘Dat hoop ik ook maar, ja. Maar hij zei wel dat hij erover wilde nadenken.’

‘Volgens mij is het zeker dat hij er voor gaat,’ zei Lisa. ‘Als hij je niet geloofd had, was je zijn kantoor alleen met handboeien om uitgekomen.’

‘Weet je wat ik me afvroeg?’ vroeg Ben. ‘Wat gaat er gebeuren als Rick me vandaag in de gaten heeft gehouden? Als hij me het gebouw van de marshals binnen heeft zien gaan?’

‘Ik betwijfel of hij je gevolgd heeft,’ zei Lisa. ‘Waarschijnlijk hebben we dat met onze proactieve opstelling voorkomen. Volgens mij is Rick te druk bezig met dingen regelen en heeft hij geen tijd om jou te schaduwen.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

‘Heeft DeRosa gezegd wanneer hij contact met je zou opnemen?’

‘Hij heeft gezegd dat hij op mijn verhaal terug zou komen en dat ik het aan niemand mocht vertellen. De media zouden smullen als ze hier lucht van kregen, dat weet hij ook wel.’

‘Dus het is je gelukt. Voorlopig ben je gered.’

‘Voorlopig, ja,’ zei Ben.

‘Maak je geen zorgen. Je hebt het slimste gedaan wat je kon doen en eindelijk je hoofd voor je hart laten gaan. Dit is je eerste stap in de goeie richting.’

Later die week wrong Ben zich in een overvolle metrowagon naar het centrum van de stad. Ben kwam altijd precies om kwart voor zeven 's ochtends op het station aan en herkende intussen een groot aantal even vroeg opstaande medeforenzen. Hoewel de leden van deze groep elke dag een kwartier in elkaars nabijheid

doorbrachten, spraken ze nauwelijks met elkaar. Op de meeste ochtenden dacht iedereen aan de komende werkdag, en vandaag vormde daarop geen uitzondering. Maar Ben dacht aan de marshals. Waarom hebben ze nog steeds niet gebeld, vroeg hij zich af.

Nadat een handjevol passagiers op Farragut North was uitgestapt, ging Ben op een onbezette stoel zitten. Hij staaarde naar de aktetas op zijn schoot. Misschien gaan ze er niet voor, dacht hij bezorgd. Toen de trein bij Metro Center was aangekomen, kwamen tientallen kriskras door elkaar lopende forenzen de wagon in. De vrouw recht tegenover Ben stak haar hand in haar zak en overhandigde hem een briefenvelop. 'Had u deze laten vallen?' vroeg ze.

'Ik dacht het niet,' zei Ben. Hij bekeek de witte, onbeschreven envelop aandachtig.

De vrouw staaarde hem doordringend aan. 'Ik heb gezien dat u hem liet vallen.' Ze sloeg nu een hartelijke, samenzweerderige toon aan en herhaalde: 'Weet u zeker dat hij niet van u is?'

'O ja, bij nader inzien is hij toch van mij, ja,' zei Ben. Hij pakte de envelop van haar aan en stopte hem in zijn aktetas. 'Hij moet uit mijn jas gevallen zijn. Dank u.' Toen de trein weer op gang kwam, keek Ben op. De vrouw was verdwenen.

Toen de metro stilhield op Union Station, stapte Ben kalmpjes uit en liep hij naar de roltrap. Hoewel hij popelde om de envelop open te maken, wist hij dat hij niet in het openbaar kon lezen wat er in zat. Langzaam baande hij zich een weg door de honderden forenzen die Union Station overspoelden, tot hij het bordje van een herentoilet zag. Voordat hij er binnenging, keek hij over zijn schouder. Hij werd niet gevolgd. Hij keek onder de vijf wc-hokjes. Er was niemand. Hij ging het hokje op de hoek in, draaide de deur op slot en scheurde de envelop open. Hij probeerde niet meteen naar het eind door te gaan en las:

Onze belangrijkste zorg is Rick te vinden. Onze overeenkomst staat of valt echter met uw belofte ons te helpen bij het zoeken. Uw bescherming is alleen gegarandeerd zolang u ons helpt *iedereen* op te sporen die met Rick te maken heeft.

Bijgevoegd vindt u een lijst van potentiële verdachten. U mag niemand op die lijst op de hoogte stellen van onze overeenkomst. Wij menen dat dit nodig is om de aanhouding van alle betrokken partijen te verzekeren. *Indien u deze beperkende bepaling negeert, zal deze overeenkomst worden ontbonden.*

Wanneer Rick u vraagt om een nieuwe uitspraak, moet u hem aan het lijntje houden tot de zondag voordat de uitspraak openbaar wordt gemaakt. Pas dan mag u hem de uitspraak daadwerkelijk ter hand stellen.

Als u besluit deze overeenkomst te aanvaarden, wordt u door ons bewaakt. Zolang Rick handelt als verwacht, zien wij geen reden voor extra maatregelen.

Van nu af aan zal onze communicatie beperkt zijn, totdat wij weer contact met u opnemen. Als er iets mis gaat, kunt u het 800-nummer onderaan deze brief bellen. Onze agenten van dienst weten dat u dan onmiddellijk assistentie nodig hebt. *Gebruikt u dit nummer alleen in noodgevallen.*

Uw onvoorwaardelijke medewerking zal uw toekomst veiligstellen. Ik hoop dat wij elkaar onder betere omstandigheden weer zullen spreken.

Ben wilde de lijst van potentiële verdachten bekijken en draaide de brief om. Plotseling vloog de deur van de toiletruimte open. Tussen de kier van de deur van het

wc-hokje en de deurpost door zag Ben een gedaante op zich af komen rennen. De man bonsde op Bens hokje en schreeuwde: 'Kom eruit, verdomme! Ik weet wel wie je bent!'

Ben raakte in paniek, verfrommelde de brief en stopte hem in zijn broek.

'Kom eruit, verdomme!' schreeuwde de man. 'Ik weet wel dat je probeert me te betrappen!'

Het viel Ben op dat de man licht stotterde. 'Wie ben jij nou?' vroeg Ben.

'Je weet heel goed wie ik ben!'

Ben pakte zijn aktetas en stapte het hokje uit. Voor hem stond een in vodden geklede man met een lange, vieze baard.

De man bonsde op het volgende hokje. 'Ik weet dat je daar binnen bent!'

Ben stapte op de man af. 'Ben je nou...'

'Geef me een dollar!' schreeuwde de man en hield zijn hand onder Bens neus.

Nu hij wist dat de man geen marshal was of een bedreiging vormde, opende Ben zijn aktetas en pakte hij zijn gebruikelijke kalkoensandwich eruit. 'Het is geen dollar, maar...'

'Dank u,' zei de man. Hij pakte de sandwich aan. 'U bent een goed mens.'

Ben rende langs de bewaking, vermeed de lift en stormde de trap naar de eerste verdieping op. In zijn kantoor smeed hij zijn aktetas op de sofa, stak zijn hand in zijn onderbroek en trok de brief eruit. Hij streek hem glad en overhandigde hem aan Lisa.

'Ik hoop niet dat je verwacht dat ik dat ga aanraken,' zei Lisa van achter haar bureau.

'Iemand heeft me dit gegeven in de metro,' legde Ben uit. Zijn stem klonk schril van opwindning. 'De marshals hebben er werk van gemaakt!'

Lisa las het schrijven van DeRosa snel door, draaide het papier om en liet haar blik over de lijst van po-

tentiële verdachten glijden. Ze zag de namen Lungen en Fisk erop staan, Nancy, collega-griffiers en diverse medewerkers van het Hooggerechtshof. De eerste drie namen op de lijst waren die van Nathan, Ober en Eric. 'Denk je dat deze brief echt is?' vroeg Lisa. Ze keek haar co-griffier aan.

'Wat bedoel je, of die brief echt is? Natuurlijk is hij echt.'

'Ik vraag het alleen omdat hij zo cryptisch geschreven is. Ik bedoel, hij is niet aan jou geadresseerd en niet door iemand ondertekend. Er wordt niet gerefereerd aan jullie vorige gesprek. Dit zou evengoed door Rick geschreven kunnen zijn.'

'Hij kan niet van Rick zijn,' hield Ben vol. Hij griste de brief uit haar hand. 'Hij is van de marshals.'

'Hé, rustig joh. Als jij er tevreden over bent, ben ik het ook,' zei Lisa.

'Nou, ik ben tevreden,' zei Ben. 'Helemaal.'

'Wat denk je van die lijst?'

'Ik weet niet wat ik ervan moet denken,' zei Ben. Hij las de lijst van verdachten nog eens door. 'Maar ik denk niet dat we ons zorgen moeten maken over mijn huisgenoten.'

'Dat weet ik zo net nog niet,' zei Lisa. 'Ik bedoel, wie anders had Rick over ons plan met de jaarboeken kunnen inlichten?'

'Geen idee. Misschien de medewerkers van de postkamer? Zij hebben de pakjes ontvangen. Iedereen had kunnen kijken wat erin zat voordat we ze kwamen ophalen.'

'Misschien,' zei Lisa. 'Maar je gaat hier toch niets tegen je huisgenoten over zeggen, hè?'

'Nee, geen woord,' zei Ben. 'Lees de brief maar. Zonder mijn onvoorwaardelijke medewerking wordt de overeenkomst ontbonden. Uiteindelijk zullen mijn huisgenoten wel boos zijn dat ik ze hier niet bij betrokken heb, maar wat niet weet, wat niet deert.'

'Precies,' zei Lisa. 'Dat is...'

Bens telefoon rinkelde. 'Wacht even,' zei Ben. Hij nam op. 'Met het kantoor van rechter Hollis. Wat kan ik voor u doen?'

'Hallo. Ik ben op zoek naar Alvy Singer.'

'Met Alvy,' zei Ben aarzelend. Het schoot hem te binnen dat het de valse naam was die hij had opgegeven voor zijn postbus.

'Hallo Alvy. Met Scott van Mailboxes & Things. Ik wilde je even laten weten dat de betaling voor je tweede postbus weer te laat is. We hebben zo vlug mogelijk een betaling van je nodig, of we moeten een incassobureau inschakelen.'

Ben realiseerde zich dat Scott de postbus bedoelde die Rick had geopend. 'O, dat spijt me zeer,' zei Ben. 'Ik had het domweg vergeten. Wanneer moet ik de betaling overmaken?'

'Hier staat alleen dat ze het bedrag aan het eind van de maand willen hebben,' legde Scott uit. 'Maar als ik je een goede raad mag geven, zou ik het zo vlug mogelijk overmaken. Als de eigenaresse haar betaling niet krijgt, neemt ze de post die voor je binnenkomt in beslag. Dat is niet mijn beleid, maar zo werkt het hier nu eenmaal.'

'Dat is in strijd met de wet,' zei Ben zakelijk.

'Dat maakt niet uit, het is gewoon haar beleid. Ik heb zelfs opdracht van haar je te zeggen dat je je pakje niet krijgt tot je rekening betaald is.'

'Welk pakje?'

'O, sorry hoor. Ik dacht dat je het wist. We hebben een pakje voor je. Daarom moest ik je waarschijnlijk ook bellen.'

'Kun je het poststempel lezen?' vroeg Ben nerveus. 'Ik wil weten of het belangrijk is.'

'Natuurlijk. Wacht even.'

Ben draaide zich om naar Lisa. 'Je zult het niet geloven.'

'Ben je daar nog, Alvy?' vroeg Scott.

'Ja, hoor,' zei Ben.

'Het poststempel is van een paar dagen geleden,

maar waarschijnlijk is het gisteren binnengekomen.'

'Bedankt voor je hulp,' zei Ben. 'Ik kom vanmiddag betalen.'

'Oké. We hebben het pakje voor je klaarliggen.'

Ben hing op en rende recht op de deur af.

'Wat is er?' vroeg Lisa. 'Waar ga je heen?'

'Er lag een pakje voor me in m'n postbus.'

'Nou en? Dat hoeft toch niks te betekenen?'

'Natuurlijk heeft dat wat te betekenen,' zei Ben. 'De enige die zo communiceert, is Rick.'

'Maak je niet druk. De marshals houden het toch in de gaten?'

'Dat weet ik zo net nog niet,' zei Ben, met zijn hand op de deurknop. 'Het poststempel op het pakje is van een paar dagen geleden. Misschien zijn de marshals vandaag pas in actie gekomen.'

'Ik weet zeker dat...'

'Ik zou nergens zeker van zijn, als ik jou was,' antwoordde Ben vinnig terwijl hij de deur opende. 'Als Rick eerder in actie is gekomen dan wij, zitten we serieus in de problemen.'

Twintig minuten later was Ben terug op kantoor met een kleine manilla-envelop in zijn hand. Voordat hij iets had kunnen zeggen, zag hij de verontruste blik op Lisa's gezicht. 'Wat is er?' vroeg hij.

'Dennis Fisk van de marshaldienst is hier zojuist geweest. Hij zei dat hij je wilde spreken zodra je terug was.'

'Heeft hij nog iets anders gezegd?' vroeg Ben. Hij smeed de envelop op zijn bureau.

'Hij vroeg waarom Eric bij ons op kantoor was, de dag van de uitspraak over Grinnell.'

'Ongelooflijk,' zei Ben, terwijl hij zijn telefoon pakte. 'Alles loopt in de soep. Wat een dag!' Woest toetste hij het nummer en wachtte hij tot de receptioniste opnam. 'Hallo, met Ben Addison. Ik wil Carl Lungen spreken.'

Een paar ogenblikken later nam Lungen op. 'Hallo,

Ben. Lang geleden. Goed Oud en Nieuw gehad?’

‘Laat me je eerst even wat zeggen,’ zei Ben woedend. ‘Als je mij van iets verdenkt, dan verwacht ik dat je zo fatsoenlijk bent om me dat ronduit te zeggen. En niet dat je Fisk naar boven stuurt om mijn gangen na te gaan. Ik heb die leugendetectortest van jullie gedaan en al jullie vragen beantwoord.’

‘Haal eerst even diep adem en bedaar,’ zei Lungen.

‘Ik heb geen zin om te bedaren. Ik wil weten waar dit allemaal over gaat.’

‘Het was niet Fisks bedoeling om je op stang te jagen. Hij kwam alleen een boodschap doorgeven.’

‘Ik heb voicemail. Ik neem aan dat jullie weten hoe een telefoon werkt?’

‘Luister, Ben, ik denk dat we meer dan eerlijk tegen je geweest zijn sinds deze hele zaak begonnen is.’

‘Welke zaak?’ viel Ben hem in de rede. ‘Jij hebt het altijd over een of andere zaak, maar je zegt nooit wat je precies bedoelt.’

‘Laat ik het zo zeggen,’ zei Lungen. ‘Drie weken geleden heb je onder ede verklaard dat jij en Eric elkaar niet meer spraken. Een paar dagen later was Eric in het Hooggerechtshof en in jouw kantoor. En dat niet alleen, hij gebruikte ook nog eens Nathans naam om binnen te komen. Wil je van me horen wat ik daarvan denk, of wil je me nu eindelijk eens de waarheid vertellen?’

‘Nou heb je me te pakken,’ zei Ben. ‘Je hebt alles door. Eric en ik zijn weer vrienden. Ga de plaatselijke hermandad maar alarmeren.’

‘Dit is geen grapje.’

‘Daar heb je gelijk in, ja, dit is geen grapje,’ onderbrak Ben hem. ‘Jij speelt een spelletje met mijn leven. Kennelijk heb je de afgelopen twee weken je hersens laten kraken om mij te laten opdraaien voor een misdaad. Maar neem van mij aan dat het niet in strijd is met de wet om het goed te maken met iemand met wie je in één huis woont. Dus val me alsjeblieft niet meer lastig tot je bewijzen hebt.’

‘Vertel me eens waarom Eric die dag in het Hooggerechtshof was.’

‘Hij is de verslaggever die het Hooggerechtshof doet! Wat denk je dat hij hier deed?’

‘Waarom gebruikte hij Nathans naam?’

‘Omdat ik hem zelf had gezegd dat jullie ons flink zouden lastigvallen, zodra jullie erachter waren dat we het hadden bijgelegd. En kijk eens aan: ik had gelijk!’

‘Dat verklaart nog steeds niet...’

‘Luister, ik heb genoeg van dit gesprek. Wat ik ook zeg, verdenken doe je me toch. Ik heb niets verkeerd gedaan en ik heb niets te verbergen. Als jij dat niet wilt geloven, kan ik er ook niks aan doen. Maar als je van plan bent je met mijn leven te blijven bemoeien, dan kun je beter met bewijzen komen, of me anders met rust laten. Want ik zweer je, als je hier niet mee ophoudt, dan klaag ik je aan wegens vijandig gedrag op de werkvloer, nog sneller dan jij “gedwongen ontslag en dag pensioen” kunt zeggen. Maar goed. Als je het niet erg vindt, ga ik weer aan het werk. Ik hoop dat ik heel lang niets meer van je hoor.’ Voordat Lungen antwoord kon geven smeed Ben de hoorn op de haak. Toen hij zag dat Lisa hem aanstaarde, vroeg Ben: ‘Wat is er?’

‘Niets,’ zei ze. ‘Ik bewonder alleen je diplomatieke kwaliteiten: dat je altijd zo kalm en beheerst bent en nooit boos wordt.’

‘Wat had ik dan moeten zeggen?’

‘Rustig toch,’ zei Lisa. ‘Zet die marshals nou eens uit je hoofd. Ze kunnen niets tegen je beginnen.’

‘Nee, natuurlijk niet. Als ze dat wel konden, zou ik hier nu niet zitten.’ Ben pakte de manilla-envelop van zijn bureau en gooide hem naar Lisa. ‘En dan nu terug naar de oorspronkelijke crisis.’

Lisa liet de inhoud van de envelop op haar bureau vallen. Er zat een minicassettebandje en een stapeltje fotokopieën in, zag ze. Ze pakte de kopieën op en bekeek de eerste. Het leek haar de eerste bladzij van een bankboekje. Er stond maar één enkele boeking op, een

bedrag van 150.000 dollar, en in kleine lettertjes onderaan de woorden 'Stad Bern'.

'Voor zover ik weet, is dit van een Zwitsers bankboekje,' zei Ben.

'Is het Ricks rekening?'

'Ja,' zei Ben. 'Maar kijk eens naar de laatste pagina.'

Lisa bladerde naar het laatste blad van het stapeltje. 'Gegevens rekeninghouder' stond erboven. Toen zag ze dat de rekening op naam stond van Ben Addison.

'Nou snap ik het,' zei Ben, toen hij Lisa's gespannen reactie zag. 'Hij heeft alle belangrijke informatie, zoals de naam van de bank en het rekeningnummer, eruit gehaald, maar er wel voor gezorgd dat we heel goed zien dat mijn naam erop staat.'

'17 november?' Lisa keek naar de datum van de eerste en enige storting. 'Wat is er toen gebeurd?'

'Dat wilde ik net even nagaan,' zei Ben. Hij pakte zijn bureauagenda en bladerde terug naar november. 'Aha, dacht ik het niet? De dag dat de CMI-uitspraak bekendgemaakt is.'

'Heb je enig idee wat er op dat bandje staat?' vroeg Lisa. Ze legde de papieren weer neer.

'Nee,' zei Ben. Hij stak zijn hand in zijn bureaula en haalde zijn dictafoon tevoorschijn. 'Maar ik wil wedden dat het niet *James Taylor's Greatest Hits* zijn.' Ben stopte de tape in de recorder.

Hoe staat de CMI-overname ervoor? Wordt dat niet volgende week bekendgemaakt?'

'Dat zal nog wel een paar weken duren. Blake en Osterman hebben meer tijd gevraagd om hun advies te kunnen schrijven. Je weet hoe het gaat, bij overnames weet niemand het meer op den duur. Het duurt een eeuwigheid om alles te regelen.'

Dus wie wint er?'

'Daar zul je van staan kijken. Toen de rechtters erover stemden tijdens het beraad, was het vijf tegen vier in het nadeel van CMI. Maar op het laatste moment...'

'Shit,' zei Ben. Hij zette de recorder uit. 'Hij heeft het hele gesprek opgenomen.'

‘Was dat toen je hem voor het eerst over de uitspraak vertelde?’

‘Nee, dit was toen we recepten uitwisselden. Natuurlijk was het tijdens dat gesprek.’

‘Ga nou niet...’

‘Verdomme!’ riep Ben uit. Hij gaf een klap met zijn vuist op zijn bureau. ‘Hoe kon ik nou zo stom zijn?’

‘Luister, je had dit nooit kunnen weten,’ zei Lisa. ‘Je dacht dat Rick je vriend was.’

‘Maar als ik niets had gezegd...’

‘Dan zou je nu waarschijnlijk niet in de problemen zitten, daar heb je gelijk in. We hebben het er al eerder over gehad. Maar nu heb je voor het eerst de kans om dit tot een oplossing te brengen.’

‘Ik weet niet eens of dat wel zo is. Als de marshals nu eens niet op tijd in actie zijn gekomen?’

‘Ik weet zeker dat ze dat wel hebben gedaan,’ zei Lisa. ‘Ik weet zeker dat ze hier aan zijn begonnen op het moment dat jij het kantoor van DeRosa uit kwam.’

‘Dat hoop ik maar,’ zei Ben. Hij staaarde naar de cassetterecorder op zijn bureau en keek op naar Lisa. ‘Hoe-wel de manier waarop Rick dit heeft opgezet bewonderenswaardig is. Tot vandaag stond alleen mijn baan op het spel. Al wat hij kon bewijzen was dat ik in strijd met de gedragscode van het Hooggerechtshof heb gehandeld. Maar door dat cassettebandje met het bankboekje te combineren heeft Rick een nieuwe werkelijkheid gecreëerd: nu lijkt het alsof ik betaald ben voor die informatie. Hij heeft *bewijs gecreëerd* dat ik betaald ben. Dat gaat verder dan handelen in strijd met de gedragscode. Een ambtenaar die steekpenningen accepteert, begaat een misdrijf.’

‘Ik zou er niet over inzitten,’ zei Lisa. Ze liep naar Bens bureau, klapte zijn dictafoon open en haalde het bandje eruit. ‘We sturen dit voor alle zekerheid naar De-Rosa.’

‘Denk je dat DeRosa zal geloven dat het zo gegaan is?’ vroeg Ben. ‘Dat hij zal denken dat ik echt steekpen-

ningen heb aangenomen als hij dit onder ogen krijgt?’

‘Nee, nu niet meer,’ zei Lisa. Ze liet het bandje in een envelop glijden. ‘Door bij hem binnen te lopen en alles eerlijk op te biechten ben je die conclusie voor geweest. En door hem dit te sturen bezegel je die overeenkomst.’ Terwijl Ben vlug een briefje aan DeRosa schreef, vroeg Lisa: ‘Denk je dat DeRosa op dit moment kan horen wat we zeggen?’

‘Nee, helemaal niet,’ zei Ben. ‘Hij zou ons alleen afluisteren als hij zou denken dat ik loog. En als hij zou denken dat ik loog, zou ik niet meer voor het Hooggerechtshof werken. Ze kunnen niet nog zo’n lek riskeren. Alleen hier op kantoor kunnen we ons echt veilig voelen.’

Lisa liep terug naar haar bureau, pakte de kopieën van het bankboekje en gaf ze aan Ben. Hij stak ze in een envelop. ‘En nu?’ vroeg Lisa.

‘We blijven hier zitten en hopen dat Rick belt.’

‘O, hij zal zeker bellen,’ zei Lisa. ‘Let op mijn woorden. Hij zal zeker willen weten dat jij zijn zending belastend bewijsmateriaal hebt ontvangen, en dan gaat hij je chanteren. Volgens mij gaat hij dreigen het bandje en dat bankboekje openbaar te maken, tenzij jij hem een nieuwe uitspraak doorspeelt.’

‘Ik had nooit gedacht dat ik het zou zeggen, maar ik hoop dat hij dat doet.’

Om half zeven die avond was Ben terug op kantoor. ‘Heeft er nog iemand voor me gebeld?’

‘Nog niet,’ zei Lisa. ‘Gaat het een beetje met je?’

‘Ja hoor,’ zei Ben. ‘Ik ben nerveus maar voel me verder goed. Trouwens, voor het geval dat je je het afvroeg, ik heb er de gedragscode voor ambtenaren nog even op nageslagen. Op het accepteren van steekpenningen staat een gevangenisstraf van vijf tot vijftien jaar.’

‘Oke,’ zei Lisa laconiek. ‘Heb je nog andere vitale...’

Bens telefoon rinkelde. Omdat hij niet opnam, zei ze: ‘Wat sta je daar nou? Neem op, joh.’

‘Zou ik niet...’

‘Neem op!’

Aarzelend nam Ben de hoorn op. ‘Hallo, met Ben.’

‘Ha die Ben. Met Adrian Alcott.’ Nog voordat Alcott had gezegd wie hij was, had Ben de stem van de meest vasthoudende recruiter van Wayne & Portnoy herkend.

‘Dat is Rick niet, hè?’ vroeg Lisa.

‘Ik heb geluk,’ fluisterde Ben, met zijn hand over de hoorn.

‘Hoe gaat het, daar op het goeie ouwe Hooggerechts-hof?’ vroeg Alcott.

‘Prima. We hebben het superdruk.’

‘Dat zal wel,’ zei Alcott. ‘Ik wilde even weten of het daar nog goed gaat met je. De laatste keer dat we elkaar spraken, werd de verbinding opeens verbroken.’

‘Ja, mijn excuses nog,’ zei Ben. ‘We moesten toen als de wiedeweerga naar Hollis, dus ik had geen tijd meer.’

‘Je hoeft geen excuses aan te bieden,’ zei Alcott. ‘Ik bedoel, wie is er nou belangrijker, ik of een rechter van het Hooggerechtshof?’ Ben gaf geen antwoord, en Alcott voegde eraan toe: ‘Trouwens, ik bel je omdat ik je wilde vertellen dat we over drie weken weer op het Hoogge-rechtshof zijn. We doen de verdediging in *Mirsky*.

‘Fantastisch,’ zei Ben. Het kostte hem moeite verras-sing te veinzen, want Alcott had hem dat nieuws al bij drie eerdere gelegenheden verteld.

‘Het ziet ernaar uit dat het nog een moeilijke zaak wordt, ook,’ zei Alcott. ‘Na de meerderheidsconclusie van Osterman in *Cooper* heeft niemand meer geluk ge-had met zesdeamendementszaken.’

‘Geen commentaar,’ zei Ben koeltjes. ‘Je weet dat ik geen uitspraken kan doen over zaken die nog in behan-deling zijn.’

‘Nee, dat is zo,’ zei Alcott. ‘Neem me niet kwalijk. Het was niet mijn bedoeling...’

‘Je hoeft geen excuses aan te bieden,’ zei Ben. ‘Het is gewoon een van de voordelen van werken voor het Hooggerechtshof.’

‘Nou, en ik hoopte je de voordelen van werken bij

óns te laten zien,' zei Alcott. Het klonk alsof hij trots was op de gevatte wending die hij het gesprek had gegeven. 'Het is niet het Hoogerechtshof, maar we doen het heel aardig. Nu ik het er toch over heb, de andere reden dat ik belde was om nog een lunchafspraak met je te maken. We hebben elkaar al een tijdje niet meer gezien.'

'Ik maak graag een afspraak met je, maar kan ik over een week of twee terugbellen? Ik heb op het ogenblik zo veel te doen dat ik een ongenietbare disgenoot ben, vrees ik.'

'Natuurlijk,' zei Alcott. 'Doe wat je doen moet. Dan bel ik je weer over een paar weken.'

'Dat zou me veel beter uitkomen,' zei Ben. Verstrooid maakte hij een tekeningetje van een pistool dat gericht was op het hoofd van een man in een pak. 'Hopelijk is het hier dan wat rustiger.'

Nadat Ben de hoorn op de haak had gelegd vroeg Lisa: 'Wayne & Portnoy?'

'Ja.'

'Laat me raden: ze hopen nog meer bij je te kunnen slijmen en daar willen ze je nog eens tienduizend dollar voor geven?'

'Ze willen met me lunchen,' zei Ben. Hij tekende nog een pistool.

'Hé, kop op,' zei Lisa. 'Je zou blij moeten zijn dat zulke gerenommeerde bedrijven nog steeds geïnteresseerd in je zijn. Er zijn wel ergere dingen in het leven.'

'Zoals een psychopaat die je grootste blunder wereldkundig wil maken?'

'Precies. Het is goed om een persoonlijke psychopaat te hebben,' zei Lisa. 'Ga je je huisgenoten vertellen over het bandje dat Rick je heeft gestuurd?'

'Ik denk het niet,' antwoordde Ben. 'Als ik dat doe, moet ik de hele avond doen alsof ik van streek ben.'

'En dat ben je niet?'

'Ik probeer het niet te zijn,' zei Ben. Hij tekende een derde pistool naast het tekeningetje van hemzelf. 'Hopelijk verloopt alles volgens plan.'

Terwijl Ben naar huis liep, liet hij de winterse stilte van de stad op zich inwerken. Het was koud maar helder; er lag geen sneeuw en de donkere hemel stond vol sterren. Hij ademde de frisse lucht in en aarzelde op de traptreden naar de voordeur. Het is bijna voorbij, dacht hij. Toen stak hij de sleutel in het sleutelgat en draaide de deurknop om.

‘Waar bleef je nou toch?’ vroeg Nathan. ‘Lisa zei dat je bijna een uur geleden bij het Hooggerechtshof was weggegaan.’

‘We zitten tot over onze oren in de shit,’ voegde Ober er vanaf de bank aan toe.

‘Voor mij is dit de druppel die de emmer doet overlopen,’ schreeuwde Nathan. Hij zwaaide een vel papier heen en weer voor Ben. ‘Ik kan het wel schudden.’

‘Wat is er dan aan de hand?’ vroeg Ben. Hij liet zijn aktetas op de vloer ploffen.

‘Lees dit maar eens,’ zei Nathan. Hij gaf het papier aan Ben.

‘Geachte heer Bachman,’ las Ben. ‘Sinds oktober vorig jaar heeft Nathan Hollister voor persoonlijke doeleinden illegaal de volgende hulpmiddelen gebruikt:’ Ben liet zijn blik over de lijst glijden en zag dat de telescopische lens, de draadloze microfoons en zelfs de Prynadolol voor de leugendetectortest erop stonden. Toen las hij de slotaline. ‘Hoewel ik niet bereid ben mijn identiteit te onthullen, kunt u ervan verzekerd zijn dat deze informatie kan worden geverifieerd door controle van de hulpmiddelenlijsten van de Afdeling Veiligheid. Voor een lid van de Afdeling Beleidsplanning behoren dergelijke hulpmiddelen niet toegankelijk te zijn. Ik hoop dat u deze zaak zult onderzoeken. Een kopie van deze brief is gestuurd naar uw leidinggevenden en naar de minister van Buitenlandse Zaken.’

‘Wat een gelul,’ zei Ben. Hij keek zijn huisgenoot aan. ‘Is die heer Bachman je baas?’

‘Hij is onze afdelingschef,’ zei Nathan. ‘Dat betekent

dat deze brief, als Rick hem heeft gestuurd, in Bachmans correspondentielogboek is opgenomen op het moment dat hij geopend is. En dat betekent dat Rick er een ontvangstbewijs van krijgt.'

'Dus Bachman móét wel een onderzoek beginnen,' zei Ben.

'Precies,' zei Nathan. 'Als Bachman dat niet doet, loopt hij risico, omdat er onomstotelijk bewijs is dat de brief op zijn kantoor is geopend en het dan zal lijken alsof hij de hele zaak genegeerd heeft. En na het debat met die openbare hoorzitting is hij natuurlijk doodsbang om te kijk te staan als iemand die met zijn neus boven op een schandaal zat en geen actie heeft ondernomen. Rick heeft zijn huiswerk goed gedaan.'

'Wanneer heb je die brief ontvangen?' vroeg Ben.

'Hij zat bij de post van vandaag,' verklaarde Nathan beschuldigend. 'Er was er een voor mij, een voor Ober en een voor Eric.'

'Shit,' zei Ben. Hij drukte de brief terug in Nathans handen.

'Zodra ik deze brief had ontvangen, heb ik geprobeerd je te bellen,' verklaarde Ober, met zijn eigen brief in zijn hand. 'Toen ik hoorde dat je al weg was, heb ik Nathan en Eric gebeld en gezegd dat ze als de bliksem naar huis moesten komen.'

'Heeft Rick nog iets anders gestuurd?' vroeg Ben. Hij maakte zich de grootste zorgen, omdat zijn vrienden nu niet alleen tot over hun oren bij de zaak betrokken waren, maar ook serieus in de problemen zaten.

'Nee, niets,' zei Nathan. 'Geen instructies, geen uitleg, alleen die brief. Ik weet ook niet zeker of hij hem al dan niet aan Bachman heeft gestuurd.'

'Wat staat er in die van jou?' vroeg Ben aan Ober.

'Ik ben er geweest,' zei Ober. Hij gaf het papier aan Ben door. 'Die van mij is geadresseerd aan mijn personeelsdirecteur. Er staat in dat ik die doodsbedreiging aan senator Stevens geschreven heb. En dat ik dat heb gedaan om zelf een flinke promotie te maken.'

‘Ja, en die heb je gekregen ook,’ zei Nathan verontwaardigd. Hij keek Ben aan en vervolgde: ‘Je kunt hier maar beter iets aan doen, want dit is compleet uit de hand gelopen.’

‘Ja, maar wat?’ vroeg Ben. Hij zag de kamer ronddraaien. ‘Ik heb zelf ook een brief gehad, vandaag, met een cassettebandje en een bankboekje erin.’ Ben ging op de sofa zitten en streek met de mouw van zijn overhemd over zijn voorhoofd. ‘Maar er is geen reden om aan te nemen dat iemand anders er kopieën van heeft gehad. Wat staat er in de brief aan Eric?’

‘De brief van Eric was gericht aan de *New York Times*,’ zei Nathan, ‘maar ik weet zeker dat Rick van plan is hem aan de voltallige nationale pers te sturen.’

‘Wat stond erin?’ vroeg Ben. Hij liet zijn voorhoofd in zijn handen zakken.

‘In de brief aan Eric wordt het hele verhaal van het begin af aan beschreven. Er staat in dat jij informatie hebt gelekt over de CMI-overname, en jij wordt genoemd als bron voor Erics eerste verhaal. Voor zover ik kan beoordelen, heeft dat geen echt desastreuze gevolgen voor Eric...’

‘Behalve dat wordt aangetoond dat hij zijn superieuren heeft voorgelogen dat hij van niets wist,’ onderbrak Ben. ‘Weet Eric dit al?’

‘Hij was weg om aan een opdracht te werken toen ik belde,’ zei Ober. ‘Hij zal zo wel thuiskomen.’

Nathan gaf Ben een paar ogenblikken de tijd om de informatie te verwerken en zei toen: ‘Dus ik neem aan dat dit betekent dat je nu eindelijk naar de politie gaat.’

‘Wat?’ vroeg Ben. Hij keek zijn huisgenoot aan.

‘Je gaat jezelf nu toch aangeven?’ vroeg Nathan.

‘Nee,’ zei Ben koeltjes. ‘Dat doe ik niet.’

‘Word niet boos op me, Ben,’ zei Nathan, ‘maar een andere keus heb je toch niet meer?’

‘We kunnen de volgende zet van Rick afwachten. Ik weet bijna zeker dat hij die brieven nog niet verstuurd heeft. Als hij had gewild dat we alle vier ontslagen zou-

den worden, had hij daar maanden geleden al voor kunnen zorgen.'

'Wie denk je wel dat je bent?' vroeg Nathan bits. 'Je zet nu niet alleen je eigen levensloop op het spel, maar ook die van mij, Ober en Eric.'

'Maar als ik naar de politie ga, kan Rick die brieven nog steeds versturen,' legde Ben uit. 'En dan zijn jullie toch bij de zaak betrokken, wat ik verder ook doe.'

'Niet als jij tegen de politie zegt dit allemaal jouw schuld is. Als jij met ze samenwerkt, hebben wij een betere kans om hiermee weg te komen.'

Voordat Ben antwoord kon geven, ging de voordeur open en kwam Eric binnen. Hij keek de kamer rond en vroeg: 'Wat is er? Wie is er dood?'

'We hebben wat post gekregen vandaag,' zei Nathan, terwijl hij en Ober de brieven aan Eric overhandigden.

Toen Eric alle drie de brieven had gelezen, vroeg hij: 'Wat gaan we doen?'

'Wij hoeven niets te doen,' zei Nathan. 'Maar Ben wel.'

'Hij vindt dat ik mezelf moet aangeven en mijn straf in ontvangst nemen,' verklaarde Ben.

'Dat kun je niet doen,' zei Eric. 'Dan word je meteen ontslagen.'

'Dat ontslagen worden doet me niet zo veel meer,' viel Ben hem in de rede. 'Als het bekend wordt van dat bankboekje, draai ik de gevangenis in.'

'Als dat zo is, zou ik proberen Rick te pakken te krijgen,' zei Eric, die nu eindelijk zijn overjas uittrok

'Begin nou alsjeblieft niet met machopraat,' onderbrak Nathan hem. 'Jij hebt het minste te verliezen.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Eric.

'Als die brief van jou openbaar gemaakt wordt, scoor je waarschijnlijk geloofwaardigheidspunten omdat jij het verhaal in het nieuws gebracht hebt,' verklaarde Nathan. 'En dat betekent dat jij er gebaat bij bent om Ben achter zijn broek te zitten.'

'Dat is onrealistisch van je,' zei Eric hoofdschuddend. 'Dacht je nou echt dat ik zo'n klootzak ben?'

'Het zou niet de eerste keer zijn dat je eigenbelang je gezonde verstand parten speelde.'

'Krijg de klere, jij,' bitste Eric terug.

Ben keek Ober aan en zei: 'Je bent erg stil voor je doen. Waar denk je aan?'

'O, ik ben het geloof ik met Nathan eens,' zei Ober. 'Sorry, hoor.'

'Dat is te gek...' begon Eric.

'Het is belachelijk om hier ruzie over te maken,' viel Ben hem in de rede, in de hoop een eind aan het gesprek te kunnen maken. 'Ik kan niets doen totdat Rick weer van zich laat horen.'

'Maar...'

'Het spijt me, maar dat is mijn voorlopige beslissing,' zei Ben. 'Jullie moeten me vertrouwen. Meer kan ik niet zeggen. Ik zou nooit iets doen waardoor ik jullie in gevaar zou kunnen brengen.'

'Ben je iets van plan?' vroeg Nathan achterdochtig. 'Want als dit net als Grinnell...'

'Ik ben niks van plan,' onderbrak Ben hem. 'Ik heb geen plan. Maar jullie kunnen ervan op aan dat ik nooit iets zou doen dat jullie schade kan berokkenen. Ik zweer het jullie. Dat zou ik nooit doen.'

'Nou, goed dan,' zei Nathan. Hij pakte zijn jas uit de kleerkast en liep naar de deur.

'Waar ga je heen?' vroeg Ben.

'Uit,' zei Nathan. 'Ik heb trek en ga ergens eten.'

Nadat de deur was dichtgevallen, wendde Ober zich tot Ben. 'Ben, je pakt dit niet goed aan. Praat alsjeblieft met hem als hij terugkomt.'

'Maar let dan wel op je woorden,' raadde Eric aan.

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg Ober.

'Dat ik, als ik Ben was, niemand zou vertrouwen.'

'Dus je verdenkt Nathan nog steeds?'

'Nee hoor, helemaal niet,' zei Eric. 'Ik denk alleen dat een betere vriend hem wat meer steun had geboden.'

'Wat ben je soms toch een lul, jij,' zei Ober, terwijl hij opstond van de bank. 'Dat uitgerekend jij zegt wat een

betere vriend zou moeten doen.' Voordat Eric kon reageren was Ober halverwege de trap.

'Laat hem maar,' zei Ben. Hij pakte zijn jas uit de kleerkast.

'Waar ga jij nou heen?' vroeg Eric.

'Ik heb behoefte aan frisse lucht,' zei Ben. Toen trok hij de deur achter zich dicht.

Over zijn schouder kijkend liep Ben het blok af. Hij nam iedere persoon die in zijn gezichtsveld kwam onderzoekend op en vroeg zich af waar de agenten van DeRosa waren, en of ze sowieso wel in de buurt waren. Aangekomen bij het winkelcentrum van de buurt, dook Ben Jumbo's in, de beste gelegenheid om laat op de avond nog iets te eten. Hij ging aan de bar zitten en bestelde een dagschotel. Toen stond hij op en liep naar de betaaltelefoon achter in het restaurant. Hij wierp een paar munten in en toetste het nummer van Lisa. 'Kom op, wees thuis. Wees thuis, wees thuis, wees thuis.'

Terwijl de telefoon overging, dacht Ben aan alles wat hij Lisa wilde zeggen: hoe bang hij was voor nieuwe brieven van Rick, hoe schuldig hij zich voelde omdat hij had gelogen tegen zijn vrienden, hoe bezorgd hij was over hun veiligheid, hoe graag hij wilde praten met iemand die hij kon vertrouwen. Maar toen hoorde Ben het antwoordapparaat en wist hij dat Lisa niet thuis was. Hij was alleen.

Terwijl hij zijn blik vlug over de klanten in het restaurant liet gaan, hing Ben de hoorn aan de haak. Hij stak zijn hand in zijn achterzak en trok er het briefje met DeRosa's nummer uit. Misschien moest ik maar eens bellen, dacht hij en nam de hoorn weer van de haak. Nee, er was nog steeds niets ergs gebeurd. Het plan werkte nog steeds. Hij hing de telefoon op. Voor zover ik weet, zal Rick doen wat we verwachten. Ongerust maar voorzichtig liep Ben van de telefoon terug naar de bar. Maar als er nu nóg iets misgaat, druk ik de panieknop wél in, dacht hij.

17

Ik ben het spuugzat,' zei Ben. Hij keek in de spiegel van de locker op kantoor en pulkte aan een flinke snee in zijn kin, die hij had opgelopen bij het scheuren. 'Waarom heeft hij niet gebeld?'

'Je bent nog maar een week geleden bij hem geweest,' zei Lisa.

'Het was de langste week van mijn leven,' zei Ben. De snee begon te bloeden. 'Hij had ons intussen kunnen laten weten wat hij wil, zou je toch denken.'

'Misschien probeert hij je af te matten.'

'Dat probeert hij zeker. Hoe langer hij wacht, hoe gekker ik word. Typisch een spelletje van Rick.'

'Het verbaast me niks dat Rick nog niet gebeld heeft, maar ik vind het wel vreemd dat DeRosa niets meer van zich heeft laten horen.'

'Zeg dat wel, ja. Hij belooft me op de hoogte te houden en vervolgens laat hij niets meer van zich horen. Voor zover ik weet, is er zelfs geen enkele marshal ingeschakeld.'

'Heb je dan niet het gevoel dat je in de gaten wordt gehouden?'

'Helemaal niet. Dus ze zijn óf heel goed, óf ze hebben me voorgelogen.'

'Je kunt maar beter gaan,' zei Lisa. Ze keek op haar horloge. 'Anders mis je je eerste gratis lunch nog.'

'Ze boffen dat het gratis is.'

'Doe niet zo melig,' zei Lisa. 'Je staat op het punt te

gaan lunchen met de hoogste rechter van de Verenigde Staten. Doe nou niet alsof je dat niet spannend vindt.'

'Nee, je hebt gelijk,' zei Ben. 'Ik vind het heel spannend. Ik bedoel, wie zou het nou niet spannend vinden als zijn intellect een uur lang door de mangel werd gehaald?'

'Ach, trek je niets aan van wat die griffiers van hem allemaal over hem zeggen. Die hebben zo weinig rug-gengraat dat ze zich amper staande kunnen houden.'

'Nou, ik laat het je wel weten. Ik sta mijn mannetje,' zei Ben, terwijl hij zijn borst vooruitstak. 'Ik blijf rechtop staan.'

'Je lijkt net één grote erectie,' zei Lisa toen Ben naar de deur liep. Hij bleef staan toen zijn telefoon rinkelde en keek Lisa aan. 'Laat maar bellen,' zei ze. 'Geniet jij nou maar van je lunch.' Toen ze zag dat Ben zich om-draaide en naar de telefoon liep, voegde ze eraan toe: 'Rustig maar. Hij is het toch niet.'

Ben nam op en zei: 'Met het kantoor van rechter Hollis.'

'Ha die Ben,' zei Rick. 'Hoe is het in dat grote ge-bouw van jullie?'

Ben kneep zijn ogen dicht en zei: 'Wat wil je van me?'

'Wat ik van je wil?' vroeg Rick. 'Wie zegt dat ik iets wil? Ik belde zomaar even om dag te zeggen.'

'Ach kom nou, Rick. Daar heb ik nou echt geen tijd voor. Wat heb je nu weer op je lever?'

'Wat is er met jou aan de hand?' vroeg Rick. 'Je klinkt een stuk minder zelfverzekerd dan de laatste keer dat ik je sprak.'

'Ik voel me prima,' zei Ben knarsetandend.

'Ik neem aan dat jij en je huisgenoten mijn pakje hebben ontvangen?'

'Ja, we hebben dat verrekte pakje van je ontvangen. En wat wil je nu?'

'Oké, ter zake,' zei Rick. Hij schraapte zijn keel. 'Ik wil de zaak American Steel, en wel vanavond.'

'Maar die zaak komt maandag pas voor,' zei Ben. Hij begon in paniek te raken.

‘Ik weet wanneer hij voorkomt,’ zei Rick. ‘En ik wil dat jij de documenten persoonlijk bij mij komt afleveren.’

‘Daar moet ik over nadenken,’ zei Ben.

‘Je hebt een halfuur.’

‘Ik kan hier niet over een halfuur terug zijn. Ik ga lunchen met Osterman.’

‘Ik bel je precies om twee uur terug,’ zei Rick. ‘En dan wil ik een antwoord van je. Ik neem aan dat je na mijn laatste zending begrijpt wat de consequenties zullen zijn als je niet meewerkt.’

‘Wacht even,’ zei Ben. ‘Hoe zit het met...’

‘Meer hebben we niet te bespreken,’ zei Rick. ‘Tot horens.’

‘Wat zei hij?’ vroeg Lisa, nadat Ben had opgehangen.

‘Ik moet gaan,’ zei Ben. Hij wierp een blik op zijn horloge. ‘Ik ben al te laat bij Osterman.’

‘Vertel eerst wat er is,’ zei Lisa.

Ben negeerde haar en rende het kantoor uit, de trap af naar het kantoor van Osterman op de begane grond.

‘U bent twee minuten te laat,’ zei de secretaresse. ‘Daar zal hij vast iets van zeggen.’

‘Ook dat nog.’ Ben liep Ostermans kantoor in, het grootste van het Hooggerechtshof. In een zee van bordeauxrood tapijt zat Osterman achter zijn bureau, een volmaakte replica van het bureau van John Jay, de eerste opperrechter van de Verenigde Staten. Een met bladgoud beklede sierlijst op Ostermans bureau bevatte de beschrijving die Oliver Wendell Holmes in 1913 van het Hooggerechtshof had gegeven: “HIER HEERST DOODSE STILTE, MAAR DAT IS DE STILTE VOOR DE STORM...” Ben was niet in de stemming om na te gaan of het citaat klopte. Hij ging voor het bureau staan en wachtte tot de rechter zou opkijken van zijn stapel papieren.

Na bijna een minuut te hebben gewacht, schraapte Ben zijn keel.

Met een abrupte hoofdbeweging keek Osterman op naar zijn gast. ‘U bent te laat. Eén moment nog.’ Samuel

Osterman was een kleine, magere man. Hij droeg een bril met dikke glazen en had dun, dwars over zijn hoofd gekamd donker haar. Met zijn 59 jaar was hij een van de jongste opperrechters aller tijden, maar door zijn slecht gekozen bril en haarstijl zag hij er veel ouder uit. Hij keek Ben opnieuw aan en zei: 'Ik waag me liever niet buiten met dit weer, dus heb ik gevraagd of het eten hier kon worden gebracht.' Hij wees naar de antieke tafel aan de rechterzijde van de kamer. 'Daar eten we.'

'Mij best,' zei Ben.

'Gaat u zitten, alstublieft.'

'Dank u,' zei Ben. Hij zette zich in de leren stoel tegenover Ostermans bureau.

'Columbia, rechten aan Yale en een tijdje bij rechter Stanley,' zei Osterman. Hij kende de feiten uit zijn hoofd. 'Hoe is uw termijn tot dusver verlopen?'

'Heel plezierig,' zei Ben.

'Nerveus?' vroeg Osterman. Hij wees naar Bens voet, waarmee hij op het tapijt tikte.

'O nee, hoor,' zei Ben. Hij stopte met tikken. 'Een slechte gewoonte. Hoe was uw vakantie?'

'Uitstekend. En de uwe?'

'Fantastisch,' zei Ben droogjes.

'Zegt u eens,' zei Osterman, 'komen er nog nieuwe revisieaanvragen bij u binnen die de moeite waard zijn?'

'Ja. Toevallig is er net eentje binnengekomen waarin beroep wordt aangetekend tegen het nieuwe landbouw-subsidieprogramma van de president. Dat kan nog een interessante zaak worden.'

'Boeren zijn jeffersoniaanse reactionairen die nooit van hun leven op ook maar één progressieve gedachte komen,' zei Osterman.

'Dat is één manier om het te bekijken,' zei Ben, verbaasd over Ostermans reactie. 'Maar hebt u ook niet het gevoel dat...'

'Je moet niet het gevoel hebben, Ben. In de wet gaat het niet over gevoel hebben. Als je één ding leert aan het Hooggerechtshof, dan is het dat het leven een tragedie

is voor mensen die gevoel hebben en een komedie voor mensen die denken.'

'En een musical voor mensen die zingen,' vulde Ben aan. Toen hij Ostermans wenkbrauwen achter zijn bril zag samentrekken, voegde hij er snel aan toe: 'Maar ik begrijp wel wat u bedoelt.'

Voordat Osterman kon reageren, ging de deur van het kantoor open en kwam de secretaresse binnen. 'Tijd voor de lunch.'

Een uur later was Ben terug op kantoor. 'Eindelijk,' zei Lisa. 'Vertel. Wat zei Rick? Wat wilde hij? Hoe was de lunch?'

'Om met de gemakkelijkste vraag te beginnen, de lunch was een ramp, wat mij betreft,' zei Ben. Hij liet zich op de sofa ploffen. 'Je weet toch dat iedereen zegt dat Osterman een bril met jampotglazen heeft? Nou, dat is niet zo. Het zijn glazen van gewapend glas.'

'Denk maar niet meer aan hem,' zei Lisa. Ze had een enorme salade uit de deli gehaald en zat aan haar bureau te eten. 'Wat had Rick op zijn lever?'

'O ja, klootzak nummer twee. Hij wil American Steel.'

'Maar die zaak komt maandag pas voor,' zei Lisa. 'En het is al vrijdag.'

'Hij zal het wel opzettelijk zo gepland hebben,' zei Ben, onderuitgezakt op de sofa. 'Het laatste dat Rick wil, is natuurlijk dat wij proberen hem te slim af te zijn.'

'Denk je dat alle voorbereidingen getroffen zijn?' vroeg Lisa met een mond vol groene blaadjes.

Ben aarzelde. 'Eerlijk gezegd heb ik geen idee.'

'Wat bedoel je, geen idee?'

'Ik heb geen idee,' zei Ben. Hij begon harder te praten. 'Ik heb geen idee waar de marshals zijn. Ik heb geen idee of ze wel iets doen. Ik weet zelfs niet of ze nog wel aan mijn kant staan. Voor zover we weten zouden ze net zo goed kunnen samenwerken met Rick.'

'Onzin.'

'Hoezo, onzin?' vroeg Ben afwerend. 'Ze hebben be-

loofd dat ze contact met me zouden opnemen, maar ik heb al een week niets meer gehoord. Rick eist een gloednieuwe uitspraak, en die wil hij twee dagen eerder dan wij hem kunnen leveren. Hij heeft informatie waardoor mijn vrienden ontslagen kunnen worden en we alle vier de bak in kunnen draaien. Ik kan worden geroyeerd, en dan zal al ons werk voor niets geweest zijn. Als het plan niet perfect wordt uitgevoerd, zijn dat de gevolgen. Dat is toch geen onzin?’

‘Het kan nog goed aflopen.’

‘Het is al in het honderd gelopen. Nu mijn huisgenoten erbij betrokken zijn, is het één grote puinhoop.’

‘Ik wil hier niet over bakkeleien. Het kan nog steeds goed aflopen. Wat heeft Rick nog meer gezegd?’

Ben keek op zijn horloge. ‘Hij kan elk moment terugbellen. Dan moet ik zeggen of ik hem de uitspraak ga overhandigen.’

‘Moest hij die met alle geweld vanavond hebben?’

‘Ik dacht het wel, ja.’

‘Probeer of je tijd kunt rekken tot zondag. Dan kunnen we intussen contact opnemen met...’ Er werd op de deur geklopt.

‘Binnen,’ riep Ben. Nancy kwam het kantoor binnen.

‘En, hoe gaat het vandaag met jullie?’ vroeg ze, met een stapeltje boeken en papieren in haar hand. ‘Wat zie jij er moe uit,’ zei ze tegen Ben, terwijl ze Lisa een dunne manilla-envelop overhandigde.

‘Zijn dit de correcties van de afwijkende conclusie over het taalgebruik in reclames?’ Lisa veegde de sladressing van haar handen met een servet en pakte de envelop aan.

‘Goed geraden,’ zei Nancy. Ze liep voor de bureaus van Ben en Lisa langs naar de achtermuur van het kantoor en hing de ingelijste portretten van de rechters recht. Toen keek ze naar Ben, die nog steeds languit op de sofa lag. ‘Slaap jij wel genoeg?’

‘O, ja hoor. Wel een uur per nacht.’

‘Je zou echt eens een paar dagen vrij moeten nemen,’

zei Nancy. 'Elk jaar weer zie ik wat de griffiers zichzelf hier aandoen. Het is gewoon idioot.'

'Dat weet... ' begon Ben. Zijn telefoon begon te rinkelen. Hij sprong van de sofa en legde zijn hand op de hoorn.

'Bedankt hiervoor. Je krijgt de herschrijving van me voordat we naar huis gaan,' zei Lisa tegen Nancy.

'Er is geen haast bij. Hij verwacht het pas maandag,' zei Nancy. Ze leunde op Lisa's bureau. 'Heb jij nog interessante plannen voor het weekend, of werk je?'

Ben dacht dat Nancy het kantoor voorlopig nog niet zou verlaten en nam onwillig de telefoon op. 'Met het kantoor van opperrechter Hollis,' zei hij. 'U spreekt met Ben.'

'Ben je klaar om te leveren?' vroeg Rick.

'Hé, hoe gaat het met je?' zei Ben. Hij probeerde zo opgewekt mogelijk te klinken.

'Dit is geen grapje meer.'

'Met mij gaat het best.' Ben lachte vreugdeloos. 'Ik heb net bezoek van een paar collega's.'

'Wat is je antwoord?' vroeg Rick.

Ben draaide zijn stoel weg van Lisa en Nancy. 'Ik heb meer tijd nodig.'

'We zijn nu niet met Grinnell bezig. Extra tijd heb je niet nodig.'

'O jawel,' zei Ben. 'Deze zaak is nog niet af.'

'Probeer me niet te belazeren,' waarschuwde Rick. 'Ik weet dat de uitspraak er al is.'

'Ik zweer je...' begon Ben.

Rick verbrak de verbinding.

'Hallo? Ben je daar nog?' Ben legde de hoorn op de haak, draaide zich om en zag dat Lisa en Nancy hem aangaapten.

'Alles goed?' vroeg Nancy.

'Ja, prima,' zei Ben luchtig. 'De verbinding werd verbroken.'

'Maak je geen zorgen,' zei Nancy. 'Ze bellen wel terug.' Ze liep naar de deur en voegde eraan toe: 'Ik

meende het echt, over die correcties, Lisa. Ik weet zeker dat Hollis er pas maandag naar kijkt.'

'Bedankt,' zei Lisa. Nancy liep het kantoor uit. Zodra de deur dicht was, keek Lisa Ben aan. 'Wat zei hij?'

'Hij verbrak de verbinding, die klootzak!' zei Ben. 'Hij vroeg om de uitspraak. Ik probeerde uitstel te krijgen en toen hing hij op. Ongelooflijk.' Ben en Lisa wachtten tot de telefoon opnieuw zou gaan. Na een volle minuut zei Ben: 'Hij belt niet terug. Wat is er aan de hand, verdomme?'

'Hij probeert je gewoon gek te maken,' zei Lisa.

'En dat lukt hem nog ook,' zei Ben. 'Wat moet ik doen?'

'Relax. Ik weet zeker dat hij terugbelt.'

'Hij belt niet terug. Wat is er aan de hand, verdomme?'

'Hij probeert je gewoon gek te maken.'

'En dat lukt hem nog ook. Wat moet ik doen?'

'Relax. Ik weet zeker dat hij terugbelt.'

Glimlachend ijsbeerde Fisk door Lungens kantoor. Hij was in zijn nopjes dat de microfoon eindelijk werkte. 'Ik weet niet wat ze van plan zijn, maar die gast is verre van onschuldig.'

Lungen keek strak naar het donkergrijze microfoon-tje op zijn bureau. 'Ik weet het ook niet,' zei hij. 'Maar wie die Rick ook is, Ben is doodsbang voor hem. Het klinkt alsof hij wordt gechanteerd.'

'Of hij gechanteerd wordt, of niet, hij heeft de wet overtreden.'

'Dat weten we nog niet,' zei Lungen. 'Ik heb nog steeds het idee dat we maar het halve verhaal kennen.'

'Ach, kom nou,' zei Fisk. Hij stopte met zijn heen-en-weer-geloop. 'We hebben dat ding nog maar vijf minuten aan staan, en we horen ze al over het lekken van een uitspraak naar een partij buiten het Hooggerechtshof.'

'Laten we nou geen overhaaste conclusies trekken.'

'Hoezo overhaast? We hebben het antwoord voor ons liggen. Hoe die twee hier ook bij betrokken zijn geraakt, ze voeren iets in hun schild.'

‘De microfoon is gisteravond pas geïnstalleerd. We hebben er tot de lunch over gedaan om hem eindelijk aan de praat te krijgen, en in totaal hebben we ze vijf minuten gehoord. Ik zeg alleen maar dat we ze wat meer tijd moeten geven. Ik wil van alle feiten op de hoogte zijn voordat we daar met getrokken pistool naar binnen rennen.’

‘Die feiten komen we wel te weten, neem dat maar van me aan,’ zei Fisk. Hij draaide het volume van de luidspreker hoger. ‘Als ik die twee zo hoor, kan rechter Hollis volgende week een paar nieuwe griffiers gaan aannemen.’

‘Dat doet de deur dicht,’ zei Rick, terwijl hij zijn mobiele telefoon dichtklapte. ‘Ik heb schoon genoeg van die shit met hem.’ Hij duwde het portier aan de passagierszijde open en stapte de auto uit.

Richard Claremont, de onderdirecteur van de marketingafdeling van American Steel, stapte uit aan de chauffeurszijde. ‘Wat zei hij dan?’ vroeg hij.

Rick smeedt het portier dicht en keek het blok af. Het Hooggerechtshof was perfect te zien. ‘Hij probeerde me aan het lijntje te houden.’ Rick trok zich niets aan van de gierende, ijskoude wind die First Street teisterde en knoopte zelfs zijn overjas niet dicht. ‘Hij klonk nerveus, maar probeerde me aan het lijntje te houden. Geen twijfel mogelijk.’

‘Hij heeft ook reden om nerveus te zijn. Als ik jou zo over hem hoor, kan hij zijn leven wel bij de vuilnis zetten.’

‘Maar ik wil niet dat hij bang wordt,’ zei Rick, terwijl hij koers zette naar het Hooggerechtshof. ‘Als hij bang is, gaat hij naar de politie. Maar als hij nog steeds denkt dat hij mij te pakken kan krijgen, dan hebben wij meer kans om die uitspraak in handen te krijgen.’

‘Dus je denkt nog steeds dat hij naar de politie gaat?’ vroeg Claremont.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei Rick. Hij zag een buslading

toeristen in winterkleding foto's nemen van het Hoogerechtshof. 'Ben zit te veel in over zijn cv om dat te doen. Daarom heb ik hem ook uitgekozen. Hij heeft een hoop te verliezen.'

'Waarom heb je Lisa niet gekozen? Als ik je dossier over haar lees, heeft zij een soortgelijke achtergrond.'

'Ben is een veel beter slachtoffer. Lisa is de slimste van de twee. Zij zou die eerste uitspraak nooit aan me hebben doorgespeeld. Ben zal je eerder een genoeg doen. Ik wist dat hij zou toehappen.'

'Als jij het zegt,' zei Claremont. 'Maar hij lijkt me minder voorspelbaar dan je had gehoopt.'

'Hij heeft zo zijn momenten,' zei Rick. 'Maar de afgelopen week is erg afmattend voor hem geweest. Hij is doodmoe.' Rick trok de telefoon weer uit zijn zak. 'En bovendien is het nu eindelijk tot hem doorgedrongen dat dit geen spelletje is.'

Zelfs tweedimensionaal zie je er goed uit, dacht Ober, terwijl hij de meest recente fotokopie van zijn gezicht bewonderde. Hij trok de linkerbenedenla van zijn bureau open, pakte er een dikke map uit en voegde de fotokopie van die dag toe aan de 326 andere fotokopieën die er al in zaten. Ober hield elke dag zijn gezicht boven het kopieerapparaat om snel een portretfoto van zichzelf te maken. Zo had hij een uniek fotoalbum samengesteld. Vervolgens schreef hij de datum op de nieuwste kopie en legde hij hem in de map bij de andere. Toen hij de map in de la terug legde, zag hij Marcia Sturgis, de personeelsdirecteur van senator Stevens, in de deur van zijn kantoor staan.

'Kun je even bij mij op kantoor komen, Ober?' vroeg Marcia kortaf. Marcia was een veteraan op Capitol Hill. Ze was haar carrière begonnen als receptioniste voor senator Edward Kennedy, kort na haar studie aan de universiteit, en had zich de daaropvolgende twaalf jaar omhooggewerkt in de bureaucratie van de senaat. Zelf vond ze dat die jaren van anoniem zwoegen de moeite

meer dan waard waren geweest, want nu was ze het belangrijkste lid van de staf van senator Stevens. Marcia's werkdag begon om zes uur 's ochtends en eindigde om elf uur 's avonds. Ze controleerde een groot deel van wat de senator te zien en te horen kreeg, woonde commissievergaderingen bij, organiseerde de publieke optredens, en redigeerde de toespraken en perscommuniqués van de senator. Ze was bovendien verantwoordelijk voor het personeelsbeleid van de senator.

Ober volgde Marcia naar haar kantoor en probeerde te raden wat hij nu weer verkeerd had gedaan. Sinds zijn promotie tot assistent administratief medewerker was hij kind aan huis op Marcia's kantoor. Hij was er ontboden toen hij een brief van een withete kiezer simpelweg met 'relax' had beantwoord. Nog een bezoek was gevolgd toen hij de naam van Stevens' vrouw verkeerd had gespeld op een brief aan een andere senator. En toen Marcia hem had betrappt op telefoontjes naar republikeinse stafleden, waarbij hij hen voor de grap had gezegd "u kunt het wel opgeven", had ze hem ook op het matje geroepen.

Ober stapte Marcia's kantoor binnen en zag een breedgeschouderde man in een van de stoelen tegenover haar bureau zitten. Hij kende hem niet. Maar toen Ober de ernstige blik van de man zag, wist hij dat het gesprek niet zou gaan over de koffie die hij op Marcia's computer had gemorst.

'Ga zitten,' zei Marcia. Ze wees naar de onbezette stoel naast de vreemdeling. 'Dit is Victor Langdon van de FBI.'

'Aangenaam kennis te maken,' zei Ober, terwijl hij zijn hand uitstak.

'Kunnen we ter zake komen?' vroeg Victor.

Marcia keek Ober aan. 'Ik wilde het hebben over een anonieme fax die ik een paar uur geleden heb gekregen,' verklaarde ze. 'Er staat in dat die doodsbedreiging die jij een paar maanden geleden hebt onderzocht door jou zelf geschreven is. In die fax word jij er ook van be-

schuldigd die dreigbrief aan senator Stevens te hebben geschreven om te proberen je carrière vooruit te helpen. Aangezien je promotie gebaseerd was op je aanpak van die situatie, vroegen wij ons af wat je hierop te zeggen hebt.'

'Ik begrijp niet waar u het over hebt,' zei Ober. Hij sloeg zijn benen over elkaar en deed verwoede pogingen om niet in paniek te raken.

'Ik heb geen zin om spelletjes te spelen,' zei Victor, met zijn vinger naar Ober wijzend.

'Lieg alsjeblieft niet, Ober,' vroeg Marcia dringend. Ze hield haar handen tot vuisten gebald op haar bureau. 'Dit is een serieuze zaak.'

'Dit zit anders in elkaar dan het lijkt...' hakkelde Ober.

'Ontken je?' vroeg Victor.

'Als jij die brief niet hebt geschreven, en je weet wie het wel heeft gedaan, zeg het ons dan,' zei Marcia.

Ober deinsde terug voor Victor. 'Het was geen echte bedreiging. De senator is nooit in gevaar geweest.'

'Dat heb ik de FBI ook al gezegd,' zei Marcia. 'Zeg hem wie die brief geschreven heeft, meer willen we niet van je.'

Ober zweeg. Hij probeerde een manier te bedenken om Ben niet bij de zaak te betrekken.

'Als jij ons niet zegt wie die brief heeft geschreven moet ik je ontslag aanvragen,' zei Marcia.

'Op poging tot moord staat levenslang,' voegde Victor eraan toe, met zijn hand op de armleuning van Obers stoel.

Ober duwde Victors hand weg. 'Dit had niets met moord te maken.'

'Zeg ons wat er is gebeurd,' zei Victor. 'Wie heeft die brief geschreven?'

Nog steeds gaf Ober geen antwoord.

'Alsjeblieft, Ober. Maak het jezelf toch niet zo moeilijk,' zei Marcia, voorovergebogen op haar bureau.

'Ik heb er genoeg van,' zei Victor. Hij stond op. 'Hier

gaat het niet, dat is duidelijk. Ik neem hem mee voor ondervraging.'

Marcia sprong op van haar stoel. 'Nee, dat doet u niet. U hebt me beloofd dat ik de volledige jurisdictie over deze zaak zou krijgen. De senator is geen moment in gevaar geweest.'

'Waarom neemt u die lummel in bescherming?' vroeg Victor.

'Ik neem hem niet in bescherming. Ik wil alleen...'

'Ik heb die brief geschreven,' viel Ober haar fluisterend en met zijn hoofd op zijn borst in de rede.

'Wat?' riep Marcia uit.

'Ik heb die brief geschreven,' herhaalde Ober, naar de vloer kijkend. 'Ik heb die brief geschreven.'

'Echt waar?' vroeg Marcia.

'Ik wist het wel,' zei Victor. Hij ging weer op de stoel zitten.

'Waarom in hemelsnaam?' vroeg Marcia.

'Dat kan ik niet zeggen,' zei Ober, zonder haar aan te kijken. 'Ik heb die brief geschreven, punt uit. Dat is alles wat ik te zeggen heb.'

Victor pakte zijn notitieblok van Marcia's bureau en begon aantekeningen te maken. 'Was het een gemeente bedreiging?' vroeg hij.

'Nee,' zei Ober. 'Helemaal niet. De senator is altijd heel goed voor me geweest.'

'Dus je hebt het alleen gedaan met het oog op die promotie?' vroeg Marcia. 'Wat er in die fax stond klopte dus?'

'Niet voor honderd procent, maar het is niet ver naast de waarheid,' zei Ober. 'Ik heb die brief geschreven en op grond daarvan heb ik promotie gekregen.' Er viel een stilte. Zowel Victor als Maria staaarde Ober aan. Met tranen in zijn ogen keek Ober naar zijn beide ondervragers op. 'Wat?' vroeg hij. 'Wat willen jullie dat ik nog meer zeg? Ik heb die brief geschreven.'

Victor keek Marcia aan. 'Als u het wilt, kan ik hem meenemen naar...'

‘Laat hem met rust,’ zei Marcia. ‘We zullen dit achter gesloten deuren afhandelen. En ik verwacht van u dat u uw belofte houdt; ik wil hier geen woord over in de pers zien.’

‘Speelt u op veilig voor de verkiezingen?’ vroeg Victor.

‘Wat dacht u dan?’ vroeg Marcia. Ze liep terug naar haar stoel, krabbelde vlug iets op voor zichzelf en keek Ober aan. ‘Als je zelf ontslag neemt, dienen we geen aanklacht in.’

‘En als ik mijn baan wil houden?’ vroeg Ober, met een krijtuit gezicht.

‘Dat is geen optie,’ zei Marcia. ‘Zoals de zaken er nu voor staan, word je ontslagen. Maar als je zelf ontslag neemt, kan ik ons allebei een hoop gedoe besparen. Anders moeten we je formeel ontslaan, en dan moeten we de hele geschiedenis gaan documenteren voor je persoonlijke dossier.’

‘Maar...’

‘Dat is de deal,’ zei Marcia. Ze maakte aanstalten om verder te gaan met haar schrijfwerk.

Ober realiseerde zich dat hij geen keus had. ‘Dan neem ik ontslag.’

‘Goed,’ zei Marcia. Ze legde haar pen neer. ‘Je hebt tien minuten om je kantoor op te ruimen. En geef je senaatsidentiteitsbewijs maar aan mij.’

Vol onaangename herinneringen aan het afgelopen halfuur liep Ober terug naar zijn kantoor. Nu had hij niets meer om zijn twee jaar in Washington mee aan te tonen; zijn eerste professionele succes was waardeloos. Na zijn promotie had hij zich korte tijd een winnaar gevoeld, maar nu voelde hij zich weer afglijden naar de status van mislukkeling. Nooit meer zou hij op dit kantoor zijn gezicht kunnen laten zien. Als hij zijn collega's tegenkwam op straat, zou hij moeten liegen over de reden waarom hij zijn baan had opgegeven. Hij zou zijn ouders en familie iets op de mouw moeten spelden om

te verklaren waarom hij niet langer op de senaat werkte. En hij kon maar beter een goed verhaal verzinnen, dacht hij toen hij weer bij zijn bureau was aangekomen, want anders maakt mijn moeder me een kopje kleiner.

Ober begon zijn persoonlijke bezittingen te verzamelen. Zijn handen trilden zo erg dat hij bang was zijn diploma te laten vallen toen hij het van de muur nam. Hoewel hij geen documenten mee mocht nemen van kantoor, trok Ober zijn bureaula open en haalde hij er de enige map uit die echt helemaal van hem was. Hij bladerde de 327 fotokopieën van zichzelf door en dacht aan zijn eerste werkdag voor senator Stevens, toen hij de kopieerruimte was binnengeglijpt en de eerste foto van de stapel had gemaakt. Hij herinnerde zich hoe spannend het was geweest om het fotoalbum te beginnen en dat hij het geheim wilde houden voor zijn huisgenoten tot het klaar zou zijn. En nu is het klaar, dacht hij, starend naar de stapel papieren in zijn hand. Het is allemaal voorbij. Nu kan ik ze eindelijk aan Eric, Nathan en Ben laten zien. Ben. Ben. Ben. Inwendig kokend pakte Ober de map en smeed hem tegen de muur. De 327 vellen vlogen alle kanten op. Wat is er toch mis met me, dacht hij, terwijl hij zich op zijn oude stoel in zijn vroegere kantoor liet ploffen. Toen barstte Ober te midden van de papierontploffing in snikken uit.

Dit kan niet waar zijn, dacht Ben terwijl hij van het metrostation naar huis sprintte. Misschien had Eric het verhaal verkeerd begrepen. Ben stootte de hoek van hun blok om, gleed uit over een bevroren plas, tolde rond en smakte met zijn heup op het ijskoude trottoir. Hij krabbelde overeind, negeerde de pijn en hervatte zijn krankzinnige stormloop naar huis. Hij duwde de voordeur open, rende naar binnen en zag Ober op de bank zitten. Hij had zijn marineblauwe pak nog aan, had zijn das losgeknoopt, keek tv en deed alsof hij niet had gemerkt dat Ben was binnengekomen.

‘Ik ben hierheen gerend zodra ik het had gehoord,’

zei Ben. Hij gooide zijn jas op de vloer. 'Hoe is het met je? Gaat het een beetje?' Hij zweeg een ogenblik. Toen hij geen antwoord kreeg, probeerde Ben het opnieuw. 'Kom op, Ober, zeg iets. Ik ben hier om je te helpen.'

'Er valt niets te zeggen,' zei Ober. Zijn stem klonk zacht en toonloos. 'Ik heb jou geholpen. Mijn baas is erachter gekomen. Ik ben ontslagen.'

Ben liep naar de bank en ging naast zijn vriend zitten. 'Ober, je weet tocht dat ik het zo niet bedoeld...'

'Ik weet dat je het zo niet bedoeld had,' zei Ober. Verslagen liet hij zijn schouders zakken.

'Ik dacht dat Rick blufte. Ik zweer het je. Ik had nooit gedacht dat hij dit echt zou doen, en ik dacht...'

'Het doet er niet toe wat je dacht,' onderbrak Ober hem, met een stem die niet veel harder klonk dan gefluister. 'Ik ben mijn baan kwijt. Dat is het enige wat er echt toe doet.'

Ben staaarde naar Erics schilderij. Hij durfde zijn huisgenoot niet aan te kijken. Hij zweeg en zocht naar de perfecte reden, de perfecte oplossing, het perfecte excuus. Bij een woordenwisseling stond Ben nooit met zijn mond vol tanden, maar als hij excuses moest aanbieden wist hij zich met zijn figuur geen raad. Ten slotte stamelde hij: 'Het spijt me'.

Obers ogen schoten vol tranen. Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken.

'Het spijt me ontzettend,' zei Ben, terwijl hij zijn hand op Obers schouder legde. 'Ik kan je hier nooit genoeg excuses voor aanbieden.'

'Mijn leven is voorbij...'

'Ach welnee, je leven is níét voorbij,' zei Ben nadrukkelijk. Hij deed verwoede pogingen om Obers aandacht op zich te richten. 'Je krijgt heus wel weer een nieuwe baan. En nog een betere ook.'

'Nee, die krijg ik niet,' snikte Ober. 'Het heeft me vijf maanden gekost om die baan te krijgen. Hoe kom ik dan aan een nieuwe?'

'We zullen je helpen,' zei Ben. 'Het is echt niet zo

moeilijk als je denkt. Met ons vijven kunnen we...'

'Voor mij is dat wél moeilijk,' viel Ober hem in de rede, terwijl hij zijn tranen droogde. 'Ik ben niet zoals jullie, weet je. Ik had nooit de hoogste cijfers. Ik ben geen genie. Ik ben dom.'

'Begin nou alsjeblieft niet zo. Je bent net zo slim als wij allemaal.'

'Ach, welnee,' zei Ober, nog steeds op die zachte toon. 'Je hebt het zelf gezegd, en je had gelijk: dat ben ik echt niet.'

'Dat ben je wel.'

'Nee hoor,' zei Ober. 'Dit is al de zesde baan waar ik ontslagen wordt. Het zal maanden duren voordat ik iets nieuws vind. En het zal een slechtere baan zijn dan de vorige. Mijn leven is net als ons bordspelbedrijf: één grote afgang.'

'Maak het jezelf toch niet zo moeilijk, Ober,' zei Ben, nog steeds met zijn hand op Obers schouder. 'Het leven draait toch niet om testuitslagen en examengemiddeldes? Als je maar zoekt, kom je met een sterke persoonlijkheid net zo ver. En als jij iets wél hebt, dan is dat het.'

'Ach welnee, die heb ik ook niet,' zei Ober. Hij schoof weg van Ben. 'Ik ben niet briljant, ik ben niet creatief, ik werk niet goed onder stress. Waarom denk je dat ik geen baan kan behouden? Ik heb ook maandenlang gefaald in deze baan, ze zouden me toch ontslagen hebben. Door die brief van Rick is dat alleen wat eerder gebeurd.'

'Dat is niet zo,' zei Ben.

'Hoe weet jij nou of dat niet zo is?' vroeg Ober. Hij kreeg opnieuw tranen in zijn ogen. 'Je bent er toch niet bij geweest? Je hebt me nooit aan het werk gezien. De helft van de tijd wist ik zelf niet eens wat ik aan het doen was.'

'Je was assistent administratief medewerker,' onderbrak Ben hem. 'Dat is een goeie baan.'

'Het was een baan voor een grijze muis,' zei Ober. Met de rug van zijn hand wreef hij de tranen van zijn gezicht.

‘En ik heb hem alleen gekregen omdat ik een doodsbedreiging onderzocht die ik zélf had geschreven. Als ik dat niet had gedaan, had ik nu nog steeds alleen maar telefoontjes beantwoord.’ Hij zweeg om op adem te komen en keek Ben aan. ‘Waarom moest dit gebeuren?’

Ben verbaasde zich over Obers inzinking. Van de vriend die hij kende sinds de middelbare school was niets meer over. Maar toen Ober nog hysterischer werd, ging Ben onwillekeurig bij hem staan. ‘Het is allemaal mijn schuld,’ zei Ben. Toen sloeg hij zijn armen om Ober heen.

‘Ik wil gewoon dat alles weer zo wordt als toen we hier pas woonden,’ zei Ober, met zijn gezicht tegen Bens schouder gedrukt. ‘Gewoon met zijn vieren. Geen ruzies. Geen discussies.’

‘Zo wordt het ook weer,’ zei Ben. ‘Ik beloof het je.’

‘Nee, hoor,’ zei Ober. ‘Het wordt nooit meer zoals het was. Het is afgelopen. Het is afgelopen tussen ons.’

‘Ach welnee,’ zei Ben. ‘We zijn nog steeds vrienden. We komen er wel overheen.’

‘Nee,’ snikte Ober. ‘Nathan en jij zeggen bijna niets meer tegen elkaar. Eric en Nathan praten helemaal niet meer. Ik heb de slechtste dag van mijn leven, en allebei zijn ze te druk bezig met hun verrekte werk om naar huis te komen en mij te zien. Dat is geen vriendschap. Dat is belachelijk.’

‘Het is niet afgelopen,’ zei Ben nadrukkelijk. ‘Rick zal niet...’

‘Het kan me niet meer schelen wat Rick doet,’ jammerde Ober. ‘Het komt toch nooit meer goed. Nathan zal je nooit vergeven dat ik door jouw toedoen ben ontslagen. En zolang Nathan boos op jou is, zal Eric boos op hém zijn. Daar kun jij niks aan veranderen.’

Ben staarde Ober stilzwijgend aan en wist dat hij gelijk had. ‘En jij?’ vroeg hij ten slotte. ‘Wil jij me vergeven?’

Ober droogde zijn tranen. ‘Ik weet het niet.’

‘Maar...’

‘Hou er alsjeblieft over op,’ viel Ober hem in de rede. ‘Ik wil er niks meer over horen.’

Voordat Ben kon reageren ging de telefoon. Ben keek naar het toestel en toen weer naar Ober.

‘Neem op,’ zei Ober. ‘Je wilt toch telefoon krijgen?’

‘Dat is het niet,’ zei Ben. ‘Het is alleen...’

‘Neem op,’ drong Ober aan.

Ben nam op. ‘Hallo.’

‘Zo, hallo Ben. Nog steeds geïnteresseerd in Wayne & Portnoy?’ klonk Alcotts enthousiaste stem.

‘Adrian?’ vroeg Ben, geërgerd.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Alcott. ‘Je had gezegd dat ik je kon bellen om een lunchafpraak te maken, en dus dacht ik...’

‘Waarom bel je me thuis, Adrian?’ vroeg Ben, terwijl hij opstond van de bank. Door zijn beweging viel het toestel kletterend op de vloer.

‘O, neem me niet kwalijk, hoor,’ zei Alcott. ‘Maar de secretaresse op het Gerechtshof zei dat je er dit weekend niet zou zijn, en ik wilde iets afspreken voor maandag.’

‘Luister eens even,’ zei Ben, knijpend in de hoorn, ‘ik wil niet thuis gebeld worden. Als ik niet op het werk ben, wil ik niet dat je me stoort. En ook niet als ik wel op het werk ben. Ik wil niet gestoord worden. Ik weet alles over jullie bedrijf, en je lokt me er heus niet naartoe met een extra lunch.’

‘Maar ik...’ stamelde Alcott.

‘Ik heb geen zin om naar je luisteren,’ onderbrak Ben hem. ‘Als ik met je wil gaan lunchen hoor je dat wel. En laat me nou met rust. Ik ben bezig.’ Zonder Alcotts antwoord af te wachten smeed hij de hoorn op de haak.

‘Wie was dat?’ vroeg Ober.

‘Niemand,’ legde Ben uit. ‘Het was een...’ Opnieuw ging de telefoon. Ben nam op. ‘Adrian, ik weet dat het je spijt, maar dat wil ik nu niet van je horen.’

‘Je spreekt niet met Adrian, en spijt heb ik nergens van.’

‘Rick?’ vroeg Ben. Hij wist dat zijn vraag bevestigend zou worden beantwoord.

‘Je klinkt alsof je een zware avond hebt,’ zei Rick. ‘Ober ontslagen en op de rand van een instorting, en jij gaat tekeer tegen de enige persoon die nog belangstelling voor je heeft. Als ik jou was, zou ik niet zo schreeuwen tegen iemand die je nog een baan aanbiedt.’

Ben keek Ober aan. ‘Rick heeft je de hele avond afgeluisterd. Het hele huis wordt afgeluisterd.’ Hij drukte de telefoon weer tegen zijn oor. ‘Wat wil je, Rick?’

‘Je weet wat ik wil,’ zei Rick. ‘De enige vraag is of jij nog van plan bent te leveren.’

Ben ging op de bank zitten. ‘Wat dacht je?’

‘Ik denk dat Ober je hart heeft gebroken. Dus volgens mij ga je jezelf aangeven,’ zei Rick. ‘Ik wilde je alleen even laten weten dat je hier nog steeds goed van af kunt komen als je mij de uitspraak geeft.’

‘Bedankt voor de tip,’ zei Ben. ‘Ik zal erover nadenken.’

‘Als het goed komt met die uitspraak, hoor je nooit meer van me. Zaak gesloten. Dan kun jij je baan houden. En houdt Nathan zijn baan. Krijg ik wat ik wil. En kunnen alle partijen gelukkig zijn.’ Zonder Ben de kans te geven om te reageren vervolgde Rick: ‘Als je geïnteresseerd bent, kom dan zondagmiddag om twaalf uur naar het Museum of American History. Naast de informatiebalie vind je een bezoekerstelefoon. Wacht daar, en ik laat je weten waar je me kunt vinden. Als je er niet bent, worden jouw bankboekje en de brief van Nathan door iemand afgeleverd bij jullie superieuren.’

‘Dan zie ik je daar,’ zei Ben koeltjes. Zonder nog een woord te zeggen hing hij op.

‘Wat zei hij?’ vroeg Ober.

‘Ik haat die rotzak,’ zei Ben. ‘Die zelfingenomen lul.’

‘Vertel me wat hij heeft gezegd.’

‘Niet hier,’ zei Ben. Hij keek de kamer rond. ‘Ik zeg hier geen woord meer.’ Ben stond op van de bank. ‘Kom, we gaan.’

‘Ik niet,’ zei Ober. ‘Ik heb mijn buik vol van deze nonsens. Ga maar alleen.’

‘Ik ga naar Lisa. Daar is het veiliger om te praten.’

‘Kan me niet schelen waar je naartoe gaat. Ik heb er genoeg van.’

‘Gaat het wel met je?’ vroeg Ben, terwijl hij zijn jas van de woonkamervloer pakte.

‘Wat denk je zelf?’ vroeg Ober. ‘Ik moet zorgen dat ik wat slaap krijg.’

Ben wist dat er niets meer te zeggen viel en knoopte zijn jas dicht. Hij pakte zijn aktetas en wilde de deur uit lopen. Op het moment dat hij naar buiten wilde gaan, vloog de deur open en stormde Nathan binnen. ‘Waar ga jij verdomme heen?’ vroeg Nathan aan Ben.

‘Uit,’ antwoordde Ben vinnig, geërgerd door de beschuldigende toon die Nathan aansloeg.

‘Wacht eens even,’ zei Nathan. Hij keek Ober aan en vroeg: ‘Ben je echt ontslagen?’ Ober knikte en Nathan draaide zich weer om naar Ben. ‘Jij gaat nergens heen.’

‘O nee?’ vroeg Ben. ‘Let maar eens op.’ En binnen een paar tellen was hij de deur uit.

Ben rende het blok om, direct naar de dichtstbijzijnde telefooncel. Toen hij er een gevonden had, een paar blokken verderop, trok hij een stuk papier uit zijn jaszak, pakte de hoorn en toetste DeRosa’s 800-nummer in. ‘Geef antwoord, verdomme,’ zei Ben nog voordat de verbinding was gemaakt.

Ben wachtte ongeduldig tot iemand zou opnemen en schrok toen hij een stem op een bandje hoorde zeggen: ‘Het nummer dat u hebt gebeld bestaat niet. Controleer het nummer en probeer opnieuw.’ Binnen enkele seconden had hij opgehangen en het nummer opnieuw gebeld, na zorgvuldig te hebben gecontroleerd of hij de juiste cijfers had ingevoerd. En weer hoorde hij: ‘Het nummer dat u hebt gebeld bestaat niet. Controleer het nummer en probeer opnieuw.’

‘Ongelooflijk,’ zei Ben. Met zijn ogen dicht en zijn

handen om de telefoon geklemd probeerde hij een zinnige reden te bedenken waarom het telefoonnummer zou zijn opgeheven. Vergeefs. 'Rotding!' schreeuwde hij. Met zijn vuist gaf hij een klap op de telefoon. Toen draaide hij zich om. Zijn hart sloeg over. Hij schreeuwde: 'Zijn jullie daar? Wat is hier aan de hand, verdomme?' Hopend op een antwoord, maar niets verwachtend, bleef Ben zwijgend staan wachten. Niets. Hij zocht de omgeving af, bekeek elke boom, heester en schuilplaats binnen zijn gezichtsveld. Nog steeds niets. Hij was alleen. Toen hij een smaragdgroene taxi zag met een daklicht dat 'VRIJ' aangaf, sprong Ben voor de auto, die met piepende remmen voor hem stilhield om hem niet te overrijden.

'Wat doe jij nou? Ben je gek geworden?' riep de chauffeur uit toen Ben het portier opende.

'Weet je een goedkoop motel?' vroeg Ben, terwijl hij in de auto klom.

'Ja, ik weet er wel een paar,' antwoordde de chauffeur gespannen.

'Breng me ernaartoe,' beval Ben.

Op Bens verzoek zette de chauffeur koers naar Connecticut Avenue. 'Voel je je wel goed?' vroeg hij.

Ben staarde uit het achterraam om te zien of hij gevolgd werd. 'Ik voel me prima,' zei hij. 'Heel goed.'

Tien minuten later stopte de taxi bij de Monument Inn, een onopvallend gebouw met één verdieping. Neonletters gaven aan dat er kamers vrij waren. Ben betaalde de chauffeur en liep naar de ontvangstbalie van het motel. 'Ik wil een kamer.'

Lisa pakte drie uitspraken in haar aktetas die binnenkort bekendgemaakt zouden worden. Ze bereidde zich voor op een lang weekend van hard werken. Omdat ze gewend was elk weekend door te werken sinds ze bij het Hooggerechtshof was, nam ze ook drie floppy disks en de door Hollis geschreven commentaren en fotokopieën van een tiental reeds openbaar gemaakte uitspra-

ken mee die ze nodig dacht te hebben. Ze sloot de tas af door het combinatieslotje bij het hengsel te verdraaien. Toen ze haar jas wilde pakken rinkelde de telefoon.

Bang dat het Hollis zou zijn, met een nieuwe opdracht of de zoveelste herschrijving, nam Lisa niet onmiddellijk op. Maar enkele tellen later deed ze het zoals gewoonlijk toch. Ze moest wel. 'Hallo, met Lisa.'

'Lisa, kom zo snel mogelijk naar me toe,' commandeerde Ben.

'Wat?' vroeg Lisa. 'Waar ben je dan?'

'Ik ben in de Monument Inn. Dat is in Upton, bij het Van Ness metrostation. Kamer zestien.'

'Wat is er gebeurd met Ober? Hoe is hij eraan toe?'

'Dat vertel ik je later wel,' zei Ben. 'Kom nou alsjeblieft hierheen. Ik weet me geen raad.'

Veertig minuten later werd er op Bens deur geklopt. 'Wie is daar?' vroeg hij achterdochtig.

'Doe open,' zei Lisa.

Hij keek door het kijkgaatje en liet haar binnen.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze, terwijl ze naar binnensapte.

Ben tuurde de kamerdeur uit om na te gaan of Lisa alleen was. Daarop smeed hij de deur dicht en draaide hij hem op slot.

Lisa trok een afkeurende grimas. 'Fijne kamer, hoor,' zei ze, toen ze het loslatende behang zag. 'Waarom hebben we niet gewoon in het riool afgesproken? Dat zou schoner én veiliger zijn geweest.'

'Bij ons thuis luistert Rick de boel af,' zei Ben, met zijn gezicht nog steeds tegen het kijkgaatje in de deur gedrukt. 'En het zou me niks verbazen als hij jouw flat ook afluistert. Dus ik vond het een beter idee om elkaar op een neutrale plek te spreken.'

'Vertel me dan maar eens wat er is gebeurd,' zei Lisa. Ze ging op een van de bedden van de lits-jumeaux zitten.

Ben draaide zich om en ging met zijn rug tegen de deur staan. 'Ze zijn er niet meer,' zei hij. 'Ze zijn weg.'

Volgens mij zijn ze overgelopen. Alleen op die manier...'

'Rustig nou, één ding tegelijk,' zei Lisa. 'Wie is er niet meer?'

Ben liep naar het andere bed en ging tegenover Lisa zitten. 'De marshals. DeRosa. Zij zijn er niet meer,' legde hij uit. 'Na mijn gesprek met Ober, ben ik in paniek geraakt en...'

'Heb je dat nummer bij jullie thuis gebeld?' vroeg Lisa. 'Ben je nou helemaal gek geworden? Dan heeft Rick het waarschijnlijk gehoord...'

'Nee, ik heb een publieke telefoon gebruikt,' viel Ben haar in de rede. 'Maar het nummer bestaat niet meer. Het is opgeheven.'

'Meen je dat nou? Maar DeRosa zei...'

'Ik weet wat hij heeft gezegd. Maar volgens mij heeft hij gelogen. Volgens mij heeft hij van het begin af aan met Rick samengewerkt. Denk er maar eens over na: DeRosa wilde Lungen en Fisk niet laten weten wat er aan de hand was, hoewel zij de marshals van het Hoogerechtshof zijn. Ik mocht niemand vertellen wat ik had gedaan. Hij heeft me geen verklaring onder ede afgenomen. Hij heeft me zelfs gezegd dat ik een uitspraak aan Rick moest doorspelen. Volgens mij heeft Rick DeRosa benaderd vóór ons.'

'Dat betwijfel ik,' zei Lisa. Ze pakte een van de kussens van het bed. 'Dacht je nou echt dat Rick de connecties heeft om bij het hoofd van de marshaldienst te worden toegelaten?'

'O ja, hoor,' zei Ben. 'Ik kon zo naar hem toe lopen. Dacht je dat Rick dat dan niet zou kunnen?'

Lisa knikte. 'Maar dat hoeft nog niet te betekenen dat ze samenwerken.'

'Maar wat moet ik nou?'

'Je hebt niet veel keus. Als ik jou was, zou ik morgen proberen contact op te nemen met DeRosa. We weten niet beter, of het plan is nog steeds in uitvoering, en misschien heeft zijn secretaresse het telefoonnummer verkeerd genoteerd, of zo.'

‘En als ik morgen nog niet met hem in contact kan komen?’

‘Dan zou ik er een punt achter zetten. Ga naar de pers, naar Hollis, naar wie dan ook die naar je wil luisteren, maar zorg dat je je verhaal bekendmaakt.’

‘Dat was ik ook van plan. Als ik DeRosa én Rick tegen me heb, ben ik er geweest.’

‘Dan is dat je antwoord,’ zei Lisa. Ze gooide het kussen opzij. ‘Als je DeRosa weet te vinden, prima. Maar als hij met Rick onder één hoedje speelt, ga je naar de pers en sleur je ze mee in je val. Hoe dan ook, zondag heb je dit achter de rug.’

‘Fantastisch, hoor,’ zei Ben sarcastisch. ‘Nou hoef ik alleen nog maar te bedenken wat ik tegen mijn vrienden ga zeggen.’

‘Eric, met mij,’ zei Ben. Hij zat nog steeds op het bed in zijn motelkamer.

‘Waar ben je?’ vroeg Eric. ‘Nathan zei...’

‘Ik ben bij Lisa,’ loog Ben. ‘Bij ons thuis praat ik liever niet.’

‘Kom je nog naar huis vanavond?’

‘Nee, ik blijf hier slapen.’

‘Ik kan je geen ongelijk geven,’ zei Eric. ‘Wat is er eigenlijk aan de hand? Ik hoorde dat Rick weer had gebeld.’

‘Vergeet Rick. Ik wil jullie zien om de situatie te bespreken.’

‘Zeg maar waar, en ik kom eraan.’

‘Ik wil dat iedereen komt,’ zei Ben. ‘Jij, Nathan en Ober.’

‘Oké. Waar en wanneer?’

‘Morgenavond om acht uur. Op de plek waar we onze eerste avond in D.C. hebben gevierd.’

‘Bij het...’

‘Niet zeggen,’ onderbrak Ben. ‘De telefoon is niet te vertrouwen.’

‘Ach ja, dat zei Ober ook al.’

'Precies,' zei Ben. 'Hoe is het met hem?'

'Niet best. Ik heb hem nog nooit zo meegemaakt. Nathan en ik hebben bijna twee uur op hem ingeprepraat, maar hij huilt nog steeds als een kind.'

'Heeft hij het zijn ouders al verteld?'

'Hij is doodsbang om ze te bellen. Je weet hoe zijn moeder is. Zodra ze hoort wat er is gebeurd, laat ze hem geen moment meer met rust.'

'Ja, ik weet het. Dat dacht ik ook al. Eerlijk gezegd denk ik dat hij daar het meest over inzigt.'

'Volgens mij zit hij nergens over in,' zei Eric. 'Ik weet niet eens zeker of hij wel inzigt over zijn baan. Ik denk dat hij het zich veel meer aantrekt dat wij drieën het niet meer met elkaar kunnen vinden.'

'Dat zei hij ook al toen ik bij hem was.'

'Het komt doordat hij zo'n sociaal dier is,' legde Eric uit. 'Net een jong hondje. Als iedereen gelukkig is, dan is hij het ook. Maar als iedereen somber is, ziet hij het ook niet meer zitten.'

'Blijf met hem praten, dan vrolijkt hij wel op. Dat weet ik zeker.'

'Dat dacht ik ook al, ja. Het is alleen dat...'

'Ben jij dat Ben?' klonk de boze stem van Nathan, die de telefoon in de woonkamer opnam. 'Waar heb je in godsnaam uitgehangen de laatste drie uur? Kom verdomme...'

'Je hoeft me niet te zeggen wat ik doen moet,' diende Ben hem van repliek. 'Als je tekeer wilt gaan, kom dan morgen naar me toe. Ik heb Eric gezegd waar.' Toen verbrak Ben de verbinding.

Die zaterdagochtend zat Ben al vroeg overeind op zijn bed. Slapen lukte niet meer. In het andere bed lag Lisa te slapen als een roos. Hij keek op zijn horloge en zag dat het zeven uur was. Nadat hij de langste douche van zijn leven had genomen, zette hij de tv aan zonder geluid, in de hoop dat de tekenfilms hem enige afleiding zouden bieden. Het werkte niet. Hij zette het toestel uit en ging

weer op bed liggen. Een uur lang staarde hij naar het plafond.

Om negen uur liep Ben met de telefoon naar de badkamer. Hij klapte het deksel van de toiletpot omlaag, ging zitten, belde nummerinformatie en vroeg het nummer van de Marshals Service. Toen toetste hij het opgegeven nummer in en vroeg of hij directeur DeRosa kon spreken.

Een ogenblik later kreeg hij een vrouw aan de lijn. 'Met het kantoor van directeur DeRosa. Wat kan ik voor u doen?'

'Is de directeur vandaag aanwezig?' vroeg Ben zo vriendelijk mogelijk.

'Het spijt me, maar hij is er niet. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?'

'Waarschijnlijk wel,' zei Ben. Hij herkende de stem van de receptioniste van DeRosa. 'Mijn naam is Ben Addison. Een paar weken geleden heb ik een boodschap van rechter Hollis afgeleverd. Nu heb ik weer zo'n boodschap, en ik vroeg me af of u weet hoe ik directeur DeRosa kan bereiken.' Ben zweeg een ogenblik om zijn woorden te laten doordringen. 'Het is een noodgeval.'

'Een ogenblik, alstublieft,' zei de receptioniste. 'Ik zal proberen u door te verbinden met zijn nummer thuis.'

Ben bad dat DeRosa alles zou verklaren: dat het een administratieve fout was, dat alles in orde en iedereen nog steeds op zijn post was.

'Meneer Addison?'

'Ja,' zei Ben.

'Het spijt me, maar de directeur wil u geen antwoord geven. Ik heb hem zojuist gesproken, en hij zei dat hij niet weet waar u het over hebt. Hij weet niet wie u bent.'

'Hij weet wèl wie ik ben,' zei Ben. En u weet óók wie ik ben. Ik heb u twee weken geleden...'

'Het spijt me, meneer Addison, maar ik heb hem persoonlijk gesproken, en dat heeft hij gezegd.'

'Waar hebt u het over? Wat is uw naam?' vroeg Ben.

'Prettige dag, meneer Addison,' zei de receptioniste.

Toen werd de verbinding verbroken.

Ben legde de hoorn op de haak en liet de werkelijkheid tot zich doordringen. Dat was het dan, dacht hij. Het is gedaan met me. Ben staaarde naar de linoleumvloer en vroeg zich af wat hem nu te doen stond. Zijn gedachtenstroom werd onderbroken door de openzwaaiende deur van de badkamer. Hij keek op en zag Lisa. Kennelijk had ze staan luisteren.

‘Wat zeiden ze?’ vroeg ze.

‘DeRosa wilde me niet spreken,’ zei Ben met een stem die trilde. ‘Hij beweert dat hij me niet kent.’

‘Nou, dan is het over en uit,’ zei Lisa, tegen de deurpost geleund. ‘Ga je naar de pers?’

‘Of ik naar de pers ga, weet ik nog niet, maar ik móét dit aan iemand vertellen.’

‘Vertel het dan aan Hollis.’

‘Misschien doe ik dat, ja,’ zei Ben, terwijl hij alle mogelijke gevolgen de revue liet passeren. ‘Ik zat eraan te denken dat ik mijn verhaal ook zou kunnen opschrijven. Dan staat het op papier, wat er verder ook gebeurt.’

‘Ik zou me niet te sappel maken om dat opschrijven,’ zei Lisa. ‘En voordat je de confrontatie met de wereld aangaat, heb je de confrontatie met je huisgenoten.’

Om half zeven die avond trotseerde Ben de kou van eind januari op een van de betonnen banken voor bezoekers bij het Jefferson Memorial. Hij kon niet stilzitten en schoof zoekend naar een gemakkelijke houding heen en weer. Hoewel het leek alsof hij wezenloos naar het voetpad staaarde dat langs het water naar het gedenkteken leidde, speurde hij de omgeving af. Hij richtte zijn blik op niets in het bijzonder, maar zag alles. Een kwartier later keek hij met tussenpozen van een halve minuut op zijn horloge, ongeduldig wachtend op de komst van zijn huisgenoten. Hij raakte er steeds meer van overtuigd dat ze niet zouden komen, keek omhoog naar het donkere silhouet van Jefferson en vroeg zich af waarom hij zich dit idee door Lisa had laten aanpraten.

‘Waarom moesten we in godsnaam helemaal hierheen komen?’ hoorde hij opeens van de westzijde van het monument. ‘Het is hier steenkoud.’ Terwijl Eric en Nathan op Ben toeliepen, staarde Eric naar het reusachtige bronzen beeld van de derde president van het land. ‘Nou, als je zo met iemand afspreekt, ’s avonds in het donker bij een van de beroemdste monumenten ter wereld, dan krijg je toch het gevoel dat je meespeelt in een of andere belachelijke spionagefilm?’

‘Gelukkig dat jij het ten minste leuk vindt,’ zei Nathan, nog steeds verontwaardigd.

‘Luister, ik weet dat je je zorgen maakt,’ zei Ben. ‘Dat doen we allemaal. We hebben een slechte week achter de rug, dus laten we opnieuw beginnen en...’

‘Het is niet beledigend bedoeld, hoor, maar ik ben nu niet in de stemming voor sentimenteel gedoe,’ zei Nathan.

‘Geef hem een kans, stuk chagrijn,’ onderbrak Eric hem. ‘Hij heeft je hier laten komen om te praten, dus luister dan op z’n minst.’

‘Ik ben hier omdat ik één ding wil weten,’ zei Nathan. ‘En dat is of Ben zichzelf gaat aangeven.’

Ben deed alsof hij het niet had gehoord. ‘Waar is Ober?’

‘Hij heeft gezegd dat hij later zou komen,’ legde Eric uit. ‘Hij had zijn moeder aan de telefoon toen we van huis gingen.’

‘Wat wil je dan dat ik doe?’ vroeg Ober. Hij deed verwoede pogingen om zijn tranen te bedwingen.

‘Wat is dat nou voor vraag?’ vroeg Barbara Oberman. ‘Ik wil dat jij je baan terugkrijgt.’

‘Ma, dat kan niet. Ik ben ontslagen. Ze vonden mijn werk niet goed, en daarom ben ik ontslagen.’

‘Maak dat de kat wijs. Ga terug en zeg dat je het voortaan anders gaat doen. Zeg dat je voor minder loon en twee keer zo lang wilt werken. Maakt niet uit hoe, als je die baan maar terugkrijgt.’

‘Wat is er dan zo belangrijk aan?’

‘Wat er zo belangrijk aan is? Jij hebt die baan nodig, William, dat snap je toch ook wel? Het was de enige baan die jou ooit heeft gestimuleerd. De enige baan waarin je werd gerespecteerd. De enige baan waarin je niet het eerste halfjaar al bent ontslagen. Je hebt meer dan vier jaar gefaald in al het andere werk dat je hebt gedaan, en nu heb je hier ook nog eens een ramp van gemaakt.’

‘Ik vind wel weer wat anders,’ zei Ober. ‘Ben en Nathan hebben gezegd dat ze me zullen helpen bij het zoeken.’

‘Zet Ben en Nathan uit je hoofd. Jij denkt aan niemand anders dan Ben en Nathan. Maar ik wil niets over hen horen. Voor Ben en Nathan is het een fluitje van een cent om een baan te vinden. Werkgevers zijn dol op hen, hun professoren op de universiteit waren dol op hen, de directeur van de middelbare school was dol op hen, de kleuterschoolleidsters waren dol op hen. Voor hen is een baan vinden simpel. Maar voor jou... voor jou is dat veel moeilijker.’

‘Maar ze zeiden...’

‘Het kan me niet schelen wat ze gezegd hebben,’ viel ze hem in de rede. ‘Zij zijn jou niet. En waarom denk je dat ze zo graag een baan voor je willen zoeken?’

‘Het zijn mijn vrienden.’

‘Goed, goed, het zijn je vrienden. Maar ze weten niet wat het is om een baan te moeten zoeken. Ze kennen de echte wereld niet. Een baan zoeken vergt uren werk. Je weet toch nog hoe moeilijk het was om die betrekking bij senator Stevens te vinden?’

‘Ja, maar...’

‘Ja, maar, niks maar. Je hebt zelf een paar maanden geleden gezegd dat die drie altijd aan het werk zijn; dan hebben ze toch geen tijd om een baan voor jou te zoeken?’

‘Ja, maar Ben heeft me toch geholpen deze baan te vinden? Misschien kan hij...’

‘Hij kan niets voor je doen,’ zei ze. ‘Je moet leren op eigen benen te staan. Misschien zijn het je vrienden, maar het zijn zeker niet je gelijken. Een baan moet je zelf vinden, net als alle andere belangrijke dingen in het leven. En nu hangen we op en denk jij na over wat ik heb gezegd. En ik wil niet meer van je horen totdat jij die baan terug hebt.’

‘Ik vroeg je wat,’ zei Nathan. Zijn adem vormde wolkjes in de koude lucht. ‘Ga je jezelf nou aangeven, of niet?’

‘Daar kom ik zo op terug,’ zei Ben. Hij wees naar de onbezette zitplaatsen op zijn bank. ‘Maar willen jullie eerst gaan zitten?’

‘Ik blijf liever staan,’ zei Nathan, nadat Eric was gaan zitten.

‘Mij best. Dan blijf je staan,’ zei Ben. Hij keek over zijn schouder.

‘Waarom ben je zo nerveus?’ vroeg Nathan.

‘Waarom denk je?’

‘Kunnen jullie allebei je waffel even houden?’ vroeg Eric. ‘Hou op met ruzie maken en relax nou eens even.’ Hij wees naar Ben en voegde eraan toe: ‘Zeg het maar.’

‘Dank je,’ zei Ben. Hij begon zachter te praten. ‘Ik wilde dit niet zeggen via de telefoon, maar morgenochtend ga ik mezelf aangeven. Dat besluit heeft invloed op ons allemaal, en dus wilde ik het eerst met jullie bespreken.’

‘Ik hoef dit niet te bespreken,’ zei Nathan. ‘Ik heb mijn besluit genomen op het ogenblik dat ik hoorde wat Ober is overkomen.’

‘Goed,’ zei Ben. ‘Eric, wat vind jij ervan?’

‘Je moet het zelf weten. Ik hoop dat je bent opgewassen tegen de gevolgen.’

‘Ik heb geen andere keus,’ zei Ben. ‘Wat Ober is overkomen, was hartverscheurend. Hij is door mijn toedoen ontslagen, en jullie heb ik ook in gevaar gebracht. Ik moet hier een eind aan maken.’

‘Dat is echt edelmoedig van je,’ zei Nathan. ‘Maar ik

waarschuw je: morgen moet er een eind aan deze situatie gekomen zijn.'

'En als dat niet zo is?' vroeg Ben afwerend. 'Ga je me dan aangeven?'

'Jazeker,' antwoordde Nathan vinnig. 'En daar zal ik me totaal niet schuldig over voelen. Je hebt zelfs geluk dat mijn baas niet in het weekend werkt. Anders had ik je vandaag al laten arresteren.'

'Hou je gemak nou eens even,' zei Eric.

'En hou jij je mond nou eens even,' zei Nathan. 'Je kunt het wel opnemen voor Ben, maar hij zal het je nooit helemaal vergeven.'

'Wat is er toch met je?' vroeg Ben.

'Wat er met mij is?' herhaalde Nathan met een geforceerd lachje. 'Eens even zien: mijn vriend is gisteren door jouw toedoen ontslagen, mijn baan staat op de tocht en ik vertrouw jou en Eric niet meer. Voor de rest gaat het wel.'

'Luister, je kunt...'

'Nee, luister jij maar eens een keer!' riep Nathan. De wind floot om het monument heen. 'Jij moet je eens over dat succescomplex van je heen zetten. Voor deze ene keer in je perfecte leven heb je er een puinhoop van gemaakt. Je hebt de boel verknald. Je bent de mist ingegaan. Je hebt een flater geslagen, en nu moet je daar de verantwoordelijkheid voor nemen. Als jij de enige was die gevaar liep, zou ik zeggen: doe wat je wil. Maar als je denkt dat ik werkloos blijf toekijken, terwijl mijn carrière op het spel staat doordat jij je vergeefse jacht op Rick voortzet, dan ben je niet goed wijs. Zie de feiten nou eens onder ogen, Ben. Rick is je te slim af geweest. Je hebt verloren. Leg je daar nu eindelijk bij neer.'

'Hou je bek, verdomme!' Ben sprong van de bank en greep Nathan bij zijn revers.

Onmiddellijk kwam Eric tussen de twee huisgenoten in staan. 'Ontspan nou eens, Ben. Kalmere.'

Terwijl Eric probeerde Ben tegen te houden, brulde Ben tegen Nathan: 'Als jij je muil nou eens even hield,

dan zou je op het idee kunnen komen dat ik niet ben gekomen om samen te zweren tegen Rick. Ik ben hiernaartoe gekomen om met mijn vrienden te praten.'

Ober liep de woonkamer in en legde een stapeltje boeken op de salontafel: vier jaarboeken van de middelbare school en een plakboek vol knipsels. Eerst pakte Ober het jaarboek van de negende klas. Hij bladerde naar de klassefoto's van zijn huisgenoten en glimlachte om Nathans springerige haar. Toen hij Bens foto zag, begon hij te lachen. Het was al meer dan vier jaar geleden dat hij dit jaarboek voor het laatst had opengeslagen en de foto van de klungelige nerd Ben Addison had gezien, met zijn ongekamde haar en onnozele gezicht. Toen hij de foto van Eric zag, herinnerde Ober zich dat hij altijd graag bij Eric thuis had gelogeed. De voornaamste reden voor dat verlangen was dat Eric's broer de grootste collectie speelkaarten met schaarsgeklede vrouwen van de buurt bezat.

Ober opende het jaarboek van de tiende klas en bladerde opnieuw naar de klassefoto's. In dat jaar hadden ze hun rijbewijs gehaald, herinnerde hij zich. Eric was niet alleen de eerste die kon rijden, maar had ook als eerste een botsing gehad, met de auto van Nathans moeder, toen ze haar oprijlaan uit kwam rijden. Ober bladerde het boek van de elfde klas door en herinnerde zich hun eerste studentenfeest op de universiteit van Boston. Hij lachte toen hij terugdacht aan Ben, die de hele avond bij de dames had beweerd dat hij 'Ben Addison, Professor in de Liefde' was.

Ober sloeg zijn plakboek open. Hij was er trots op dat hij zo zorgvuldig had gedocumenteerd wat zijn vrienden hadden bereikt. Hij had de artikelen nog die waren verschenen in de *Boston Globe*, waarin Nathan op de foto stond met de minister van Buitenlandse Zaken, en die over Ben, die als griffier tot het Hooggerechts-hof was toegelaten. Hij had het eerste verhaal nog dat Eric had geschreven voor de schoolkrant, en zijn eerste

stukken voor *Washington Life* en de *Washington Herald*. Hij had zijn eerste letterraadsel in de *Herald* nog, Eric's artikel over het lek bij het Hooggerechtshof en zelfs de aankondiging dat Ben en Lisa waren toegelaten als griffier. Zij zijn allemaal beroemd, dacht hij. Allemaal supersterren.

'Speel nou maar niet voor slachtoffer,' zei Nathan, terwijl hij zijn revers rechte trok. 'Dat is het laatste dat je...'

'Ik heb nooit gezegd dat ik me slachtoffer voelde,' kaatste Ben terug, terwijl Eric tussen hem en Nathan in ging staan. 'Ik weet dat ik de boel verknald heb. Dat geef ik toe. Het is mijn schuld dat Ober zijn baan kwijt is. Wat kan ik nog meer zeggen?'

'Kijk, dat is nou je probleem,' zei Nathan, zacht en langzaam. 'Jij denkt dat je er als enige voor verantwoordelijk bent dat Ober zijn baan kwijt is. Maar je bent verantwoordelijk voor nog veel meer. Het is jouw schuld dat deze hele zaak aan het rollen is gebracht, Ben. En, nog belangrijker, het is jouw schuld dat dit maar door blijft gaan.'

'Dacht je dat ik dat niet weet?' vroeg Ben hees. 'Het vreet aan me dat...'

'O, dus je voelt je wel schuldig?'

'Ik voel me al schuldig sinds de eerste dag dat ik Rick heb leren kennen. Wat kan ik nog meer zeggen? Deze hele toestand vreet al maanden aan me.'

'Dat kan ook niet anders,' zei Nathan. 'En ik hoop...'

'We begrijpen het,' viel Eric hem in de rede. 'Maar kun je nu een beetje kalmeren?'

'Nee,' zei Nathan. 'Ik wil dat hij donders goed weet hoe ik hier over denk.'

'Ik weet hoe je je voelt...' begon Ben.

'Nee, dat weet je níét,' hield Nathan vol. Zijn stem begon weer luider te klinken. 'Als je dat wél wist, zouden we nú geen ruzie hebben. Sinds de dag dat we die brieven van Rick kregen, wist je dat dit zou kunnen gebeuren. Op dat moment had je zo fatsoenlijk geweest

moeten zijn om jezelf aan te geven; niet per se voor je eigen bestwil, maar wel voor die van ons. Dat je het zo ver hebt laten komen, zegt mij in elk geval...'

'Dat ik kwade bedoelingen heb en mijn beloftes niet nakom?' vroeg Ben.

'Nee,' zei Nathan. Hij had zijn kalmte hervonden. 'Dat ik niets meer met je te maken wil hebben. Nooit meer.' Ben en Eric zwegen en Nathan ging verder: 'We zitten niet meer op de middelbare school. We kunnen niet meer altijd partij kiezen voor jou. En denk nou niet dat ik dat zeg omdat ik egoïstisch ben. Jij hebt Ober laten opdraaien voor jouw fouten. Dat vergeef ik je nooit. Hij is je vriend, en je bent hem heel veel verschuldigd.'

'Dat weet ik,' zei Ben wanhopig. 'En ik zal het er met hem over hebben.'

'Dat is je maar geraden ook,' zei Nathan. 'Dit is echt veel belangrijker dan een blunder met CMI of Grinnell of...'

'Kun je wat zachter praten?' viel Ben hem in de rede.

'Wat is er dan?' vroeg Nathan. 'Ben je nog steeds bang dat Rick ons afluistert? Dat hij onze gesprekken opneemt?'

'Hou je mond,' zei Ben.

Nathan rende naar de rand van het monument. 'Hé, Rick, luister je? Ik hoop dat je dit kunt horen...'

'Hou je bek, verdomme!' schreeuwde Ben.

'... want ik waarschuw je voor de laatste keer! Blijf met je poten van mijn leven af! Ben is bang om naar de politie te gaan, maar ik niet!'

'Hou je mond, Nathan!' riep Eric. 'We begrijpen je.'

Nathan draaide zich weer naar Ben en wees naar hem. 'Ik meen wat ik zojuist heb gezegd. Het kan me niet schelen wat je doet. Ik ga maandagochtend naar mijn baas.'

'Je doet maar,' zei Ben. Met een strakke blik staarde hij naar het standbeeld van president Jefferson.

'Wees niet boos op me,' zei Nathan. 'Dit is niet mijn

fout.' Hij streek met de mouw van zijn jack over zijn voorhoofd. 'Ga je mee, Eric?'

'Ik rij met Ben mee.'

'Hij heeft geen auto,' zei Nathan.

'Dan nemen we wel een taxi.'

'Dan zoeken jullie het maar uit.' Nathan daalde de trap af en liep naar de parkeerplaats.

Op hetzelfde moment dat Nathan zijn auto op de oprit voor het huis parkeerde, hield de taxi met Ben en Eric stil. 'Nou, dat was lekker zinvol om apart terug te rijden,' zei Nathan toen ze gedrieën naar de voordeur liepen.

Ben negeerde de opmerking, opende de voordeur en liep naar binnen.

'Je moet Ober zeggen hoe de zaken ervoor staan,' stelde Eric voor.

'Ik weet het,' zei Ben. 'Maar in huis wil ik niets zeggen.' Hij zag de jaarboeken op de salontafel. 'Wat heeft hij nou zitten doen, vanavond?'

'Denken aan betere tijden, waarschijnlijk,' zei Nathan.

'Ik vroeg het niet aan jou,' zei Ben. Op een stapel jaarboeken zag Ben een vel wit papier liggen. Hij pakte het op.

'Beste Ben, Nathan en Eric,' las hij halffluid. 'Het spijt me ontzettend. Ik kan jullie niet uitleggen waarom ik dit heb gedaan, maar ik kon niet anders. Jullie zullen wel denken dat dit het zoveelste stomme Ober-idee was, maar ik zal nooit meer gelukkig kunnen zijn, begrijpen jullie dat alsjeblieft. Voor zover ik me kan herinneren, hebben jullie me altijd vooruit geholpen en was ik een blok aan jullie been. Zeg tegen mijn moeder dat ze naar de hel kan lopen en tegen Rick dat hij dood kan vallen. Zeg ook tegen mijn baas dat het niet mijn bedoeling was om mijn carrière vooruit te helpen; ik wil echt dat iemand haar dat zegt. Als ik jullie nog één laatste gunst mag vragen, wees dan niet boos op elkaar. Jullie hebben geen idee hoe erg ik jullie zal missen. Jullie zijn mijn

beste vrienden en ik hou van jullie. Ober.'

'O god,' zei Ben. Hij rende naar de trap. 'Ober!!' riep hij.

Nathan en Eric liepen werktuiglijk achter hem aan.

'Ober, ben je daar?' schreeuwde Ben. Hij bonsde op Obers gesloten kamerdeur. Ben draaide zich om naar Eric en Nathan. 'Volgens mij was dat zijn zelfmoordbrief!'

'Ober! Doe open!' riep Nathan, op de deur bonzend.

'Beuk in,' beval Ben uitzinnig.

'Uit de weg,' Nathan deed een paar stappen achteruit en wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur.

'Nog eens!' zei Ben.

Opnieuw smakte Nathan zijn lichaam tegen de deur.

'Trap in!' schreeuwde Eric. 'Schiet op!'

Nathan probeerde de deur in te trappen. De deur gaf mee. Nog een trap, en de deur vloog open. Ze renden allemaal naar binnen.

Ober bungelde aan de kastdeur met een riem om zijn nek. 'O God!' riep Eric uit. 'O God!'

'Help me om hem los te maken,' zei Ben. Hij en Nathan pakten Ober bij zijn benen en hadden de grootste moeite om zijn lichaam recht te houden. 'Doe de deur open, Eric.'

Eric huilde hysterisch. Zijn handen trilden en de tranen rolden over zijn gezicht. Hij hoorde Nathans vraag niet eens. Hij zag alleen Ober. 'Hij is dood!'

'Doe die deur open, verdomme!' brulde Nathan.

Eric trok de kastdeur open en het lichaam van Ober zakte voorover op de vloer. Onmiddellijk rolde Nathan Ober op zijn rug en begon hij hem te reanimeren.

'Schiet op!' zei Ben, terwijl Nathan Obers neus dichtkneep. Nathan haalde diep adem en probeerde zijn vriend letterlijk leven in te blazen.

'Kijk naar zijn ogen!' zei Eric, geschrokken door de wezenloze blik op Obers gezicht. 'Hij is dood.'

Nathan drukte Obers ogen dicht en keek Ben aan. 'Gooi Eric eruit.'

‘Eric, ga naar beneden,’ zei Ben. ‘Bel een ambulance.’
Terwijl Eric de kamer uit rende, drukte Nathan op Obers borst en luisterde hij of het hart weer begon te slaan.

‘Geen polsslslag!’ zei Ben, met Obers pols in zijn hand.
‘Hij ziet helemaal wit,’ zei Nathan, kijkend naar Obers witte gezicht.

‘Blijven proberen,’ commandeerde Ben. ‘Nog een keer!’

Nathan blies tevergeefs lucht in Obers longen en ging door met reanimeren.

‘Niet stoppen!’ schreeuwde Ben, toen hij de ontmoedigde uitdrukking op Nathans gezicht zag. ‘Nog een keer!’

Opnieuw probeerde Nathan zijn vriend bij te brengen. Hij drukte uit alle macht Obers borst in en deed wat hij kon om zijn levensgeesten weer op te wekken. Hij luisterde ingespannen of hij het hart hoorde kloppen, maar trok toen zijn hoofd terug. ‘Vergeet het maar. Hij is er geweest.’

‘Laat mij proberen,’ zei Ben. Hij duwde Nathan opzij.

‘Hij is dood, Ben.’

‘Help me hem naar beneden te brengen!’ beval Ben, terwijl hij Ober bij zijn voeten pakte. ‘Misschien kan het ambulancepersoneel hem nog reanimeren. Ze hebben zo’n schokapparaat...’

‘Het heeft geen zin,’ zei Nathan. Hij ging op de vloer zitten met zijn rug tegen Obers bed. ‘Hij is dood.’

Terwijl de verpleegkundigen de brancard het huis uit reden, gaf Ben het zelfmoordbriefje en de leren riem aan de politieagenten die de zaak behandelden. Na de drie huisgenoten te hebben ondervraagd, gaf een van de agenten Ben zijn kaartje. ‘Ik zou hier nog verder over willen praten met jullie.’

‘We komen morgen,’ zei Ben. Emotioneel voelde hij zich uitgeblust. Hij kneep zijn ogen dicht, in de hoop dat hij daardoor op een of andere manier de werkelijk-

heid zou kunnen buitensluiten, en probeerde de kloppende pijn in zijn nek te onderdrukken.

‘Gecondoleerd met jullie vriend,’ zei de andere agent.

‘Dank u,’ zei Ben. Hij liep met de twee agenten naar de deur. Toen de politieauto en de ambulance waren weggereden deed Ben de deur dicht. Hij liet zich op de vloer zakken, rolde op zijn rug en probeerde uit alle macht helder te denken. Een ogenblik later draaide hij zich naar Nathan, die aan de tafel in de eetkamer zat. ‘Waar is Eric?’ vroeg Ben.

Nathan staarde door het glazen tafelblad heen naar zijn voeten. ‘Hij is op zijn kamer en praat met zijn moeder.’

‘Hoe is het met hem?’

‘Gezien de omstandigheden gaat het wel,’ zei Nathan. ‘Als hij de telefoon niet meer nodig heeft, moet jij Obers ouders bellen.’

‘Moet ik dat doen?’ vroeg Ben. ‘Dat kan ik niet.’

‘O, jawel.’ Nathan stond op en liep naar de trap.

‘Waarom ik?’ vroeg Ben. Hij liep achter zijn huisgenoot aan.

‘Omdat jij hier verantwoordelijk voor bent,’ antwoordde Nathan kortaf.

‘Zeg dat niet,’ waarschuwde Ben.

Nathan draaide zich om op de trap en keek Ben aan alsof hij zijn oren niet geloofde. ‘Dus jij bent hier niet verantwoordelijk voor?’ vroeg hij, terwijl hij op Ben af stapte. ‘Wie dan wel?’ Nathan stond nu tegenover Ben in de woonkamer. ‘Ober soms? Nee, Ober kan hier niet verantwoordelijk voor zijn. Misschien is Rick hier schuldig aan, of ik. Of senator Stevens.’

‘Het is niemands schuld,’ onderbrak Ben hem.

‘Dus niemand heeft hier schuld aan?’ vroeg Nathan.

‘Dit is zomaar uit de lucht komen vallen?’

‘Natuurlijk is dit niet uit de lucht komen vallen. En als ik er niet geweest was, zou Ober waarschijnlijk nog leven. Maar dat betekent nog niet dat ik hem vermoord heb.’

‘Nee, jij hebt alleen die riem om zijn nek gedaan.’

Er viel een gespannen stilte in de kamer. ‘Jij bent soms een rasechte lul, wist je dat?’

‘Ik wil er alleen voor zorgen dat jij...’

‘Dat ik wat?’ viel Ben hem met tranen in zijn ogen in de rede. ‘Dat ik mezelf de schuld geef? Dat ik ga denken dat het mijn schuld is? Maak je geen zorgen, ik voel me heus wel schuldig. Ik hou mezelf voor honderd procent verantwoordelijk. Ik ben degene die deze zaak aan het rollen heeft gebracht, en dat zal me voor de rest van mijn leven blijven achtervolgen. Tot de dag dat ik sterf zal ik me hier elke dag schuldig over blijven voelen.’

‘Dat moet wel.’

‘Zeg me niet hoe ik me moet voelen,’ zei Ben met een stem die trilde. ‘Ober was mijn beste vriend! Ik zou er alles voor over hebben gehad om hem te redden.’

‘Je had hem ook kunnen redden,’ zei Nathan. ‘Maar dan had je je mond open moeten doen.’

‘Wat is er toch met jou, verdomme?’ haalde Ben uit. ‘Hoe kun je nou zó harteloos zijn? Ik was van plan om naar de politie te gaan! Daar ging deze hele avond om! Ik wist niet dat Ober zelfmoord zou plegen! Ik wist niet dat hij suïcidaal was!’

‘En ik wist niet wat jij had verwacht dat ik zou zeggen. Denk je dat ik je je zonden vergeef, alleen maar dat je nu toegeeft dat het jouw schuld is? Zo werkt het niet, maat. Jij hebt hem vermoord, en nou moet je voor de gevolgen opdraaien.’

Woedend stompte Ben Nathan in zijn maag. ‘Ik heb hem niet vermoord!’

Nathan boog dubbel van de pijn en hapte naar adem.

‘Ik heb hem niet vermoord,’ herhaalde Ben. ‘Hij heeft zelfmoord gepleegd!’

Nog steeds naar adem happend stooft Nathan op Ben af. Hij vloerde hem en met zijn tweeën vielen ze boven op de salontafel. De zelfgemaakte tafel brak in tweeën en de jaarboeken en het plakboek kwamen op Nathan en Ben terecht.

Nathan had Ben onder zich en pakte hem bij zijn overhemd.

‘Waarom heb je dit laten gebeuren?’ schreeuwde hij.

Ben duwde Nathan van zich af en krabbelde over-eind. ‘Ik heb nooit gewild dat dit zou gebeuren!’

‘Waarom heb je dan niet...’

‘Ik wilde dat ik hier heel veel aan had kunnen doen!’ schreeuwde Ben.

‘Dat was niet nodig,’ zei Nathan. ‘Je had maar één ding hoeven doen.’

‘Ik wilde mezelf morgen gaan aangeven! Ik zweer het je!’

‘Het doet er niet toe wat je van plán was,’ brulde Nathan. De tranen stroomden over zijn wangen. ‘Ober is vanáavond dood gegaan! Hij is dood, Ben! We zullen hem nooit meer zien! Hij is dood, en dat is jouw schuld! Ober is dood!’

‘Nathan, ik...’

‘Ik wil je niet meer horen,’ zei Nathan. Hij rende naar de trap. ‘Ik heb schoon genoeg van je excuses. Wat je verder ook zegt, ik weet dat je hem vermoord hebt. En ik hoop dat je daar voor altijd aan blijft denken.’

‘Dat had ik je toch al gezegd?’ zei Richard Claremont tegen Rick. ‘Ik heb niet op hem gelet. Ik heb die andere drie bij het Jefferson Memorial in de gaten gehouden, de hele avond.’

‘Als je liegt, zal de politie je weten te vinden,’ waarschuwde Rick. ‘Ze hebben in het hele huis vingerafdrukken genomen.’

‘Ik lieg niet! Ik wist niet dat hij zelfmoord had gepleegd tot ik hier terug was.’ Claremont trok zijn jas uit en vroeg: ‘En sinds wanneer ben jij zo bezorgd over wat die gasten overkomt?’

‘Ik zit er niet mee dat er eentje wordt ontslagen, maar wel dat er nu een dood is.’

‘Ik begrijp niet waarom je daar zo van schrikt,’ zei Claremont. Hij ging op de pluchen hotelsofa zitten. ‘Je

hebt ze in een erg lastig parket gebracht. Niet gek dat er dan eentje breekt. Dat was te verwachten.'

'Het was niet mijn bedoeling dat dit zou gebeuren!' riep Rick uit.

'Maar je had moeten weten...'

'Zeg me nou niet wat ik had moeten weten,' viel Rick hem in de rede. 'Tets als dit kun je niet verwachten.'

'Maar...'

'Ik wil er niets meer over horen,' zei Rick. 'Hou erover op.'

Oké, ik hou erover op,' zei Claremont. 'Wat gaan we nou doen met die uitspraak?'

'Daar heb ik eens over na zitten denken.' Rick pakte een flesje wijn uit de hotelkoelkast. 'Ik vrees dat Ben niet meer naar onze pijpen zal dansen.'

'Denk je dat hij morgen niet naar ons toe komt?'

'Nee,' zei Rick. Hij ontkurkte de wijnfles. 'Morgen om twaalf uur zit hij bij de politie.'

'Maar als hij...'

'Maak je geen zorgen,' stelde Rick zijn collega gerust. 'Zo ver zal het niet komen.'

In een grauwsluijer van verdriet en wroeging liep Ben naar de badkamer. Hij draaide de douche open, trok zijn kleren uit en ging onder het stromende water staan, wensend dat hij de laatste paar uur van zich af kon wassen. Hij strekte zijn armen voor zich uit, leunde tegen de muur van de douche en liet het water van zijn lichaam glijden. Zo stond hij minutenlang, bewegingloos. Langzaam en onverwacht kreeg hij een huilbui. 'Het spijt me, Ober,' snikte hij. Hysterisch barstte hij in tranen uit. 'Het spijt me verschrikkelijk.' Terwijl het water over hem heen gutste, stelde hij zichzelf voor als drager van Obers doodskist en herinnerde hij zich dat hij ook de doodskist van zijn broer gedragen had. Hij stelde zich het gezicht van Obers moeder voor op het moment dat ze zou horen dat haar zoon dood was en herinnerde zich de jammerklachten van zijn eigen moeder. Hij stel-

de zich een toekomst zonder Ober voor en wist dat hij hem heel erg zou missen.

18

Om kwart over negen op zondagochtend trok Ben zijn jas aan en pakte hij zijn aktetas. Hij had het nog steeds te kwaad na Obers dood en probeerde niet te letten op de onheilspellende stilte die nu in huis hing. In plaats daarvan draaide hij zich om en liep de voordeur uit. Er was een vers pak sneeuw gevallen. Hij stapte naar buiten en zette zijn voeten voorzichtig in de afdrukken die Eric en Nathan hadden achtergelaten. Onderweg naar het metrostation keek hij van tijd tot tijd over zijn schouder. Na de gebeurtenissen van de laatste nachten was Ben werktuiglijk op zijn hoede. Toen hij de hoek om liep, zag hij iemand op zich af komen. Het was een man in een marineblauwe winterjas en met een bruine gleufhoed op zijn hoofd. Het beviel hem niet dat het gezicht van de man aan het oog werd onttrokken door de hoed. Een grijze auto kwam de straat in rijden, minderde vaart en stopte. Meteen zag Ben dat het Eric's auto was.

‘Hoe is het?’ vroeg Eric, terwijl hij het portierraampje liet zakken.

‘Gaat wel,’ zei Ben zonder overtuiging. Hij stapte de straat op en boog zich naar het raampje van de auto. ‘Ik heb ongeveer vijf minuten geslapen, vannacht.’

‘Ik ook zoiets,’ zei Eric. ‘Ik kan hem maar niet uit mijn gedachten krijgen. Alleen als ik weer voor me zie hoe hij daar hing...’

‘Laten we er alsjeblieft niet meer over praten,’ zei

Ben. Met zijn in handschoenen gestoken handen pakte hij het portier vast.

‘Heb je het Lisa al verteld?’

‘Ik heb haar gisteravond gebeld. Ze begon al te huilen nog voordat ik de eerste zin had afgemaakt. Zo had ik haar nog nooit gehoord. Ze heeft aangeboden me te helpen met de grafrede.’

‘Sympathiek van haar.’ Eric keek naar de aktetas in Bens hand en vroeg: ‘Waar ga je nu heen?’

‘Naar het bureau van de procureur-generaal.’

‘Dus het is voorbij, nu?’

‘Ik hoop het,’ zei Ben. ‘Als alles goed gaat, hebben we deze nonsens morgen achter de rug.’

‘Ik weet dat ik dit gisteravond niet heb gezegd, maar volgens mij doe je wat goed is.’

‘Dank je,’ zei Ben. Op dat moment liep de vreemdeling in de marineblauwe jas hen voorbij. Ben draaide zich om en keek hem na. ‘Vind jij dat die vent er verdacht uitziet?’

‘Nee, niet echt. Waarom?’

‘Het leek me gewoon een griezel.’

‘Maak je geen zorgen, joh,’ zei Eric. ‘Volgens mij heb je niks van hem te vrezen.’

‘Dan zal het wel,’ zei Ben. Hij stapte terug van het portierraampje.

‘Wil je een lift naar de metro?’ vroeg Eric.

‘Ik zou liever meerijden naar het centrum.’

‘Geen tijd. Ik moet thuis nog even wat herschrijven, en dan naar het werk. Dus ik ga niet verder dan de metro.’

‘Geeft niet,’ zei Ben. Hij ging weer op het trottoir staan. ‘Die twee blokken loop ik wel.’

‘Je moet het zelf weten,’ zei Eric. Hij deed het portieraampje weer dicht. ‘Tot vanavond.’

‘Ik hoop het,’ zei Ben. ‘Als je rond etenstijd nog niets van me gehoord hebt, ben ik op het bureau strafvermindering aan het vragen.’

De auto reed weg en Ben liep verder langs het blok.

Toen hij aankwam bij het winkelcentrum, spiedde hij in alle richtingen om zich heen. Naar de oude man die zijn boodschappenwagentje over het besneeuwde trottoir duwde. Naar de onverschrokken hardlooperster die langsdraafde met haar zwarte labrador. Naar de supermarktmedewerker die het trottoir sneeuwvrij maakte. Naar de zwaarlijvige vrouw die zichzelf met moeite overeind hield. Nog steeds nerveus kwam Ben bij zijn favoriete bakkerij aan. Ik moet echt tot rust zien te komen, dacht hij bij zichzelf terwijl hij binnen stapte. Er zit niemand achter me aan. Vlug at hij een verse bagel en een banaan. Toen veegde hij zijn mond af, ritste zijn jas dicht en stapte de kou weer in. Onmiddellijk zag hij dat de man in de marineblauwe jas en de gleufhoed de enige persoon tussen hem en het metrostation was.

Waakzaam liep Ben langs de huizen en probeerde hij vast te stellen wie de naderende onbekende was. De man was even lang als Rick, leek hem, alleen was hij zwaarder. Maar hij droeg ook een zware jas, dacht Ben. Bens hart begon sneller te kloppen. Hij probeerde zichzelf voor te houden dat zijn verbeelding hem parten speelde. Kalm aan, zei hij tegen zichzelf. Er is geen reden om gekke dingen te doen. Toen ze elkaar tot op drie meter waren genaderd, trok Ben zijn rechterhandschoen uit en balde hij zijn hand tot een vuist, vastbesloten toe te slaan als de man een verdachte beweging zou maken. Toen de man hem tot op anderhalve meter was genaderd, zweette Ben uit al zijn poriën. Op het moment dat ze elkaar voorbijliepen, was Ben tot het uiterste gespannen en op alles voorbereid.

Toen de man hem voorbij liep, hield Ben zijn adem in en onderdrukte hij de aandring om zich om te draaien. Pas toen de vreemdeling hem een eind voorbij was, slaakte hij een zucht van verlichting. Al dat gezweet voor niets, dacht Ben bij zichzelf. Hij lachte geforceerd. Toen hij zich omdraaide om nog een laatste blik op de man te werpen, werd zijn hoofd door iemand achter hem naar achteren getrokken en duwde een arm in een

marineblauwe jasmouw een stinkende doek in zijn gezicht. In een reflex sloeg Ben zijn hoofd achterover. Hij raakte de neus van zijn aanvaller.

‘Au, klootzak!’ riep de man uit. Hij liet Ben los en pakte zijn bloedende neus beet.

Kuchend en naar adem happend sloeg Ben op de vlucht. Toen hij langs de supermarkt kwam, keek hij achterom en zag hij dat zijn aanvaller de achtervolging had ingezet. Ben liet zijn aktetas vallen en griste de sneeuwschop uit de handen van de medewerker. Toen de man op hem af kwam, begon Ben wild met de schop te zwaaien. ‘Blijf uit mijn buurt, verdomme!’

‘Kalm aan,’ zei de man. ‘Ik doe je geen kwaad.’ Terwijl de man probeerde Ben af te leiden, kwam Rick de hoek om en sloop hij langzaam van achter op Ben af.

‘Wie ben je?’ vroeg Ben. ‘Wie heeft je gestuurd?’

‘Ik sta aan jouw kant,’ zei de man. ‘Ik zweer het je. Ik ben van de beveiligingsafdeling.’ Zijn blik was gericht op iets achter Bens schouder.

Ben volgde de blik van de man, draaide zich vliegensvlug om en zwaaide blindelings met de schop. Tot zijn verrassing trof hij Rick met de platte kant en voor kwam hij dat Rick hem in een houdgreep nam. ‘Ongevoelbaar,’ zei Ben. Rick viel op de grond en Ben gaf hem nog een klap op zijn hoofd met de schop. ‘Wie denk je wel dat je bent, verdomme!’ riep Ben. ‘Dit is mijn leven!’

‘Bel de politie!’ brulde Ben naar de supermarktmedewerker.

‘Wij zijn de politie,’ zei Ricks medeplichtige tegen de medewerker. ‘Niet bellen, dat hoeft niet.’

‘Grijp hem, Claremont!’ riep Rick, met zijn hand tegen zijn bloedende oor gedrukt.

Ben gooide de schop naar Claremont, draaide zich om en rende weg.

‘Achter hem aan!’ schreeuwde Rick. Claremont was al in beweging gekomen.

Ben was sneller en atletischer dan zijn achtervolgers. Hij rende de buurt in, sprong over schuttingen, stooft

door achtertuinten en kriskras tussen huizen door, zodat zijn achtervolgers hem telkens maar een paar tellen konden zien. Hij rende een oprit op, maakte een bocht naar links toen hij achter het huis was aangekomen, sprong over een hek de tuin van de burens in, rende naar de achterkant, wipte over een hek een aangrenzend achtererf op en een andere oprit af. Ben rende zigzaggend verder door de buurt. Het enige huis waar hij niet heen kon, wist hij, was zijn eigen huis. Als zijn twee aanvallers uit elkaar waren gegaan, zou een van hen hem daar opwachten. Met zijn longen vol koude lucht zocht hij de weg naar de supermarkt. Hij zorgde dat hij weg bleef van de hoofdstraten en baande zich een weg door stegen vol afval. Hopend dat hij zijn achtervolgers had afgeschud, rende hij naar Boosin's Bar, de enige plek waarvan hij wist dat er een betaaltelefoon was en, belangrijker nog, een achterdeur. Hij keek nog één keer over zijn schouder en stapte de bar binnen.

Ben liep meteen naar het achtergedeelte van de bar. Hij schoof de deur van het herentoilet open, liep een wchokje binnen en draaide de deur op slot. Hij boog zich voorover en probeerde op adem te komen. Nu hij van de kou buiten in de warme wc kwam, kreeg Ben het gevoel alsof de vlammen hem uitsloegen. Hij trok zijn jack uit, tilde de toiletbril op en gaf de banaan en de bagele die hij zojuist had gegeten over. Nadat hij zijn maag geleegd had, moest hij door de overweldigende paniekgevoelens nog een paar keer kokhalzen. Hij spoelde het toilet door en ging er trillend op zitten. Niet te geloven, dacht hij, met zijn ellebogen steunend op zijn knieën. Wat gebeurt er toch met me? Ben depte zijn voorhoofd droog met toiletpapier. Hij voelde dat zijn lichaamstemperatuur zakte tot de normale waarde en dat zijn gezicht weer kleur kreeg.

Twintig minuten later dacht Ben dat Rick en zijn collega inmiddels wel weg zouden zijn en liep hij het toilet uit. Hij doorzocht zijn zakken, haalde er een paar munten uit en liet ze in de betaaltelefoon glijden. Ter-

wijl hij het nummer van Lisa toetste, keek hij haastig de bar rond. Er zaten alleen een paar basketbalfans, aan het ontbijt voordat de eerste wedstrijd van de dag begon.

‘Hallo,’ antwoordde Lisa.

‘Je zal niet geloven wat me nou weer is overkomen,’ zei Ben, snel sprekend. ‘Ik ben zojuist aangevallen door Rick en een andere kerel. Ze besprongen me en probeerden me te ontvoeren. Ik heb ze voor hun kop geslagen met een schop, en toen ben ik ervandoor gegaan naar...’

‘Ho, ho, even,’ zei Lisa. ‘Eén ding tegelijk. Vertel dat nog eens.’ Ze hoorde zijn verslag van het afgelopen halfuur aan en zei toen: ‘Ongelooflijk.’

‘Het is echt zo gebeurd,’ zei Ben.

‘Heb je die helper van Rick goed kunnen zien?’

‘Nee, niet echt. Er ging te veel door mijn hoofd. Ik herinner me alleen dat hij me probeerde wijs te maken dat hij van de beveiligingsafdeling was.’

‘En denk je dat hij de waarheid sprak?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Ben. ‘De beveiligingsafdeling overvalt geen mensen met chloroform. Hij wilde gewoon niet dat ze de politie zouden bellen.’

‘Maar wie was het dan?’

Ben staarde strak naar de voordeur van de bar. ‘Een helper van Rick of de vent die door Rick wordt gebruikt om geld uit American Steel te kloppen.’

‘Maar waar zou Rick een helper voor nodig hebben? American Steel is een publiek bedrijf. Rick kan alle aandelen kopen die hij wil.’

‘Maar je hebt geld nodig om aandelen te kopen. Waarschijnlijk was Rick blut na Grinnell en had hij iemand nodig die al een heleboel aandelen American Steel had of die bereid is er geld voor neer te tellen. Anders is hij...’ Ben keek naar zijn jas op de vloer. ‘Shit,’ zei hij. ‘Ik denk er nu pas aan dat ik mijn aktetas bij die supermarkt heb laten liggen. Ik weet haast zeker dat zij hem nu hebben.’

‘Je had de uitspraak er toch niet in, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar wel de brief waar ik mee

bezig was. En dus weten ze dat ik mezelf ga aangeven.’

‘Dat wisten ze vanaf het moment dat je gisteren niet kwam opdagen bij het museum,’ zei Lisa. ‘Heb je Nathan en Eric al gebeld?’

‘Nog niet. Waarom?’

‘Bel ze,’ commandeerde Lisa. ‘Als Rick in jullie buurt rondrent, zal hij eerst jullie huis controleren. Zijn ze daar nog steeds?’

‘Nathan is naar zijn werk, maar Eric is misschien nog thuis.’ Ben hing op en keek of hij nog meer muntgeld in zijn zakken had. Hij kwam een stuiver te kort. Maar hij liet zich niet uit het veld slaan en toetste het nummer van zijn telefoonkaart in. Terwijl hij zijn vingers snel over de toetsen bewoog, realiseerde hij zich dat hij het verkeerde nummer had ingegeven. ‘Shit,’ zei hij en hing op. Toen pakte hij de hoorn weer van de haak en toetste hij het nummer van zijn telefoonkaart nogmaals in. ‘Schiet op,’ zei hij, wachtend op de kiestoon. Toen hij die hoorde, toetste hij hun thuisnummer in en bad hij dat Eric klaar zou zijn met herschrijven en naar zijn werk was gegaan.

‘Hallo,’ zei Eric.

‘Hé, Eric, met mij. Ga het huis uit. Rick en die kerel in die blauwe jas...’

‘Heb je Lisa al gesproken?’ onderbrak Eric hem.

‘Maak je geen zorgen over Lisa,’ zei Ben. ‘Je moet...’

‘Hou je mond nou eens even,’ zei Eric dringend. ‘Rick is hier geweest. Hij was op zoek naar je. Hij zei dat het dringend was. En hij zei dat ik tegen je moest zeggen dat hij op weg is naar Lisa’s flat.’

Bens hart sloeg over. ‘Hoe lang was dat geleden?’

‘Een halfuur, ongeveer. Wil je nog...’

Ben verbrak de verbinding, voerde zijn telefoonkaart weer in en toetste Lisa’s nummer. ‘Shit, shit, shit,’ zei hij, toen de telefoon vijf keer was overgegaan zonder dat iemand had opgenomen.

Eindelijk nam Lisa op. ‘Hallo.’

‘Ga je flat uit,’ zei Ben. ‘Rick is onderweg naar je.’

‘Of misschien is hij er al,’ zei Rick. ‘Hoe gaat het, Ben? Het is alweer een tijdje geleden.’

‘O god.’

‘Waarom zo droevig?’ vroeg Rick. ‘Ik ben het maar.’

‘Als je haar iets doet, zweer ik je dat...’

‘Bespaar me je bedreigingen,’ commandeerde Rick, met een stem die opeens heel serieus klonk. ‘Ik heb Lisa en Nathan...’

‘Nathan?’

‘Hou je mond en luister nou eens een keer,’ zei Rick. ‘Ik heb ze allebei in mijn macht en ik ben het zat om spelletjes te spelen. En zeg me nou maar eens waar jij bent.’

Ben zweeg.

‘Dit is niet het juiste moment om stommititeiten te be- gaan,’ zei Rick. ‘Je hebt het afgelopen weekend al één vriend verloren. Wil je dat het er twee worden?’ Toen Ben geen antwoord gaf, voegde hij eraan toe: ‘Of drie?’

‘Ik zit in Boosin’s Bar,’ zei Ben ten slotte. ‘Op New Hampshire.’

‘Ik weet waar het is,’ zei Rick. ‘Zorg dat je over tien minuten buiten staat. En mocht je toevallig aandrang krijgen om de politie, je ouders, Eric of wie dan ook te bellen, dan word ik heel erg boos. Begrijp je wat ik be- doel?’

‘Ja,’ zei Ben. Hij verbeet zijn woede.

‘Goed. Nu nog één laatste vraag,’ zei Rick. ‘Wat is de uitkomst van American Steel?’

Opnieuw zweeg Ben.

‘Ik vroeg je wat,’ zei Rick.

Nog steeds bleef het stil.

‘Dit gaat alleen om geld,’ waarschuwde Rick. ‘Dwing me niet om ook geweld te gebruiken.’

‘American Steel wint,’ snauwde Ben. ‘Ben je nou te- vreden? Ga je miljoenen maar opstrijken.’

‘Ik ben heel tevreden. Je geeft precies hetzelfde ant- woord als Lisa,’ zei Rick. ‘We zien je buiten, over tien minuten.’

Zierend van woede hoorde Ben dat Rick ophing. Hij pakte de hoorn en sloeg ermee tegen de kast van de telefoon. De paar klanten in de bar keken op toen ze het krakende geluid hoorden. Opnieuw sloeg Ben de hoorn tegen de metalen kast van de telefoon. En nog eens, en nog eens.

Plotseling pakte iemand hem van achteren beet. 'Wat doe jij nou allemaal?' vroeg de barkeeper, terwijl hij de hoorn uit Bens hand trok.

'Laat me los!' schreeuwde Ben. Hij probeerde zich uit de greep van de man te bevrijden.

De barkeeper sleurde hem naar de voordeur en duwde hem naar buiten. 'Gekken als jij horen hier niet.'

Razend stond Ben voor Boosin's te wachten. Met zijn handen in de zakken van zijn jack schopte hij vertwijfeld tegen een hoop sneeuw naast het gebouw. Nog geen tien minuten later hield er een jeep stil bij de trottoirband. Behalve Claremont zat er niemand in. 'Blijf daar staan,' zei Claremont. Hij sprong de jeep uit en liep op Ben toe. Nu Claremont zijn bruine gleufhoed niet meer op had, kon Ben de gelaatstrekken van zijn aanvaller goed zien. Met zijn ronde gezicht en vale gelaatskleur zag Claremont er veel ouder uit dan Ben had verwacht.

'Trek je jack uit,' zei Claremont. Hij wees ernaar met een paar dikke, stompe vingers.

Ben gehoorzaamde en Claremont beklopte hem. 'Bang dat ik microfoontjes draag?' vroeg Ben.

'Ik heb gehoord dat jij er een gewoonte van maakt om die dingen bij je te hebben.' Nadat hij zich ervan had overtuigd dat Ben niks bij zich had, deed Claremont de deur voor hem open. 'Kom aan boord,' zei hij.

Vijfendertig minuten later hield de jeep stil op de parkeerplaats achter het Palmhotel in Bethesda. 'Kom mee,' zei Claremont. Hij liep naar de achteringang van het gebouw. 'En als je hier ook maar één woord over zegt...'

'Ik begrijp het,' zei Ben.

Ze namen de lift naar de vierentwintigste verdieping en liepen de gang naar kamer 2427 in. Claremont schoof zijn kaart in het elektronische slot, duwde de deur open en stapte een overdadig gedecoreerde suite binnen. In het hoofdvertrek was niemand aanwezig.

‘Waar is iedereen?’ vroeg Ben.

‘Kop dicht en meekomen,’ zei Claremont. Hij liep voor Ben uit de slaapkamer door en opende de deur die de suite verbond met een andere suite. Ze liepen de tweede suite door, naar een deur die toegang gaf tot een derde suite. Ten slotte stapten ze de laatste en grootste van de drie suites binnen, waar Rick, Lisa en Nathan op hen wachtten.

Toen Ben en Claremont de kamer in kwamen, stond Rick op van de sofa. ‘Wel, wel, dan is de bende nu compleet,’ zei hij. ‘Lisa, Nathan, ik dacht dat jullie Ben al kenden. Ben, dit zijn Lisa en Nathan.’

Het verbaasde Ben dat hij Nathan en Lisa zo kalm aan de grote glazen eettafel zag zitten. Toen hij door het glazen tafelblad heen keek, zag hij dat ze allebei met handboeien aan hun stoel waren vastgeketend. Een opgezwollen blauw oog kleurde de linkerkant van Nathans gezicht.

‘Gaat het met jullie?’ vroeg Ben.

‘Rot op,’ zei Nathan. Hij keek de andere kant op.

‘Kom kinderen,’ vermaande Rick, ‘geen ruzie maken.’

‘Je had hem niet hoeven slaan,’ zei Ben.

‘O, jawel,’ antwoordde Rick quasi gevat. ‘Anders had hij niet met ons mee willen gaan.’

Ben keek Lisa aan en vroeg: ‘Ze hebben jou toch niet geslagen, hè?’

‘Wat dacht je dan?’ vroeg Rick, terwijl hij de krabsporen in zijn hals liet zien. ‘Ze heeft me meer verwondingen toegebracht dan jij.’ Rick liep naar een mahoniehouten bureautje in de hoek van het vertrek en stak zijn hand in zijn aktetas. Hij haalde er een paar handboeien uit en wierp ze Claremont toe.

Claremont duwde Ben naar de grote houten stoel naast Nathan. 'Ga zitten.'

'Laat hen eerst vrij,' eiste Ben.

'Zodat ze naar de politie kunnen rennen?' lachte Rick. 'Ga zitten, Ben. Dit is niet het juiste moment om eisen te stellen.'

Ben ging zitten en Claremont ketende Bens armen met de twee handboeien vast aan de armleuningen van de stoel.

'En als je van plan was om te gaan schreeuwen,' zei Rick, 'dan kun je je de moeite besparen om je longen uit je lijf te brullen. We hebben bijna de hele verdieping gehoord, en de manager heeft ons volledige privacy beloofd. Bijna alles is te koop, tegenwoordig.'

'Ik snap niet waarom je zo in je nopjes bent,' zei Ben. 'Eric is nog steeds op vrije voeten. Als we vanavond niet thuis zijn, gaat hij direct naar de politie.'

'O nee, hoor,' zei Rick ijskoud.

Lisa keek Ben aan. 'Nathan heeft Eric gebeld en gezegd dat hij vanavond zou overwerken. En toen heb ik hem gebeld en gezegd dat we het allebei goed maakten en dat het telefoontje van Rick een loos dreigement was.' Toen ze Bens verbijsterde blik zag, voegde ze eraan toe: 'Rick zei dat hij jou zou vermoorden als wij hem niet wilden bellen.'

Verbaasd door de ernst van Ricks dreigement keek Ben zijn overweldigder aan.

'Nou tevreden?' vroeg Rick.

'Ga je de uitspraak tegenhouden?' vroeg Fisk. Hij had ongeduldig zitten wachten in Lungens kantoor.

'Daar zie ik geen reden voor,' zei Lungen. 'We hebben niet meer bewijzen dan vrijdag. Ben en Lisa zijn hier het hele weekend niet geweest.'

'We hadden hem ook thuis moeten afluisteren,' zei Fisk, wijzend naar Lungen. 'Nu hebben we geen idee waar hij is.'

'Voor zover we weten, is hij gaan winkelen.'

'Ik zeg nog steeds dat we die uitspraak moeten tegenhouden. Zeg tegen de rechters dat we niet willen dat er iets wordt aangekondigd tot we Ben hebben gevonden.'

'Hoor nou eens wat je zelf zegt,' beval Lungen. 'Je wilt dat ik het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten stilleg omdat één klerk niet heeft gewerkt dit weekend? Weet je hoe vlug we dan een uitkering kunnen aanvragen?'

'En als hij nou morgen ook niet komt opdagen?'

'Dat doet er niet toe,' zei Lungen. 'Tot we alle feiten bij elkaar hebben, en dan bedoel ik ook echt alle feiten, kunnen we dit Hof niet dwingen om iets uit te stellen. Geloof me, als we die informatie hebben, neem ik Ben Addison te grazen. Maar tot het zover is, blijven we gewoon zitten wachten.'

'En luisteren,' zei Fisk. Hij schakelde de microfoon op Lungens bureau in.

Bens geboeide armen begonnen stijf te worden. 'Het was een fout van je om maar drie van ons gevangen te nemen.'

'O ja?' Rick zat op de pluchen sofa en bladerde de papieren door die hij op de salontafel had gelegd.

'Ik meen het,' zei Ben. 'Eric zal die verhalen niet geloven. Ik wil wedden dat hij op dit ogenblik met de politie praat.'

'Daar geloof ik niks van,' zei Rick, zijn blik nog steeds gericht op de papieren.

'Waarom niet?'

'Jij verwacht dat Eric naar de politie rent?' vroeg Rick, terwijl hij zijn blik over zijn gevangenen liet gaan. 'Bedoel je dezelfde Eric die tegen jou heeft gezegd dat je vooral niet naar de politie moest gaan? Dezelfde Eric die tegen jou heeft gezegd dat je mij zelf maar moest gaan vangen? En dat zou degene zijn die deze zaak gaat openbreken? Zelfs Ober was vindingrijker.' Bens kaak verstrakte. 'Daar had je zeker nog niet aan gedacht?'

‘Als jij er niet geweest was, zou hij nu nog leven,’ zei Ben. ‘En daar ga ik jou voor afmaken.’

‘Probeer maar. Als je denkt dat te kunnen doen, begrijp ik ook waarom je denkt dat Eric je te hulp zal komen.’ Rick maakte het zich gemakkelijk op de sofa en voegde eraan toe: ‘Misschien hoor je het niet graag, maar deze keer ben je op jezelf aangewezen.’

Eric zat geërgerd achter zijn bureau op de Afdeling Politiek. Hij had nu al drie uur geprobeerd zijn huisgenoten te vinden. Nathan was niet op zijn werk, Ben was niet op het Hooggerechtshof en Lisa was niet thuis. Die telefoontjes moesten doorgestoken kaart zijn, dacht Eric, terwijl de kruimels van zijn late lunch op zijn toetsenbord vielen. Hij veegde zijn handen af aan zijn spijkerbroek en bladerde zijn rolodex door. Dit is geen spelletje meer, dacht Eric, terwijl hij het nummer van de marshal-dienst in het Hooggerechtshof toetste. Ik heb echt hulp nodig.

‘Met de US Marshals,’ antwoordde een mannenstem. ‘U spreekt met Carl Lungen.’

‘Meneer Lungen, met Eric Stroman. Ik ben een huisgenoot van Ben Addison.’

‘Hoe komt u aan mijn nummer?’ vroeg Lungen geërgerd.

‘Dat heb ik uit Bens rolodex. Je weet nooit wanneer je een marshal nodig hebt,’ zei Eric. ‘Ik bel omdat ik een noodgeval heb. Volgens mij zit Ben in de problemen.’

‘Vertel.’

‘Nou, om een lang verhaal kort te maken, Ben werd gechanteerd door een kerel die Rick heet. Een paar uur geleden heb ik telefoon van Ben gehad dat ik bij ons thuis weg moest gaan omdat Rick achter ons aan zou zitten. Een halfuur later belde Lisa. Zij zei dat alles oké was. Misschien maak ik me druk om niets, maar volgens mij is hun iets overkomen.’

‘Eric, ik ben blij dat je belt,’ zei Lungen. ‘Begin bij het begin, en vertel me dan het hele verhaal maar eens.’

Om tien uur die avond zaten Rick en Claremont in de middelste suite naar de restanten van het diner te kijken dat de roomservice had gebracht. 'Nog maar twaalf uur,' zei Rick, knabbelend op een frietje. 'We zijn er bijna.'

'Kun je me beloven dat we de opties 's middags al kunnen verzilveren?' vroeg Claremont.

'Hoe vaak moet ik je dat nou nog zeggen?' vroeg Rick. 'Om twaalf uur morgenmiddag hebben we deze klus geklaard.'

'Kijk me niet zo aan,' zei Claremont. 'Als je in mijn schoenen stond, zou je net zo ongerust zijn. Het zal maar een paar uur duren voordat ze bij het SEC door-krijgen dat een leidinggevende van American Steel al zijn aandelen heeft verzilverd om er een langetermijn-gok mee te wagen. Deze deal zal een hoop opgetrokken wenkbrauwen veroorzaken.'

'Tegen de tijd dat ze twee bij twee hebben opgeteld, zijn wij er allang vandoor,' zei Rick. 'Maak je daar maar geen zorgen om.'

'Ik zal blij zijn als dit achter de rug is,' zei Claremont.

'Je zult meer dan blij zijn,' zei Rick. 'Je zult rijk zijn. Die opties worden miljoenen waard.'

'En als Ben nou liegt en Steel de verliezende partij is?'

'Geen zorgen,' zei Rick. 'Na Grinnell tel ik geen dollar meer neer, zolang ik niet zeker weet dat hij de waarheid spreekt.'

'Nathan, wil je daarmee ophouden?' smeekte Ben. 'Zeg iets tegen me.'

'Laat hem met rust,' zei Lisa. 'Hij praat wel als hij daar zin in heeft.'

'Op het ogenblik is er niemand gebaat bij zwijgen,' zei Ben. 'Zet je eroverheen.'

'Zet je eroverheen?' herhaalde Nathan. Hij hief zijn hoofd op en keek Ben aan. 'Ober is dood. Dat is niet iets waar ik me zo maar overheen zet. Vandaag niet, morgen niet, nooit niet.'

‘Hou op met ruzie maken, jullie,’ kwam Lisa sjoerend aan haar boeien tussenbeide. Ze boog zich naar links, keek over de armléuningén en zag dat haar handboeien waren bevestigd aan de houten dwarssteunen die de voor- en achterpoten van de antieke stoel met elkaar verbonden. ‘We moeten een manier zien te vinden om hier weg te komen.’

‘Laat me raden,’ zei Nathan. ‘Je hebt een haarspeld in je kapsel en bent een meesterslotenkraker?’

‘Was dat maar waar,’ zei Lisa. Ze wipte haar stoel naar voren tot ze kon gaan staan. Voorovergebogen schuifelde ze naar Ben toe. Toen liet ze haar stoel zakken en ging ze voor hem zitten. ‘Zie je die dwarssteunen?’ vroeg ze. ‘Volgens mij breek je die doormidden, als je hard genoeg trapt.’

Ben zag hoe dik de dwarssteunen waren. ‘Onmogelijk,’ zei hij. ‘Dat gaat nooit...’

‘Niet zeuren,’ commandeerde Lisa. ‘Probeer het. Trap ze kapot. Als je maar uitkijkt voor mijn hand.’

Ben verschoof zijn stoel en maakte aanstalten om tegen een van de dwarssteunen te trappen. ‘Wacht even,’ zei Lisa. Ze zwaaide met haar geboeide hand. ‘Kom eens hier met je andere voet.’

‘Waarom?’

‘Als je dat niet doet, vlieg je achteruit op het moment dat je tegen deze stoel trapt.’

Ben knikte en Lisa pakte zijn enkel stevig beet. Hij hield zijn linkerbeen gereed en telde af: ‘Een, twee, drie.’ Toen trof Bens voet de dwarssteun.

‘Nog een keer,’ zei Lisa na de trap. ‘Blijf trappen.’ Ben gaf nog een stuk of tien woeste trappen en voelde dat het hout begon te versplinteren. ‘Hij is bijna stuk,’ zei Lisa. Na nog een trap versplinterde de lat en kon Lisa de handboei van de stoel schuiven. Met haar ene, nog geboeide arm draaide ze de stoel om. ‘Nu de andere.’

‘Stil,’ waarschuwde Nathan. Hij hield nauwlettend de deur naar de aangrenzende suite in de gaten.

Nadat Ben de andere dwarssteun doormidden had getrapt was Lisa vrij. Met de handboeien nog steeds om haar polsen bungelend liep ze naar Bens stoel en maakte ze zich gereed om te trappen.

‘Laat die rotstoel maar,’ zei Ben. ‘Maak dat je hier weg komt en ga hulp halen.’

‘Ik denk er niet aan,’ zei Lisa.

‘Spreek me niet tegen, maar ga nou,’ zei Ben. Hij voelde de handboeien in zijn polsen snijden. ‘We kunnen nooit alle drie los komen zonder dat zij het horen.’

‘Ze hoorden jou toch ook niet?’ vroeg Lisa. ‘En trouwens, als ik ervandoor ga en ze komen erachter, wie weet wat ze jullie dan aandoen?’

‘Wij redden ons wel,’ zei Ben. ‘Ga nou hulp halen.’

‘Nee, dat doe ik niet,’ zei Lisa. Ze begon tegen de dwarssteunen van Bens stoel te trappen. ‘Ik wil me niet schuldig voelen als jij dood bent.’

‘Ze zullen ons heus niet vermoorden,’ zei Ben.

Lisa bleef staan en keek Ben aan. ‘Meen je dat nou? Zouden ze ons wel slaan, ontvoeren en boeien, maar niet vermoorden?’

‘Ga hulp halen,’ zei Ben.

‘Nathan?’ vroeg Lisa.

‘Trap die stoel stuk,’ zei Nathan. ‘Ze hebben op mijn gezicht staan stampen. Rick genoot ervan.’

Lisa ging op haar ene been staan en gaf een trap tegen de dwarssteun. Er gebeurde niets. ‘Verdomme.’

‘Maak dat je hier weg komt,’ zei Ben.

‘Hou je mond,’ zei Lisa. Ze bleef tegen het hout trappen tot het langzaam begon te versplinteren. Na nog zes trappen brak de steun in tweeën. Vlug liep Lisa naar de andere kant van de stoel.

‘Schiet op,’ zei Ben.

‘Wat dacht je dan?’ vroeg ze, terwijl ze aan de andere dwarssteun begon. Een minuut later brak die ook. De twee griffiers renden naar Nathans stoel en begonnen ieder aan een kant tegen het oude hout te trappen.

De adrenaline stroomde rijkelijk door Nathans bloed.

‘Het lukt,’ zei hij. ‘Het lukt, zeker weten.’

Lisa’s benen werden moe van het trappen. Ze bleef staan om op adem te komen.

‘Blijven trappen,’ zei Nathan. ‘Het is bijna gelukt.’

Toen Ben het hout aan zijn kant had versplinterd trok Nathan zijn arm los. Ben rende om Lisa heen. Toen hoorde hij een geluid.

Ze keken alle drie op.

‘Shit,’ zei Nathan.

‘Waarom proberen jullie dat nou?’ vroeg Rick. Hij ging in een hoek van de kamer staan en richtte een pistool op de drie. ‘Haal ze uit elkaar,’ beval Rick. Hij en Claremont liepen naar de glazen tafel. Hij wees met het pistool naar Lisa. ‘Zet haar in de badkamer. Maak de boeien vast aan de afvoerbuisk onder de wasbak.’

Claremont pakte Lisa bij haar linkerhandboei, maar ze haalde uit met de rechter en raakte hem tegen de zijkant van zijn hoofd. Claremont pakte haar handen beet met een van zijn handen en gaf haar met de andere een klap in het gezicht waardoor ze tegen de vloer smakte.

‘Ik vermoord je!’ brulde Ben. Hij wilde op Claremont af stuiven.

Rick richtte zijn pistool op Ben. ‘Blijf staan!’

Ben verstijfde opeens van angst en staarde in de loop van Ricks pistool.

Op dat moment vloog de deur naar de tweede suite open.

‘Iedereen staan blijven! U.S. Marshals!’ brulde Carl Lungen. Zijn pistool alle kanten op richtend stormde hij de ruimte binnen. Bens mond viel open. ‘Jullie zijn allemaal gearresteerd!’ schreeuwde Lungen.

‘Waar heb jij de hele tijd uitgehangen?’ vroeg Rick, onaangedaan door zijn binnenkomst. ‘Je had hier uren geleden al moeten zijn!’

Lungen liet zijn pistool zakken. Toen zag hij Ben en begon te lachen. ‘Jij zou je eigen gezicht eens moeten zien,’ zei hij. ‘Je dacht echt dat ik je kwam redden, hè?’

‘Help ons hen te boeien,’ zei Claremont. ‘Ze waren bijna ontsnapt.’

‘Hoe voelt het om zo voor lul te staan, Addison?’ vroeg Lungen. Hij wees met zijn pistool naar Ben. ‘En doe je handen omhoog.’

‘Wat is hier in godsnaam aan de hand?’ vroeg Ben, terwijl hij zijn handen in de lucht stak. ‘Werk jij voor hem?’

Met zijn pistool in Bens rug porrend loodste Lungen Ben naar een stoel die nog niet kapot getrapt was. ‘Vat het niet persoonlijk op,’ zei Lungen. ‘Geld is geld.’

‘Zit Fisk ook in het complot?’ vroeg Ben, terwijl Lungen hem aan de stoel vastketende.

‘Was het maar waar,’ zei Lungen. Hij keek Rick aan en voegde eraan toe: ‘Ik ben de hele dag bij hem geweest. Sorry dat ik je niet heb kunnen helpen om dit drietal bij elkaar te brengen.’

‘Was Fisk erg lastig?’ vroeg Rick.

‘Dat is nog zacht uitgedrukt. Ik heb hem met allerlei smoezen moeten tegenhouden om op hen af te stormen en ze te arresteren. Hij is gretiger dan een maagd op het eindexamenbal.’

Rick grinnikte toen hij Bens ontdane gezicht zag. ‘Houdt hij zich gedeisd?’ vroeg Rick.

‘Op het ogenblik wel, denk ik, maar ik vrees dat hij doorslaat als Ben morgen niet op zijn werk komt.’

‘Volgens mij doet hij niks,’ zei Rick. ‘Ik had van je begrepen dat Fisk niets onderneemt zonder jouw toestemming.’

‘Ik kan het niet geloven,’ zei Ben, terwijl Lungen zijn aandacht op Nathan richtte.

Lungen maakte Nathans losse handboei weer vast aan de armleuning van Nathans stoel. ‘Kom nou, Ben,’ zei Lungen, ‘dacht je nou echt dat je zo goed was? Als ik er niet was, had Fisk weken in plaats van dagen geleden afluisterapparatuur in je kantoor aangebracht. En die leugendetectortest zou je ook nooit doorgekomen zijn zonder mijn hulp. Zoals ik het zie, zou je me dankbaar moeten zijn.’

‘Dat begrijp ik niet,’ zei Ben. ‘Fisk heeft die test toch afgenomen?’

‘Maar wie had er geknoeid met het apparaat, denk je?’ vroeg Lungen. Hij ging naast Rick op de bank zitten. ‘Je had die test nooit kunnen saboteren, ook al had je nog zo je best gedaan.’

‘Maar jij dacht dat je huisgenoot je een placebo had gegeven en dat je daardoor door die test gekomen bent,’ zei Rick.

Ben keek Nathan aan. ‘Ik had nooit gedacht...’

‘Het is oké,’ fluisterde Nathan. Zijn stem beefde. ‘Het doet er toch niet meer toe.’

‘Ik kom niet meer bij,’ lachte Lungen. Hij gaf Rick een klets op zijn knie. ‘Zag je hun gezicht toen ik hier kwam binnenstuiven? Ze dachten dat het voorbij was.’

‘Dan moeten ze nog even wachten,’ zei Rick. ‘Nog een uur of elf.’

Om vier uur 's ochtends brandde er nog maar één licht in de suite en heerste er een onheilspellende stilte in het halfdonkere vertrek. Een lampje naast de sofa verspreidde net genoeg licht voor Lungen om zijn krant te kunnen lezen. Lisa lag te slapen op de tegels van de badkamer. Haar vermoeidheid was haar angst de baas geworden. In de woonkamer hield Nathan knikkebolend van de slaap met moeite zijn ogen open. Ben zat klaarwakker in de hoek van de kamer en staarde met ogen die vuur schoten naar Lungen.

Lungen hield de wacht bij de drie vrienden en bladerde zijn krant door op de sofa. Hij keek over zijn schouder en ving Bens blik op. ‘Als je me zo aangaapt, kun je net zo goed wat zeggen,’ zei Lungen. Toen hij geen antwoord kreeg, voegde hij eraan toe: ‘Waarom ga je niet slapen?’

‘Ik ben niet moe.’

‘O. Nou, dan blijf je wakker,’ zei Lungen. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn krant. ‘Mij best.’

‘Ik hoop dat je goed betaald wordt.’

‘Meer dan goed.’

‘Hoeveel kost integriteit vandaag?’ vroeg Ben. ‘Een miljoen? Twee miljoen?’

Lungen vouwde zijn krant op en keek Ben aan. ‘Ik heb geen behoefte aan moraalcolleges van jou.’

‘O, goed,’ zei Ben, ‘maar ik hoop dat je beseft dat je de rest van je leven voortvluchtig bent.’

‘Waar heb je het nou weer over?’ vroeg Lungen. ‘Dit is niet zomaar een of ander flutproject. Als we dit achter de rug hebben, ga ik direct terug naar mijn werk. En als ik dan kom opdagen met Ben en Lisa, de twee meest gezochte griffiers van Amerika, krijg ik waarschijnlijk nog promotie ook.’

‘Dat zal best,’ zei Ben.

‘Geloof het of niet,’ zei Lungen. ‘Maar morgen wordt Ben Addison gezocht. Als de SEC onze aandelenverkoop onderzoekt, raad dan eens wiens naam er onder de transfer zal staan? En die bankrekening die Rick voor je heeft geopend tijdens CMI; je kunt ervan op aan dat daar grote bedragen op gestort zullen worden. En dan is er ook die tape nog waarop jij de uitspraak doorspeelt. Geen mens ter wereld zal je verhaal geloven.’

‘Je hebt geen schijn van kans.’

‘Heb ik ook niet nodig,’ zei Lungen. ‘Wie denk je dat ze in Amerika zullen geloven: de griffier met miljoenen op zijn bankrekening of de marshal die hem heeft opgebracht? En als je Rick probeert te verlinken, welk bewijs heb je daar dan voor? Op dit moment kun je niet eens bewijzen dat hij bestaat.’

Ben zweeg. Zijn schouders verstijfden en de handboeien knelden zijn polsen af. ‘Wat je ook zegt, Rick is alleen op zijn eigen voordeel uit. Dat wil zeggen dat hij zich niets aan jou gelegen zal laten liggen. Het zou me zelfs niet verbazen als sommige inlichtingen van hem de marshaldienst verdacht zouden maken. Als ik jou was, zou ik er nu uit stappen.’

‘Kom, kom, Ben, dacht je nou echt dat je mij kunt overhalen om naar de andere partij over te lopen? Ik ben

geen simpele, onbegrepen loopjongen. Ik ben me heel goed bewust van alle mogelijke consequenties. Rick en ik hebben dit plan een hele tijd geleden al bedacht, en ik ga ermee door tot het einde.'

'Dus je bent hierbij betrokken sinds cmi?'

'Waar dacht je dan dat Rick al zijn kennis over het Hooggerechtshof vandaan had?' vroeg Lungen. 'Zonder inlichtingen uit de eerste hand was hij nooit zo ver gekomen.'

De deur in de hoek ging open en vanuit de tussensuite scheen fel licht de halfdonkere kamer in. Toen stapte Rick binnen. 'Zitten jullie iets te bekokstoven?' vroeg Rick, terwijl hij naar het midden van de kamer liep.

'Zeker.' Lungen stond op van de sofa en liep naar de tweede suite. 'Ben heeft me ervan overtuigd dat ik naar de andere partij moet overlopen. Ik realiseer me wat een idioot ik ben geweest, en nu ga ik ons allebei verlinken.'

'Geweldig,' zei Rick, terwijl hij Lungen een schouderklopje gaf. 'Maar zorg eerst dat je wat slaap krijgt. Morgen wordt een drukke dag voor ons.'

Lungen bleef staan voor de deur naar de tussensuite en draaide zich om. 'Slaap lekker, Ben.'

'Ik hoop dat je stikt in je slaap,' zei Ben, terwijl de deur dichtviel.

'Nou, dan zijn we nu weer met zijn tweetjes,' zei Rick. Hij zag dat Nathan in een diepe slaap lag.

'Nou en?' snauwde Ben. Rick ging achter Ben staan en trok zijn stoel aan de rugleuning achterover. 'Wat doe je nou?' vroeg Ben.

Rick gaf geen antwoord. Hij sleepte de stoel naar het midden van de kamer en keerde Ben met zijn gezicht naar de sofa. Nu hij zijn vindingrijkste gevangene beter in het oog kon houden, ging Rick zitten. 'Niet wijzen,' zei Rick. 'Elk spel heeft een winnaar en een verliezer. En in dit spel ben jij de verliezer.'

'En jij bent de winnaar?'

'Dat ben ik, ja,' zei Rick. 'Jij had ook de winnaar kunnen zijn. Het aanbod lag er van het begin af aan.'

Maar je weigerde het te accepteren.'

'Er was geen aanbod,' zei Ben. 'Je hebt het me niet gevraagd. Je hebt alleen misbruik van mijn vertrouwen gemaakt.'

'O. Klaag me dan maar aan. Had je me die informatie anders wél gegeven?'

Ben zei niets.

'Precies.'

'Nou, dat is het dan, volgens mij. Het kan niet anders, of je weet alles over mij.'

'Heb jij enig idee wat het belangrijkste verschil tussen ons is, Ben?'

'Naast het feit dat jij gestoord bent?'

'Ik bedoel het serieus,' zei Rick. 'Het is een subtiel maar heel belangrijk verschil.'

'O, ik begrijp het al,' zei Ben. 'Je gaat me nu een of ander afgezaagd verhaal vertellen. Dat we twee kanten van dezelfde medaille zijn, of zo.'

'Helemaal niet. Misschien hebben we gelijkwaardige kwaliteiten, maar wat mij betreft, maken we geen deel uit van dezelfde medaille. En dat is allemaal terug te voeren op ons voornaamste verschil: namelijk dat jij denkt dat de maatschappij goed is, terwijl ik de maatschappij totaal niet serieus neem.'

'Wat een rebel ben je toch.'

'Denk maar eens na over mijn woorden, en je zult begrijpen dat ik gelijk heb,' zei Rick. 'Jij intrigeert, liegt en manipuleert net zo veel als ik. Maar je voelt je thuis in de maatschappij. Je houdt je aan de regels. Werk hard, zorg dat je de perfecte baan krijgt, de perfecte vrouw vindt, het perfecte huis koopt, de perfecte auto leest. Achter die wortel loop je je hele leven aan. Maar zolang je dat pad volgt, zul je, hoe slim je verder ook bent, altijd een voorspelbare pragmaticus zijn, en zal ik altijd een voorsprong op je hebben. En daarom heb ik jou hiervoor uitgekozen.'

'Je kent me helemaal niet,' zei Ben koeltjes.

'O nee?' vroeg Rick. 'Laat me je dan eens een vraag

stellen die ik je nog nooit gesteld heb: zou je mijn partner willen worden?’

‘Wat?’

‘Ik meen het,’ zei Rick doodserieus. ‘We worden partners. Ik laat jou gaan. Je gaat terug naar het Hoogerechtshof. Je dient je termijn uit en speelt alle uitspraken waar wat mee te verdienen valt aan mij door. Dan zwemmen we van de zomer in het geld. En hoef jij je nooit meer zorgen te maken.’

‘Meen je dat nou echt?’

Rick glimlachte. ‘Nee, helemaal niet. Zie ik er zo stom uit?’

Ben haalde uit met zijn linkervoet en gaf Rick een trap tegen zijn scheenbeen. ‘Wat een klootzak ben je toch.’

‘Dat ben ik zeker,’ antwoordde Rick. Toen liet hij zijn voet uitschieten en trapte hij Bens stoel omver. Terwijl de stoel viel, stak Ben zijn geboeide handen uit. Maar hij kon zijn val niet breken en bereidde zich voor op de klap. Met een hard, krakend geluid viel de stoel achterover en sloeg Ben met zijn hoofd tegen de vloer. Hij bleef op zijn rug liggen, kneep zijn ogen dicht, maar gaf geen krimp. ‘Zorg dat je goed slaapt, vannacht,’ zei Rick, achteroverleunend op de sofa. ‘Morgen is een belangrijke dag.’

‘Wakker worden! Wakker worden! Wakker worden!’ riep Rick om kwart voor negen de volgende ochtend. Lisa schrok wakker toen ze Rick op de badkamerdeur hoorde bonzen. Ze schoot overeind en stootte haar hoofd tegen de buizen boven haar hoofd. Het duizelde haar. Ze ging met haar rug tegen de badkuip op de vloer zitten en maakte draaiende bewegingen met haar polsen om de circulatie naar haar bloedeloze witte handen op gang te brengen.

In de suite deed Nathan trage nekrotaties. Ben lag nog steeds op zijn rug. Van hen drieën had hij het best geslapen. Hij likte het laagje aanslag van zijn tanden. ‘Ik moet naar het toilet.’

‘Houd het maar op,’ zei Rick. Hij pakte Bens stoel op en zette hem recht.

‘Jullie zien er vreselijk uit,’ zei Claremont tegen Ben en Nathan, doelend op de wallen onder hun ogen.

‘Waar is Lungen?’ vroeg Ben, de kamer rondkijkend.

‘Op zijn werk,’ zei Rick. Hij liep op Nathan toe. ‘Hij is Fisk aan het kalmeren.’

‘Wanneer ga je de effectenmakelaar bellen?’ vroeg Claremont ongeduldig. ‘Het is al bijna tijd.’

‘Zo dadelijk.’ Rick trok Nathans stoel achterover en sleepte hem naar het midden van de kamer.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Nathan. ‘Wat ga je doen?’

‘Ik ga een theorie testen,’ zei Rick. Hij zette de stoel neer, draaide zich naar Ben, die Nathan nu van opzij zag, en vroeg: ‘Kun je je vriend goed zien, zo?’

‘Blijf van hem af,’ waarschuwde Ben. ‘Ik heb gezegd wat de uitspraak zal zijn.’

‘Je had me ook gezegd hoe de Grinnell-uitspraak zou uitvallen,’ zei Rick, terwijl hij de mouwen van zijn witte buttondown overhemd opstroopte. ‘En kijk maar eens welke uitwerking dat op me heeft gehad.’ Rick trok zijn arm terug en diende Nathan een kaakslag toe.

‘Hou op!’ schreeuwde Ben.

‘Wint American Steel echt?’ vroeg Rick. Claremont keek toe.

‘Ja. Ik zweer het.’

Rick gaf Nathan nog een klap op zijn kaak. ‘Weet je dat zeker?’

‘Stop!’ schreeuwde Ben. ‘Ik weet het zeker.’

Terwijl het bloed uit Nathans mond droop, zei Claremont: ‘Hij spreekt de waarheid.’

‘We zullen zien,’ zei Rick. Hij liep naar de badkamer, pakte Lisa bij haar handboeien en sleurde haar de kamer in.

‘Waag het niet!’ schreeuwde Ben ziedend.

‘Bek dicht,’ zei Rick. Claremont trok Nathans stoel weg en droeg een lege stoel naar het midden van de

kamer. Lisa schopte woedend om zich heen en verzette zich uit alle macht tegen Rick.

‘Laat me los, verdomme!’ schreeuwde ze. ‘Ik vermoord je!’

‘Kop dicht,’ zei Rick, terwijl hij en Claremont haar op de stoel dwongen. Toen ze haar aan de armleuning van de stoel hadden geketend deed Rick een stap achteruit om Bens gezichtsuitdrukking te bekijken.

Ben stond op springen. Hij voelde dat zijn gezicht een donkerrode kleur aannam. ‘Blijf van haar af, verdomme! Ik heb jullie toch gezegd wat de uitspraak zal zijn?’

‘Tjonge,’ zei Rick. ‘Ik had nooit gedacht dat je zo veel om haar zou geven.’

‘Schiet op,’ zei Claremont, een blik op zijn horloge werpend. ‘We hebben hier geen tijd voor.’

‘Geloof me,’ zei Rick, ‘als we niet van de uitspraak op aan kunnen, is alle tijd van de wereld waardeloos.’ Hij draaide zich weer naar Ben en vervolgde: ‘Nou Ben, wint American Steel deze zaak echt?’

‘Niks zeggen,’ zei Lisa.

Rick stompte Lisa in haar gezicht. ‘Jou vroeg ik niks.’ De huid rond haar linkeroog werd rood. ‘Kijk eens aan, je begint op Nathan te lijken.’

‘Blijf van haar af!’ schreeuwde Ben. Hij rukte aan zijn boeien, en wrong zich woedend in allerlei bochten. ‘Ik vermoord je!’

‘Ik vroeg je wat,’ zei Rick. Opnieuw gaf hij Lisa een klap.

Terwijl het bloed en speeksel uit Lisa’s mond stroomden, probeerde Ben zich uit alle macht van zijn boeien te bevrijden. ‘Ik vermoord je, verdomme!’

‘Dat is geen antwoord,’ zei Rick. Hij sloeg Lisa hard tegen haar gezicht. Haar hoofd vloog opzij.

Ben stootte een woest gebrul uit. Hij kon zich niet langer beheersen. Dol geworden vocht hij tegen zijn boeien. ‘Het is de waarheid!’ schreeuwde hij, terwijl de tranen over zijn gezicht rolden. ‘Wat wil je nog meer weten?’

‘Wat is de uitslag van de stemming?’ vroeg Rick.
‘Vijf tegen vier,’ zei Ben. ‘Dreiberg zit op de wip.’
Rick trok zijn pistool en richtte het op Lisa. ‘Weet je dat zeker?’

‘Kom op, Rick, genoeg,’ onderbrak Claremont.

‘Hou je bek,’ snauwde Rick. Hij pakte Lisa bij haar haar, schoof de loop van het pistool in haar mond en herhaalde zijn vraag. ‘Weet je dat zeker?’

‘Ik zweer het,’ zei Ben smekend. ‘Op mijn leven.’

Rick spande de haan en kromde zijn vinger om de trekker. ‘Ik maak geen grapjes. Ik doe het echt.’

‘Ik zweer dat het de waarheid is,’ zei Ben. Zijn lichaam verstrakte van de spanning. ‘Steel wint.’

Rick aarzelde en speurde Bens gezicht af, zoekend naar een zweem van oneerlijkheid. ‘Goed,’ zei hij en trok het pistool uit Lisa’s mond. ‘Ik geloof je.’ Rick liep naar het bureau in de hoek van de kamer en pakte zijn mobiele telefoon. Hij toetste vlug een nummer in en zei: ‘Hallo Noah? Met mij. Hier is het verhaal. Op het moment dat de beurs opent, moet je al die geprefereerde aandelen die je van me hebt gekregen liquideren. Vervolgens strijk je de winst op en koop je elke American Steel-optie die je te pakken kunt krijgen.’ Hij luisterde een ogenblik en ging verder: ‘Precies. Ik weet het zeker, ja. Om twaalf uur ’s middags moet je de hele winst incasseren en overmaken naar de gebruikelijke rekening. Precies. Je begrijpt het.’ Rick verbrak de verbinding en wendde zich tot Claremont. ‘Nu hoeven we alleen nog maar af te wachten.’

Lisa spuugde bloed op het tapijt en probeerde uit alle macht haar duizeligheid te overwinnen.

‘Lisa!’ riep Ben. ‘Hier!’

‘Ze komt eraan,’ zei Nathan. ‘Even geduld.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Lisa. ‘Mijn gezicht voelt aan als een ballon.’

‘Hoe is het met je?’ vroeg Ben. ‘Zeg iets tegen me.’

‘Het gaat wel,’ zei ze. Ze kneep haar ogen stijf dicht

om de duizelingen tegen te gaan. 'Maar ik moet even op adem komen.' Ze zweeg een ogenblik en vroeg toen: 'Ziet mijn oog er net zo slecht uit als het voelt?'

'Het is maar een blauw oog,' zei Ben.

'Ik weet wel wat het is,' snauwde Lisa. 'Zeg me hoe het eruitziet.'

'Het ziet er niet best uit.'

'Heeft Rick dit alleen gedaan, of heeft Claremont hem geholpen?'

'Rick alleen,' zei Ben.

'Als ik deze boeien af kan krijgen is hij er geweest.' Lisa keek over haar schouder naar Nathan. 'Hoe gaat het met jou?'

'Prima,' zei Nathan. Zijn stem klonk niet veel harder dan een gefluister.

'Ziet mijn oog er net zo beroerd uit als dat van hem?' vroeg Lisa aan Ben, met haar kin naar Nathan wijzend.

'Over een paar uur is het net zo erg, ja,' zei Ben.

'Fijn, hoor,' zei Lisa.

'Hé Rick,' riep Ben door de kamer. 'Kunnen we hier ten minste wat ijs krijgen?'

'Nee,' zei Rick. Toen trok hij zijn laptop uit zijn aktetas.

Een paar minuten voor tien verbond Rick zijn mobiele telefoon met zijn laptop en logde hij in op de Westlaw Supreme Court-database. Claremont keek over Ricks schouder en vroeg: 'Kunnen we de uitspraak hier zien?'

'Nee, hoor,' antwoordde Rick sarcastisch, 'we wandelen naar het Hooggerechtshof, zodat we er persoonlijk bij kunnen zijn.' Met zijn vingers roffelde hij op de toetsen. 'Op het moment dat het wordt aangekondigd, maakt de Afdeling Informatie de uitspraak openbaar, en dan zet Westlaw hem online.'

Van de overkant van de kamer zei Ben tegen Lisa: 'Weet je zeker dat je niks mankeert?'

'Voor de tiende keer, het gaat best,' zei Lisa. Het ge-

bied rond haar oog begon te zwellen en kleurde donker.
'Ik word zo vaak in mijn gezicht gestompt.'

'Nathan?' vroeg Ben. 'Hoe gaat het met je oog?'

'Goed,' antwoordde Nathan. 'Hou op met vragen.'

'Koppen dicht, jullie,' beval Rick, zich omdraaiend naar zijn drie gevangenen.

Om precies tien uur gaf de gerechtsbode een klap met de rechtershamer en stonden alle aanwezigen in de zaal op.

'De Edelhoogachtbare voorzitter en Rechters van het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten!' kondigde de bode aan. Meteen daarop stapten de negen rechters door het bordeauxrode fluwelen gordijn en namen ze plaats op hun zetel.

'Hoor! Hoor! Hoor!' kondigde de marshal aan. 'Een ieder wiens zaken voor het Edelhoogachtbare Gerechtshof van de Verenigde Staten zijn gebracht, treed nader en sla acht, want het Hof is nu in zitting. God zij met de Verenigde Staten en dit Edelhoogachtbare Gerechtshof!' Na nog een klap met de rechtershamer gingen de aanwezigen weer zitten.

Vandaag worden drie uitspraken bekendgemaakt,' zei Osterman tegen de afgeladen rechtszaal. '*Alvarez vs. de stad Gibsonia, Katz & Company vs. Nevada* en *Richard Rubin vs. American Steel*. Rechter Veidt zal de eerste twee uitspraken voorlezen en rechter Dreiberg de derde.'

'Waarom duurt het zo lang?' vroeg Claremont, starend naar Ricks computerscherm. 'Ze zijn al bijna een kwartier bezig.'

'Relax,' zei Rick. 'Ze moeten drie uitspraken doen. We zien het zo.'

'Komt het op het scherm te staan tijdens de uitspraak, of pas erna?' vroeg Claremont.

'Ik zei dat we het zo zien,' zei Rick. 'En hou nou je bek.'

'... grondwettig is onder het eerste amendement. Daarom stellen we in de zaak *Katz & Company vs. Nevada* de beklagde in het gelijk en handhaven we de uitspraak van het Hooggerechtshof van Nevada.'

'Dank u, rechter Veidt,' zei Osterman. 'Rechter Dreiberg zal onze laatste uitspraak bekendmaken.'

'Waarom laat je ons niet gaan?' vroeg Ben vanuit de andere kant van de kamer. 'Je hebt je uitspraak nu.'

Rick staarde ingespannen naar zijn laptop. 'Ik geloof het pas als ik het zie.'

'En als hij gelogen heeft?' vroeg Claremont. 'Misschien hebben we op de verkeerde uitspraak gewed.'

'Geen paniek,' snauwde Rick. 'Hij heeft de waarheid gesproken.'

'Hoe weten wij dat nou?'

'Als hij dat niet heeft gedaan, vermoord ik hem. En dat weet hij blijksems goed.'

'Dank u, meneer de voorzitter,' zei Dreiberg. Ze leunde voorover op haar ellebogen en begon in de microfoon te spreken. Met haar trage, monotone stem las ze voor: 'In de zaak *Richard Rubin vs. American Steel* zijn wij van mening dat de directie van *American Steel* niet gemachtigd was goedkeuring van de minderheidsaandeelhouders te vragen voordat de overnameprocedure was begonnen. Daarom biedt de eis van aandeelhouders onder de wet op de beurshandel onvoldoende grond voor rechtsvordering. Wij stellen gedaagde in het gelijk en bevestigen het vonnis van het Hof van Appel van het Negende Circuit.'

'Hebben we gewonnen?' vroeg Claremont.

Ricks blik vloog over de uitspraak op zijn computerscherm. 'Wacht even, het komt eraan.' Hij zweeg. 'Het ziet ernaar uit dat *American Steel* aan een gigantische rechtszaak kan beginnen. Gefeliciteerd, Addison. Eindelijk heb je eens iets goed gedaan.' Rick klapte zijn lap-

top dicht, ontkoppelde zijn telefoon, liep naar de bank en stopte de beide apparaten in zijn aktetas.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Claremont opgetogen. ‘Waar treffen we Lungen? Wanneer vertrekken we?’

‘Eén ding tegelijk,’ zei Rick. Hij haalde een sleutel uit zijn zak en liep op Ben toe. ‘Help me hun boeien los te maken, en dan kunnen we gaan.’

‘Waarheen?’ vroeg Ben, terwijl Rick zijn handboeien openmaakte.

Rick gaf geen antwoord. In plaats daarvan trok hij Ben van de stoel en duwde hij hem naar Claremont. ‘Doe ze weer aan,’ zei Rick tegen Claremont.

‘Hou je handen recht voor je,’ zei Claremont. Ben gehoorzaamde en werd opnieuw geboeid.

Vervolgens werd Lisa losgemaakt en opnieuw geboeid. Claremont pakte hen bij de schouder en bleef de beide griffiers in het oog houden terwijl Rick op Nathan af liep. ‘Geen beweging, tot ik het zeg,’ waarschuwde Claremont.

Lisa staaarde Ben aan tot ze zijn aandacht had getrokken. Ze wees met haar ogen naar Claremont en gebaarde onopvallend naar haar kruis. Ben leunde achterover. ‘Ik word niet goed,’ kreunde hij. ‘Ik ga flauwvallen.’ Claremont liet Lisa los om Ben op te vangen. Lisa maakte een draaibeweging en ramde haar knie in Claremonts kruis. Terwijl Claremont en Ben op de vloer vielen, rende Lisa naar de deur. Rick merkte wat er gebeurde, wendde zich van Nathan af, trok zijn pistool en begon te schieten. Twee kogels doorboorden de deur op het moment dat Lisa de deurknop beetpakte.

‘Blijf staan!’ brulde Rick.

Met de deur op een kiertje bleef Lisa met haar nog steeds geboeide handen stokstijf staan.

‘Ik doe het. Ik meen het. Ik maak jullie alle drie koud,’ dreigde Rick.

Lisa wist dat dit haar laatste ontsnappingskans was en rende de gang op. Nog drie kogels doorboorden de deur.

Lisa rende recht naar de nooduitgang, maar toen ze de deur naar de trap openduwde, zag ze tot haar verrassing nog twee deuren. De ene leidde naar boven en de andere naar beneden. Lisa duwde de zware metalen deur open met haar nog steeds geboeide handen en rende naar beneden.

‘Grijp haar!’ schreeuwde Rick tegen Claremont, die al naar de doorzeefde deur waggelde. Rick richtte zijn wapen op Ben. ‘Als jij ervandoor gaat, gaan die twee huisgenoten van je eraan. Ik zweer het je.’

Ben keek naar Nathan en zag dat hij nog steeds aan zijn stoel geboeid was. ‘Ik blijf hier,’ zei Ben. ‘Ik zweer het.’ Een paar tellen later stooft Rick de deur uit.

Lisa’s evenwichtsgevoel werd verstoord door de handboeien en het kostte haar moeite om rechtop te blijven terwijl ze de trap af rende. Ze probeerde een betere vluchthouding te vinden en ontdekte dat ze zich gemakkelijker bewoog met haar ellebogen tegen haar lichaam gedrukt. Toen ze op de drieëntwintigste verdieping aankwam, zag ze dat ze voor een andere deur stond, voor de trap die naar de tweeëntwintigste verdieping leidde. ‘Shit,’ zei ze. Ze trok de deur open en hoorde dat Rick en Claremont de achtervolging hadden ingezet.

Lisa vluchtte met haar handen tegen elkaar en haar ellebogen tegen haar lichaam gedrukt en worstelde op elke verdieping met de deuren. Haar vermoeidheid nam snel toe. Het kostte haar steeds meer moeite de deuren open te krijgen en ze deed er langer over om de trappen af te rennen. In elk portaal was de verleiding groot om de aansluitende gang in te vluchten, maar haar angst en twijfel hielden haar op de trap. Terwijl ze de deur op de zesde verdieping opende, vroeg ze zich af hoe snel Rick en Claremont op haar inliepen.

Op de vijfde verdieping was Lisa doodmoe. Het duizelde haar door het slaapgebrek en het afdalen van de trappen, waarbij ze steeds in de tegenovergestelde richting moest lopen. Maar ze weigerde zich gewonnen

te geven, beet op haar tanden om het duizelen tegen te gaan en ploeterde voort. Nog maar vier trappen, zei ze tegen zichzelf. In de lobby ga ik gillen als een keukenmeid. Bij de deur naar de vierde verdieping was ze alweer duizelig en begon ze te zweten van angst en vermoeidheid. Ze wankelde en tastte naar de deurknop. De deur zat op slot. Ze keek omhoog en zag iets op een stuk papier geschreven staan: NAAR LOBBY S.V.P. ZUIDTRAP GEBRUIKEN. Nee! Ook dat nog! dacht ze. Woest begon ze tegen de deur te trappen. Ze pakte de deurknop weer beet, zette haar voet tegen de muur en begon wanhopig aan de deur te rukken. Toen hoorde ze de zware voetstappen van Rick en Claremont naderen.

Lisa draaide zich om naar de deur die naar de gang leidde en rende het trappenhuis uit. In de met tapijt beklede gang hoorde ze opeens niets meer. Ze keek door de spiegelglazen ruit rechts van haar, en beneden zag ze een glimp van een kristalblauw zwembad. Ze rende de gang door en bonkte met haar geboeide handen op alle deuren. 'Brand! Naar buiten! Brand!' schreeuwde ze. Geen enkele deur ging open. Bij de lift aangekomen drukte ze herhaaldelijk met haar vuisten de omlaagknop in. Op het plaatje met de digitale cijfers boven de liftdeuren zag ze dat de ene lift op de negentiende verdieping was en de andere op de zesentwintigste. Dat duurt te lang om op te wachten, besloot ze. Ze rende naar het andere eind van de gang. Daar zag ze een bordje met ZUIDTRAP - NAAR LOBBY. Ze bad dat ze ontsnapt zou zijn en pakte de deurknop beet. Ook dicht. 'Godverdomme!' schreeuwde ze.

Bij de deur van de noordtrap hoorde ze Claremont en Rick met luide stemmen naar elkaar schreeuwen. Lisa wist dat ze niet meer dan een paar verdiepingen van haar verwijderd konden zijn.

Buiten adem rende Lisa terug naar het liftportaal. Woest drukte ze de twee omlaagknoppen in. 'Schiet op, rotting! Hier zeg ik je!' De ene lift was nu op de zeventiende verdieping en de andere nog steeds op de zesent-

twintigste. Er zat weinig beweging in. In de wetenschap dat Rick en Claremont haar over enkele ogenblikken te pakken zouden hebben, keek ze omlaag de hal in. Toen herinnerde ze zich het zwembad achter het raam. Ze haalde diep adem. Het is maar vier verdiepingen, berekende ze. Ik haal het wel, als ik er maar snel genoeg door ren. Voordat ze op andere gedachten kon komen, drukte Lisa haar ellebogen stijf tegen haar lichaam en nam ze zo hard mogelijk een aanloop, de gang door en op het enorme raam naast de trap af. Schouder eerst, schouder eerst, schouder eerst, herhaalde ze terwijl ze op haar doel af rende.

Precies op het moment dat Claremont het trappenhuis uitkwam, wierp Lisa haar lichaam tegen het glas. Claremont greep de ketting van Lisa's handboeien op hetzelfde moment dat het glas brak. Voortgedreven door haar eigen gewicht vloog Lisa in een regen van glassplintertjes door het raamkozijn. Door het gewicht van haar vallende lichaam was Claremont plat op zijn buik gevallen en naar het kozijn gesleept. Maar iemand had hem tegengehouden: Rick.

'Gaat het?' vroeg Rick. Hij had Claremont bij zijn broekriem gepakt.

Claremont keek over de rand en probeerde Lisa, die nu buiten het raam hing, tegen te houden. 'J-ja,' zei Claremont.

'Nee! Doe het niet!' schreeuwde Lisa, met haar handen om Claremonts pols geklemd. Haar gezicht en armen waren overdekt met honderden bloedende sneetjes. 'Laat me niet vallen, alsjeblieft!'

In plaats van in het zwembad zou Lisa, die nu geen voorwaartse snelheid meer had, recht op de tegels van het atrium terechtkomen, waar een menigte te hoop begon te lopen. 'Laat haar los,' zei Rick.

'Wat?' vroeg Claremont.

'Alsjeblieft!' gilde Lisa. 'Laat me niet vallen!'

'Laat haar los, en dan wegwezen hier,' zei Rick. 'Ik ben deze onzin beu.'

Claremont hield Lisa nog steeds vast aan haar handboeien, zijn armen strak gespannen onder haar gewicht.

‘Laat haar vallen, zei ik,’ commandeerde Rick. ‘Wat is er toch met je? We waren toch al van plan om ze te vermoorden.’

Met al zijn kracht hield Claremont Lisa vast.

Rick trok zijn pistool en richtte het op Claremonts hoofd. ‘Jij bent Richard Claremont niet. Wie ben je, verdomme?’ Claremont begon Lisa omhoog te trekken. Rick spande de haan van zijn pistool en drukte het tegen Claremonts hoofd. ‘Je krijgt drie tellen om te zeggen wie je bent. Bij drie vallen jullie allebei uit dit raam. Een... twee...’

‘Ben!’ gilte Lisa. Rick draaide zich om en zag een straal wit schuim op zich af komen. Terwijl Rick zijn branderige ogen uitwreef, kwam Ben zwaaiend met een brandblusser de gang in gerend. Met zijn nog steeds geboeide handen zwaaide Ben de brandblusser als een honkbalknuppel en gaf hij Rick er een klap mee tegen de zijkant van zijn hoofd. Rick wankelde en viel achterover op de vloer. Het pistool ging af. Ben voelde een stekende pijn in zijn linkerschouder. Hij was geraakt. Ben waggelde vooruit en zwaaide de brandblusser opnieuw. Dit keer sloeg hij het pistool uit Ricks handen.

Ben wilde hem nog een klap met de brandblusser geven, maar de pijn in zijn schouder was te hevig. Toen hij het bloed langs zijn arm zag stromen, begaven zijn krachten het en liet hij het ding vallen.

‘Dat doet pijn, hè?’ vroeg Rick, overeind krabbelend. ‘De volgende gaat in je hoofd.’

Met zijn hand tegen zijn schouder gedrukt keek Ben de gang in. Hij zag dat Ricks pistool bij de lift op de vloer lag. Toen keek hij weer naar Rick, die nu bijna weer overeind gekrabbeld was.

‘Pak het pistool!’ brulde Claremont, die Lisa nu had opgetrokken.

Ben liet het pistool liggen en dook op Rick af. Hij verstrengelde zijn handen en beukte Rick woest op zijn

hoofd. Hij raakte Ricks gezicht met de handboeien. Rick wankelde en deinsde achteruit. Toen Ben dichterbij hem kwam om opnieuw toe te slaan, ramde Rick zijn vuist in Bens schotwond. Ben gilde het uit en omklemde zijn schouder. Rick keek naar het pistool in de gang.

Ben verzette zich tegen de aandrang om in elkaar te zakken en zag dat Rick naar het pistool liep. Opnieuw rende hij op Rick toe. Hij vloog hem van achteren aan en vloerde hem. Rick draaide zich op zijn rug en probeerde zich los te worstelen, maar Ben bleef op hem zitten. Ben greep Rick bij zijn keel en drukte hem tegen de vloer. 'Jij hebzuchtige klootzak!' schreeuwde Ben, terwijl Rick zich woest verzette. 'Jij hebt Ober vermoord!'

'Hij heeft zelfmoord gepleegd,' kuchte Rick.

'Nee!' schreeuwde Ben. Hij bonkte Ricks hoofd tegen de vloer. 'Jij hebt hem vermoord!' Ben kneep Ricks keel nog harder dicht. 'Wil je weten hoe ober zich gevoeld heeft? Wil je weten hoe hij doodgegaan is?' Rick haalde uit naar Bens hoofd en probeerde zijn aanvaller van zich af te schudden. Ben bleef bovenop hem zitten. Rick stompte tegen Bens bloedende schouder. Ben gaf geen krimp. Hoe heviger Rick zich verzette, des te sterker werd Bens wurggreep. Uiteindelijk hield het kuchen op en kwam er een eind aan de worsteling. Rick had eindelijk het bewustzijn verloren. Maar Ben liet Ricks keel nog niet los. 'Jij hebt mijn vriend vermoord!' snikte Ben terwijl zijn woede langzaam overging in tranen. 'En nou ga ik jou vermoorden!'

Terwijl de tranen over Bens wangen stroomden, zag hij dat Ricks gezicht vuurrood werd. Ben kneep nog harder. Nu Ben Ricks leven in zijn handen had, herinnerde hij zich zijn laatste gesprek met hem. 'Wil je dat ik de regels breek?' grauwde Ben, terwijl er nog steeds meer bloed naar Ricks gezicht stroomde. 'Hier, dit vind ik van jouw regels.' Met zijn handen om Ricks keel herinnerde Ben zich Ricks snoeverij. En de klappen die hij Nathan had gegeven. En Lisa die bloedde. En Ober die aan de kastdeur hing.

Ben begon te snikken en terwijl hij neerkeek op Ricks gezwollen gezicht, riep hij: 'Ober! Het spijt me!'

Rick kuchte zacht. Geestelijk en lichamelijk aan het eind van zijn krachten zakte Ben op de vloer in elkaar, zijn hijgende, onregelmatige ademhaling onderbroken door snikken. Eindelijk was het voorbij.

Terwijl Ben met zijn hand tegen zijn schouder gedrukt op de vloer lag, kwam de lift aan. De deuren waken uiteen en Alex DeRosa en een vijftal gewapende marshals stapten naar buiten.

'Iedereen eruit,' schreeuwde DeRosa, en zijn mannen verspreidden zich in de gang. Twee van hen sloegen Rick in de boeien en twee anderen renden naar Lisa en Claremont.

'Gaat het?' vroeg DeRosa aan Ben. Hij hielp hem op te staan.

'Wat krijgen we nou?' vroeg Ben verward. 'Zijn jullie hier de hele tijd geweest?'

'Mijn excuses,' zei DeRosa. Hij maakte Bens handboeien los. 'Rick heeft je de afgelopen week fulltime in de gaten gehouden. We wilden niks riskeren.'

'Niks riskeren?' schreeuwde Ben, zijn polsen wrijvend. 'We waren bijna dood! U hebt tegen me gelogen.'

'Ik heb niet gelogen,' zei DeRosa. 'Maar er mocht niets aan jullie te merken zijn.' DeRosa legde zijn hand op Bens schouder. 'Dat was de enige manier...'

'Blijf van me af!' riep Ben uit. Hij duwde de hand van DeRosa weg. 'U hebt gelogen en ons leven op het spel gezet! Wie denkt u wel niet dat u bent?'

'Ik kon je niet bereiken, Ben. Rick hield je de hele tijd in de gaten.'

'Onzin,' snauwde Ben. 'Jullie hadden me een briefje kunnen toespelen in de metro. Iemand had me iets kunnen geven bij het Jefferson Memorial. En jullie hadden ten minste iets van kunnen laten horen na de zelfmoord van Ober.'

'Het spijt me dat...'

'Ik wil u niet meer horen,' schreeuwde Ben. Hij liet

DeRosa staan en liep met zijn hand tegen zijn schouder gedrukt de gang in.

Ben stapte naar Lisa en Claremont. 'Bedankt dat je me gered hebt,' zei Claremont.

'Krijg de klere,' zei Ben. Hij duwde Claremont naar Lisa, die in elkaar gezakt tegen de muur lag. Hij pakte haar bebloede hand en keek naar haar gehavende gezicht. 'Hoe gaat het?' vroeg hij.

'Ik heb me wel eens beter gevoeld,' zei ze.

'Ben je door dat raam geduwd?'

'Nee,' zei Lisa, met een pijnlijke glimlach. 'Het was mijn eigen keus. Goed idee, hè?'

'Heel goed,' zei Ben.

'Ze moeten allebei naar het ziekenhuis,' zei een van de marshals. 'Ze zijn er niet best aan toe.'

'Heeft hij je echt geraakt?' vroeg Lisa toen ze Bens schouder zag.

'Nee, hoor,' antwoordde Ben glimlachend. 'Dat is per ongeluk gebeurd.'

19

Met een ijszak tegen zijn oog gedrukt wachtte Nathan in een kamertje dat in verbinding stond met het kantoor van DeRosa. Al twee uur lang zat hij roerloos op dezelfde harde stoel, met zijn onderarmen op bijbehorende vergadertafeltje. De hele rit naar DeRosa's kantoor hadden de marshals niets tegen hem gezegd. Ze gaven geen antwoord op Nathans vragen. Hij sloeg een dreigende toon aan, maar het maakte geen enkele indruk op hen. Het enige wat ze wilden zeggen was dat Ben en Lisa veilig waren.

Eindelijk ging de deur naar het kantoor van DeRosa open. Nathan pakte zijn ijszak en stapte naar binnen. In een van de stoelen tegenover DeRosa zat Ben. Zijn linkerarm hing in een mitella. Nathan liet de ijszak voor zijn oog zakken en keek zijn huisgenoot nors aan. 'Ben ik daarom twee uur opgesloten?' vroeg Nathan. 'Zodat jullie die mooie jongen daar konden ondervragen?'

'Ga zitten,' zei DeRosa. Hij wees naar de stoel naast Ben.

'Ik blijf liever staan,' antwoordde Nathan kortaf.

'Dat moet je zelf weten,' zei DeRosa.

'Hoe gaat het met je?' vroeg Ben.

'Hoe het met me gaat?' herhaalde Nathan sarcastisch.

'Nou, ik heb een oog als een meloen, mijn kop gonst en doet pijn en niemand heeft me nog verteld wat er allemaal gebeurd is. Maar verder voel ik me prima.'

‘Wat was het laatste dat je in het hotel gezien hebt?’ vroeg DeRosa.

‘Een stuk of tien marshals die de kamer binnen kwamen vallen. Ze namen alle apparatuur van Rick in beslag, riepen tegen elkaar dat ze Ricks mobiele telefoon moesten vinden en toen maakten ze mijn boeien los. Dat was kennelijk hun laatste prioriteit. Toen kwam u binnen. U stelde zich voor en toen ging u weer weg. Ik werd onderzocht door een verpleegkundige, kreeg ijs en een aspirientje, en toen werd ik opeens naar hier gebracht door twee types die voor geheim agent speelden en werd ik opgesloten in dat kamertje.’

‘Mijn excuses, maar ik werd weggeroepen,’ zei DeRosa. Terwijl hij het zei maakte hij aantekeningen. ‘En wat gebeurde er daarvoor?’

Voordat Nathan hem antwoord kon geven ging de deur naar DeRosa’s kantoor open en kwam Claremont de kamer in gelopen. Met een kop koffie in zijn hand ging hij op de onbezette stoel bij het raam zitten. Nathan staarde zijn ex-bewaker woedend aan. ‘Wie is hij, en wat doet hij hier in godsnaam?’ vroeg Nathan.

‘Dat is Michael Burke,’ zei DeRosa, wijzend naar Claremont. ‘Hij is marshal.’

‘Dus je bent een smeris?’ vroeg Nathan.

‘Ik ben marshal,’ zei Burke.

‘Je bent marshal, maar je liet ons door Rick in elkaar slaan?’

‘Mijn excuses daarvoor,’ zei Burke, ‘maar we wilden wachten totdat Rick de aandelen had gekocht voordat we in actie kwamen.’

‘Waar bleven jullie dan nadat hij de aandelen had gekocht?’ vroeg Nathan. Zijn stem begon steeds luider te klinken.

‘Dat was niet mijn schuld,’ zei Burke. ‘Het lag aan jullie. Wij stonden klaar om binnen te vallen, maar toen rende Lisa de deur uit.’

‘O, en dat is mijn schuld?’ Nathan lachte. Hij liep naar de lege stoel naast Ben en ging erop zitten. ‘Hoe

moesten wij nou in godsnaam weten dat jullie klaarstonden?’

‘Ben en Lisa wisten het,’ zei Burke.

‘Jullie wisten het?’ Nathan keek Ben aan.

‘Ik wist het niet, ik zweer het je,’ hield Ben vol. ‘Ik dacht dat ze me vergeten waren.’

‘Wacht even,’ zei Nathan. ‘Een paar uur geleden dacht ik dat ik dood zou gaan! Wat is hier nou aan de hand?’

‘Ik zal...’ begon Ben.

‘Ik wil het volledige verhaal,’ eiste Nathan. ‘Van het begin af aan.’

‘Sla niet zo’n toon aan en hou je mond,’ beval DeRosa. Nathan drukte zijn ijszak weer tegen zijn oog. Ben haalde diep adem. Toen legde hij uit dat hij DeRosa had benaderd en had gedacht dat de marshaldienst hem in de steek had gelaten.

‘Zeg je me nou dat ze Rick weken geleden al hadden kunnen arresteren?’ vroeg Nathan vol ongeloof. Hij keek DeRosa weer aan. ‘Waarom hebben jullie dan tot nu gewacht?’

‘We wilden iedereen die met Rick te maken had te pakken krijgen,’ legde DeRosa uit. ‘Van zijn effectenmakelaar tot ieder ander die bij hem op de loonlijst stond.’

‘En we wilden Carl Lungen arresteren,’ voegde Burke eraan toe.

Nathan staarde Burke koeltjes aan. Toen keek hij Ben weer aan. ‘Wist jij dat hij marshal was?’

‘Nee, absoluut niet,’ legde Ben uit. ‘Daarom heb ik hem die klap in zijn gezicht ook gegeven. Ik wist niet dat hij aan onze kant stond, totdat hij Lisa redde.’

‘En het ontslag van Ober?’ vroeg Nathan. ‘Wist iemand...’

‘We wisten niet dat Rick Ober zou laten ontslaan,’ zei DeRosa.

‘En als je je daardoor beter voelt,’ voegde Burke eraan toe, ‘ik wist ook niet dat Rick jou wilde ontvoeren. Dat moet hij op het laatste moment besloten hebben, toen hij

dacht dat Ben zichzelf zou aangeven. Je weet dat we ervan uitgingen dat Ben de uitspraak gisterochtend vroeg zou overhandigen.'

'Door die ontvoering liepen onze plannen echt spaak,' zei DeRosa. 'We dachten niet...'

'Nee, jullie dachten niet,' viel Nathan hem in de rede. 'Jullie hadden in actie moeten komen op het moment dat Rick ons gevangennam. Maar in plaats daarvan heeft hij mijn gezicht kapotgeslagen. Voor niets.'

'Daar kon ik niks aan doen,' zei Burke.

'Onzin,' zei Nathan. 'Je had bekend kunnen maken wie je was. En dan had iedereen die kamer binnen moeten stormen om ons te redden.'

'Dat kon ik niet doen,' zei Burke. 'Dan had ik jullie leven op het spel gezet. Ik wist niet waar het arrestatieteam was opgesteld. Ik wist alleen dat ze paraat stonden voor het geval dat de zaak uit de hand zou lopen.'

'Noem je dit dan niet uit de hand lopen?' riep Nathan uit, wijzend naar zijn blauwe oog. 'En toen Rick dat pistool in Lisa's mond stopte? Was het toen nóg niet ver genoeg uit de hand gelopen?'

Ben legde zijn hand op Nathans schouder. 'Kalm, Nathan,' zei hij. 'Als ze op dát moment binnen waren gevallen, had Rick Lisa écht doodgeschoten. We mogen zelfs van geluk spreken dat er verder niks gebeurd is.'

Nathan schudde Bens hand af en stond op. 'Wat had er anders nog kunnen gebeuren? Dit was het beroerdeste weekend van mijn leven!' Ben stak zijn hand naar hem uit om hem te kalmeren, maar Nathan deinsde nog verder achteruit, tot hij midden in DeRosa's kantoor stond. 'Toen Ober zijn baan verloor, hadden ze Rick al te pakken! En jij zei geen woord! Je had alarm kunnen slaan! Je had...'

'Ik heb gedaan wat in mijn ogen het beste was voor iedereen,' zei Ben. 'Als ik al eerder alarm geslagen had, zou Rick gevluht zijn. De enige manier om voorgoed met Rick af te rekenen was hem in de val te laten lopen.'

Nathan balde zijn vuisten en kon zich niet langer

beheersen. 'Jij egoïstische klootzak! De enige met wie je voorgoed hebt afgerekend was Ober! Je hebt hem vermoord door je kop te houden!' Blind van woede smeed Nathan zijn ijszak door de kamer op DeRosa's keurig geordende bureau. Een stapel papieren viel op de vloer.

'Ik begrijp dat je van streek bent,' zei Burke, 'maar je moet dit in breder perspectief zien...'

'Val dood met je bredere perspectief,' brulde Nathan. 'Mijn leven is niet jullie speelgoed! Jullie hebben ons gebruikt! En Ober heeft er de prijs voor betaald!'

'Zo is het wel genoeg!' onderbrak DeRosa hem met bulderende stem. 'Ober heeft dat zelf gedaan. Als zelfmoord voor hem de enige oplossing was, had hij meer problemen dan die Ben voor hem veroorzaakt had. En wat jou betreft, je zou blij moeten zijn dat je nog leeft. Als je dat niet bent, kun je een briefje in de ideeënbus bij de uitgang doen als je hier weggaat.'

Nathan zweeg. Hij bleef midden in de kamer staan terwijl DeRosa de gevallen papieren verzamelde.

'Het spijt me ontzettend, Nathan,' zei Ben. 'Ik heb mijn best gedaan om...'

'Ik wil je niet meer horen,' viel Nathan hem in de rede. Hij liep op DeRosa af en voegde eraan toe: 'U wist toch van die chantagebrieven die Rick ons heeft gestuurd?'

'Ja, daar wist ik alles van,' zei DeRosa. 'Maak je geen zorgen. We zullen je afdeling laten weten dat je een heel belangrijke bijdrage hebt geleverd in deze zaak. Als ik me hiermee bemoei, zullen ze je nooit ontslaan.'

'Nou, goed. Prima,' zei Nathan. Toen liep hij naar de deur van DeRosa's kantoor.

Burke volgde Nathan naar de deur. 'Hier blijven,' grauwde Burke. 'We hebben nog wat vragen...'

Nathan duwde de deur open en liep met grote stappen de gang in.

'Laat hem maar,' zei DeRosa. 'Het is een lange dag geweest.' Toen de deur was dichtgevallen, keek DeRosa

Ben aan, die er doodmoe uitzag. 'Goed, dat is één slag verloren. Ben je klaar voor Hollis?'

Ben zat voor Hollis' kantoor en wachtte popelend tot de deur zou opengaan. Waarom duurt het toch zo lang? vroeg hij zich af. Rusteloos friemelde hij aan de mitella waar zijn linkerarm in hing. Sinds zijn eerste dag in deze baan had een gesprek met Hollis hem niet meer zo nerveus gemaakt. Twintig minuten later ging de mahoniehouten deur open en kwam Lisa naar buiten.

'Hoe ging het?' vroeg Ben. 'Wat zei hij?'

'Hij is klaar om jou te ontvangen,' zei Lisa.

'Maar hoe...'

'Ga naar binnen en praat met hem,' zei Lisa. 'Hij is de baas, niet ik.'

Nerveus stapte Ben naar binnen. Hij glimlachte geforceerd en ging in de gebruikelijke stoel voor Hollis' bureau zitten. 'Prettig u weer eens te zien,' zei Ben.

Met zijn ogen die al meer dan dertig jaar de ontwikkeling van het recht hadden geobserveerd was rechter Mason Hollis de toegankelijkste van de negen. Als oudste van zeven kinderen en vader van vijf straalde hij een vaderlijk gezag uit. Toen hij als student op Yale honkbalspeler was, zo ging het verhaal, gooide hij uit na drie maal slag als hij dacht dat de tegenstander te ver achter stond, en als rechter van de circuitrechtbank van D.C. had hij ooit een zitting verdaagd, omdat hij vond dat de raad 'wat slaap nodig had'. Volgens de medewerkers van het Hooggerechtshof was Hollis de enige rechter voor wie je niet bang hoefde te zijn. Maar toch was Ben Addison nu bang, doodsbang zelfs.

'Hoe gaat het met u?' vroeg Hollis. Hij streek met zijn hand door zijn dunne witte haar, en liet zijn vingers over de talrijke levervlekken glijden waarmee zijn hoofd bezaaid was.

'Uitstekend,' zei Ben. Hij durfde zijn superieur niet aan te kijken.

'Dat klinkt alsof u blij bent dat u nog leeft.'

‘Dat ben ik ook.’

Hollis pakte een potlood en begon op het gummetje te kauwen. ‘Niet zo terneergeslagen,’ zei hij. ‘U zou trots op uzelf moeten zijn; op uw snelle denkvermogen en al die dingen.’ Toen hij geen reactie kreeg, voegde hij eraan toe: ‘Iemand met minder kwaliteiten zou zich gewonnen hebben gegeven.’

‘Ik ben alleen maar blij dat het voorbij is.’

Hollis keek Ben glimlachend aan. ‘Ik moet u zeggen, toen ik u en Lisa aannam, wist ik dat jullie leven in de brouwerij zouden brengen. Maar zó veel leven, dat had ik niet verwacht. Eigenlijk was het een beetje te veel van het goede.’

Ben tikte met zijn voet op het bordeauxrode tapijt en wenste dat Hollis ter zake zou komen. Hij wilde weten wat de rechter had besloten. ‘Mag ik u een vraag stellen?’ flapte hij eruit. ‘Kan ik mijn baan houden?’

‘Ben...’

‘Omdat ik Rick heb helpen arresteren, wordt er geen strafzaak tegen me begonnen,’ zei Ben met een stem die beefde. ‘Bij de marshals zeiden ze dat ik een blanco strafblad zou houden en dat ze een aanbeveling voor me zouden schrijven omdat ik ook heb geholpen om Lungen te arresteren. Ze hebben hem vanochtend vroeg gearresteerd.’

‘Ben, het spijt me...’

‘Ze zeiden dat ik...’

‘Luister, Ben,’ beval Hollis. ‘Theoretisch ben je misschien onschuldig, maar je hebt wel de gedragscode van dit Hof geschonden. Ik heb geen andere keus dan je te ontslaan.’

Om half negen die avond kwam Ben thuis. Eric zat in de eetkamer over een klein schilderdoek gebogen. Door er met zijn vingers klodders rode, blauwe, gele en groene verf op te smeren probeerde hij een kopie te maken van zijn muurschildering. Het was Eric's vierde poging om zijn oorspronkelijke werk te kopiëren: alleen een zo ge-

trouw mogelijke weergave kon mee in Obers doodkist. Toen hij Ben zag binnenkomen, poetste Eric zijn vingers af met een in terpentijn gedrenkte doek en liep hij naar de woonkamer, waar hij een reeks vragen begon af te vuren: 'Wat is er gebeurd? Gaat het met je? Hoe is het met je schouder? Wat zeiden ze? Waarom heeft het zo lang geduurd?'

Ben trok zijn jas uit en hing hem in de kleerkast. Toen keek hij Eric aan en gaf hij één enkel antwoord. 'Ik ben ontslagen.'

'Wat?' vroeg Eric, terwijl Ben de keuken in liep. 'Dat geloof ik niet. Wat is er dan gebeurd? Vertel.'

Ben schonk zich een groot glas water in. 'Er valt niets te vertellen. Ze hebben me ontslagen. Ik heb Hollis het verhaal verteld. Hij hoorde het aan. Hij probeerde de klap niet te hard te laten aankomen, maar hij ontsloeg me. En toen nam hij me mee naar Osterman. Na een lange preek mocht ik gaan. Dat was het. Ik werk niet meer bij het Hooggerechtshof.'

Ben dronk het glas water in één teug leeg.

'Wat hebben ze nog meer gezegd?'

Ben negeerde Eric's vraag. 'Waar is Nathan?'

'Hij is teruggedreden naar Boston. Morgen wordt Ober begraven.'

Ben maakte trage rotatiebewegingen met zijn schouder en voelde dat hij er flink pijn in kreeg. 'Heeft hij nog iets gezegd?'

'Hij heeft het verhaal over Rick verteld en zijn spullen gepakt. Toen is hij weggegaan.'

'Was hij nog boos?'

'Ik zou hem maar niet bellen tot we in Boston zijn. Hij is pis- en pijnlijk.'

'Dat begrijp ik,' zei Ben. Hij trok een flesje uit zijn broekzak en las de bijsluiters van zijn pijnstillers. Toen schonk hij nog wat water in zijn glas en slikte hij er een van de roze pilletjes mee door.

'Vertel me eens wat er gebeurd is,' beval Eric. 'Ik heb het verhaal zojuist op het nieuws gezien.'

‘Fantastisch,’ zei Ben sarcastisch. ‘Hebben ze mijn naam ook genoemd?’

‘Nee. Het was maar een kort item. Ze zeiden dat een zekere...’

‘Mark Wexler,’ zei Ben, omdat Eric moeite moest doen zich de naam te herinneren.

‘Ja, precies. Mark Wexler,’ herhaalde Eric. ‘Ze zeiden dat hij gearresteerd was op aanklacht van handel met voorkennis in vertrouwelijke uitspraken van het Hoogerechtshof. Ze hadden verder niet veel informatie, en dus wist ik niet zeker...’

Mark Wexler is Ricks echte naam,’ legde Ben uit. Hij liep terug naar de woonkamer. ‘Hij werkte voor een invloedrijk juridisch bedrijf in Seattle dat hooggekwalificeerd juridisch werk deed voor CMI en Charles Maxwell. Een jaar geleden is hij daar ontslagen omdat hij had gehandeld in strijd met de gedragscode. Hij werd ervan verdacht aandelen te hebben gekocht in een van de zaken waar hij aan werkte.’

‘Dus hij had een strafblad,’ zei Eric, terwijl hij op de kleinere bank ging zitten.

‘Nee, dat niet,’ legde Ben uit. ‘Zijn bedrijf heeft nooit iets kunnen bewijzen. Rick was goed in het uitwissen van zijn sporen. Maar ook al konden ze geen bewijzen vinden, het bedrijf verzocht hem te vertrekken. Toen schijnt hij naar New York te zijn gegaan, en sindsdien heeft hij daar gewoond. Als hij voor zaken in D.C. moest zijn, hoefde hij maar op de trein te stappen.’

‘Verrassend,’ zei Eric.

‘Ik wil echt niet meer over hem praten,’ zei Ben. ‘We hebben het de hele middag al over hem gehad.’

‘Vertel me dan wat er bij Hollis is gebeurd.’

‘Daar valt niet veel over te vertellen. Omdat het verhaal publiekelijk bekend zou worden gemaakt, konden ze niet doen alsof hun neus bloedde. Ze kunnen mij niet laten blijven, omdat ik het Hof te schande heb gemaakt. Ik heb de gedragscode geschonden. Als ze me niet had-

den verzocht terug te treden, zou niemand ze nog serieus nemen.'

'Maar je bent dus niet ontslagen,' preciseerde Eric. 'Ze hebben je verzocht terug te treden.'

'Dat komt op hetzelfde neer,' zei Ben.

'Deed Hollis ten minste niet aardig?'

'Hij was o zo aardig. Hij zei dat hij mijn werk heel goed vond en dat hij in contact hoopte te blijven. Hij heeft toegezegd een aanbeveling voor mijn volgende baan te zullen schrijven. Hij zei zelfs dat hij bewondering had voor de manier waarop we Rick gevangen hebben. Maar dat deed niets af aan zijn beslissing.'

'Wat gaat er met Lisa gebeuren?'

'Niets,' zei Ben. 'Ik heb ervoor gezorgd dat zij hierbuiten is gelaten. Ze denken dat zij de co-griffier is die het plan heeft bedacht en mij door deze moeilijke tijd heeft geholpen. En dat ze niets te maken had met het oorspronkelijke lek.' Ben liet zijn armen op een van de kussens van de bank rusten en vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat de pijnstillers begon te werken.

'Wat zei Osterman?' vroeg Eric.

'Hij deed lullig, zoals gewoonlijk. Hij stak een preek af over de doelstellingen en idealen van het Hoogge-rechtshof en dat die altijd in ere moeten worden gehouden. Ik had hem het liefst bij zijn kladden gepakt om hem een toontje lager te laten zingen. Ik begrijp niet waarom ik bij hem moest komen. Hollis had me al ontslagen.'

'Je had hem echt eens flink de waarheid moeten zeggen,' zei Eric. 'Wat is het ergste dat hij je had kunnen aandoen? Je nog een keer ontslaan?'

'Dat zal wel,' zei Ben verstrooid.

'Mag ik je nog één laatste vraag stellen?' vroeg Eric. Hij kon het niet laten voor verslaggever te spelen. 'Hoe wist Burke Rick ervan te overtuigen dat hij Claremont was?'

'Na Grinnell wisten Lisa en ik dat Rick zou proberen zijn geld terug te krijgen. En dus selecteerden we alle

zaken op de rol van het Hof waarmee hij op een of andere manier geld zou kunnen verdienen.'

'Hoeveel zaken waren dat?' vroeg Eric geïntrigeerd.

'Zaken waar grote bedragen mee waren gemoeid? Maar vier.'

'Maar hoe heeft Burke Rick weten te vinden?'

'Hij hoefde niet naar hem op zoek te gaan,' zei Ben. 'Rick koos zijn partners altijd zelf. Daarom moesten we nagaan hoe Rick in aanraking zou kunnen komen met Burke. En dus bedachten we...'

'Jullie bedachten?' vroeg Eric.

'Eigenlijk hebben de marshals al het handwerk gedaan, maar het idee was van Lisa,' legde Ben uit. De marshaldienst hield de bestuursleden van de vier betrokken bedrijven in de gaten...'

'Maar dat zijn er bij elk bedrijf honderden in totaal,' merkte Eric op.

'Niet als je je beperkt tot degenen met een strafblad,' zei Ben. 'Als Rick één persoon zou moeten kiezen uit honderd bestuursleden, dachten we, zou hij degene nemen van wie hij dacht dat hij de waarschijnlijkste wetsovertreder zou zijn.'

'Dus hielden ze die bestuursleden in de gaten tot Rick iemand had gekozen?' vroeg Eric.

'Nog beter,' zei Ben. 'De marshals vervingen de bestuursleden tot Rick zijn keus had gemaakt. Burke was de plaatsvervanger van Richard Claremont, de vicevoorzitter van American Steel, die in het verleden was veroordeeld wegens belastingontduiking.'

'Hoeveel bestuursleden hadden ze vervangen?'

'Ze konden het zich niet veroorloven om iedereen te vervangen,' verklaarde Ben. 'Vooral niet omdat ze het stil wilden houden. En dus kozen we de twintig waarschijnlijkste kandidaten en wachtten we af.'

'Had de echte Claremont daar geen last van?'

'Ze hadden alleen zijn telefoonlijn overgenomen. De echte Claremont bleef zelfs op hetzelfde kantoor werken. Het enige verschil was dat zijn telefoongesprekken

werden doorgeschakeld naar Burke. Als het een echte klant was, verbond hij door naar Claremont, en als het Rick was, gaf hij antwoord.'

'En jullie wisten niet zeker of dit allemaal wel echt gebeurde?' vroeg Eric.

'Wij wisten helemaal niets,' zei Ben, humeurig door de pijscheuten in zijn arm. 'Lisa en ik gaven DeRosa het plan en de lijst van verdachten bij die bedrijven, maar we wisten niet of er iets mee zou worden gedaan. Ik wist niet wat er was gebeurd tot in de auto hiernaartoe.'

'Ongelooflijk,' zei Eric, achteroverleunend op de bank. Toen hij Bens afwezige gezichtsuitdrukking zag, vroeg hij: 'Gaat het een beetje?'

'Ik voel me nogal zweverig. Zo tussen de pijn en de medicatie in...'

'Je ziet eruit om op te schieten. Misschien moest je maar eens gaan slapen.'

'Ik voel me hondsberoerd,' zei Ben. Hij stond op van de bank.

'Kop op. Je hebt vandaag een grote overwinning behaald.'

Met trage passen liep Ben naar de trap. 'Zo voelt het niet.'

Eric trok zijn notatieblok uit zijn achterzak. 'Kan ik je nog een laatste gunst vragen, Ben? Ik wil niet onverschillig of hatelijk doen, maar zou je het erg vinden als ik dit verhaal opschreef?' Hij keek op zijn horloge en voegde eraan toe: 'Als ik opschiet, haal ik de voorpagina waarschijnlijk nog.'

'Je kan de pot op, Eric,' zei Ben. Hij klom de trap op. 'En zet er maar bij dat ik dat heb gezegd.'

Epiloog

Twee weken later, op zaterdagavond, liep Ben Lisa's flatgebouw in. 'Leuk je weer eens te zien,' zei de portier enthousiast.

'Ook leuk om jou weer eens te zien,' zei Ben. Hij probeerde de man niet aan te kijken.

'Goed van je, zoals je die zaak hebt aangepakt,' vervolgde de portier. 'Je bent een echte beroemdheid geworden.'

'Bedankt voor het compliment,' zei Ben, terwijl hij een wachtende lift in stapte. Ben stapte uit op de vierde verdieping, liep de gang in naar Lisa's appartement en belde aan.

'Wie is daar?' vroeg Lisa. Ze gluurde door het spionnetje.

'Ik,' zei Ben.

'Wacht even. Ben jij niet die kerel die ik op het nieuws heb gezien? Die geniale griffier die bewees dat hij onschuldig was door een crimineel meesterbrein voor de rechter te brengen?'

'Doe die deur nou open,' smeekte Ben.

Toen Lisa opendeed, zag Ben dat de meeste snijwondjes op Lisa's armen en gezicht volledig waren genezen. Alleen op plekken waar het glas het diepst was doorgedrongen zag hij nog een paar dunne, roze littekens.

'Leuk je weer eens te zien,' zei ze. Lisa wilde Ben kussen en merkte verbaasd dat hij zijn wang wegdraaide.

‘Krijg ik meer niet? Alleen een kusje op mijn wang?’

Ben liep naar binnen en ging op Lisa’s bank zitten. ‘Begin nou alsjeblieft niet zo,’ smeekte hij.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Lisa.

‘Nathan gaat definitief verhuizen. Hij heeft een flat gevonden en vertrekt nog deze week.’

Lisa trok haar bureaustoel dichterbij en ging erop zitten. ‘Dat verbaast me niks. Hij heeft toch gezegd dat hij zou verhuizen toen hij terugkwam uit Boston?’

‘Dat weet ik wel,’ zei Ben, ‘maar ik dacht dat hij er wel overheen zou komen. Ik dacht...’

‘Je dacht wat?’ viel Lisa hem in de rede. ‘Dat hij zou vergeten dat Ober dood is? Dat hij je zou vergeven dat hij zelf bijna vermoord is? Dat hij na verloop van tijd wel lachend terug zou denken aan wat er allemaal gebeurd is? Dit was een belangrijke zaak, Ben. Het is de afgelopen twee weken uitgebreid in het nieuws geweest. Het is niet iets dat zo vergeten is.’

‘Maar ik ben nog steeds verdrietig omdat hij weggaat. Hij is een van mijn beste vrienden, maar hij wil niets meer tegen me zeggen.’

‘Goed dat je verdrietig bent,’ zei Lisa. ‘Maar je moet hem de ruimte geven. Als jullie zulke goede vrienden zijn, komt hij heus wel weer een keer terug.’

‘Dat weet ik niet,’ zei Ben. ‘Ik denk echt dat ik hem verloren heb.’

‘Dat is het probleem met vriendschappen tussen concurrenten. Die worden verbroken zodra er zich iets voordoet.’

‘Dit was niet zomaar iets. Het waren heel ingrijpende gebeurtenissen.’

‘In elk geval zal het nog lang duren voordat jullie het weer goed gemaakt hebben,’ zei Lisa. ‘Hoe reageert Eric? Kiest hij partij?’

‘Het maakt hem niet uit,’ zei Ben. ‘Je hebt gezien wat er met hem gebeurd is. Hij is helemaal in de gloria. Zijn baas beschouwt hem als degene die dit hele verhaal in de openbaarheid heeft gebracht.’

‘Ben je nog steeds boos omdat hij jouw uitspraken heeft gebruikt?’

‘Ik vind het nog steeds maar zozo dat hij ons privé-gesprek heeft aangehaald, maar wat kan ik daar nu nog aan doen? En trouwens, als Eric die draai niet aan het originele verhaal had gegeven, weet ik zo net nog niet of het wel zo bekend zou zijn geworden. Hij is degene die mij de Koning van het Hooggerechtshof heeft gedoopt.’

‘De Koning van het Hooggerechtshof,’ herhaalde Lisa schaterend. ‘Dat is het stomste dat ik ooit gehoord heb.’

‘Het klinkt edel en eerbiedwaardig,’ zei Ben. Hij stak zijn borst vooruit.

‘Je klinkt als een of andere opgeblazen basketbalspeler.’

‘Lach maar. Maar die oubollige titel heeft me wel goede diensten bewezen. De media smullen ervan.’

‘Wat u zegt, hoogheid.’

Glimlachend vroeg Ben: ‘Hoe gaat het op het Hof?’

‘Goed,’ zei Lisa. ‘Zijn gangetje. Maar de nieuwe grif-fier is een saai. Een echte grijze muis.’

‘Zo erg is het toch niet?’

‘O jawel. Vorige week had ik een bagel met sesam-zaad voor hem meegebracht uit de kantine, maar hij zei dat hij die niet kon eten omdat hij een gaatje in een kies had. Hij zei dat er zaadjes in zouden blijven steken.’

‘Ongelooflijk,’ zei Ben. ‘En je hebt hem er niet meteen uitgetrapt?’

‘Ik meen het,’ zei Lisa. ‘Probeer jij de dag maar eens door te brengen met iemand die allergisch is voor kaas. Wat een loser.’

‘Is hij knap?’

‘Academisch wel, ja. Briljant zelfs. Maar hij hoort niet in de echte wereld thuis. Hij zou nog niet eens een ondeugende gedachte herkennen als die in zijn holle kies zou blijven steken.’

‘Als hij zo saai is, waarom heeft Hollis hem dan uit-gekozen?’

‘Juist daarom, denk ik. Omdat ze na jou geen dynamische persoonlijkheid meer wilden, maar iemand met wie ze op veilig zouden spelen. En die allergisch is voor kaas.’

‘Nou, in elk geval heeft hij de baan,’ zei Ben.

‘Begin nou niet zo. Wie geeft er nou wat om die baan?’

‘Ik.’

‘Van alle mensen zou jij daar nou juist niks om moeten geven. De enige reden waarom je daar werkte was om de baan te krijgen die je nou hebt. Alle griffiers zouden willen dat ze in jouw schoenen stonden. Iedereen in de stad heeft het over je. Elk juristencollectief heeft belangstelling voor je. Wayne & Portnoy hebben je nog eens tienduizend dollar extra geboden, ook al had je tegen hun hoofdrecruiter gezegd dat hij dood kon vallen. Iedere jurist in de Verenigde Staten zou willen dat hij het lef van Ben Addison had. Wat mis je dan in hemelsnaam aan het Hooggerechtshof?’

‘Het werken met jou,’ zei Ben droogjes.

Verrast door Bens opmerking vroeg Lisa: ‘Mis je me echt?’

‘Natuurlijk mis ik je,’ antwoordde Ben. ‘Ik mis jou. Ik mis Ober. Ik mis zijn loterijverhalen. Ik mis...’

Lisa trok haar wenkbrauwen op. ‘Ober is dood, Ben. Daar kun je niks meer aan doen.’

‘En Nathan is weg. En Eric is de moeite niet meer.’

‘Ik weet dat je het moeilijk hebt,’ zei Lisa. ‘Maar je moet naar de toekomst kijken. Je begint nu bij het U.S. Attorney’s Office, in een baan waarvoor je minstens twee jaar ervaring voor nodig hebt. Je hebt iedere andere sollicitant mijlen achter je gelaten en hebt een van de beste banen van D.C. Je wordt aanklager! Je kunt nu fulltime achter kerels zoals Rick aan. Heb je dat niet een keer tegen me gezegd toen we pas op het Hooggerechthof werkten? Dat je het liefst op misdadigers zou jagen? Nu ben je elke dag op jacht.’

‘Dat zou ik nog steeds het liefste doen,’ beaamde

Ben. 'En na alles wat ik heb meegemaakt, zou ik er ook veel slechter aan toe kunnen zijn. Maar ik kan het niet helpen. Ik mis ze enorm.'

'Je hebt mij nog steeds,' zei Lisa.

'Dat weet ik,' zei Ben warm. 'Daar heb ik geluk mee gehad.'

'Ik zal je zeggen waarom je daar geluk mee hebt gehad,' zei Lisa. 'Je hebt er geluk mee gehad, omdat ik nooit tegen iemand heb gezegd wie de bedenker van het "geheime plan-Addison" was.'

Ben schoot in de lach. 'Begin daar nou niet nu over.'

'Ik meen het echt,' zei Lisa. 'Jij weet dat ik dat hele plan heb bedacht en...'

'Dat weet ik, ja,' viel Ben haar in de rede. 'Jij hebt dat plan bedacht. Jij hebt gezegd dat ik naar de marshals moest gaan. Jij hebt gezegd dat het mijn enige hoop was. Jij hebt gezegd dat we de bestuursleden moesten vervangen. Jij hebt gezegd dat we degenen met een strafblad eruit moesten pikken...'

'Ik heb tegen je gezegd dat je je proactief moest opstellen.'

'Absoluut,' beaamde Ben. 'Jij was degene met de agressieve opstelling. Het idee was van jou. Ik was opgefokt over Grinnell en toen heb jij mijn huid gered.'

'Maar we moesten de eer delen,' zei Lisa.

'Ga je me daar nou elke keer dat we samen zijn aan herinneren?' vroeg Ben.

'Dat was ik wel van plan, ja.'

'Ik heb nooit beweerd dat ik dat plan heb bedacht,' protesteerde Ben. 'Ik heb het alleen opgeschreven voor DeRosa.'

'Uitgaande van mijn idee.'

'Uitgaande van jouw idee, ja,' herhaalde Ben. 'Tegen hen heb ik dat ook gezegd. Wat moet ik er nog meer van zeggen?'

'Ik wil dat je zegt: "Alle eer komt aan Lisa toe, en ik ben slechts haar bescheiden en nietswaardige dienaar."'

'Er zijn ergere dingen dan samen in de schijnwerpers

staan, weet je. Ik bedoel, het is nou niet dat jij compleet genegeerd wordt.'

'Ik word wél genegeerd.'

'Hoeveel banen hebben ze je deze week aangeboden? Een stuk of tien?'

'Veertien, om precies te zijn. En in de *New York Times* van aanstaande zondag komt een korte beschrijving van me. Maar dat betekent niet dat ik me niet afgewezen voel. Ik vind nog altijd dat jij je mond had moeten houden.'

Ben pakte het dichtst bij hem liggende kussen en smees het naar Lisa's hoofd. 'Hou je mond! Eric heeft de boel verprutst; hij heeft ons allebei in het zonnetje gezet als bedenkers van het plan. En toen zijn die andere persmuskieten hem bijgevallen...'

'En jij kon het niet ontkennen.'

'Dat heb ik nog wel geprobeerd,' lachte Ben. 'Maar toen was het al te laat. De Koning van het Hoogge-rechtshof was al geboren.'

'Spreek die woorden niet uit waar ik bij ben,' waarschuwde Lisa.

'Als je je daar beter bij voelt, kun je me ook de Souverein noemen.'

'Ik zou je de Hofnar moeten noemen.'

'Prima, noem me dan maar de Hofnar. Als het jou maar gelukkig maakt,' zei Ben. 'Maar om de waarheid te zeggen spijt het me echt ontzettend. En ik ben je dankbaar.'

'Ik weet dat je me dankbaar bent. Ik wil alleen dat jij je lesjes leert.' Lisa zag dat Ben glimlachte en daar was ze blij om. Ze zei: 'Ik mag je veel liever als je gelukkig bent, wist je dat?'

'Ik mezelf ook,' zei Ben. 'En zoals ik het zie, zijn er twee soorten mensen op deze wereld...'

'Hou op, alsjeblieft,' zei Lisa smekend.

'Ik meen het serieus. Er zijn twee soorten mensen op deze wereld: winnaars en verliezers.'

'Laat me raden bij welke soort jij hoort.'

‘In deze situatie hoor ik bij allebei,’ legde Ben uit. ‘Anders kan ik het zien.’

Lisa zweeg een ogenblik. ‘Hm, dat klopt wel. Daar ben ik het mee eens.’

‘Bedankt,’ zei Ben.

Lisa sprong op van haar stoel en liep naar de bank. ‘Zullen we maken dat we hier weggkomen, nu we je prachtige analyse gehoord hebben? Je zei toch dat we lol gingen maken, vanavond?’

‘Ik wil geen lol gaan maken,’ zei Ben glimlachend. ‘Ik blijf liever hier.’

‘Dus je wilt liever een ander soort lol?’ vroeg ze, terwijl ze naast hem ging zitten.

‘Nee,’ zei Ben. Hij schoof van haar weg. ‘Ik wil hier gewoon gaan zitten kniezen. Dat is heel leuk, geloof me.’

‘Kniezen is geen optie. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Is mokken een optie? Ik kan net zo goed mokken als kniezen.’

‘Nee, dat doe je ook niet.’ Lisa bewoog zich langzaam over de bank naar Ben toe.

‘Wat gaan we dan wel doen? Pruilen? Piekeren? Tobben?’

‘Laat ik het zo zeggen,’ zei Lisa. ‘Zoals ik het zie, zijn er twee soorten mannen op deze wereld: die met mij naar bed willen en die dat niet willen.’

‘Rustig nou. Ik ben niet in de stemming.’

‘Begin nou niet zo. Je hebt gezegd dat je, als alles in rustiger vaarwater was...’

‘Maar alles is nog niet in rustiger vaarwater,’ zei Ben. ‘En trouwens, wie heeft er gezegd dat ik met jou naar bed zou willen?’

‘O, dat is nou grappig,’ zei Lisa. ‘Maar met dat spelletje krijg je me niet meer. Ik heb je zien huilen toen ik in elkaar geslagen werd door Rick. Je maakte je zorgen om me.’

‘Die tranen hadden niks met jou te maken. Het waren tranen van woede, vol haat.’

'Ja, ja, dat zal wel,' zei Lisa. Ze kwam nog dichterbij Ben zitten.

'Ik meen het,' zei Ben. 'In elk geval, nu gaat het niet. Ik heb te veel om over na te denken. Je hebt gezien hoe ik eraan toe ben, ik ben depressief.'

'Dat ben je niet.'

'Dat ben ik wel. En het zal nog lang duren voordat ik hier overheen ben.'

'Hoe lang?' vroeg Lisa.

'Heel lang. Een lange, lange tijd.'

'En wanneer gaan we dan eens een keer vrijen?'

'Dat weet ik niet. Misschien wel nooit.'

'Ben...,' waarschuwde Lisa.

'Nou goed dan. Je hebt me op andere gedachten gebracht. Maar denk eraan dat ik dit niet leuk ga vinden.'

'Je gaat het wél leuk vinden.'

'Nou goed, dan vind ik het wél leuk. Maar zodra we klaar zijn, is de relatie over. Ik heb genoeg van deze onzin.'

'Wat jij zegt,' beaamde Lisa. Ze kuste Bens hals. 'Jij hebt de leiding'.

Dankwoord

Mijn dank gaat uit naar de hieronder volgende personen, die hebben meegewerkt aan dit boek en daarom deel uitmaken van mijn leven. Jill Kneerim, mijn vertegenwoordiger, bedank ik voor haar vertrouwen in mij als schrijver. De afgelopen vier jaar heeft Jill de rol gespeeld van mijn redacteur, adviseur, cheerleader en vertrouwenspersoon, en bovenal is ze mijn vriendin. Met haar wijze (en soms voorspellende) inzichten en aardse gevoeligheid heeft ze mij een relatie geboden die heel veel voor me betekent. Als zij mijn dolle streken nooit belachelijk had gemaakt, zou dit boek er niet zijn geweest. Mijn dank gaat ook uit naar Elaine Rogers, die dit balletje met haar verkooptalent aan het rollen heeft gebracht; alleen al daarvoor sta ik voor altijd bij haar in het krijt. Naar Sandy Missakian, die met haar gevoel voor humor en talent als koppig onderhandelaar mijn leven een stuk gemakkelijker heeft gemaakt. Naar Sharon Silva-Lamberson, die veel meer heeft gedaan dan nodig was en dit project grotendeels in gang heeft gezet omdat ze zelf graag zulke dingen doet (hartelijk dank, Sharon). Naar Ike Williamson en alle anderen van The Palmer and Dodge Agency voor hun steun. Naar Neal Stearns en alle medewerkers van de Dick Clark Film Group voor hun moed, betrokkenheid en toewijding. Neil, jij en je medewerkers waren de eerste mensen die de gok met mij hebben gewaagd. Dat zal ik nooit vergeten.

Ik wil mijn ouders bedanken, die me altijd alle liefde hebben gegeven en me zonder het zelf te beseffen voor jaren van bruikbaar materiaal hebben voorzien. Verder dank ik mijn zuster Bari, voor haar niet aflatende steun, Ethan Kline en Noah Kuttler, die ongelooflijk veel tijd en energie in dit boek en alle details hebben geïnvesteerd, en Matt Oshinsky, Joel Rose, Chriss Weiss en Judd Winick voor hun onvermoeibare hulp en vriendschap, waar ik altijd op kan rekenen. Verder dank ik professor Kellis Parker voor zijn diepe inzicht in juridische kwesties en standvastige hulp, Kathy Bradley, die de tijd nam om me bij te staan in het planningsstadium en mij levensechte details als werkmateriaal gaf, Chris Vasil, met zijn scherpe blik en nobele karakter, en alle andere familieleden en vrienden, van wie de namen op deze bladzijden te vinden zijn.

Ten slotte gaat mijn dank uit naar alle medewerkers van Rob Weisbach Books en William Morrow. Naar Bill Wright, voor zijn ongelooflijke enthousiasme, naar Jacqueline Deval, Michael Murphy, Lisa Queen, Lisa Rasmussen en Sharyn Rosenblum voor hun grenzeloze energie en uiterst waardevolle hulp, naar Colin Dickerman, voor zijn reacties en suggesties, naar David Szanto, voor zijn inbreng in het manuscript en zijn hulp bij wat er nog meer op mijn weg kwam, en naar alle fantastische mensen van Weisbach/Morrow die me hebben geholpen dit boek te realiseren. Ten slotte ben ik heel veel dank verschuldigd aan mijn redacteur en uitgever, Rob Weisbach, die een volleerd uitgever en redacteur is. Zijn betrokkenheid bij zijn auteurs kan niet genoeg worden geroemd. Ik beschouw het als een eer om deel uit te maken van zijn nieuwe imprint en ben er nog trotser op dat ik hem tot mijn vrienden mag rekenen. Rob, je hebt heel veel voor me gedaan. Je hebt me niet alleen je enthousiasme maar ook je vertrouwen geschonken, en daar zal ik je nooit genoeg voor kunnen danken.

